

De Ilias van Homerus

<https://hdl.handle.net/1874/25808>

DE ILIAS
VAN
HOMERUS,

In Neêrduits gerymt door den Heer

KOENRAET DROSTE.

E E R S T E D E E L.

TE ROTTERDAM,

Gedrukt by PIETER DE VRIES, Boekdrukker en
Boekverkooper op de Kipstraet, over de Convoysteeg 1721.

OPDRACHT

A E N

DEN WELGEBOREN HEERE

D E N H E E R E

C. DE JONGE VAN ELLEMEËT,

HEERE VAN ELLEMEËT, &c. &c. &c.

R A E D E N P E N S I O N A R I S
D E R S T A D R O T T E R D A M .

G*Y hebt my meenigmael verzekert, Heer en Vrint,
Dat gy nut tydverdryf in myne Dichten vint.
Des werd dese Ilias aen u noch opgedragen.
't Werk daer uw naem voor staet kan Phebus 't meest behagen,
Niet om dat gy uw geest selfs oeffent in syn kunst,
Maer mits gy blyken geeft de Dichters van uw gunst.
Wilt dan, gelyk gy placht, dese oversetting lesen,
Die van Homerus glans maer sal een schaduw wesen.
Daer echter van syn brein d'uitvinding noch in blykt,
Schoon aen 't oorspronklyk werk het afschrift niet gelykt.
Die niet verstaet de spraek, waer in het is beschreven,
Sal aen my dankbaerheit, voor de vertaling, geven.
Die wel verloren heeft de Grieksche deftigheit,
Doch al wat leersaem is blyft daer in uitgeleit.
Men vint daer dat de mensch de Godlykheit moet achten,
Waer van hy goet en quaet op aerde heeft te wachten.
Wat dat, de deugt vermach, met lydsaemheit gepaert,
En weer in tegendeel wat onheil d'ondeugt baert.*

O P D R A C H T.

*Dat, als d'oneenigheid de Koningen komt plagen,
 De lasten van den twist moet de Gemeente dragen.
 Hoe men een Vremdeling behulpzaam wesen moet,
 En den nootdriftigen steeds bystaen met syn goet.
 Die zedelessen sal Homerus kunnen leeren,
 Schöon hy te voorschyn komt in omgekeerde kleeren,
 En onse moedertaal, door mynen arbeit, spreekt,
 Daer de soetvloeyentheit en rykdom aen ontbreekt.
 Ik vlei my niettemin dat gy hem aen sult hooren,
 Om dat myn Sangrymf hem geeft toegang tot uwe ooren.
 Gy hebt voorheen verleent een vriendelyk gesicht,
 Aen al de Poësy, die 'k eertyds heb gedicht.
 't Is tyd, segt d'Ouderdom, de rym-pen neêr te leggen:
 En aen Apollós stoet voortaan vaerwel te seggen.
 Gedenk, dat Pegasus geen ouden Ruiter lyd,
 En smyt van boven neêr, die hem te lang beryd.
 De Vitters souden dan, met recht, myn val begekken,
 En haer voorgaende gunst Thalia van my trekken.
 Eer sulks gebeurt, dient dit tot een getuigenis,
 Myn Vrient, wat dank aen u myn Dichtkunst schuldigh is.
 Gy hebt myn Melpomeen de Schouwburg doen stofferen,
 En liet uw onderrecht haer somtyds niet ontberen.
 Ik wierd door u geport, heb ik iets goets gemaakt,
 En nooit was, sonder u, dat in het licht geraekt.
 Gelyk Horatius Mecenas heeft gepresen,
 Door wien aen dien Poët veel goetheit was bewesen,
 Waer van hy voor en naer maekt in syn werk gewag:
 Soo dunkt my dat ik ook van u niet swygen mach:
 Maer myn Voorstanders gunst meermalen moet verbreiden.
 Eer ik, soo het behoort, kan uit het dichten scheiden.
 Ontfang dan voor het laetst dit offer van myn pen,
 Al kan het niet voldoen wat ik u schuldigh ben.
 Ten minsten sal 't een blyk van onse vrientschap wesen,
 Aen den Nakomeling, die sal dees poging lesen.*

K. DROSTE.

V O O R.

V O O R R E D E N.

Voor af moet ik den goetgunstigen Leser senden na de Voorreden van myne Odysssea, daer hy aenmerkingen sal vinden, die op de Ilias ook passen. Ik heb toen niet gedacht, dat ik dit werk soude durven ondernemen; om dat de Heer de la Motte sulks in destigge Fransche Vaersen al gedaen had, daer ik de myne niet soude durven by gelyken. Maer alsoo hy van vier en twintig Boeken van Homerus twaelf gemaakt heeft, en overfulks by na de helft heeft overgeslagen, heb ik het genoeg aen myne Lantsluiden willen geven, dat sy den gantschen tekst hier in gerymt sullen vinden.

Alleen moet ik hen verfoeken, dat sy sich voor oogen willen stellen de Eeuw, waer in Homerus geschreven heeft (die men meent dat Tydgenoot is geweest van den Koning Salomon:) wanneer veel zeden den naem van deugden hadden, die wy nu aenstootelyk, ja selfs fouten oordeelen te syn. Ook is sints dien tyd

V O O R R E D E N.

de manier van styl foodanig verandert, dat men nu soude berispen een Dichter, die syne Helden soo onmenschelyk wreet en baetsoekende voorstelde, en over en weêr malkanderen onbetamelyke scheltwoorden liet geven: en naderhant een lang gesprek soude doen houden, terwyl sy den degen getrokken hadden om malkanderen te bevechten. Het geen hen niet belette heel geschiedenissen van hunne Voorouders onderwyl te vertellen, waer door Homerus den overvloed van syn geeft heeft willen bewysen, soo wel als door uitwykingen of digressien van de verhaelde sack, herhalingen en langwylige gelykenissen, die hier en daer op het voorwerp niet t'eenemaal passen, en op verscheide plaetsen met de selfde woorden gebruikt werden. Dit heeft Horatius doen seggen, dat de goede Man somtyds sluimert: hoewel hy anders onvergelykelyk is, en met recht den Lauwerkrans der Dichtkunst heeft verkregen.

Verder wenste ik wel, dat die de moeite sullen nemen van myne Oversetting (soo ik die soo noemen mag) te lesen, den oorspronkelyken tekst na wilden sien, op dat sy (gelyk ik reets in de Voorreden van myne Odyfsea gesegt heb) op myn rekening niet souden setten veel ongelooffelyke versieringen, die Homerus alleen voegen; hoewel sy dan sullen merken, hoe veel myn Vaersen by de syne afvallen.

D E I L I A S V A N H O M E R U S.

E E R S T E B O E K.

Ilt Sanggodin aen my Achilles toorn verhalen, (len'
 Die hem en 't Griekſche heir gekoſt heeft ſoo veel qua-
 En na den Acheron veel dappre Helden font,
 Wier lyken ſyn verſcheurt door grage gier of hont.
 Dus wierd van Jupiter volbracht het welbehagen;
 Die door een moordkrakeel de Grieken ſocht te plagen,
 Dat tuſſchen Peleus Soon en Agamemnon quam.
 Wat God is het geweest die d'eendracht hen benam?
 Apollo, die de peſt in 't leger heeft ontfteken,
 Om dat hy Chryſes leet, ſyn Prieſter wilde wreken,
 Dien Agamemnon had verſmadelyk gehoont,
 Als die ſich by de Vloot met gaven had vertoont,
 Om uit de ſlaverny ſyn Dochter vry te koopen,
 Het geen de waardigheit ſyns ampts hem had doen hopen.
 Hy droeg Apollos kroon en ſchepter in de hant,
 Met ſwachtelen omwoelt, als hy verſcheen op 't ſtrant.
 De Vorſten, en voor al ging hy d'Atriden ſmecken,
 Dat men voor deſe prys Chryſeis vry wouw ſpreken.
 Tergt, ſprak hy, van myn God niet wrevelig 't gedult,
 Soo hoop ik, dat gy haest verwinnaers keeren ſult.
 Na dat gy Ilium ſult hebben ingenomen,
 En in uw Vaderlant weêr zegepralent komen.

8 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Al d'andren vonden goet syn beden toe te staen:
 Maer Agamemnon stont die raet alleen niet aen.
 En heeft met trots bescheit hem dus te rug gefonden:
 Indien gy Grysaert werd in 't leger meer gevonden,
 Sult gy niet veilig syn; en 't geestelyk gewaet
 Noch gaven sullen u, bevryden voor myn haet.
 'k Wil dat uw Dochter sal in slaverny volherden,
 En spinnende in myn huis tot Argos oud sal werden.
 En dat myn bed door haer daer daeglyks werd vermaect.
 De Man ging droevig weg, tot in de ziel geraect,
 En schandelyk versmaet door dese onwaardigheden,
 Heeft hy, door spyt vervoert, dus synen God gebeden:
 Gy die tot Chrysa heerft, tot Tenedos gebiet,
 Aen Cilla wetten geeft, en ver uw pylen schiet;
 Indien u aengenaem geweest syn d'offerhanden,
 Die 'k op uw autær heb godvruchtig doen verbranden,
 Neemt wrack van 't ongelyk uw Priester aengedaen,
 En wilt dit godloos heir met veel elenden slaen.
 Apollo heeft verhoort 't verzoek tot hem gefonden,
 Veel menschen door de pest en 't dienstbaer Vee verslonden.
 Men sag door 't gantsche heir lykvueren overal,
 En negen dagen heeft geduert dit ongeval.
 Achilles heeft den Raet den tienden doen vergaren,
 En sprak Atrides aen in 't bysyn van de scharen:
 Wy moeten hier van daen, ons bergen door de vlucht,
 Om niet te sneuvelen door de besmette lucht:
 En de belegering met schande laten steken,
 Nadien de Hemel selfs ons opset schynt te breken.
 Maer laet een Wigchelaer alvorens geven raet,
 Of men verhoeden kan den voortgang van dit quaet.
 Hy sweeg: en Calchas is, vol yver, opgerefen,
 Die in 't toekomende als Godentolk kon lesen:
 Gelyk hy wist, het geen te voren was geschiet:
 En op wiens raet sich 't heir, voor Troijen, voeren liet.
 Waer van hy had voorseggt den ondergang voor desen:
 Die aen Achilles seide, ik sal gehoorlaem wesen,

Aen-

Aenwysende de schult, waerom het leger lydt,
Mits dat gy voor den haet des Konings my bevrydt.
Waer van ik op myn hals de gramschap vrees te laden,
Die my sal, vroeg of laet, door quade ontmoeting schaden;
Nadien hy 't Opperhoofd van al de benden is;
Soo gy my niet beschermt, is myn verderf gewis.
Vrees niet sprak Peleus Soon, soo lang als ik sal leven,
Sal niemant, wie het sy, aen u misnoegen geven,
Om dat gy het geheim vrypostig openbaert:
Dat sweer ik by den Godt, die het aen u verklaert.
Al was 't Atrydes selfs, wilt openhartig seggen,
Waerom ons dese straf de Hemel op komt leggen.
Op die verzekering heeft Calchas uitgeleit,
Het geen de rede was van de besmetlykheit.
't Is niet, heeft hy gesegt, dat Phebus ons wil deren,
Om dat wy hem te flauw met offerhanden eeren:
Maer dat Atrides heeft syn wigchelaer versmaedt,
En hem niet met syn kint van hier vertrekken laet.
Daer uit ontstaet de pest, die noch soo lang sal dueren,
Tot gy Chryseïs sult tot haren Vader stueren:
En sonder losgelt weêr weg voeren in haer lant,
Daer gy doen slachten moet een plechtige offerhandt.
Apollo sal versoent, misschien dan minder woeden,
En voor besmetlykheit het quynent Volk behoeden.
Daer op sat Calchas neêr. Atrides wierdt verstoort,
Syne oogen flikkerden, als hy dit hadt gehoord.
En hebbend', vol van spyt, den Priester aengekeken,
Begot hy redeloos door toorn aldus te spreken:
Propheet van ongeluk, noit quam uit uwen mondt,
Als 't geen ik tot myn schade of ongenoegen vondt.
Nu soekt gy wederom het leger wys te maken,
Dat door myn weigering het in verdriet sal raken.
Mits ik niet missen wil een schoone en jonge Maegt,
Die meerder als myn Vrouw, door deugden, my behaegt.
Want Clytemnestra kan by haer sich niet gelyken,
En in verstant en aert moet sy Chryseïs wyken.

10 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Hoe seer ik haer bemin, en overgeef met smert,
 De welvaart van myn Volk gaet my noch meer aen 't hert.
 Indien sulks beter is, wil ik haer bysyn derven,
 Kan ik daer door myn heir bevryden van te sterven.
 Ik sendt haer wederom, al is 't myn eigen goet,
 Soo door een ander pant die schade wert geboet.
 Het is niet redelyk dat ik myn buit sou geven,
 Daer ieder van de syne is in 't besit gebleven.
 Staetsfuchtig Opperhoofd met gierigheit beklat,
 Antwoorde Achilles hem, die 't woort heeft opgevat,
 Kunt gy 't Orakel niet uit eigenbaet gehengen
 Ten sy dat elk syn buit weêr in 't gemeen komt brengen,
 En een verdeeling wert, op nieuws, daer van gemaekt?
 Wacht tot dat Troijen is in onse macht geraekt,
 Dan sal men dat verlies driebubbelt u betalen,
 Van 't goet, dat men tot buit sal op den Vyant halen.
 Indien ons Jupiter maekt meesters van de Stat,
 Soo krygt, voor een flavin, gy naderhant een schat.
 Alfoo niet, sei daer op, Atrides seer verbolgen,
 Meent gy dat ik het geen gy goetvindt na sal volgen?
 Schoon dat gy dapper syt en een Godinne Soon,
 Ik geef myn buit niet weg dan voor een ander loon.
 Hoop van beloften sal my daer toe niet bewegen,
 Daer ieder houdt syn deel het geen hy heeft verkregen.
 'k Neem van Ulyffes eer, van 't uwe, of Ajax goet,
 Soo veel de schâ bedraegt die dit verlies my doet.
 Wee hem die my hier in sal durven tegenspreken.
 Maer laet ons rechtevoort het hoofd daer meê niet breken,
 En voor Chryseis reis een vaertuig maken ree,
 Waer in men laden sal het noodig outervee:
 Om voort een offerhand tot Chrysa te doen slachten,
 En door die plechtigheit Apollo te versachten.
 Ajax, Idomeneus, Ulyffes of selfs gy.
 Sult leiden haer na huis verlost van slaverny:
 Achilles seer vergramt, liet hem dit antwoord hooren,
 Gy hebt, laf Opperhoofd, de schaemte en eer verloren:

Die

Die niet voor oogen hebt als 't geen uit baet geschiedt,
Hoe onderwerpt een Griek sich noch aen uw gebiet?
Ik ben, om uw belang, vrywillig hier gekomen;
De Troijers hebben my noit eenig goet ontnomen.
Sy hebben Phthia noit geplondert of verbrandt,
Lariffa leit te ver, van het Troijaensche Lant.
Om Menelaus leet en uwen hoon te wreken,
Heb ik my met myn Volk in het geweër gesteken.
En gy bewyft my niet de minste erkenenis,
Begerende 't geen my te beurt gevallen is.
Als een Troijaensche vest vermant wiert door den degen,
Hebt gy meer buit als ik der plondering gekregen,
Schoon dat ik meer gevaer, als gy, heb uitgestaen,
Nadien ik in 't gevecht stont over al voor aen.
Nu wil ik met myn Vloot na Phthia wederkeeren:
En als gy sult myn hulp, na myn vertrek, ontberen,
Geloof ik, dat gy haest van elk sult syn veracht,
En aen u weinig buit sal werden toegebracht.
Vlucht soo 't u lust, sei weêr Atrides, wilt niet meenen,
Dat ik u bidden sal, om ons uw hulp te leenen.
Doch Jupiter sal my niet weigren by te staen,
Noch d'andre Koningen, schoon dat gy weg mocht gaen.
Wat sal dan van uw moedt de gantsche weerelt seggen,
Als dat de vrees u heeft de wapens neêr doen leggen:
Gy hebt, na 't schynt alleen begonnen desen tocht,
Op dat gy, door krakeel, my hier trotseren mocht.
Stof niet op dapperheit, noch voorspoet van uw degen,
Mits gy van Jupiter die gaven hebt verkregen.
Vertrek, en in u Lant regeer uw Myrmidons,
Uw wederspannigheit, en trots verhindert ons.
Ik heb tot het beleg genoeg aen d'andre benden:
En sal Chryseis weêr tot haren Vader senden.
Maer sal Briseis selfs gaen lichten uit uw tent,
En toonen, dat men my voor Opperhooft erkent.
Op dat u voorbeeld mach al d'andre Vorsten leeren,
Dat gy myn minder syt, en niemant my kan deren.

Achilles wiert foo gram aenhoorend' dit verwy't,
 Dat hy ſich overgaf aen de gelede ſpyt:
 En wiſt niet of hy ſich ſou door den degen wreken,
 Waer van reeds 't halve ſtael was uit de ſcheed' geweken.
 Maer Pallas, uit de lucht gedaelt door Junô's laſt,
 Hield den verwoeden Helt by 't hair van achtren vaſt.
 Aen wien alleenelyk ſy ſich wouw ſichtbaer maken,
 Op dat hy door haer raet ſou ſyn voornemen ſtaken.
 Hy kende, om ſiende, haer met een vergrimt gelaet,
 En ſeide, wilt gy ſyn getuige van de ſmaet,
 Die my Atrides heeft onwaerdiglyk bewezen?
 ô Dochter uit het brein van Jupiter gereſen,
 Aenſchouw dan ook de ſtraf die 'k voor hem heb bereidt,
 En dat hy werdt gedood, om ſyn moedwilligheid.
 Minerva heeft daer op dit antwoord hem gegeven,
 Ik ben op den Olymp, om uw toorn, niet gebleven;
 En Juno ſend't my hier, op dat gy varen laet,
 De buitenſporigheid die u de gramschap raedt.
 Sy draegt gedurig ſorg voor 't leven van uw beiden.
 Achilles, laet myn raet tot matigheid u leiden:
 Wreek u niet door het ſtael, ſcheld weder die u ſcheld,
 Gy ſult door onſchult haef't te vreden ſyn geſtelt.
 En boven dat, tot ſoen, veel gaven noch ontfangen,
 Die men, voor uw verlies, ſal trachten u te langen,
 Om met vernedering te trooſten uw verdriet:
 Weêrhoudt uw haef'tigheid, en trekt uw degen niet.
 Godinne ſprak de Helt, 'k ſal uw vermaning volgen,
 Hoe ſeer het ongelyk myn geeſten maekt verbolgen.
 Dat is de beſte wys, ik draeg my na uw laſt,
 De Goden zegenen, die op hun wetten paſt.
 Daer op is Pallas weêr na den Olymp gevlogen,
 Verblyf van 't Godendom, verdwynende uit ſyne oogden.
 Toen braekte Achilles uit ſyn gal op Atreus Soon,
 En ſtak ſyn degen op, vergeldend' hoon met hoon.
 Hovaerdige, ſprak hy, door ons tot hooft verkoren,
 Gy hebt, gelyk een hont, d'omſichtigheit verloren.

Trots tegen uws gelyk, bloohartig in 't gevecht,
En let voortaan niet meer op billikheit noch recht,
De dampen van de wyn-verduisteren uw sinnen,
Om op den vyant min, als op uw Volk te winnen.
Gy voedt, uit gierigheid, u met hun-sweet en bloet,
En gaet hen niet vooraen, wanneer men vechten moet.
Gy neemt den buit ons af, en laet voor ons de slagen,
Het syn lathartigen, geen helden, die 't verdragen.
Want anders hadt ik niet geleden dat onthael,
En gy hadt getrotseert my voor de laetstemael.
Ik wil dan met een eet, by desen schepter, sweren,
Die van een boom gescheurt daer aen noit weêr sal keeren,
En naderhant noch tak noch loof voortbrengen sal,
Dat gy my missen sult, bestormend' Troijens wal.
En dat het Grieksche heir sal onder u beswyken,
Wanneer 't voor Hectors stael sal vluchtend' moeten wyken.
Dan sult gy, met berouw, weêr wenschen om een Helt,
Dien met onwaerdigheid uw hoogmoedt heeft gequeult.
En op, dat ieder sou syn eet gelooven moeten,
Wierp hy syn schepter neêr voor Agamemnons voeten,
Die sich tot seitlykheit sou hebben licht gekeert,
Soo Koning Nestor niet het onheil hadt geweert.
Die soo welsprekent was, dat alle die hem hoorden,
Geloofden honingseem te vinden in syn woorden.
Drie eeuwen hadt de Man tot Pylos geregeert,
En syne ervarentheit hadt wysheit hem geleert.
Die sprak hen aldus aen: wat droefheit sal niet baren,
Dit onverwacht krakeel, in al de Grieksche scharen?
Wat sal sich Priamus verheugen als hy hoort,
Dat de belegering door tweedracht wert gestoort.
En dat oneenigheid is onder u geresen,
Die de Troijanen meest van al de Grieken vreesen.
U die men voor de grootste en wyfste Helden houdt,
Waer aen de welvaert is van Griekenlant vertrouwt.
Hooft na my, 'k overtref u beide door myn jaren,
En leefde eertyds met mans, die beter, als gy, waren.

14 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Wat menschen syn geweest Dryas, Exadius,
 Ceneus, en Polypheem, Theseus, Perithous!
 Ik vondt in dapperheit noit diergelyke Helden,
 Die de Centauren steeds op het gebergte velden.
 Hun voorbeeld sette my tot kloeke daden aen:
 Sy luisterden, hoe jong ik was, na myn vermaen.
 Doet ook soo rechtevoort, dat sal best voor u wesen.
 Atrides, schoon uw macht uwe onderdanen vreesen,
 Ontneem aen Pelcus Soon daerom Briseïs niet,
 Die hy, door 't Grieksche heir hem toegeftaen, geniet.
 En gy, schoon een Godin u 't leven heeft gegeven,
 Achilles, wilt niet meer den Koning tegenstreven;
 Al syt gy dapperder, hy heeft meer macht als gy,
 En meenig strydbaer volk erkent syn heerschappy;
 Die hy van Jupiter rechtvaerdig heeft verkregen.
 Ô Agamemnon wilt myn reden overwegen,
 Bedwing uw toornigheid, ik sal hem ondergaen,
 Of ik Achilles kan daer van ook af doen staen,
 En onderwerpen sich gehoorsaem uw geboden.
 De Grieken hebben hem in dit beleg van nooden.
 De waerheit, Nestor, spreekt door uw begaefde mont,
 En op de reden is, het geen gy segt, gegront:
 Seide Agamemnon weêr, maer hy wil meester wesen,
 En om syn dapperheit van ieder sich doen vreesen:
 Eischt fier wat hy begeert. Dat is myn meening niet,
 De Grieken hebben my gestelt in het gebiet.
 Al is hy met veel moedt van een Godin geboren,
 Ik hoef daerom van hem geen quaet bescheit te hooren.
 Achilles brak daer op des Koning reden af,
 En seide, soo 'k aen u het minste voorrecht gaf,
 Soude ik de laste syn der menschen die der leven:
 Gy hoeft aen my geen last als opperhoofd te geven.
 'k Sal niet gehoorsaem syn voortaen op uw bevel:
 En verder seg ik u, onthou myn woorden wel,
 Dat ik om myn slavin niet trekken sal den degen,
 Om dat ik haer van u heb tot myn deel gekregen.

Maer

Maer foo gy nemen woudt iets anders uit myn vloot,
Tot teiken van uw macht, het koste u wis de dood.
Na dese hevigheid is 't Volk van een gescheiden,
En Agamemnon heeft een vaertuig doen bereiden,
Met twintig macts bevracht en al het offervee,
En bracht Chryseis selfs aen d'oever van de zee.
Die na haer Vaderlant Ulysses ging versellen,
Om daer een offerhant voor Phebus toe te stellen.
Het Schip in zee geraekt, wiert vaerdig voort geroeit,
En heeft sich na de kust van Chrysa haest gespoeit.
Atrides onderwyl liet suivren d'oorlogs scharen,
En smyten, 't geen daer toe gedient hadt, in de baren.
Daer na wiert toegestelt een plechtige offerhant,
Van stieren, aen Apol, en geiten op het strant.
De dampen van het vet op 't outer aengesteken,
Syn als een bruine wolk, ten Hemel op geweken.
Terwyl het leger sich tot Godsdienst hadt geneigt,
Vergat Atrides niet het geen hy hadt gedreigt:
Maer heeft Talthybius en Eurybat gefonden,
Herauten die gereet op syn bevelen stonden:
En heeft tot hen gesegt, gaet in Achilles tent,
En segt hem, dat hy my Briseis herwaerts sendt.
Soo hy 't mocht weigeren, sal ik die selfs gaen halen,
Waer door noch grooter smaet soude op syn voorhoofd dalen.
Sy syn, door dese last misnoegt, daer heen gegaen,
En vonden voor syn tent den Helt aen d'ingang staen.
Die siende dat sy hem 't ontsag niet wilden breken,
Begon hy seer bedroeft hen selfs dus aen te spreken.
Syt welkom, nadert vry, Herauten volgt u last,
Gy die op het bevel van mensch en Goden past.
Ik kan my om de smaet die 'k van hem moet verdragen,
Sehoon gy d'uitvoerders syt, niet over u beklagen.
't Is Agamemnons schult die door dien hoon my schendt:
En daer op heeft hy sich tot Patroclus gewendt,
Hem seggend, Vrient stelt voort Briseis in hun' handen,
En gy Herauts, die syt getuigen van myn schanden,

Indien de Koning oit myn hulp van nooden heeft,
 Gedenkt dan ook waerom myn bystant hem begeeft.
 Met dien hoovaerdigen kan ik niet langer leven,
 Die steeds door quaden raet tot onheil wert gedreven.
 Die het toekomende, door 't geen reets is geschiedt,
 Mits 't oordeel hem ontbreekt niet tydelyk voorfiet;
 Noch in slachdoring het Griekfche heir kan ftellen,
 Om sonder veel verlies, de Vyanden te vellen.
 Daer op quam Patroclus met de flavin verfelt,
 Die aen de Boden heeft de Maegt ter hant gefelt.
 Sy gingen die terftont tot Agamemnon leijen:
 Brifeis fag steeds om, en hielt niet op van fchreijen.
 Achilles keek haer na, foo ver het oog toeliet,
 Met alle teekenen van innerlyk verdriet.
 Toen wende hy na 't ftrant in cenfaemheit fyn gangen,
 En riep dus Thetis aen met tranen op de wangen:
 Genadige Godin, die my hebt voortgebracht,
 Mits ik van Jupiter een vroege dood verwacht,
 Behoorde hy my niet veel roem en eer te geven,
 Waer door vergolden wierdt de kortheit van myn leven?
 In tegendeel ik kryg geen zegen uit fyn hant,
 En hy lydt, dat ik moet verdragen defe fchand;
 Dat Atreus trotsche Soon Brifeis mach genieten,
 Die voor myn dapperheit de Grieken aen my lieten.
 Als Thetis, die fich toen in Nereus wooning vondt,
 De klachten van haer Soon met ongenucht verftont,
 Is fy gelyk een damp uit d'Oceaan gerefen,
 En heeft gevraegt wat hem deedt foo mistroostig wesen?
 Gy weet, heeft hy gefegt, felfs wel het geen my quelt,
 Spaer my dan het verhael, dat myn gemoet ontftelt.
 En trekt na den Olymp, om Jupiter te smeken,
 Dat hy het ongelyk, my aengedaen, wil wreeken.
 Indien dat gy foo veel op fyne gunft vertrouwt,
 En meent, dat hy den dienft, die gy hem deedt, onthoudt.
 Wanneer, gelyk ik u heb voormaels hooren seggen,
 De Goden onvernoegt hem lagen wilden leggen:

Waar

Waer uit hy, door uw raedt, syn selven heeft geredt,
Na dat gy Briareus hadt op syn fy geset.
Dien gy riept tot syn hulp, een reus met hondert handen,
Soo vreeschelyk dat hem toen niemant aen dorst randen.
Ga Moeder hemelwaerts, val Jupiter te voet,
En maek dat hy weêr denkt om dat genoten goet.
Bidt hem dat hy de macht wil van de Troijers styven,
Op dat sy na hun Vloot de Grieken mogen dryven.
En als de Koning sal die nederlaeg verstaen,
Dat hem berouwen mach 't geen hy my heeft gedaen.
Ach! waerom lieve Soon fyt gy van my geboren!
Nadien u soo veel ramp door 't Nootlot is beschoren,
Sprak Thetis, nademael, uw leven kort sal syn,
Gaf Godt, dat het ook was vry van verdriet en pyn!
Ik sal op den Olymp hem soeken te bewegen,
Dat hy uw ongenucht vergelden wil met zegen.
Maer d'Ethiopiërs, die hebben hem versocht,
Dat hy door syne komst hun feest vereeren mocht,
Waer heen hy gisteren de reis heeft aengenomen,
En sal niet weêr te rug, als na twee weken, komen.
Gaet onderwyl, myn Soon, uitrusten op uw Vloot,
En laet het Grieksche heir voor de gevaren bloot.
Als sy dit hadt gesegt, is Thetis weêr verdwenen,
En hy bleef om 't verlies noch van Briseïs weenen.
Ulysses onderwyl tot Chrysa aengelant,
Liet al het offervee ontladen op het strant.
Na dat men van de mast het zeil hadt neêrgestreken,
En 't anker van de plecht was na de gront geweken.
Chryseïs tradt van boort, Ulysses leide haer,
En gaf haer wederom aen Chryses by 't autær.
Waer aen hy dit berecht welsprekend' ging verkonden;
Atrides, hooft van 't heir, heeft herwaerts my gefonden:
Om weêr te leveren uw Dochter in uw hant,
En tot Apollos eer te doen een offerhant,
Op dat hy sy versoent, en ons niet meer wil plagen,
Wy voelen noch de smert van de geleden slagen.

Toen gaf hy hem de Maegt, als hy dit hadt gemelt,
 Terwyl het offervee by 't outer wiert gestelt.
 De Grieken reinigden met water hunne handen,
 Bereiden 't heilig meel om met het vee te branden:
 En Chryses riep daer op aldus Apollo aen,
 Geduchte Godt, wiens macht geen mensch kan wederstaen.
 Dien Chrysa, Tenedos en Clissa plechtig eeren,
 Om dat gy van hun Volk alle onheil af wilt keeren.
 Gy hebt voorheên verhoort myn beden in myn noot,
 En om myn smaet door pest, soo meenig Griek gedood:
 Om myne voorspraek nu, die 'k voor hen uit kom storten,
 Gelieft meedogende die plagen op te schorten.
 Apollos gramschap wiert, door dat gebedt, versacht,
 En hondert slieren syn op het autaeer geslacht:
 Na dat hen d'Offeraers eerst van de huilt beroofden,
 En wenden Hemelwaerts de Godtgewyde hoofden.
 Sy sneden naderhant de dijen van malkaer,
 En leiden die met vet bewonden op 't altaer,
 Die 't vuur, met wyn besprengt, ging datelyk verbranden:
 Wanneer men hadt geproeft een deel der ingewanden,
 Is 't overschot gehakt in stukken tot gebract,
 Waer meê de meenigte vernoegt sich heeft versaedt.
 Als men gegeten hadt, wiert ieder wyn geschonken,
 Die, na de plengingen, met vreugde wiert gedronken.
 Voort song men Phebus eer tot aen den avondstont,
 Die, nu versoent, vermaek in die loffangen vondt.
 De Grieken als de Son het aerdryk hadt begeven,
 Syn by het Schip op 't strant den gantschen nacht gebleven:
 Maer als Aurorâs glans de bergen hadt vergult,
 En d'opgeleiden last Ulysses hadt vervult,
 Heeft hy weêr tot de reis het vaertuig ree doen maken:
 Om met een goeden windt in 't Grieksche heir te raken.
 Dien hen Apollo gaf, als 't anker was gelicht,
 Verlooren sy de kust eerlang uit het gesicht.
 Het schuimend water week voor 't koper van de steven,
 Des voor 't Sigeesche strant de kiel haest is gedreven,

Sy setten voet aen lant, het Schip wiert opgeleit,
 En elk heeft, in syn tent, sich tot de rust bereidt.
 Achilles onderwyl liet syn misnoegen blyken,
 Hy wilde naderhant niet uit syn Schepen wyken,
 Verscheen niet in den raet, vergat syn eer en plicht,
 En liet het Grieksche heir verslaen in syn gesicht.
 Soo ras men Jupiter op den Olymp sag komen,
 Heeft Thetis uitgevoert, dat sy hadt voorgenomen:
 Indachtig 't geen sy hadt aen haren Soon beloofd,
 Die treurde na dat hem Briseïs was ontroofd.
 In 't krieken van den dag verliet sy Nereus baren.
 En is tot Jupiter ten Hemel opgevaren:
 Waer van sy schreijende de beenen heeft omvat,
 En in de selve tyt dus om syn bystant badt.
 Gy die de Vader syt van menschen en van Goden,
 Soo gy oit hebt gehad myn dienst en raet van nooden,
 Verhoor myn beden nu, geef glory aen myn Soon,
 Dien Agamemnon heeft onteert door smaet en hoon.
 Wilt dien hoovaerdigen beroven van u zegen,
 Tot dat van hem myn Soon voldoening heeft gekregen.
 De Dondergodt sweeg stil, maer Thetis liet niet af,
 Tot hy haer eindelyk al suchtende antwoord gaf,
 En seide, wilt gy my met Juno weêr doen kyven,
 Die my verwytt, dat ik wil de Troijanen styven.
 En om de minste saek sich tot krakeelen stelt,
 Sich over my beklagt, en by de Goden schelt.
 Vertrek, op dat sy niet ons samenspraek mach merken,
 En dat ik uw verzoek forgvuldig uit mach werken.
 Toen gaf hy haer een wenk door 't knikken van syn hooft,
 Waer door verzekert wert het geen hy heeft beloofd.
 De haren van syn kruin syn uit hun plaets geweken,
 De Hemel daverde door 't geven van dat teeken.
 Daer op heeft Jupiter sich op syn throon geset:
 Doch Juno, die van ver op d'aenspraek hadt gelet,
 Soo ras als Thetis was in d'Oceaan gedoken,
 Heeft haer Gemael aldus, vol gramschap, aengesproken.

rest
 niet
 by Remette

Bedrieger hebt gy weêr iets tegen my gesmeedt?

Die steeds maekt, dat ik niets van uw voornemen weet.

Denk niet, antwoorde hy, dat gy sult kennis krygen,
Van het besluit, dat ik voor u begeer te swygen.

Maer al wat is gegront op recht en billikheit,

Om dat gy syt myn Vrouw, sal u 't eerst syn geseit.

't Geen ik aen 't Godendom niet goetvindt te verklaren,
Verg my niet, dat ik sulks aen u sal openbaren.

En gy soekt te vergeefs na een geheimenis,

Die al te sware last voor uwe schouders is.

Geduchte Dondergodt, ging Juno daer op seggen,

'k Eisch niet dat gy uw hert voor my soudt open leggen.

Ik yrees alleen dat u flus Thetis heeft verfocht,

Het geen dat hinderlyk my namaels wesen mocht.

Nieuwsgierige Godin met achterdocht bevangen,

Antwoorde Jupiter, gy gaet uwe oude gangen.

Gy maekt u hatelyk gedurig door geschil,

En ik verander niet dat ik uitvoeren wil.

Houdt u gerust, of ik sal toonen aen de Goden,

Dat ik u dwingen kan te volgen myn geboden.

Sy sweeg, na dat sy hadt gehoord dit dreigement.

Haer Soon Vulcanus heeft sich toen tot hen gewendt:

En seide, sullen dan de Goden sich verdeelen,

En om der mentchen wil sich schelden en krakeelen?

Wat ongeluk is dat! wat vreeschelyke sack!

Waer door van meenig feest wy missen het vermaek.

Voor my, 'k moet desen raet aen myne Moeder geven,

Dat sy vreedsamelyk met Jupiter wil leven.

Soo sal hy niet misnoegt beletten onse vreugt,

Wanneer het Godendom op feesten sich verheugt.

Daer op ging hy een kelk in Junôs handen setten,

Om 't ongenucht, dat sy gevoelde te beletten.

Het is vergeefs sprak hy dat gy u selven quelt,

Wie kan doch wederstaen aen Jupiters geweld?

't Heugt my noch als ik u te hulp eens wilde komen,

Dat hy my daerom heeft by 't linker been genomen,

En

En sneet van boven neêr daer op ten Hemel uit;
 Tot dat myn sware val tot Lemnos wiert gestuit.
 Daer my de Sintiers weêr hebben opgeheven,
 Als ik den gantschen dag was in de lucht gebleven.
 Saturnus Dochter lachte om 't seggen van Vulkaen,
 En vatte uit syne hant den kelk vol nectar aen:
 Wiens malle befigheid deed lagchen d'andre Goden,
 Als hy den hemeldrank heeft ieder aengeboden.
 Sy bleven aen den disch tot aen den avondstont,
 Daer alle lekkerny en ambrosyn op stont.
 Men hoorde 't foet geluit der Sanggodinnen kelen,
 En Phebus wiert geneigt om op syn lier te spelen:
 Soo-dat daer niets ontbrak. Doch ieder socht de rust,
 Soo ras de Sonnetoors in zee was uitgebluft.

Einde van het eerste Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

T W E E D E B O E K.

DE menschen slapen noch gelyk de meeste Goden,
 Soo lang het donker was, mits elk had rust van nooden:
 Maer Jupiter alleen, die om Achilles dacht,
 Genoot geen soeten slaep gedurende de nacht:
 Hy oversloeg hoe hy sou desen Helt verheffen.
 Door eenig ongeluk, dat mocht de Grieken treffen:
 En in hun Schepen selfs hen brengen in den noot.
 Des hy tot dat besluit den Slaep tot sich ontboodt,
 Belastende dat hy bedriegchelyke droomen,
 In Agamemnons brein soud' aenstonts laten komen:
 Waer door hem wiert voorsegd, der Teukren val genaekt,
 Indien gy tot den storm uw Leger vaerdig maekt.
 De Droomgodt volgt syn last, vondt Agamemnon slapen,
 Als hy sich in den schyn van Nestor hadt herichapen,
 Waer van Atrides sich gemeenlyk raden liet;
 En heeft tot hen gelegt, gy die dit heir gebiedt,
 En al de sorg daer van hebt op uw hals geladen,
 Denk dat gy sult uw roem door lange nachtruft schaden.
 Nadien dat Jupiter my herwaerts tot u sendt,
 En maekt door myne stem aen u syn wil bekendt.
 Al is hy ver van hier, hy heeft uw lof voor oogen,
 En d'arbeit, die gy neemt, heeft syn gemoet bewogen.

Ont-

Ontwaek dan uit uw slaep, mits hy uw geeft den raet,
Dat gy de wapenen uw Volk opnemen laet.
Stelt het in ordening, bestorm de Troyſche wallen,
Die hy in uw geweld van daeg ſal laten vallen.
De Goden ſyn niet meer verdeelt, nadien den twiſt
Door de bemiddeling van Juno is beſliſt.
Gy ſult de ſterke Stadt met weinig moeite winnen,
Dryft de vergetenheit myn raet niet uit uw' ſinnen,
Wanneer gy wakker wert. Waer op hy hem verliet,
De Vorſt die groote hoop door deſen droom geniet,
Meent dat hy voor het laetſt ſoude Ilium beſtryden,
Niet wetend' wat al ramp hy noch ſou moeten lyden,
Noch hoe veel lyfsgevaer hy uit ſou moeten ſtaen:
Dies ſprong hy van het bet, en trok ſyn kleeren aen.
Syn Koninglyk gewaet heeft hy op 't lyf gekregen,
Hing om ſyn ſchouderen ſyn mantel, en ſyn degen,
Dien hy op ſyne heup droeg in een ryken band,
En nam tot meer ontfag ſyn ſchepter in de hant,
Door ſyn Voorouderen ſoo langen tyt gedragen,
Ging na de Schepen heen, die langs de kuſten lagen,
En riep door een Heraut de Grieken by malkaer,
Om te verkondigen deſe onverwachte maer.
En na dat uit ontfag een ieder heeft geſwegen,
Verklaerde hy wat droom hy hadt die nacht gekregen;
Waer in Saturnus Soon ſyn geest verzekert hadt,
Indien hy ſtormen liet, 't innemen van de Stadt.
Voorts heeft de Vorſt den raet der hoofden ingenomen,
Die hy te ſaem in 't Schip van Neſtor hadt doen komen:
Daer hy heeft voorgelſt het geen hy dienſtig vondt,
En dat, na ieders ſin, op wysheit was gegront.
Gy, ſprak hy, ſult het heir doen uit de Schepen treden,
En 't ſelve tot den ſtorm kloekmoedig overreden.
Ik ſal ter ſelver tyt hen raden tot de vlucht,
Als of ik voor de macht des Vyants was beducht:
En houden my of ik na Griekenlant wouw zeilen,
Om daer door het gemoet van ieder een te peilen.

Dit hebbende gefegt, heeft hy fch neêrgefet,
En ieder Opperhoofd heeft op fyn plicht gelet.
Die hebben op het ftrant de benden doen vergaren,
Soo talryk als of die een fwerm van byen waren.
De fwaerte van 't gewicht deed daveren den gront,
Waer op de menigte van foo veel krygsvolk ftont.
Soo ras het Leger was een weinig voortgetogen,
Is d'onvermoeide Faem vooraen het hoofd gevlogen.
Maer in de zelfde tyt vernam men over al,
Door negen bodens mont een onverwacht gefchal;
Uitroepende dat hen Atrides hadt gefonden,
Om aen 't flachvaerdig heir den aftocht te verkonden.
Hy felfs verfcheen daer ook, en fprak het Volk dus aen,
Spitsbroeders, die met my veel ramp hebt uitgeftaen;
En ik, door droom verleit, de wapens op deedt vatten,
Op hoop, dat gy na huis foudt brengen Priams fchatten,
Na dat ik Ilium fou hebben overheert:
Doch Jupiter heeft nu den rug aen ons gekeert.
En doet my het beleg met fchande en fchâ verlaten,
Na negen jaren tyts, my fendend' na myn ftaten.
De fchepen fyn vergaen, de zeilen fyn verrot,
En gy fyt van myn heir 't vermindert overfchot.
Laet ons, de Vrouwen dan, de kinderen en vriden,
Die wenfchen om ons komft, ten eerften weêr gaen vinden.
En foeken, door de vlucht, elk fyn behoudenis,
Nadien van d'overgaef de hoop verloren is.
De Vyant is verfterkt door aengekomen benden,
Die hem tot onderftant fyn Bontgenoten fenden.
Wy flooven te vergeefs, en putten ons hier uit,
Het geen verandert heeft myn vorige befluit,
Wat fchandelyk vertrek voor foo talryke fcharen!
Die tienmael fterker fyn, als Hectors Benden waren.
Die woorden hebben dus 't vergadert Volk ontfelt,
Gelyk de zee, beroert door Boreas gewelt:
Of als het rype graen met d'airen neêr moet bukken,
Wanneer de harde wint of regen het verdrukken.

Soo gingt het Leger ook, dat weêr klonk op de Vloot,
Mits het onwetend was, wat Atreus Soon besloot.
Waer aen nu blyken kon, door 't scheep gaen der Soldaten,
Dat elk genegen was den Oever te verlaten.
't Gerucht, dat door het heir aftrekkend' wiert gemaeckt,
Is door de wolken heên in Junôs oir geraekt.
Die synde seer ontstelt Minerva quam verfoeken,
Dat sy door aenspraak wou de Grieken gaen verkloeken:
Om te verhinderen 't ree maken van de Vloot,
Op dat niet Priamus dien zegenprael genoot.
Hoe! sal men Helena aen Paris overgeven,
Die soo veel Grieken heeft, sprak sy, gekost het leven?
Belet dat. Daer op is Minerva neêr gedaelt,
En heeft, door 't Grieksche heir omtrent de Vloot, gedwaelt:
Daer sy Ulysses vondt, soo raettryk als de Goden,
Die sonder iets te doen, sag dat syn makkers vloden.
Des sprak sy hem dus aen: hoe dus grootmoedig Helt,
Wilt gy u ook na huis begeven uit het velt?
Gy die door wysheit weet uitkomsten te beramen,
Die nooit in het verstant van andre menschen quamen.
Sult gy dan op uw hals ook laden dese schant,
En brengen niets te rug als oneer in uw Lant?
Wilt die lafhartigen tot voorbeeld liever strekken,
En door welsprekenthêit afraden het vertrekken.
Ulysses, die verstont de meening en den sin,
Van 't geen hem door de stem gesegt was der Godin,
Heeft sich van stonden aen van haer bevel gequeten,
En van syn schouderen den mantel af gesmeten,
(Die door Eurybates syn vrint wiert opgevat:)
Liep haestig door het Volk, dat na de Schepen tradt:
Daer hy Atrides eerst is in 't gemoedt gekomen,
Van wien hy uit de hant den schepter heeft genomen.
En als hy langs syn weg een Koning tegen quam,
Of Hoofstman die de vlucht ook na de Schepen nam,
Sprak hy hen aldus aen, wilt niet als bloodaerts vreesen,
Dat past u niet, die hebt veel klokheit eer bewesen.

Atrides meening is u niet te recht bekend:
 Hy veinst, wanneer hy 't Volk weêr na de Schepen sendt.
 Hy sal syn ongenade aen ieder laten blyken,
 Die toont dat hy 't gevaer door vluchten soekt t'ontwyken.
 Syn toorn is vreeschelyk, als men hem niet ontliet,
 En 't is van Jupiter dat hy syn macht geniet.
 Met diergelyke tael weêrhielt hy d'Opperhoofden,
 Maer als 't gemeene Volk syn woorden niet geloofden,
 En door vermaningen hy hen-niet kon doen staen,
 Dorst hy d'oproerigen met synen sceppter slaen.
 De muits onderwyl heeft hy met smaet bekeven,
 En sei, wilt gy de macht des Konings tegenstreven?
 Gehoorzaamheit alleen past een gemeen Soldaet,
 Men acht noch in 't gevecht syn stem noch in den raet.
 Het schynt dat ieder hier een Koning meent te wesen,
 Waer van de meerderheit wert in geen ryk gepresen.
 Een Koning is genoeg, die den ryksteugel houdt,
 Aen wien de sceppter is door Jupiter vertrouwt.
 Als hy behendig hadt met macht dit uitgesproken,
 Heeft hy vernieuwden moedt in 't Grieksche heir ontstoken:
 Het quam van boort op 't strant besadigt weêr byeen,
 In een vergadering, tot welstant van 't gemeen.
 Elk een was op syn plaets stilswygende geseten,
 Om Agamemnons wil klaerblykelyk te weten.
 Thersites maer alleen heeft groot gerucht gemaekt,
 Die veel scheltwoorden heeft en laster uitgebraekt.
 Hy was een leelyk man van aengesicht en zeden,
 Scheel, kreupel en gebult en onbeschoft van leden,
 Een snapper, die 't niet scheelde, als hy maer lagchen deedt,
 Wat dat hy onbeschaemt de Koningen verweet.
 Hy mocht Achilles niet noch ook Ulysses lyden,
 Die voor syn addertong sich nimmer konden myden.
 Maer toen heeft hy verwoedt Atrides aengevat,
 En door quaetsprekentheit diens goeden naem beklat.
 Aen wien hy heeft gesegt, waer over kunt gy klagen?
 Uw Legertenten syn vol ryken buit gedragen.

Soo ras een schoone Vrouw vervalt in onse macht,
Wert sy tot uw vermaek in uw verblyf gebracht.
Syt gy noch hongerig na gout en kostlykheden?
En meent dat uit de vest de Troijers sullen treden?
Met losgelt in de hant, bewogen door de pyn,
Voor hunne kinderen, die ons gevangens syn.
Hadt gy noch een flavin tot uw genucht van nooden?
Die gy Achilles laet ontnemen door uw boden.
En houdt die met geweld gevangen in uw tent.
Sal uwe dwinglandy dan nemen nimmer end?
Gy syt ons Opperhoofd: is 't billyk dat wy lyden,
Het quaet dat gy ons doet, terwyl wy voor u stryden?
ô Grieken! syt gy soo lafhartig en verwyft,
Dat gy al evenwel syne onderdanen blyft!
Laet hem alleen den roof van Paris selver wreken,
Wat hoeven wy ons hier in syn krakeel te steken?
Wy sullen beter doen te varen na ons Lant,
En leenen hem voortaan niet langer onse hant.
Hy sal 't verkregen goet dan hopeloos verteren,
En niet de dappersten door ongelyk onteeren.
Wie dacht oit, dat de moed Achilles soo begeeft!
Dat hy voor dese smaet geen wrack genomen heeft.
Indien hy hadt gedaen, dat wy van hem verwachten,
Soude Agamemnon ons niet meer te hoonen trachten.
Ulysses hief sich op, soo ras Therfites sweeg,
Die van hem een gesicht vol dreigementen kreeg.
Gy kakelaer, sprak hy, wilt gy uw mont niet snoeren,
Sal ik u binden doen, en op de Schepen voeren,
Na dat uw ligchaem sal met roeden syn verscheurt.
'k Wil sterven sien myn Soon, indien sulks meer gebeurt,
Dat gy Atrides scheldt door onbeschofte reden,
Om dat hem syn vereert, door 't Leger kostlykheden.
Maer wat heeft hy van u verkregen, Onverlaet?
Als dat uw boose tong gedurig hem versmaedt.
Gy die de bloodste syt van alle de Soldaten,
En die van ieder u bespotten doet en haten.

28 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Soo gy niet wyser wert, wacht 't geen ik heb beloofd,
 En daer op sloeg hy hem een gat in 't kale hooft.
 De slag des schepters deedt den snorker nederbukken,
 En heeft hem syne smert door tranen uit doen drukken.
 De Grieken hebben hem daer over uitgelacht;
 Geen mensch heeft hem beklagt, maer meerder hem veracht.
 Ulysses, seiden sy, heeft meenig daet bedreven,
 't Sy door syn dapperheit of wylen raet te geven,
 Doch noit heeft hy een saek soo dienstig uitgevoert,
 Als nu, hy heeft den mont van desen gult gesnoert.
 Dus sprak de meenigte: De winnaer van veel steden
 Ulysses, midden in den gantschen Raet getreden,
 Op dat hem d'achtersten ook souden wel verstaen,
 Sprak Agamemnon dus met groote wysheit aen:
 De Grieken willen sich niet langer voor u buigen,
 Maer voor de weerelt u van misdryf overtuigen:
 Schoon dat door hen aen u beloften syn gedaen,
 Dat sy voor Troijens val na huis niet souden gaen.
 Doch de belegering blyft duren soo veel jaren,
 Die hen heeft uit doen staen veel kommer en gevaren:
 Terwyl hen over 't hooft noch meerder onheil hangt,
 Dat ieder na syn Lant en huisgesin verlangt.
 Men siet als kinderen of weduwen hen schreijen,
 Om dat met ongedult sy d'overgaef verbeijen.
 Een kryg die soo lang duert, en kost veel menschen bloet,
 Valt lastig, en beneemt aen ieder een den moedt.
 Een reisiger die sich heeft op de zee begeven,
 Schoon dat hy maer een maent is uit syn huis gebleven,
 Bevint men, dat die sich door ongedult beklagt,
 Wanneer het onweêr hem in vremde havens jaegt.
 't Is in het tiende jaer dat d'oorlog is begonnen,
 En naer veel pogingen is Troijen niet gewonnen.
 Des dunkt het my niet vrent, dat sulks de Grieken smert:
 En echter soo 't beleg door ons verlaten wert,
 Soo fullen wy de vrucht van sweet en bloet onberen,
 En in ons Vaderlant met groote schande keeren.

Spitsbroeders wapent u weêr met volständigkeit,
En fiet of Calchas ons de waerheit heeft geseit.
't Kan heugen ieder een; toen wy noch 't Aulis waren,
Wat voorbeduiding ons deedt Jupiter verklaren,
Terwyl wy offerden omtrent een klaren stroom,
En onder 't groene loof van een aendorenboom, 54
Van onder 't outer quam een fellè draek gesloopen,
Met bloet bevlekt, en is de takken op gekropen:
Alwaer hy in een nest acht jonge mussen vondt,
Die 't monster altemael medoogeloos verslondt.
De moer vloog daer om heên om 't selve te beletten,
Maer kon door heers gepiep haer jongen niet ontsetten.
In tegendeel sy wiert selfs by de vlerk gevat,
En na dat haer de Draek ook opgegeten hadt,
Heeft Jupiter, die daer dat schrikdier hadt gevonden,
Het te veranderen in hartsteen, goet gevonden.
Op dat het blyken soude aen de nakomeling,
Dat hy iets hadt voorsegt door die verandering.
Het geen ons Calchas toen aldus ging openbaren:
De negen vogeltjes beduiden negen jaren,
Dat de begonne kryg voor Troijen duren sal,
Eer dat men overwint de welbemande wal:
Waer van het tiende jaer wy fullen meesters werden,
Laet ons in het beleg kloekmoedig dan volherden.
Ulysses sweeg. Wiens raet door 't heir is goetgekeurt,
't Geen wiert door 't veltgeschrei, dat elk verhief, gespeurt:
En aen de Schepen deedt een heldre weêrklank geven.
De wyse Nestor heeft, daer na sich opgeheven,
En sprak, is 't mogelyk ô Goden dat gy lydt,
Dat men in woordenstrydt den nutten tyt verflyt!
Syn de beloften dan, onse eeden, offerhanden,
En plengingen, als rook geraekt uit elks verstanden?
Atrides wapent u, en voert het Leger aen,
Gelyk gy syt gewent de Grieken voor te gaen,
En wilt kloekmoediglyk ons aen den Vyant leiden:
Laet de weêrspannigen bloohartig van ons scheiden.

Sy sullen hun vertrek uitvoeren eerder niet,
 Voor dat men Jupiters besluit gebeuren siet:
 Die ons een teeken gaf, door heldre blixemstralen,
 Die hy, ter rechterhand van ons, deedt nederdalen,
 Wanneer men ondernam tot Argos desen tocht,
 Dat hy ons helpen sou, wat men beginnen mocht.
 Dat niemant dan vertrek, eer dat hy heeft verkregen,
 Een schoone Troijanin, na den gewonnen zegen:
 En Menelaus heeft gewroken om 't verdriet,
 Dat hem door Helena en Paris is geschiet.
 Soo iemant evenwel hartnekkig wil vertrekken,
 En met de wichlary van Calchas soekt te gekken,
 Eer dat hy synen voet geset heeft op de Vloot,
 Sal hy verhindert syn door een gewisse dood.
 Laet hooren, groote Vorst, het geen gy nu soudt raden,
 Doch wilt de voorstel ook van andren niet versmaden.
 'k Meen, dat het dienstig is, dat gy uw Leger telt,
 En al de benden elk by hunnen landaert selt;
 Dan sult gy in 't gevecht door ondervinding weten,
 Wie dat kloekmoedig heeft of qualyk sich gequeten.
 Of hunne latheit doet u missen d'overhand,
 Dan of het Godendom is tegens ons gekant.
 Voor uw welsprekentheit ô Nestor moet elk wyken,
 En by uw wysheit kan sich niemant vergelyken.
 Indien ik in myn heir tien sulke raetslui hadt,
 Antwoorde Atrides hem, 'k was meester van de Stat.
 Maer Jupiter sendt my staeg reden om te klagen,
 Met tweespalt en krakeel laet hy myn Leger plagen.
 Want tusschen Peleus Soon en my is twist ontstaen,
 Ik heb hem, ik beken 't, eerst ongelyk gedaen:
 En reden aen dien Helt tot toornighen gegeven.
 Indien wy met malkaer in vrientchap oit weêr leven,
 Sal 't machtig Ilium haest voelen ons verdrag,
 En hunne nederlaeg ras volgen op dien dag.
 Laet tot d'aenstaenden stryft sich elk nu ree gaen maken,
 Wat voetsel nuttighen, om in 't geweer te raken,

De paerden geven voer, de wagens maken klaer,
Op dat elk uit kan staen den arbeit en 't gevaer.
Daer is een groote dag ons rechtevoort voor handen,
Die ons doen keeren sal met glory of met schanden.
Ik sal den aftocht niet doen blasen voor den nacht,
Als elk door sweet en bloet verlooren heeft syn kracht:
En 't moe gespan de kar niet langer voort kan trekken,
Door dien de meenigte van lyken 't velt bedekken.
Soo dat de voerman niet kan mennen voorwaerts aen,
Noch de vermocide hant gebruiken om te slaen.
En die 'k ver van 't gevecht sal op de Schepen vinden,
Sal ik door vogelen en honden doen verslinden.
Het Leger, als hy sweeg, verhief een groot geluit,
Daer hun toestemming wiert met vreugde door beduidt.
De weérklank van 't geraes der schaterende volken,
Klom tot den Hemel op, door 't swerk der bruine wolken.
Gelyk wanneer de zee, door Boreas beroert,
Syn golven met gedruis op harde klippen voert.
De benden stonden op, en gingen sich bereiden,
Om Agamemnons roem door kloekheit te verbreiden.
Die liet vervaerdigen een plechtige offerhant,
Op een gewydt autær, verheven op het strant.
Op dat hy mocht de hulp verkrygen van de Goden,
En heeft al d'Overstens doen op het gasteest nooden.
Nestor, Idomeneus, d'Ajaxen seer vermaert,
Ulysses, die door raet de Goden evenaert,
En Diomedes ook, waer voor de Troijers schroomen.
Doch Menelaus is daer ongenoot gekomen,
Verzekert dat syn Broer dese offerhande deedt,
Om te vervorderen syn ingekropte leet.
Die Helden die sich daer haest tegenwoordig vonden,
En met het garste meel rondom den autær stonden,
Aenhoorden het gebet, dat Agamemnon sprak,
Eer hy 't mes in de keel van het Slachtoffer stak.
ô Jupiter! van wien oneindig is 't vermogen,
Gelyk uw heerlykheit, ik bidt u wilt gedogen:

Dat eer de Sonnetoors van daeg sal ondergaen,
 Myn standaer op de vest van Ilium mach staen.
 Dat ik mach het Paleis van Priamus ontfteken,
 En Hectors trotschen aert door syne neërlaeg breken:
 Na dat ik heb syn Volk doen vallen in het stof,
 En door de zegenprael vermeerderen myn lof.
 Saturnus Soon heeft wel het offer aengenomen,
 Maer echter heeft syn wensch Atrides niet bekomen.
 Als men gebeden hadt, wiert daer na d'offerstier
 Met garste meel bestrooit, gegeven aen het vier:
 Wiens hooft wierdt hemelwaerts gedraeit door 's Priesters handen,
 Die hebben op 't outaer de dyen doen verbranden,
 Met dubbelt vet bedekt. Als alles was verbrant,
 Heeft ieder een geproeft een deel van 't ingewant,
 En van het overschot, dat was met sorg gebraden,
 't Geen van de meenigte den hunger kon versaden.
 Als dese plechtigheit godsdienstig was gedaen,
 Is Nestor wysselyk van tafel opgestaen.
 Toen de genoodigden door wyn vervrolykt waren,
 En ging syn meening dus welsprekende openbaren.
 Laet ons, sprak hy, den tyt niet flyten aen den dis
 Die tot d'uitvoering ons van saken noodig is.
 Groot Koning door het heir wilt uw Herauten senden,
 Om te vergaderen de meenigte der benden:
 Terwyl daer Jupiter gelegentheit toe geeft,
 En dat het Volk van selfs sich aengeboden heeft.
 De Bodden doen hun plicht, de moedige Soldaten,
 Die hebben op 't geroep de Vloot of hut verlaten.
 De Hoofden hebben hen in ordening gestelt,
 Wanneer Minerva sich vertoont heeft op het velt.
 En, met haer schilt bedekt, is midden door de hoopen,
 Om die t'aenmoedigen, van ry tot ry gelooopen.
 Soo dat om het vertrek, geen van hen langer dacht,
 Maer heeft met ongedult den aenval afgewacht.
 Gelyk als is in 't bos door blixem brant gekomen,
 Die op 't gebergt verteert een meenigte van boomen,

Waer van d'opgaende vlam 't omleggent dal verlicht,
Soo schemerde 't geweër van 't krygsvolk in 't gezicht.
Dat met soo groot gedruis, tot aen Scamanders stroomen,
Verlatende de Vloot of hutten, is gekomen.
Als aen Caystrus vloet een dichte swanevlucht,
Met heerliche stemmen komt neêrdalen uit de lucht.
Het aerdryk daverde door swaerte van de benden,
Die Agamemnon deedt na de Troijanen wenden.
Hy trok voor aen, en hadt van Mavors het gelact,
Of Jupiter, wanneer die met den blixem slaet.
Sangnymphen wilt my nu verkondigen de namen,
Der Hoofden, die voorheen voor Troijens wallen quamen.
Gy die Godinnen syt weet wat'er is geschiedt,
Wy die maer menschen syn, wy weten alles niet.
Wat ons de Faem vertelt, dat konnen wy verhalen,
Die door verkeert bericht ons meenigmael doet dwalen.
Indien gy my niet helpt, schoon ik tien tongen hadt,
En van het geen dat ik gehoord heb niets vergat,
Sou 't my niet mooglyk syn, dat ik sou konnen noemen,
De Helden die men moet om groote daden roemen.
Ik sal myn best maer doen, in een beknopt verhael,
Te toonen wie dat meest uitmunten door het staet.
Die van Beötien, die sich ten kryg bereiden,
Ging als Veldoversten Arcefilaus leiden,
Verselt door Peneleus, Protenor, Lëitus,
Inwoonders van dat Lant, beneffens Clonius.
Sy hadden tot den tocht een Vloot van vyftig kielen,
En elk Schip was bemant met tweemaal festig zielen,
Maer die van Aspledon die hadden Jalmenus
Verkoren tot hun Hooft, en vorst Ascalaphus.
De voorste was een Soon van Mavors voortgesproten,
Die van Aftyoché den maegdom hadt genoten:
Waer op die Godt verliest, haer hadt gewelt gedaen,
In hares Vaders huis, dat sy niet kon weêrstaen.
Van dertig Schepen was de macht met hen gesonden,
Waer neffens met een Vloot de Phociërs sich vonden,

34 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Van veertig zeilen sterk, gevoert door Scedius,
 En onder het gebiet van Vorst Epistrophus.
 Ajax Oileus Soon aen 't hooft der Locriensen,
 Bracht veertig Schepen aen op de Troijaensche grensen.
 Al was hy niet soo groot dan die van Telamon,
 Hy liep soo ras, dat hem geen mensch inhalen kon.
 d'Abanten strydbaer Volk, die in Eubea wonen,
 En waer het d'eer gebiedt sich altyt dapper toonen:
 Verfonden derwaerts heên een welbemande Vloot,
 Van een gelyk getal, die Elphenor gebiedt.
 Athene, Eretheus stat voor meenigte van jaren,
 Liet derwaerts het getal van vyftig kielen varen,
 Menestheus, Peteus Soon, hadt daer van het gebiet:
 Daer twalef anderen Ajax byvoegen liet.
 d'Inwoonders van het ryk van Argos en Trezenen,
 Syn tachtig Schepen sterk in dese kryg verschenen.
 Die hebben aengevoert Tydides, Stenelus,
 Capaneus brave Soon en ook Euryalus;
 Maer Diomedes was tot Opperhooft verkoren.
 Voort moesten na 't bevel van Agamemnon hooren,
 't Volk dat Mycene daer op hondert Schepen fondt,
 En 't geen sich daer omtrent in hunne buerschap vondt:
 Die benden waren schoon en dapper van vermogen,
 Doch 't aensien van den Vorst trok op hem ieders oogen,
 Als hy de wapenen om syne leden bondt;
 Fier, om dat onder hem soo talryk Leger stont.
 Daer Menelaus by quam seftig Schepen voegen,
 Die in den hollen buik elk veel Soldaten droegen.
 Vergadert in syn Ryk en het omleggent lant,
 Die Sparta, Amycles, Messene hadt bemant.
 Dit Volk bleef van het heir syns Broeders afgescheiden,
 Om dat hy het alleen wilde aen den Vyant leiden:
 Terwyl hy 't grootste deel hadt aen het ongenucht,
 Dat Helena hem hadt gegeven door haer vlucht.
 De wyse Nestor quam tot hulp met tachtig kielen,
 Van Pylos, om het Volk van Troijen te vernielen.

En

En Agapenor heeft daer seftig by gedaen,
 Die hem Arcadien als Hooft hadt toegestaen.
 d'Eliders hebben daer hun benden ook gefonden,
 Die onder het bevel van vier Hooftlieden stonden,
 De brave Diores, en Helt Amphemachus,
 Polyxenes, en ook hun makker Thalpius.
 Die met tien Schepen elk fyn by de Vloot gebleven,
 En-veertig heeft daer by Dulichium gegeven.
 Die wierden aengevoert door Meges, Mars gelyk,
 En twalef zeilen hadt Ulyffes uit fyn Ryk.
 Waer van de spiegels root en boeg beschildert waren,
 Hier op quam dese Helt van Ithaca gevaren.
 En met d'Etoliers quam Thoäs met een Vloot,
 Tot Chalcis uitgeruft, wel veertig Schepen groot.
 Dien met Meriones Idomencus verfelde,
 Uit Creta, waer van daen men tachtig zeilen telde.
 Op negen is het Volk van Rhodes aengelant,
 Die hadt Tlepolemus, als Opperhooft bemant.
 De fchoone Nireus hadt van Syma maer drie Schepen,
 Men achtte hem niet kloek, noch in de kryg geslepen.
 Door dertig kielen wiert Neptunus velt geploegt,
 Die 't eilant Nyfira hadt by de Vloot gevoegt,
 Waer van was het bevel Pheidippus opgedragen,
 En Antiphus, bereidt het leven te gaen wagen.
 Ik bidt u Sanggodin dat gy my voort vertelt,
 Hoe fterk de Myrmidons verfchenen in het Velt.
 Die onder Peleus Soon op vyftig Schepen quamen,
 Maer die, gelyk hun Vorft, rust en tydkorting namen.
 Protefilaus, Hooft van die van Phylacé,
 Was veertig zeilen fterk gekomen in de zee.
 Door Philoctetes wiert het Volk van Olizone,
 Dat van Thaumacia, geboden, en Methone:
 Die feven Schepen hadt, maer men op Lemnos liet,
 Om dat hy door een flang geraekt was in 't verdriet:
 Waer door hy in de voet elendig was gebeten,
 En heeft in groote pyn veel dagen daer verfleten.

*hier ontfreucht
wilt*

36 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Die van Oechalia, Trica en Ithomus,
 Voerden Machaon aen en Podalirius,
 (Hun Vloot was dertig sterk) twee artsen, seer ervaren,
 Die door Eurypylus gevolgt syn langs de baren.
 Die veertig zeilen hadt: Ormenium en 't Lant-
 Asteria, hadt die geschikt tot onderstant.
 Polypoëtes was Veltoverste der benden,
 Die in gelyke macht Leonteus erkenden:
 En die Argissa daer op veertig Schepen fondt,
 Benefens 't andere Lant dat sich beledigt vondt.
 Vier minder syn daer ook met Gonceus verschenen,
 Die Cyphos aen den Vorst Atrides wilde leenen.
 Die van Magnesia en 't wout van Pelion;
 Verkoren Prothoüs den Soon van Tenthredon,
 Tot hooft van hunne Vloot, bestaende in veertig zeilen:
 Verhael my Sanggodin, op dat ik niet mach feilen,
 Wie van het Grieksche heir de beste paerden hadt,
 En d'alderdapperste der Vorsten wiert geschat.
 De Koning Eumelus was 't alderbest bereden:
 Hy hadt twee merrien van wel gemaekte leden,
 Soo snel gelyk de wint, eenharig, even out,
 Die Phebus hadt gevoedt in het Pireische wout.
 By Telamonius kon niemant sich gelyken;
 In kloekheit moesten hem al d'andere Princen wyken:
 Na dat Achilles was misnoegt, en niet meer vocht,
 Dien men maer boven hem in moedt verheffen mocht.
 Hy heeft ook Eumelus in paerden overtroffen,
 Soo dat hy buiten kyf mocht op de syne stoffen:
 Maer hy heeft in 't gevecht sich sedert niet verstoont,
 Sins Agamemnon hem hadt schandelyk gehoont.
 Syn benden konden ook sich onderwyl uitrusten,
 En hebben sich vermackt met spelen langs de kusten.
 Syn paerden in syn tent heeft niemant aengeroert,
 Maer wierden staeg met hooi en lotos kruit gevoert.
 De hoofden van syn Volk sag men langs d'oever treden,
 Bedroeft, om dat sy niet benefens d'andren streden.

Het Leger onderwyl trok op den Vyant aen,
 In 't schitterent geweër, vervaerdigt om te slaen:
 Die tyding ging de Faem in Ilium verkonden;
 Waer van fy 't Volk voor 't Hof van Priam heeft gevonden,
 Vergadert tot den raet, en sprak als uit den mont
 Van Polites, die toen in 't Velt op schiltwacht stont:
 Verheven op een graf, op dat hy mocht ontdekken,
 Wanneer het Grieksche heir soude uit de Schepen trekken.
 De vyant nadert vast, sprak hy, daer gy den tyt,
 In redekaveling, myn Vader, hier verslyt.
 Op Hector, riep sy voort, bereidt u om te stryden,
 Soo gy door sammelen geen nederlaeg wilt lyden.
 De Grieken syn soo sterk, die men van verre aenschout,
 Als 't fant is van de zee, of blaren van het wout.
 Vergeet niet wat ik seg, gy hebt uitheemsche benden,
 Scheidt die van een, en wilt hen uit de wallen senden,
 Elk met hun Opperhoofd, die spreekt hunne eigen spraek,
 Dan sullen sy met moedt verdedigen uw saek.
 Den raet van de Godin heeft Hector ingenomen,
 De stem was hem bekend, die tot hem was gekomen:
 Brak de vergadering, als hy dit hadt gehoord,
 Lict wapenen syn Volk, en opende de poort.
 Waer door hy aen het hooft de Grieken aen ging vallen,
 Als hy syn Leger hadt doen trekken uit de wallen.
 De brave Eneas, Soon van Venus, wyt vermaert,
 (Dien sy op het gebergt van Ida hadt gebaert,
 Na dat Anchises hadt haer gunst en min genoten,
 Uit welke omhelsing was voorheen die Helt gesproten,)
 Die met Archilocus beneffens Acamas,
 Van de Dardaniers 't hooft en de aenvoerder was,
 d'Inwoonders van het Lant Zelea, kloeke benden,
 Heeft Pandarus voor aen doen na den Vyant wenden.
 Soo heeft Adrastus ook, door Amphius verselt,
 Het Volk van Pitya in ordening gestelt.
 En die de waterkust van Practius bewonen,
 Syn, onder Asius, hun bystant komen toonen.

Pyleus en syn Broer, genaemt Hippothous,
 Klein Soonen uit den Stam des braven Teutamus,
 Leerlingen van Godt Mars, tot Hoofden aengenomen
 Van het Pelasgers Volk, syn ook in 't heir gekomen,
 Alwaer Pirous sich en Acamas bevont,
 Met die van Thracien, en van den Hellespont.
 By de Ciconiers met Euphemus gefonden,
 (Die onder het gebiet van desen Veltheer stonden,)
 Syn de Peöniërs ter zyden aen gestelt,
 Door Vorst Pyraichmes last, die hen gebodt in 't velt.
 Pylemenes voerde aen, met onverschrokke treden,
 De Paphlagoniers, op muilen wel bereden.
 De Halizoniers syn door Epistrophus,
 Geleidt in het gevecht, beneffens Odus.
 Aen 't hooft der Misiers is Ennomus verschenen,
 En Chromis, die hun hulp aen Hector quamen leenen.
 De jonge Ascanius door sucht tot eer ontroert,
 Heeft 't Volk van Phrygien, met Phorcys, aengevoert.
 Mesthles en Antiphus, twee dappere Soldaten,
 Die hebben om den kryg Meonien verlaten:
 En hadden het gebiet van 't aengefonden heir,
 Het geen gekomen was van het Gygeesche meir.
 De brave Amphimachus en Nastes, groote vrinden,
 Die hebben sich aen 't hooft der Cariërs doen vinden.
 De Helt Sarpedon hadt met Glaucus het gebiet,
 Der Liciërs, en 't Volk dat woont aen Xanthus vliet.

Einde van het tweede Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

D E R D E B O E K.

En sag met fulk gedruis voorttrekken de Troijanen,
 Gelyk men in de lucht hoort maken door de kranen:
 Als hen de wintertydt dryft na een warmer lant,
 Daer't moedig dwergen heir door hen wert aenge-
 De Grieken, fonder oit een veltgefchrei te maken, (rant.
 Sag men ftíl naderen, om aen den ftryt te raken.
 De treden door het fant van dat ontelbaer Volk,
 Verhieven in de lucht van ftof een duiftre wolk.
 Gelyk de zuidewint komt mift fomtyds verwekken,
 Die voor het oog den top der bergen kan bedekken;
 Het geen met ongenucht een trouwe Harder fiet,
 Doch daer een Roover buit en voordeel door geniet.
 De benden waren haest de vlakke door getreden,
 Als Paris naderde met onvermoeide fchreden:
 Hy droeg een Luiparts huilt en in de hant een piek,
 Uiteyfhende ten ftrydt den alderbraefften Griek.
 Toen Menelaus sag dat voorwerp van fyn fchanden,
 Vervoert door groote vreugt, focht hy hem aen te randen.
 Gelyk een Leeuw die wert door hongersnoot gequelt,
 Valt aen op eenig wilt, dat hy ontmoet in 't velt.
 Doch Paris wiert vervaert, en is te rug geloopen,
 En focht fyn veiligheid in de Troijaenfche hoopen.

Ge-

Gelyk een reisiger, die een serpent ontmoet,
 Wykt achterwaerts, en sich voor 't vreeslyk schendier hoedt.
 Doch Hector, die daer door kreeg schaemroot op de kaken,
 Begon, met dit verwyt, syn Broeder uit te maken.
 Lashartige, sprak hy, die met een schoon gelaet,
 Op minnekosery en schaken u verstaet:
 Gaf Jupiter dat gy waert nimmermeer geboren,
 Of aenstonts in de wieg het leven hadt verloren.
 Dan hadt gy van u stam de schantvlek niet geweest,
 En niet getoont, dat gy een Man in 't harnas vrees.
 Waer over tot uw smaet de Grieken u begekken,
 Die meenden dat gy soudt uw Volk tot voorbeeld strekken.
 Nu blykt het dat gy syt uw Vader tot verdriet,
 Die, om uw huwelyk, syn Ryk bederven siet.
 Gy durft niet in gevecht met Menelaus komen,
 Aen wien gy Helena soo trouwloos hebt ontnomen.
 Dan hadt men konnen sien wie haer meer waerdig is,
 En bleeft gy dood, 't sou syn tot 's Lands behouden is.
 Het geen u hadt behoort met steenen te bedekken,
 Wanneer gy met uw proi in Ilium quaemt trekken.
 Wat helpt u rechtevoort uw lier en schoon gelaet,
 Dat Venus aen uw schonk, nu ieder u versmaedt?
 Myn Broeder, ging daer op aen Hector, Paris seggen,
 't Verwyt dat gy my doet, kan ik niet wederleggen.
 Maer 't is niet recht dat gy met my u vergelykt,
 Nadien in dapperheit een ieder voor u wykt.
 De Goden hebben u een moedig hart gegeven,
 Het geen de Vyant noit noch het gevaer doet beven:
 De scherpte van een byl, die boomen vallen doet,
 Wert eerder omgeset, als uw verstaelt gemoedt.
 Wilt daerom op de gift van 't Godendom niet smalen,
 De menschen doen die selfs niet uit den Hemel dalen:
 Schoon ik weêrhouden wert door swakheit van myn aert,
 Sal d'eer my toonen doen, dat ik niet ben vervaert.
 Laet van de Vyanden een wapenschorsing vragen:
 Ik sal een kampgevecht met Menelaus wagen.

In 't midden van het Velt, dat de twee Legers scheidt,
Daer 't oordeel aen sal staen van onse dapperheit.
En Helena, waerom dese oorlog is gerefen,
Sal met haer goet de prys van de overwinning wesen.
De Grieken sullen dan verlaten onse kust,
Na dat het oorlogsvuer is, door de pais, gebluft.
Als Hector hadt gehoord, wat Paris voor quam wenden,
Liet hy de wapenen neêrleggen door syn benden:
En tradt na 't Grieksche heir, dat echter op hem schoot,
Tot Agamemnon hen de Vyantschap verboodt.
Hy merkte, dat die Heldt daer quam om iets te vragen:
Die Paris voorflag heeft de Grieken voorgedragen.
En Menelaus heeft fulks aenstonts toegestaen,
Die met seer groote vreugt nam de voorwaerden aen.
Hier door, heeft hy gesegt, kan men de vrede maken,
En wederlyts voortaan het bloetvergieten staken.
Het geen alleenelyk om ons krakeel geschiet,
Na dat my Paris heeft veroorsaect veel verdriet.
Maer laet ons dit verbont bevestigen met eeden,
Waer toe dat Priamus sou herwaerts moeten treden.
Want op diens kinderen vertrouwen wy ons niet,
Die men trouwloosheit steeds en list bedryven siet.
Hy moet twee lammeren uit Troijen met sich leiden,
Om sonder tydsversuim een offer te bereiden:
Een spierwit manneken, een wyfken swart van vacht,
Die moeten aen de Zon en d'Aerde syn geslacht.
Daer by, voor Jupiter, wy 't derde sullen voegen.
't Geen Menelaus sprak, gaf wederlyds genoeg.
't Heeft aen den Griek behaegt, en ook aen den Troijaen.
Elk hoopte dat de kryg nu haest sou syn gedaen.
Sy sprongen vrolyk af elk van syn legerwagen,
En lieten op een hoop hun wapenrusting dragen.
Wegsendende uit het tuig hun paerden weêr op stal,
En vreesden nu niet meer voor eenig ongeval.
Dies Hector na de Stat twee boden heeft gesonden,
Om, 't geen besloten was, aen Priam te verkonden.

42 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Iris heeft onderwyl aen Helena vertelt,
 In Laodices schyn, wat omging in het Velt.
 Die Priams Dochter was, ten huwelyk gegeven
 Aen Vorst Helicaon. Sy, door de lucht gedreven,
 Verscheen in het Paleis van Helena, die wrogt
 Aen stikwerk, waer in 't gout aen zydraer wiert verknogt.
 Verbeeldend' al het geen, dat voor de Troische wallen,
 Sins de belegering, om haer, was voorgevallen:
 Soo kunstig of het was door Pallas selfs gemaakt.
 Als Iris in 't vertrek der schoone was geraekt,
 Sprak sy dus: Sufter wilt u hier niet besich houwen,
 Kom liever op de wal iets wonderlyk aenschouwen.
 De Legers, die terstont begeerden een gevecht,
 Die hebben, door verdrag, de wapens neêrgelegt.
 Mits Paris sal alleen met Menelaus stryden,
 En die verwint sult gy, door uw besit, verblyden.
 Als sy dit hadt gelegt verwekte de Godin,
 In Helenâs gemoedt, verandering van sin.
 Die tot haer eersten Man begon weêrom te hellen,
 En met een sluier sich, opstaende, toe ging stellen.
 De schoone Clymena en Etra volgde haer,
 Daer sy by Sceâs poort wiert Priamus gewaer:
 Geseten in een kring, met grysaerts, die door jaren,
 Nu langer niet bequaem tot Oorlogsdaden waren.
 Antenor, Clytius, als ook, Hicetaôn,
 Panthoüs, Thymetes, Lampus Ucalegon.
 Die d'oudheit hadt geleert soetvloeiende te spreken,
 Als krekels uitgeteert op het geboomt geweken.
 Sy pleegden samen raet, hoe dat mocht syn volendt,
 De lange kryg, waer door sy leden veel elent.
 Maer siende Helena die schoonheit tot hen komen,
 Syn door verwondering hun sinnen ingenomen.
 En seiden, 't is niet vreemt, dat Oorlog is ontstaan,
 Om dit volmaekte beelt, geschackt door een Troijaen.
 Maer laet ons van den hals al d'ongelukken wenden,
 En haer na Griekenlant met haren rykdom senden.

Toen riep haer Priamus, en sprak, gy hebt geen schult,
Nadien der Goden wil wert door dees kryg vervult.
Myn Dochter set u neêr, ik moet u noch soo heten,
Ik wensch den naem des Helds, die 'k sie, door u te weten,
't Is d'aldergrootste niet, maer toont door syn gelaet,
Dat hy al d'anderen in macht te boven gaet.
Noit sag ik eenig mensch soo welgemaekt van leden,
'k Vindt alles Koninglyk in syn hoedanigheden.
't Is Agamemnon, Heer, heeft Helena gesegt,
Ach! waer ik in het graft voor desen neêrgelegd!
Eer dat ik van myn Man met Paris ben gevloeden,
Soo hadt ik niet gesien veel Helden om my dooden.
'k Schaem my, dat ik hem niet Schoonbroeder noemen mach
Gelyk voorheen, toen ik hem binnen Sparta sag.
Daer hem myn eerste Man onthaelde in onse woning:
Een groot Veldoverste, soo wel als machtig Koning.
Gelukkige Atreus Soon! die onder uw gebiet,
Sprak Priam, soo veel Volk uw standaert volgen siet.
Men heeft in Phrygia my dapperheit sien toonen,
Als 't eertyds in een kryg bestreden d'Amazonen.
'k Heb Koning Otreus daer en Mygdon ook ontmoet,
Gelegert met hun heir aen Sangars snelle vloet:
Daer ik tot onderstant trok met myne Onderdanen.
Maer al de Phrygiers gevoegt by myn Troijanen,
Die waren met malkaer veel minder in getal,
Dan Agamemnon nu gebiedt voor dese wal.
Toen heeft hy in het oog Ulysses ook gekregen,
En vraegde wie hy was. Na dat hy hadt geswegen,
Heeft Helena daer op eerbiedig hem verklaert,
Het is Laertes Soon, door moedt en raet vermaert.
Het geen Antenor heeft bevestigd door syn woorden,
En seide, hy is 't selfs dien wy voor desen hoorden:
Toen hy als afgesant met Menelaus quam,
En syn verblyf, als gast, in myne woning nam.
Ik heb hen wel onthaelt, sy deden doenmaels blyken,
Dat in welsprektheit moest ieder voor hen wyken.

44 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Schoon Menelaus was beknopter in syn tael,
 De rede van hun komst bleek klaer in syn verhael.
 Ulyffes, als hy sweeg, is aenftonts opgerefen,
 Heeft de vergadering eerbiedigheit bewezen,
 En floeg stillwygend neêr fyne oogen na den gront,
 Tot dat hy opende syn welbespraekte mont.
 De sneeuw komt niet fôo dicht door bruine wolken boren,
 Als hy ons overvloed van woorden heeft doen hooren,
 Vol overtuigingen en lieffelyk geweld,
 Waer door hy Paris heeft in 't ongelyk gestelt.
 Al wat hy heeft gevraegt was niet te wederleggen:
 Ach! hadt men toen syn eisch doen volgen op syn seggen!
 Vergeefs wert, over 't geen verleden is geklaegt,
 Antwoorde Priamus, en heeft daer op gevraegt,
 Wat Helt fôo groot en fterk van fchouderen en leden,
 Die boven d'anderen uitsteekt, fie 'k ginder treden?
 't Is Telamonijs heeft Helena gefegt,
 Die fief door groote kracht doet vreefen in 't gevegt.
 En die daer neffens ftaet, Idomeneus geheten,
 Regeert, als Opperhooft de volkeren van Creten.
 Al wie in 't Griekfche heir gefelt fyn in gebiet,
 Staen om hem, maer ik fie myn beide Broeders niet:
 De fiere Caftor, kan een paert met fpoeren dwingen,
 En Pollux kan een knots uit ieders vuiften wringen.
 Die Helden fouden fy na Sparta fyn gekeert!
 Een Sufter fchuwende, waer door fy fyn onteert.
 Aldus fprak Helena, mits fy niet hadt vernomen,
 Dat een onrype dood hen over was gekomen.
 Door de Herauten wiert gedreven door de Stat,
 De Schapen, en het geen men buiten noodig hadt.
 Daer nevens wiert een fak vol Offerwyn gedragen,
 Om te befprengen 't Vee, na dat het was geflagen.
 Ideijs een van hen fprak Priamus dus aen:
 Heer Koning, het is tyt om na het heir te gaen:
 Alwaer de Grieken u gelyk de Troijers wachten,
 Om daer aen Jupiter een Offerhant te flachten,

En

En te bevestigen het nieuw gemaakt verbont,
 Door eeden, die het Volk wil hooren uit uw mont.
 Als Menelaus dan met Paris heeft gestreden,
 Sal d'Oorlog eindigen met alle swarigheden.
 Soo ras als Priamus gehoord hadt dat besluit,
 Bekommert in 't gemoedt, reedt hy ter poorten uit.
 Daer by Antenor was geklommen op syn wagen:
 En als het Grieksche heir den Koning nadren sagen,
 Trok Agamemnon dien erbidig in 't gemoedt,
 Na dat Ulysses hadt te voren hem begroet.
 De dienaers hebben 't Vee na 't outer voortgestooten,
 Den wyn tot d'offerhant in kruiken uitgegoten,
 En aen de Koningen het water op de hant.
 Atrides trok een mes gesteken in syn bandt,
 En heeft de wol van 't hooft der lammeren geschooren:
 Waer op hy dit gebet, luitskeels, heeft laten hooren.
 (Terwyl hy na de lucht syn handen hadt gekeert)
 O Jupiter, sprak hy, dien 't volk op Ida eert,
 Wiens glans oneindig is, soo wel als uw vermogen.
 Gy zon, die alles hoort en aenschouwt met uwe oogen,
 Gy stroomen, Godendom, van aerde en duisternis,
 Die straf ontfangen doet, al wie mineedig is,
 Wilt nu getuigen syn, van 't geen wy gaen beloven.
 Soo Paris van het licht myn Broeder kan berooven.
 Staen wy gewillig toe dat Helena hem trouwt,
 En hy, tot huwlyksgoet, haer rykdom ook behouwt.
 Soo hem in tegendeel kan Menelaus vellen,
 Moet Troijen Helena in syne handen stellen.
 Dan staken wy 't beleg en laten u gerust,
 Begevende ons te rug weêr na de Grieksche kust.
 Daer na, sal tusschen ons en onse bontgenoten,
 Met het Troijaensche Ryk de Vrede syn gesloten.
 Mits het ons jaerlyks geef, van syn verderf verlost,
 Een schatting, voor het geen de kryg ons heeft gekost.
 Of anders sullen wy den Oorlog weêr beginnen,
 Tot dat, door storm op storm, wy sullen Troijen winnen.

46 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Dit hebbende gefègt, heeft hy het Vee gedood,
 Waer van het lauwe bloet op d'aerde neder vloodt.
 Dat hy noch lillende heeft op den gront doen dalen,
 En uit de kruik den wyn liet vullen in de fchalen.
 Aldus, vervolgde hy, moet fyn geftort het bloet,
 Van 't Volk dat het verbont niet heiliglyk voldoet.
 Die beden fyn herhaelt door al d'omftaende benden,
 Maer Jupiter heeft 't oir daer na niet willen wenden.
 Want als de plenging was door ieder een gedaen,
 Stont d'oude Priam op en fprak de Legers aen.
 Ik keer na Ilium fprak hy, myn hert fou breken,
 Soo 'k Menelaus fag myn lieven Soon doorfteken.
 Als Koning ftem ik toe den aengeboden ftryt,
 Schoon 't Vaderlyk gemoedt daer door veel fmerten lydt.
 Want Jupiter alleen kan d'overwinning geven,
 En 't Nootlot weet wie fal den andren overleven.
 Dit feide Pryamus eer hy in 't rytuig tradt,
 En met Antenor is gereden na de Stat.
 Ulyffes onderwyl en Hector gingen meten,
 Het kampvelt, en het lot in een helmet gefmeten,
 Wiert onder een gemengt, op dat het daer door bleek,
 Wie van de Vyanden fou wagen d'eerften fteek.
 Dat Paris viel te beurt. Die quam in 't Velt getreden,
 In 't harnas van fyn Broer Lycaon, om de leden,
 Met gefpen vaft gemaect van filver, tot cieraet,
 Die hem niet ongelyk van lyf was en gelaet.
 Een kostelyke bandt droeg fyn vergulden degen,
 En hy hadt aen fyn arm een dubbelt fchild gekregen:
 Na dat hy hadt fyn hooft bedekt met een helmet,
 Daer op een paerdeftaert van achtren was gefet.
 Waer by hy in de hant een werpschicht heeft genomen.
 Men fag in fulk geweër ook Menelaus komen.
 Sy naderden malkaer met een vergramt geficht,
 Als Paris met fyn fpeer fyn arm heeft opgelicht,
 En heeft die in het fchild van Atreus Soon gedreven,
 Maer heeft hem daer door heen geen wonden konnen geven.

Die

Die heeft daer op syn schicht ook in de hant gevat:
Men hoorde, aler hy wierp, hoe hy de Goden badt,
Dat hy syn ongelyk mocht op den schaker wreken,
En met syn scherpe spies hem door de leden steken.
Op dat het blyk, dat gy bedrog en onrecht haet,
En dat uw straf, sprak hy, volgt op 't bedreven quaet.
Ik heb hem in myn Hof gelyk een gast ontfangen,
En hy heeft met myn Vrouw gedaen verkeerde gangen.
Is tegens 't gastvryrecht met haer na huis gekeert,
En door syn overspel heeft hy myn naem onteert.
Dit hebbende gesegt, schoot hy, door toorn bewogen,
Syn schicht, die door het schilt van Paris is gevlogen.
En op den wapenrok, door 't harnas heen gestuit.
Als hy geen bloet vernam, trok hy syn degen uit:
En heeft een grooten slag op Paris hooft gegeven,
Die buigende syn lyf behouden heeft het leven.
Terwyl het lemmer viel gebroken in het sant,
Bleef het geveft alleen in Menelaus hant.
Atrides wiert verwoet, heeft Paris aengegrepen,
En dacht hem by 't helmet na 't Grieksche heir te slepen:
't Geen hy hem met den riem gehaelt hadt voor den mont,
Waer door die sich berooft van ademlofing vondt.
Hy hadt hem lichtelyk uit 't slagvelt konnen rukken,
Doch Venus, die dit sag, brak desen bant aen flukken.
Soo dat hy maer alleen wiert meester van 't helmet,
En d'overwinning wiert, door dat geval, belet.
Maer Menelaus liet het daer by noch niet blyven,
En meende hem syn spies ten boefem in te dryven.
(Als hy den stormhoet hadt gewurpen na syn Volk)
Doch Paris wiert omdekt door Venus met een wolk.
Die hem in het Paleis van Priam heeft gedragen:
En liet Atrides sich aen Jupiter beklagen.
Waer aen hy heeft gesegt, schept wreede gy vermaek,
Als gy my missen doet myn half verkregen wrack?

Terz.

48 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Terwyl in syn vertrek sich Paris liet verschoonen,
 Om niet aen Helena bestoven sich te toonen,
 Heeft haer alom gefocht de gunstige Godin,
 Die aengenomen hadt 't gelaet van haer vriendin:
 En op den toren heeft haer eindelyk gevonden,
 Daer rondom Helena veel Troische Vrouwen stonden.
 Sy heeft haer by de slip getrokken van haer kleet,
 En seide, 't schynt dat gy van Paris komt niet weet:
 Geborgen uit den stryt, wacht hy uw met verlangen,
 Door ongedult en min in syn Palcis bevangen:
 Gy hebt hem noit gesien soo kostelyk gekleet,
 Gelyk een Bruidegom, die na de Bruiloft treedt.
 De schoone Helena, door dit verhael bewogen,
 Erkende Venus straks door 't flikkren van haer oogen,
 En haer sneeuw Witte borst: dies sprak sy haer dus aen:
 Godin in wat gewest wilt gy dat ik sal gaen?
 Hebt gy my niet genoeg in Phrygien bedrogen?
 Of in Meonien 't net over 't hooft getogen?
 Wilt gy noch ergens my verleiden door een vrint,
 Die tegenwoordig sich in uwe gunst bevindt?
 En soekt in myn gemoedt door afgerechte treken,
 Gelyk gy syt gewoon, verboden min t'ontsteken?
 Nu Menelaus heeft verkregen d'overhant,
 En my, die schuldig ben, wil voeren na syn Lant.
 Ik tracht weêr in de gunst van myn Gemael te raken,
 En wil myn oude schult niet onvergeeflyk maken.
 Wilt self by Paris gaen, vertroost hem in syn rouw,
 En wert, indien 't u lust, in myne plaets, syn Vrouw,
 Ik wil hem niet meer sien, wat sou de weerelt seggen,
 Indien ik ging my weêr by dien eerloosen leggen?
 Behalven dat myn hert is rechtevoort ontfelt,
 Dat door bekommering en wroeging wert gequelt.
 Soo gy, sprak de Godin, myn gramschap wilt verwekken,
 Sal ik, om 't weigeren myn liefde van u trekken:

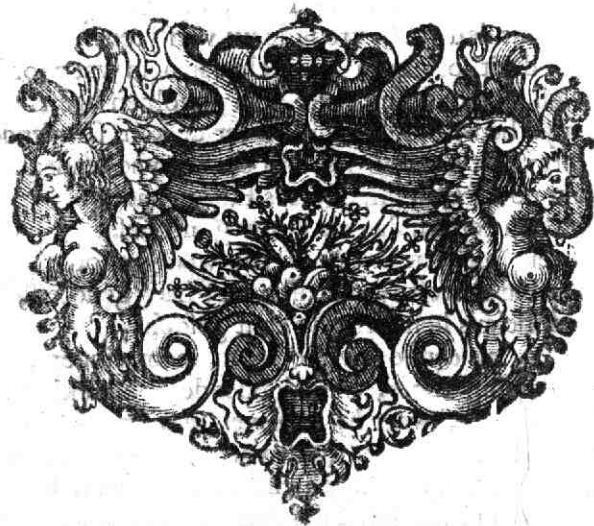
En

En foo verwyderen den Griek van den Troijaen,
Dat felder kryg, als oit, fal tuffchen hen ontfaen.
En gy rampfalgige fult d'oorfaek daer van wesen.
Dit toornig dreigement heeft Helena doen vreesen,
Die met een fluijer heeft haer aengeficht bedekt,
Op dat geen achterdocht wiert in haer floet verwekt.
Geen van de Vrouwen heeft haer weggaen konnen merken,
Die gingen als voorheen aen haer borduerfel werken.
Sy wiert door de Godin tot Paris ingeleidt:
Als fy gefeten was, heeft fy hem dit gefeit.
Gy komt dan weêr te rug, ach waert gy dood gebleven?
Soo hadt gy sonder fchand gefcheiden uit het leven.
Gaet Menelaus niet meer tarten tot den ftryt,
't Blykt, dat gy niet foo fterk, als hy, noch dapper fyt.
Wilt my myn ongeluk, fprak Paris, niet verwyten,
Laet liever ons den tyt in vreugde nu verflyten.
Schoon, d'uitkomst van 't gevecht aen hem wat voordeel geeft,
Het is Minervaes fchult, die hem geholpen heeft.
Dat kan myn beurt ook fyn, wanneer de kans fal wenden.
Wilt rechtevoort uw oog vol min op 't myne fenden.
Ik heb u noit foo lief in Spartâs Hof gehadt,
Selfs op den eerften dag als ik uw gunft befat.
De Min heeft tuffchen hen de Vrede weêr gefloten.
Terwyl dat Paris heeft fyn wensch met haer genoten,
Heeft Menelaus hem aen alle kant gefocht,
Op dat hy, als een leeuw die brult, hem vinden mocht,
En d'overwinning voort, hem doodende, voltrekken:
Maer niemant kon, waer hy gebleven was, ontdekken.
Men wouw hem niet uit gunft verbergen voor het quaet,
Want hy was van den Griek en den Troijaen gehaet.
Des Agamemnon heeft fyn ftem daer op verheven,
En feide, wilt gehoor Troijanen aen my geven,
En gy Dardaniërs, en wie hen byftant geeft,
Nadien dat d'overhant thans Menelaus heeft:
Aen wien het flagvelt is en Paris helm gebleven,
Wilt hem dan Helena met haren Rykdom geven,

50 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Betaelt de ſchatting ook, gelyk bedongen is,
Dat alles ſtrekken ſal tot uw behoudenis.
De Goden ſyn geweest getuigen der verbonden,
Die ſtraffen ſullen 't Volk het geen die heeft geſchonden.
Dit hebbende geſegt, brak hy ſyn reden af,
Daer op het Grickſche heir toeftemming juigend gaf.

Einde van het derde Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

V I E R D E B O E K.

DE Goden in 't Paleis van Jupiter gefeten,
 Niet konnende den ſtaet van Ilium vergeten:
 Schonk Hebe Nectar in elk in een goude ſchael,
 Het geen vermeerderde de vreugde door de zael.

Sy noodigden verheugt malkanderen tot drinken,
 En lieten onderwyl het oog op Troijen ſinken,
 En de belegering, waer op ſy pleegden raet;
 Als Jupiter 't bedryf van Juno heeft verſmaedt,
 Door een gelykenis ſeer hatelyk in d'ooren,
 En heeft al boertende haer dit verwyf doen hooren.
 Mits hy haer tergen wilde, en maken ongeſint:
 Gy, ſprak hy, in wiens gunſt ſich Menelaus vindt,
 Die nevens Pallas ſoekt hem voordeel te doen winnen,
 Verlieft hy rechtevoort de hulp van twee Godinnen?
 Die men t' Athene viert, en t' Argos wierook biedt,
 Is het genoeg dat gy van ver hem vechten ſiet?
 Terwyl hy, boven dat, heeft niets van u te hopen,
 Daer Venus in 't gevaer tot Paris is geloopt?
 En heeft haer gunſteling in vrygheit geſtelt,
 Die anderſins de dood geleden hadt in 't Velt.
 Wat ſullen wy nu doen, den Oorlog weêr ontſteken,
 Of door bemiddeling van Vrede laten ſpreken?

52 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Soo 't gantsche Godendom het laetste liever hadt,
 Men sou voor ondergang bevryden Priams Stat.
 De trommel en basuin soude aenstonts moeten swygen,
 Als Menelaus weêr sou Helena verkrygen.
 De wyf Pallas sweeg, hoewel sy was verstoort,
 Maer Juno driftiger heeft opgevat het woort.
 (Die bleven Ilium, om Paris oordeel, haten)
 Sult gy, heeft sy gesêgt, ons ongewroken laten?
 Gevreesde Dondergodt, acht gy myn arbeit niet,
 Noch moeite die gy my hier daeglyks nemen siet?
 Ik heb dan vruchteloos myn paerden afgereden,
 Op dat, door 't Grieksche heir, wiert Priamus bestreden;
 Voltrek het, soo gy wilt, dat gy komt voor te slaen,
 Maer 't wert door 't Godendom, noch my, niet toegestaen.
 Waer op Saturnus Soon dit antwoord heeft gegeven:
 Haetdragende, waerom staet gy na Priams leven!
 Hebt gy daer reden toc? dat gy van my begeert,
 Dat men in Ilium het onderst boven keert.
 Doe beter, en verlaet de Goddelyke woning,
 Vermomt in menschenfchyn, begeeft u by dien Koning,
 Om te versadigen uw oogen en gemoedt,
 Als hy met al syn Volk sal stikken in syn bloet.
 Ik laet u voort begaen met de Troijaensche saken,
 Op dat die tusschen ons geen twist meer soude maken.
 Maer let wel op het geen dat ik noch seggen wil:
 Laet namaels tusschen ons opryfen geen geschil,
 Wanneer door my 't verderf een Stat sal overkomen,
 Die onder uw beschut mocht wesen aengenomen.
 Ik trek myn hant dan af van Troijen soo vermaert,
 Dat ik voor d'overgaef tot noch toe heb bewaert.
 De zon bestraelt geen Stat by dese te gelyken;
 Ik heb door zegening d'inwoonders doen verryken.
 En ben door Priamus, syn kinderen en Stat,
 Met plechtigheit gedient! ik heb hem lief gehad.
 Om dat noit Offerhant myn autaeer heeft ontbroken,
 Daer op steeds tot myne eer veel wierook wiert ontfoken.

Wat

Wat kan men boven dat meer eischen van den mensch?

Wert daer door niet voldaan den Goddelyken wensch?

Drie steden in 't heelal, ging Juno daer op seggen,

Bemin ik, en beken, dat die aen 't hert my leggen.

Lacedemonien, Mycene, en Argos ook:

Maer al haer welvaert moet veranderen in rook,

Soo sy, door wanbedryf, uwe ongenade tergen,

'k Sal haer behouden als dan niet van u vergen.

Verdelg haer foo gy wilt. Ook was ik onbedacht,

Soo 'k vergelyken wilde uw krachten met myn macht.

Al ben ik nevens u uit 't selfde bloet gesproten,

En dat de huwlyks bandt ons nader heeft gesloten,

(Het geen doet achter my al de Godinnen gaen)

Ik kan, dat gy begeert, daerom niet wederstaen.

Daer ik my te vergeefs sou willen tegen setten:

Doch laet ons onderling malkandren niets beletten.

Wy fullen grooter eer ontfangen door verdrag,

En d'andre Goden ook meer houden in ontsag.

Sendt dan Minerva heên, laet die de Troijers spreken,

En raden het verbont trouwlooffelyk te breken.

De Grieken, die nu trots Atrides voordeel maekt,

Die fullen haest getergt tot weêrstant syn geraekt.

Dit wiert in 't werk gestelt. Minerva bleef niet dralen,

Maer ging van den Olymp na Troijen nederdalen:

Soo ras als een gestarnt, dat neêrvalt uit een wolk,

Daer Jupiter door dreigt met ongeluk een volk.

Sy gunde selver niet veel goets aen de Troijanen,

Des ging sy Pandarus Lycaons Soon vermanen:

Aennemend het gelaet eerst van Laodocus,

En, met een gram gemoedt, sprak sy tot hem aldus.

Soo, door een stoute daedt, gy glory wilt genieten,

Moet gy een wiffen pyl op Menelaus schieten.

Dat sal doen, uwen lof, verheffen door de Faem,

En maken u noch meer by Paris aengenaem.

Als hy voor syn gesicht fiet Menelaus sneven,

Sal, uit erkentenis, hy u veel schatten geven.

54 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Roept eerst Apollo aen, die treffen doet een schicht,
Die anders te vergeefs op 't doelwit wert gericht.
Beloofst dat gy een Lam sult op syn Outaer branden,
Als gy tot Zelea gelukkig aen sult landen.

De dwase Pandarus, dien de Godin bewoog,
Heeft aenstonts aengevat syn wonderlyken boog,
Die van de horene was van een geit gesneden,
Van seftien palmen elk. Doch het was lang geleden,
Dat sy van hem een scheut, die doodlyk was, ontfong,
Terwyl sy van een klip weêr op een andre sprong.
Hy socht dan van dien boog, met gout beslag aen d'enden,
In Menelaus hert een fellen pyl te senden.

Des hy op d'eene knie ging leggen op den gront,
Terwyl een meenigte van vrienden om hem stont,
(Op dat de Vyanden niet soude kunnen merken
Wat onverwachtte daet hy voor hadt uit te werken)
Hy schoot een flits als hy Atrides kreeg in 't oog,
Die tot in 't vlees door kleet en harnas henen vloog,
Door de gespanne pees met soo veel kracht gedreven,
Dat die benomen hadt aen Menelaus 't leven,
Hadt Pallas daer van niet gematigt het geweld.
Die schoon sy was vergramt, noch sorg droeg voor dien Helt,
Gelyk een Moeder sou haer slapent kint bevryden,
Voor 't steken van een bye, die het soekt te bestryden.
Het bloet liep uit de wont van Menelaus been,
Dat aen ivoir gelyk geverft in purper, scheen:
Daer een Meonics wyf weet pokkels van te maken,
Om van een Konings paert aen het gebit te raken.
Gemeene Ridders selfs, die waren in geen staet,
Na waerde van het werk, te koopen dit gieract.
Als Agamemnon sag verbaest syn Broeders wonden.
Die sich soo wel als hy verwondert heeft gevonden,
Heeft hy hem suchtende gegrepen by de hant:
Heb ik, sprak hy, daerom gesloten dit bestant,
Om u verradelyk van ver te doen vermoorden?
Maer noch de plengingen noch de besworen woorden,

Noch

Noch eeden sullen niet beletten ons gemoedt,
Te wreken door het stael 't vergieten van uw bloet.
Schoon dat nu Jupiter schynt d'ontrouw niet te merken,
Daer na, sal evenwel hy geven loon na werken.
'k Voorzie van nu af aen het nakende ongeval,
Dat Priamus, syn Ryk, en Volk verdelgen sal.
Doch Broeder, voer hy voort, of het quam te gebeuren,
Dat ik mocht jammerlyk om uw afderven treuren.
Helaes wat soude ik doen? de Grieken naer uw dood,
Die soudén afgemat my laten in den noot.
Want sy beginnen al na huis weêr te verlangen,
En ik moest derwaerts ook dan spoedigen myn gangen:
Verlaten Helena met de belegering,
Eer ik van Priamus voldoening noch ontving.
En uw gebeente soude in d'aert hier moeten blyven,
Waer over een Troijaen den ploeg sou konnen dryven.
En seggen, 't is aen ons een aengename sack,
Dat Agamemnon dus mag vorderen syn wrack.
Laet hem weêr uit syn Lant aenvoeren duisent Schepen,
Om vruchteloos syn heir na Griekelant te slepen.
Dat eerder onder my de grond sich open splyt,
Als ik aenhooren sal dat hatelyk verwytt.
Doch Menelaus heeft, om hem gerust te stellen,
Myn Broeder, weêr gesegt, wilt u noch soo niet quellen:
De scheut is niet soo diep, noch doodelyk de wont,
Nadien de staleplaet van 't Harnas die weêrstont.
'k Ben de behoudenis die schuldig van myn leven.
De Hemel, sei daer op Atrides, wil sulks geven.
Doch laet daer fluks na sien een Arts, die sulks verstaet,
Op dat die stuiten mag de voortgang van het quaet
Vertrek Talhybius, ga hier Machaon halen,
Die de genesing kent van diergelyke qualen.
Door Esculapius syn Vader hem ontdekt,
Daer hy de wetenschap van dese kunst uittrekt.
De naerftige Heraut die derwaerts was gesonden,
Heeft door het heir gesocht, en heeft dien Arts gevonden,

In 't

In 't midden van syn Volk, dat groote schilden hadt,
 En hy daer hadt geleidt uit Tricās ryke Stat.
 Soo ras als hy verstaen hadt Menelaus wonden,
 Heeft hy sich seer ontstelt, door dat verhael, gevonden:
 Hy ging daer aenstonts heên, en vondt hem overendt,
 Door alle d'Overstons omcingelt in syn tent.
 Machaon liet voor eerst 't gequeste been ontdekken,
 Om d'ingeschoten pyl daer handig uit te trekken:
 Die door den draegbant heen diep in de spieren stak,
 En toen men daer aen trok, by 't stael aen stukken brak,
 Soo dat men 't overschot moest uit de wonde snyden,
 Dat groote pynen deedt aen Menelaus lyden.
 Die stilden, als daer d'Arts hadt balsam op gesmeert,
 't Geen Esculapius van Chiron hadt geleert.
 Terwyl men besich was, sag men de Troische benden,
 Met beukelaers bedekt, sich na de Grieken wenden:
 Die straks de wapenen ook hebben aengedaen,
 En sochten, dus getart, niets anders als te slaen.
 Atrides toonde toen dat hy niet was verlegen,
 Als hy de Vyanden tot vechten sag genegen.
 En heeft daer op syn heir in ordening gestelt,
 Op dat hy het geweld weërstaen mocht met geweld.
 Vol hoop dat hy den stryt met voordeel soude wagen:
 En liet Eurymedon hem volgen met syn wagen,
 Waer op hy rusten kon, als hy was moe gegaen,
 Terwyl dat hy te voet sprak dus syn Leger aen.
 Spitsbroeders schept weêr moet: wy hoeven niet te vreesen?
 Want Jupiter sal niet voor de trouwloosheit wesen.
 Maer straffen die, waer door geschonden is 't verdrag,
 En d'overwinning ons vergunnen van den slag.
 De lyken van de geen, die wy door 't swaert doen vallen,
 Sal men door gieren sien, verscheuren, van de wallen.
 Daer onsen aenval door niet lang sal syn gestuit,
 En al wat binnen is verkrygen wy tot buit.
 De Bloodaerts, die hy voort moest na den Vyant dryven,
 Om hun lafhartigheid, begon hy te bekryven.

Rampfalie, sprak hy, gy syt alleenlyk waert,
Dat u de Vyanden ombrengen door het swaert.
Belet de schaemt u niet, schandvlekken der Soldaten,
Te toonen, dat gy graeg soudt uw gelit verlaten?
En dat gy kalveren gelyk syt van een hint,
Waer van de Moeder sich beset door brakken vindt,
Die trachten het gevaer, door weinig moedt, te ontloopen.
Wat hebt gy doch in 't sin? syt gy soo dwaes te hoopen,
Dat Jupiter u sal bedekken met syn schilt,
En redden uit den noot, soo gy niet vechten wilt?
Hy rakte by het Volk van Creten, door de rijen,
Dat op den Vyant aen Idomeneus ging lijn.
Daer met genoeg en heeft Atrides aen geseit,
Gy weet, dat ik u heb getoont veel onderscheit:
In Oorlog en in Vrede. Uw kroes wiert vol geschonken,
Als aen den d'isch met mate al d'andre gasten dronken.
Volg my dan in 't gevecht soo braef gy syt gewent,
Nadien u voor een Helt de gantsche weerelt kent.
Waer op Idomeneus dit antwoord heeft gegeven,
Gelyk ik u getrouw voor desen ben gebleven,
Soo sal ik van uw zy niet wyken desen dag,
Wat hachchelyk gevaer dat u omringen mach.
Tydides laet sich niet door Oorlogsramp verbafen:
Seg sulks aen d'anderen, en laet den aenval blasen.
Wy hebben nu voor ons het recht en billikheit,
Soo meen ik, dat voor ons den zegen is bereidt.
Atrides ging dan voort, tot dat hy was gekomen,
Op 't Legervelt, daer hy d'Ajaxen heeft vernomen
Aen 't hooft van Argos Volk, dat bruine wapens hadt,
En moedig tot den strydt met die twee Helden tradt.
'k Hoef u, heeft hy geseft, geen hert in 't lyf te spreken:
Gaf Jupiter dat u de Grieken al geleken!
Ik sou de Troijers dan haest dryven uit het Veldt,
En krygen Ilium eerlang in myn geweld.
Toen ging hy sich weêrom tot syn slagorde wenden,
Alwaer hy Nestor vondt, aenmoedigen de benden,

38 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Door syn welsprekentheit, die veel uitwerken kon,
 En al syn Overstems, als Bias, Pelagon,
 Alastor, Chromius, Hemon, en andere Helden,
 Die, door syn last, aen 't hooft van 't Paerdevolk sich stelden.
 Op hunne wagenen! waer achter 't Voetvolk stont,
 Tot hulp der Ruitery soo se in gevaer sich vondt.
 Het slechte Volk, waer op hy minst sich dorst vertrouwen,
 Beval hy, dat het sich moest in het midden houwen.
 En vechten evenwel, van alle kant beset,
 Waer door aen hen de vlucht, door d'andren, wiert belet!
 De paerden, gaf hy last te houden op de toomen,
 Op dat de Ruitery soude aen den Vyant komen,
 Gefloten in malkaer, die minst gebroken wort,
 Als niemant, syn gespan voor uit van d'andren port.
 Wiens wagen in 't gevecht wert over hoop gereden,
 Die moet, heeft hy gelegt, niet op een andren treden:
 Waer van dat het gespan aen hem niet is bekend,
 Noch onder syn bestier de paerden syn gewent:
 Die soek dan met de piek den Vyant aen te vallen,
 Daer ons Voorouders mede innamen sterke wallen.
 En hebben meenig heir voor desen overheert:
 Dit hadt d'ervarentheit den wysen Helt geleert!
 Atrides was verheugt, hem dus te hooren spreken!
 Ach! sei hy, mochten u de krachten niet ontbreken!
 Om uit te voeren 't geen, dat uw groot hert u raedt,
 Wat soudt gy voordeel doen aen den gemeenen staet!
 Maer d'ouderdom bevriest uw moedig bloet in d'aren.
 Ach! waert gy noch soo sterk, als in uw jonge jaren,
 En mocht een jongeling, die niet soo noodig is,
 Syn in uw plaets soo out, en gy weêrom soo fris:
 Het lange leven krenkt, sprak Nestor, d'oude menschen,
 Ik sou myn eerste jeugt, ô Agamemnon, wenschen,
 Die 'k lang geleden hadt, wanneer ik overwon,
 En doode niet myn hant helt Ereuthalion.
 Doch 't Godendom wil ons niet alles seffens geven,
 De swakheit volgt de gunst van een langduerig leven.

Ik sal al evenwel myn benden voeren aen,
En door bevel en raet doen aen den Vyant gaen.
Van gryfaerts in de strydt kan men niets anders wachten,
De rest staet aen die geen die jong syn en vol krachten.
Die moeten met de pick of sabel in de hant,
De Ruitery weêrstaen, en bieden tegenstant.
Als hy dit hadt gehoord, ging sich Atrides wenden,
Tot Helt Menestheus, Hooft der brave Atheensche benden:
Peteüs dappre Soon, dien hy niet besich vondt,
Vermaert om dat hy best de Ruitery verstant.
De Cephaleniers, die daer niet ver van lagen,
(Daer sich Ulysses hadt, beneffens neêrgeflaghen.)
Die waren seer geruft, mits hen niet was bekend,
Dat Mars den stilstant hadt tot wapenen gewendt.
En de beweging was maer effen eerst begonnen,
Soo dat de Legers noch malkaer niet nadren konnen.
Maer Agamemnon was daer echter om gestoort,
Des hebben alle bei sy dit verwydt gehoord:
Gy die niet anders hebt als listen in de sinnen,
Durft gy met d'anderen den aenval niet beginnen?
Die voor aen wesen moest, na myn gemaekt besluit,
Heeft sulks de vrees belet, dat gy blyft achter uit?
Wanneer ik feestdag hou wert gy voor elk gebeden;
Ik laet de beste plaets der tafel u bekleden.
Het Oorlogsvuer kruipt voort gelyk een felle brant,
En niemant van u neemt de wapens in de hant.
Schaemt gy u niet, dat gy dese eer wilt overlaten,
Aen d'ander Overstems? en noemt men u Soldaten?
Het schynt dat gy meer eer van d'eerste plaetsen maekt,
Wanneer men aen den disch, als aen den Vyant raekt.
Die lasteringen kon Ulysses niet verdragen,
Maer ging vol spyt, aldus daer over sich beklagen:
Heb ik het wel gehoord! wat segt Atrides daer!
Dat wy ons, als men vecht, ontrekken het gevaer:
En de gelegenheit, om glory te verwerven,
Versuimen, voer hy voort, vervaert door vrees van sterven!

Hoogmoedig Opperhoofd, foo gy nieuwsgierig fyt,
 Begeef u felven eerft in 't midden van den ftryt:
 En fie daer of ik fal meer als een ander wyken,
 Doch dan fal mogelyk uw eigen hert befwyken.
 Bedwing uw mont foo lang, berisf dan die 't verdient,
 En maek tot Vyant niet een onbefproken vriend.
 De Koning wiert bedaert, en kreeg een ander wesen,
 Als hy dat hadt gehoord, en heeft den Helt geprefen.
 Waer aen hy heeft gefegt, ik ken uw dapperheit,
 Gy overtreft elk een in ract en goet beleit.
 Verfchoon myn haefstigheid, 'k heb u niet willen fchelden,
 En fal, door goet onthael, het ongelyk vergelden,
 Soo gy beledigt fyt: ik weet dat gy my mint,
 En dat men ons altyt van een gevoelen vindt.
 Laet ons weér met malkaer in goede vriendschap leven;
 Doet al wat gy begeert; 'k wil u geen leffen geven.
 Ach dat de Hemel gaf! dat gy vergeten fult,
 Het geen ik heb gefegt, vervoert door ongedult.
 Gaet u nu tot den ftryt, gelyk 't behoort, bereiden,
 Syn reden eindigende is hy van hen gefcheiden.
 En is tot Stenelus en Tydeus Soon gegaen,
 Die 't breken van 't verbont ook hadden niet verftaen.
 Sy faten nevens een op Diomedes wagen,
 Daer rondom op het Velt de benden nederlagen.
 Atrides wiert verftoort door defe onachtfamheit,
 En heeft, in euvelmoedt, tot beiden dit gefeit:
 Wie dacht het, dat ik u fou hoeven op te wekken,
 Als men op 't Griekfche heir den Vyant aen fiet trekken.
 En dat ik niet uw Volk fou vinden in 't geweêr,
 Wanneer uw medemaets bevorderen hunne eer.
 Het fchynt, dat gy hoog fit, om uit te fien, verheven,
 Langs welken weg gy foudt u vluchtende begeven.
 Dat heeft uw Vader, niet Tydides, u geleert,
 Die om syn dapperheit van ieder wiert geëert.
 Men heeft hem in 't gevecht altyt vooraen gevonden,
 Gelyk ik heb gchoort, door het gerucht, verkonden.

Want

Want selver ben ik noit met hem te Velt geweest.
Geen Hopman wiert voorheên soo seer als hy gevreesft.
En gy die van dien Helt uw oorspronk hebt bekomen,
Moet ik uw rechtevoort sien voor den Vyant schroomen?
Uw Vader van de myn was d'alderbeste vrient,
Die sich van 't gastvryfchap heeft in ons huis bedient.
Als Polynices heeft om byftant hem gebeden,
Terwyl om 't Koninkryk de twee Gebroeders ftreden!
En 't machtig Thebe hem heeft in die tyt verfocht,
Dat hy door wyfen raet 't gefchil byleggen mocht.
Mycene hadt hem daer als Afgesant gefonden,
Daer hy Eteocles heeft met syn Broer gevonden.
Schoon hy door Vyanden omringt was in de Stat,
En dat hy was alleen, hy heeft geen vrees gehad.
En daer een fpijgelftrydt met ieder een begonnen,
Hy heeft den eenen voor den andren overwonnen.
Dat de Thebaners fpeet, van Cadmus fier geflacht,
Die in een hinderlaeg hem hebben ingewacht.
Sy waren vyftig fterk, om hem op weg te dooden,
Doch die hy niet verfloeg, syn weêr na huis gevloeden.
Sy hadden aen hun hooft Meon een braef Soldaet,
En Lycophon, dien hy geftraft heeft voor 't verract.
Van Meon heeft de Helt het leven willen fparen,
Op dat hy melden foude in ftat hun wedervaren.
De Goden fonden hem een teeken uit de lucht,
Dies hy dien Vyant liet sich bergen door de vlucht.
Sie daer wie Tydeus was, een wonder der Soldaten:
De Soon gelykt hem niet, dien hy heeft nagelaten.
Doch fchoon hy niet soo seer na roem en glory haekt,
Ten minften is 't bekend dat hy is wel befpraekt.
Schoon Diomedes sweeg, door het ontfag bewogen,
De fiere Stenelus kon 't fchelden niet gedoogen.
Dies hy aen Atreus Soon vrymoedig heeft gefeit,
't Is onrecht dat gy ons fcheldt met lafhartigheit.
Wy syn niet minder braef als ons' Voorouders waren,
En fullen als voorheên onse eer nu wel bewaren.

62 DE ILIAS VAN HOMERUS.

En foo 't geoorloft is, dat sich een Soon verheft,
 En seggen mach, dat hy syn Vader overtreft,
 Wy namen Theben in, gemoedigt door het teeken,
 Daer ons van Jupiter de gunst door was gebleken.
 Sy ftieten daer hun hooft door onvoorsichtigheit,
 Maek tusschen hen en ons dan niet dat onderscheit.
 Vrient, seide Tydeus Soon, wilt myn stilswygen volgen,
 De Koning maekt my niet, door dat verwyf, verbolgen.
 Hy moedigt ons maer aen, doch heeft niets quaets in 't sin,
 Laet ons dan van den stryt gaen maken een begin.
 Het raekt hem aldermeest, dat die wel uit mach vallen,
 Mits daer afhangen sal de winst van Troijens wallen,
 Dat sal vermeederen syne eer door d'overhant,
 Doch weér in tegendeel komt meest op hem de schandt.
 Laet ons door dapperheit hem dwingen ons te pryfen,
 En aen ons dankbaerheit, door weldoen, te bewyfen.
 Dat seggende sprong hy van synen wagen neér,
 En maekte groot geraes door klank van syn geweér.
 Gelyk wanneer de zee, door harden wint gedreven,
 Sich stootende op een klip, komt groot gedruis te geven.
 Dus was ook het geluit der daverende gront,
 Soo ras het Grieksche heir sich in beweging vondt.
 Het trok stilswygend' voort, daer d'Overstans het leiden,
 Op dat men het bevel kon beter onderscheiden.
 Als of hen Jupiter benomen hadt de tong.
 Doch der Troijanen heir (het geen hen tegen gong)
 Geleken aen een trop van ongebonde Schapen.
 't Heeft een verwart geroep gegeven onder 't wapen.
 Sy volgden Hector wel, maer spraken altemael,
 Niet synde uit 't selfde lant, ook niet de selfde tael.
 En hebben door Gods Mars aenmoediging gekregen,
 De wyse Pallas was de Grieken meer genegen.
 De Tweedracht, die het hooft tot in den Hemel draegt,
 Terwyl haer voeten syn door d'aerdboom onderschraegt;
 De Schrik en Vlucht, des Doods gesuifters of voorboden,
 Wanneer de slag begint, versellen dese Goden.

Die

Die loopen door het heir, en maken het verwoet,
 Om te versadigen hun hert met 's Vyands bloet.
 Soo ras als hantgemeen twee slytbre Legers raken,
 Men velt de lancien, men hoort de schilden kraken.
 Waer onder wert gemengt de suchten en 't geklag,
 Der genen die gewont neêrvallen in de slag.
 Het vers vergoten bloet verft 't aerdryk en de beken.
 Gelyk als voor een stroom de dyken 's winters breken,
 Soo wykt voor het geweld die overwonnen wert,
 En 't heir dat zegepraelt juigt om een anders smert.
 De brave Antilochus heeft eerst den slag begonnen,
 En heeft Echepolus manhaftig overwonnen.
 Men hielt in Ilium hem voor een dapper Helt,
 Dat op hem groote hoop hadt te vergeefs gestelt.
 Want na dat hy een houw hadt op syn helm ontfangen,
 Die tot in 't voorhoofd drong, bedouwde 't bloet syn wangen,
 Het brein liep uit de wont, dies hy syn oogen sloot,
 En, als een oude muer, viel op het slagvelt dood.
 d'Abanten Koning hadt in syn geweêr behagen
 Dies hem Elephenor socht uit den slyt te dragen.
 Agenor, die het sag, hem met syn piek doorstiet,
 Dies hy selfs stervende den dooden vallen liet.
 Toen vielen op malkaer de Grieksche en Troische machten,
 Die men als wolven sag hun tegenstanders slachten.
 Een schrikkelyk geluit wiert in de lucht gehoort,
 Daer Simoïsius door Ajax wiert vermoort.
 Aen wien men desen naem gegeven hadt te voren,
 Mits hy aen d'oever was van Simois geboren.
 Alwaer syn Moeder wiert door d'arbeit aengetast,
 Terwyl sy op het Vee haers Vaders hadt gepast.
 Hy kon d'opvoedings sorg syne Ouders niet betalen,
 Nadien hem Ajax jong na d'Acheron deedt dalen.
 Gelyk een popelier aen een moeras geplant,
 Door slagen van de byl valt neder op het lant.
 Een Soon van Priamus, die socht syn dood te wreken,
 Prins Antiphus genaemt, dacht Ajax te doorsteken.

64 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Maer Leucus, achter hem gestelt, ontving den steek,
 Dien Telamonius behendiglyk ontweek.
 Dit was Ulysses vriendt, die droevig en verbolgen,
 De werpschicht in de hant de Troijers ging vervolgen:
 Dies, met syn gantsche kracht, hy na den Vyant schoot;
 Doch niemant wiert gequest, mits ieder daer voor vloodt.
 Democoön alleen heeft die in 't lyf gekregen,
 Van Priäm bastert Soon, die sich niet kon bewegen,
 Gedrongen door het Volk. Dies was het niet gantsch mis,
 Nadien hy aen syn end daer door gekomen is.
 De Vader liet dien Soon Abydos Lant regeren,
 Van waer hy, om dien kryg, hem hadt doen wederkeeren.
 Als Hector aerselen syn voorste benden sag,
 Begon hy quade hoop te krygen van den slag.
 De Grieken voelden sich daer door den moed verwekken,
 Die midden uit den hoop hun dooden dorsten trekken.
 Apollo, die dit sag van de Troijaensche wal,
 Wiert toornig, en bevreesst voor meerder ongeval,
 Sprak dus de Teukers aen, ontsiet gy soo de Grieken!
 Soldaten schep weêr moedt, en velt op hen uw' pieken.
 Sy syn van stael noch steen, valt hen maer moedig aen,
 Sy sullen afgemat uw' slagen niet weêrstaen.
 Vergeet gy, dat door spyt Achilles is bewogen,
 En dat hy niet aen 't hooft is met hen uitgetogen?
 De Troijers hebben sich herstelt door dit vermaen,
 En Pallas is het heir der Grieken doorgegaen:
 Om hen in tegendeel een hert in 't lyf te spreken,
 En aen te moedigen die benden, daer sy weken,
 't Veegmakend Noodlot heeft, door een geworpen steen,
 Gebroken aen den hiel van Diores het been:
 Hooft van de Thraciers, het geen hem heeft doen sterven,
 Dien Pirus uit de Stat van Enus 't licht deedt derven.
 Doch Thoas schoot aenstonts op hem syn snelle schicht,
 Wiens glinsterend geweêr deedt schemeren 't gezicht.
 Die by de rechter borst is door de long gevlogen:
 Maer Thoas naderend heeft die daer uit getogen,

En

En hem terstont door 't lyf gesteken met syn swaert,
Soodanig dat hy dood gevallen is op d'aerd.
Doch eer de winnaer kon van wapens hem ontbloten,
Syn straks de Thraciers kloekmoedig toegeschoten:
(Die boven op het hoofd alleen maer dragen haer)
En hebben niet ontsien syn sterkte noch 't gevaer,
Maer hebben onversaegt hem weêr te rug gedreven.
Soo dat twee Overstens verslagen syn gebleven:
Van Troijers boven dat, en Grieken groot getal,
Wiens lyken d'anderen versprekten tot een wal.
Sy hebben altemaël soo deftig sich gequeten,
Dat nimmermeer de Faem die daden sal vergeten,
Soo Pallas iemant hadt door het gevecht geleidt,
Die daer hadt konnen sien den stryt in veiligheid,
Waer door hy slag of stoot te vreesen hadt noch wonden,
Hadt tot verwondering veel redenen gevonden.
Want die gesneuveld was, lag op de selfde gront,
Verslagen uitgestrekt, waer op hy levend stont.

Einde van het vierde Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

V Y F D E B O E K.

Erwyl na Plutós ryk Mars deedt veel Helden dalen!
 Om Diomedes eer en roem te doen behalen, (vaer.
 Gaf Pallas hem meer kracht, en min vrees voor 't ge-
 Het vuer vloog uit syn helm en synen beukelaer:
 Gelyk de morgestar in 't najaer komt verschynen
 Als sy de duisternis doet voor haer glans verdwynen.
 In 't midden van 't gevecht heeft Pallas hem geleidt,
 Daer ieder blyken liet de grootste vinnigheid.
 De Priester van Vulcân Dares, hadt daer twee Sonen,
 Die om hun dapperheit in 't Troische heir te toonen,
 Hun wagen sloegen voort op Diomedes aen;
 Die schoon hy was te voet, niet uit de weg wou gaen:
 Schoon Phegeus met syn piek hem socht door 't lyf te steken:
 Maer Diomedes is behendig die ontweken,
 Na dien het stael alleen hem langs de schouder ging,
 Soo dat hy geen quetsuer door dese steek ontving.
 In tegendeel hy deedt d'aenrander selver sneven,
 Die hy syn vlugge schicht heeft door de borst gedreven.
 Ideus verbaest soo ras hy sag syn Broeders dood,
 Sprong van het rytuig af, verliet het lyk, en vloodt.
 Doch hy hadt schandelyk vergeefs de vlucht genomen,
 Indien Vulcanus niet hem waer te hulp gekomen,

Die

Die met een dichte wolk syn ligchaem heeft bedekt,
 Op dat geen grooter rouw in Dares wiert verwekt.
 De paerden, die in 't tuig noch voor den wagen stonden,
 Syn, na syn Legeroort door Tydeus Soon gelonden.
 Soo ras 't Troijaensche Volk 't lot van die Helden sag,
 Dat d'eene nam de vlucht, en een verslagen lag,
 Begon het eindelyk den moedt te laten vallen,
 En in wanorderen te wyken na de wallen.
 Om te vermeerderen der Troijers vrees en schand,
 Sprak Pallas Mavors aen, hem nemend by de hant,
 En seide Wapengodt die niet houdt als van vechten,
 Van bloet en van een wal den sterken muer te slechten.
 Waerom dan laten wy de Grieken niet begaen,
 En tot den laetsten man hun Vyanden verlaen!
 Op dat door het verlies daer na sal blyken kunnen,
 Aen wie dat Jupiter wil d'overwinning gunnen.
 Laet ons door sydigheit verwekken niet syn haet,
 Mits d'uitkomst van den stryt in onse handt niet staet.
 Soo ras als de Godin geëindigt hadt die woorden,
 Trok sy uit het gevecht Mars na Scamanders boorden:
 Daer sy hem sitten deelt. Terwyl de Grieksche macht,
 Aenvallende, op de vlucht de Troijers heeft gebracht.
 Elk Helt heeft toen een proef van dapperheit gegeven,
 En heeft een Oversten, der Vyanden doen sneven.
 Atrides heeft syn Volk tot voorbeeld selfs verstrekt,
 Terwyl hy Odys uit synen wagen trekt,
 Die d'Alizoniers als Koning quam gebieden.
 Hy was in 't naeuw geraekt, en ving eerst aen te vlieden.
 Maer Agamemnon stak den vluchter in syn loop,
 Door rug en schouderen en smet hem overhoop.
 De klank van syn geweër, als hy neer viel op d'aerde.
 Gaf een gerucht, het geen syn makkers hert vervaerde.
 Idomeneus trat toe, en vatte Pheistus aen,
 Hooft der Meoniers, hem siende daer voor staen:
 En eer die van den gront kon op syn wagen springen,
 Sag men hem met syn piek dwars door de schouder dringen.

68 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Waer door hy hem in 't stof zieltogend neder smeet,
 Daer syn gevolg hem heeft van wapenen ontkleedt.
 Door Menelaus wiert Scamandrius verflagen,
 Die door Diana selfs was onderricht in 't jagen:
 Doch de Godin heeft hem niet voor de dood bevrydt,
 Dies hem syn wetenschap onnut was op die tyt.
 d'Ervare Phereclus de Bouwer van de Schepen,
 Daer Paris na syn Lant dorst Helena op slepen:
 Die van syn Vader hadt het timmerwerk geleert,
 Wiert door Meriones kloekmoedig overheert.
 Meges heeft Pedeleus Antenors Soon doorsteken,
 Eer hy met d'anderen was na de Stat geweken.
 Schoon hy een bastert was, heeft als haer eigen bloet,
 De wyse Theano hem echter opgevoedt,
 Uit liefde tot haer Man, dien sy socht te behagen,
 En heeft een Moeders hert steeds over hem gedragen.
 Meges stak hem de piek den nek in door den mont,
 Soo dat hy tong en spraek verloor door dese wont.
 Eurypylus bracht om den Priester van Scamander,
 Den grooten Hypsenor doch lassen tegenstander:
 Aen wien hy met syn swaert soo diepe houwen gaf,
 Dat hem de rechter arm viel van de schouder af.
 Waer door dat hy syn bloet en 't leven heeft verloren.
 Men kon niet sien wat zy Tydides hadt verkoren,
 Terwyl dat in den drang hy moedig houdt en steekt;
 Gelyk als een Rivier die door de dyken breekt.
 Dit heeft Lycaons Soon omkykende verdrotten,
 Die hem heeft met syn boog een pyl in 't lyf geschoten,
 Die tusschen d'opening van 't Harnas was geraekt,
 En heeft het wapentuig des Helts bebloet gemaekt.
 Als Pandarus dat sag, om 't Volk weêr aen te manen,
 Hou stant, heeft hy gesegt, manhaftige Troijanen:
 De dapperste Overste der Grieken is gewont.
 Ik denk dat hy haest sal neêrvallen op de gront,
 Nadien dat hem de kracht sal met syn bloet begeven:
 Soo dat men hem eerlang sal van syn wondt sien sneven.

Is 't waer geweest dat ik Apollos geeft ontving,
Die my sondt uit myn Lant na de belegering.
Dit kleine voordeel heeft Lycaons Soon doen stoffen,
Die niet gevarelyk Tydides hadt getroffen.
Want Diomedes bleef niet lang uit het gevecht,
En heeft aen Stenelus, spring van u kar, gesegt:
(Daer hy voor het vervolg sich achter socht te dekken:)
Op dat gy moogt, den pyl uit myne schouder trekken.
Soo ras sulks was geschiedt, riep hy Minerva aen,
En heeft gesegt, Godin die my hebt bygestaen,
En Vader Tydeus ook, in allerlei gevaren,
Wilt, schoon ik ben gewont, my rechtevoort bewaren:
Dat ik dien Lycier myn quetser nadren mag,
Die stoft, dat ik niet lang aenschouwen sal den dag.
Syn bede wiert verhoort; hy heeft aenstonts gekregen,
Syn sterkte, en kon gesont syne armen weêr bewegen.
Hy synde dus herstelt sprak tot hem de Godin,
Kloekmoedig Tydeus Soon valt op de Troijers in.
Ik heb u kracht en moedt weêr in het hert gesonden,
Men heeft die overlang in uw geslacht gevonden:
Ik heb den nevel ook van uw bedwelmt gesicht,
Op dat gy klaer soudt sien rondom u, afgelicht:
En om het Godendom van menschen t'onderscheiden,
Die onder een gemengt uw ongeval bereiden.
d'Onsterffelyken wykt. Maer soo gy Venus vindt,
Ontfie die niet, en geeft haer, soo gy kunt, een wont.
Dit seggende, heeft sy den braven Helt verlaten,
Die sich weêr stelde aen 't hooft der moedigste Soldaten.
Gelyk een felle Leeuw vervaerde schapen slacht,
Na dat de Harder hem te dooden hadt getracht:
Hy brult, verscheurt, verslint; het bloet druipt langs syn manen
Soo woedend' heeft vervolgt Tydides de Troijanen.
Hy doode Astynous, stiet Hypenor ter neêr,
Dien hy den arm van 't lyf afhieuw met syn geweêr.
Den andren met syn lans heeft hy de borst doorsteken.
Toen liep hy Abas na, die voor hem was geweken:

Heeft met Poluïdes hem op het fant gevelde.
 Toen viel hy Xanthus aen en Thoön met geweld,
 Die Sonen allebei van d'ouden Phenops waren,
 En deede hen met syn swaert na Plutós kerker varen.
 De Vader die na hen geen andre kindren hadt,
 Hield niemant waer aen hy nalaten kon syn schat.
 Voorts heeft hy Echemon en Chromius verslagen,
 Die saten neffens een op hunnen Legerwagen:
 Door Priamus geteelt; heeft die daer afgerukt,
 En ieder door het lyf syn scherpen dolk gedrukt.
 Eneas, als hy sag het woeden van de Grieken,
 Vloog midden in den ftryt door lanffen en door pieken,
 Heeft Pandarus gefocht, en krygend' hem in 't oog,
 Sprak tot hem dus, waer syn uw pylen nu en boog?
 Legt straks daer op een flits en fiet of gy kunt raken,
 Een Man die met syn stael ons fal te fchande maken:
 Dien d'overwinning volgt. Die wat hy vindt verplet,
 Soo gy fulks met uw boog niet door een wont belet,
 En hy niet fcheutvry is, of iemand van de Goden,
 Het is nootfakelyk dat gy hem tracht te dooden.
 Encas, heeft daer op Lycaons Soon gefegt,
 Gy die door wyfen raet de Troijers onderrecht:
 Is het geen Godt, die ons doet voor syn kloekheit vreesen,
 Soo moet het, is 't een mensch, dan Diomedes wesen.
 Die van het Godendom de byftant wert gewaer,
 Ik ken hem aen syn helm, syn pluim en beukelaer.
 Myn pyl hadt anders hem te voren al doen sneven,
 Dien ik hem met myn boog door 't Harnas heb gedreven.
 Waer van straks eenig Godt gebroken heeft de kracht:
 Ik ben te voet, en heb geen rytuig dat my wacht.
 Schoon in myn Vaders ftal elf karren syn gebleven,
 Elk met een braef gefpan van paerden voortgedreven,
 Bedekt met ryk tapyt. Die my Lycaon riedt,
 Te voeren na 't beleg in Priamus gebiet.
 Onfinnige! 'k heb my niet naer dien raet gedragen!
 Des ben ik rechtevoort verlegen om een wagen.

Maer 'k vreesde dat een Stat, die soo vol paerden was,
Niet aen de mynen kon verschaffen hooi of gras,
En dat daerom myn Vee sou honger moeten lyden:
Dies liever ik te voet genegen was te sryden.
Vertrouwende op myn boog, die my thans ontrouw is,
Waer van de scheuten syn geduerig ongewis.
Dat maekt op 't schietgeweêr, met reden, my verbolgen,
En daerom kan ik nu den Vyant niet vervolgen.
Gelyk ik te vergeefs op Menelaus schoot,
Heb ik nu wederom Tydides niet gedoodt.
Soo, dat ik, als ik sal weêrkeeren in myn Landen,
Het smyten in het vuer, en laten het verbranden,
'k Vertrouw my langer niet op ongewis geweêr.
Seg dat niet Pandarus, antwoorde Eneas weêr;
Leg op uw boog daerom de schult niet noch uw schichten,
Wy sullen noit iets goets op desen dag verrichten.
Soo gy u neffens my niet op myn wagen set,
(Na dat aen Jupiter gestort is ons gebet)
Om onse wapenen Tydides te doen proeven:
En sien of van naby wy hem te wyken hoeven.
Myn rytuig is niet fwaer, Tros paerden syn geswint,
Sy wenden als een tol, en rennen als de wint.
Indien ons Jupiter de nederlaeg doet lyden,
Soo sullen wy met hen haest binnen Troijen ryden.
Terwyl ik vechten sal, vat gy de teugels aen,
Of ik sal voerman syn, als gy hem tracht te slaen.
Neen sei Lycaons Soon, wilt zelfs uw paerden mennen,
Sy souden niet verstaen myn stem, die sy niet kennen.
En mooglyk onbesuift voort hollend' in hun loop,
Het rytuig en de vracht neêrsmyten overhoop,
En d'overwinning dus aen Diomedes blyven,
Die 't moedige gespan sou na syn Leger dryven.
Veel liever sal ik hem aenvallen met myn lans,
Indien hy is gesint te wagen dese kans.
Dit seggende is hy fluks het rytuig opgestegen,
En samen reden sy Helt Diomedes tegen.

Dien Stenelus, die 't fag, aldus gewaerfchouwt heeft:
 Ik rade u dat gy voort u achterwaerts begeeft,
 En hier niet op uw kar twee Helden af foudt wachten,
 Die rennen op u aen, en u te dooden trachten.
 Eneas, Venus Soon is d'eene vol van moedt,
 En d'andre Pandarus wiens boog hem vreefen doet.
 Met u verkregen eer te vrede, wilt vertrekken,
 Op dat de dapperheit niet tot uw val mag strekken.
 Tydides fag hem aen met een verfloort geficht,
 En feide, wilt gy my vergeten doen myn plicht?
 Soo lang ik ben gefont verbiedt my d'eer te vluchten,
 En Pallas laet niet toe dat ik vervaert fou duchten.
 Ik geef u geen gheoor, weg met dien laffen raet,
 Noch vindt die Helden niet foo vreeslyk van gelaet.
 Laet ons gefamentlyk kloekmoedig die bestryden,
 Hoe snel hun paerden fyn, fy fullen niet ontryden,
 Ons handen en de dood, eer Troijen hen weêr fiet..
 't Sal veel fyn fooder een van beiden ons ontvliedt.
 Vergeet niet, bidt ik u, foo Pallas mocht gehengen,
 Dat ik hen alle beide om 't leven quam te brengen,
 Dat gy vermeersteren Eneas paerden moet,
 Die trekken van 't gefpan van Tros hun moedig bloet.
 Waer van hem Jupiter hadt meester willen maken,
 Toen hy uit 's Vaders huis liet Ganymedes fchaken.
 Waer door hy heeft betaelt het rooven van fyn kint. |
 Die paerden fyn foo fchoon als men ter weerelt vindt:
 Anchifes heeft door lift Laomedon bedrogen,
 Op dat hy van dien aert fou veulens krygen mogen:
 In 's Konings floetery hy jonge meeren fondt,
 Waer door hy fich voorsien van ses affetfels vondt.
 Daer hy Eneas heeft een koppel van gegeven,
 En de vier anderen fyn in fyn ftal gebleven.
 Hunne aert is foo vol vuer, fy fyn foo wel ter hant,
 Dat fy in het gevecht gebruiken hoof of tand,
 Waer door fy vluchten doen die hen in 't Velt genaken.
 Wat eer behalen wy foo fe in ons leger raken!

De Helden naderden terwyl tot het gevecht,
 Als aen Tydides heeft Lycaons Soon geseft,
 Flus heb ik met myn pyl u niet om ver gefchoten,
 'k Sal sien of ik myn lans nu door uw borst kan ftooten.
 En aenftonts ftak hy toe door 's Vyands beukelaer,
 Doch 't Harnas heeft gestuit het doodelyk gevaer:
 Waer in dat van de speer de punt is vast gebleven.
 Dit voordeel heeft veel moedt aen Pandarus gegeven:
 En seide, na die wont sult gy niet blyven staen,
 Myn glory, naer uw dood, sal door de weerelt gaen,
 Tydides niet ontfet sei, gy hebt u bedrogen,
 Uw schicht is maer alleen door 't Harnas heên gevlogen,
 Gy hebt my niet gequetst: maer ik laet u geen rust,
 Tot dat uw bloet de toors van Mavors heeft gebluft.
 En daer op heeft hy hem syn schicht door 't hooft gedreven,
 Minerva stuerde die, het geen hem heeft doen sneven.
 Eneas met syn schilt heeft sich te weêr gestelt.
 Gelyk een felle leeuw, en heeft syn piek gevelt,
 Om te verdedigen het lyk van den verslagen:
 Uit vrees, dat na hun heir de Grieken 't souden dragen.
 Tydides wierp terwyl op hem een swaren steen,
 Die niemant tillen kon van d'aerde als hy alleen.
 De slag heeft by de heup Eneas dy gebroken,
 Die door een duifeling syn oogen heeft geloken,
 In 't ogenblik dat hy viel op syn knien in 't fant,
 En dat hy tegen d'aerdt sich stutte met de hant.
 Hy fou gesturven syn, hadt Venus niet vernomen,
 Wat droevig ongeluk hem over was gekomen.
 Sy heeft dien lieven Soon noch voor de dood bewaert,
 Dien sy op Idâs berg Anchises hadt gebaert.
 Door moederlyke zucht nam sy hem in hare ermen,
 En om hem voor 't geweêr der Grieken te beschermen,
 Heeft sy hem weggevoert uit d'oogen van het Volk,
 Na dat hy met haer kleet bedekt was in een wolk.
 't Bevel, aen Stenelus door Tydeus Soon gegeven,
 Is, na dit was geschiet, in syn verstant gebleven:

74 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Hy nam de paerden weg, gelyk hem was geſeit,
 Die door Deïpylus na 't Leger ſyn geleidt.
 Die hem geleeke in aert, in neigingen en zeden.
 Hy ſelfs is op ſyn kar Tydides na gereden:
 Die Venus was gevolgt, terwyl ſy opwaerts vloog,
 En heeft haer door de hant geſchoten met ſyn boog.
 Bewuſt dat ſy niet was een van de drie Godinnen,
 Die Legers voeren aen, en 't Oorlogs werk beminnen.
 Dat ſy was krachteloos van aert en ſonder moedt,
 En grooten afkeer hadt van Krygsgerucht en bloet.
 Sy ſchreuwde, als ſy haer bloet ſag uit de wonde leken,
 Het geen niet kan by 't bloet der menſchen ſyn geleen,
 Dat aerts is in ons lyf, beſtendig, ſwaer en grof,
 Het hare is als een douw of damp van dunder ſtof.
 Om dat de Goden noit gebruiken Ceres gaven,
 Noch ſich met druiven ſap, de gift van Bacchus, laven.
 Sy liet Eneas los, die neêrgefallen hadt,
 Soo Phebus, in haer plaets, hem niet hadt aengevat:
 En fluks uit het gevaer in d'armen weggedragen.
 Tydides hoorde men toen over Venus klagen:
 Die d'overwinning hem gerukt hadt uit de hant,
 En heeft tot haer geſegt, Godin ontvlucht de ſchandt,
 Die gy, in het gevecht, hebt reukeloos bekomen:
 Soo gy daer weêr verſchynt, ſult gy voor erger ſchroomen..
 De klank der wapens ſal uw aenſicht maken bleek,
 Sy hoorde dit verwyt met ſpyt in 't hart, en week..
 Als Iris ſag dat ſy met droefheit was bevangen,
 En dat de ſchoone bloſ, verlaten hadt haer wangen,
 Heeft die haer weggeleidt, genomen by de hant,
 In het Troijaenſche heir, ſtaande aen de linker kant:
 Hier heeft ſy in een wolk Mars ſittende gevonden,
 Daer hy ſyn paerden hadt en wapens meê bewonden.
 En viel voor hem te voet verſwakt door pyn en rouw,
 En badt hem, dat hy haer ſyn rytuig leenen wouw:
 Om ſich te ſpoediger op den Olymp te vinden,
 En haer verkregen wondt aldaer te doen verbinden..

Ik ben gequettst, ſprak ſy, door Diomedes ſpeer,
Die Heldt gaet ieder een ſoo woedende te keer:
Dat hy ſou Jupiter, der Goden hooft, beſtryden.
Ach! Broeder help my voort, ik kan de ſmert niet lyden.
Dit ſeggende, heeft ſy van groote pyn geweent,
En Mavors heeft hier op ſyn rytuig haer geleent.
Daer Iris neffens haer is vaerdig op geſtegen:
En na die in de hant de teugels hadt gekregen,
Sloeg ſy de paerden voort, die porrend' met den mont.
Dies aenſtonts de Godin ſich in den Hemel vondt.
Daer ſy aen het geſpan liet geven hemels voeder;
Viel op Diones ſchoot in d'armen van haer Moeder.
Waer op ſy wiert geſtreelt, haer kuffend' mont aen mont,
En afgevraegt wat Godt haer 't onrecht hadt gewondt?
Hebt gy die ſtraf verdient, ſprak ſy, door uw gebreken,
En heeft hy u verrast in ſchandelyke ſtreken?
't Is de moedwillige Tydides, die het deed,
Antwoorde ſy: diens ſpyt is de oorſaek van myn leet:
Om dat ik hadt verloſt Encas uit ſyn handen,
Verborgen in een wolk, eer hy hem aen kon randen.
De Grieken vallen nu ſelfs op de Goden aen,
En voeren niet alleen den kryg met den Troijaen.
Dione ſprak, gy moet geduldig dat verdragen,
Gy ſyt het niet alleen die reden hebt tot klagen:
Veel van het Godendom, dat den Olymp bewoont,
Wert, door moedwilligheit der menſchen, vaek gehoont.
De Goden ſocken ſich door dat geſlacht te wreken,
Als tuſſchen hen krakeel door tweedracht is ontfteken.
Heeft Ephialtes niet en Othus Mars geknelt,
En dertien maenden lang in hechtenis geſtelt?
Hoe vreeſchelyk hy is, hy waer daer in gebleven,
Hadt Eribea niet daer kennis van gegeven,
Aen Godt Mercurius, die hem heeft los gemaekt,
En van ſyn ketenen het ſwaer gewicht geſlaekt.
Heeft Juno van een menſch geen raſerny genoten,
Als Hercules een pyl heeft in haer borſt geſchoten?

76 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Die soo vast was gehecht, mits die drietandig was,
 Dat sy veel pynen leed en smert, eer sy genas.
 De schichten van dien Man kon Pluto niet ontvlieden,
 Schoon dat hy door het lot kan in de hel gebieden.
 De Soon van Jupiter heeft echter hem gewondt,
 Die door syn schouderblat een van syn pylen sondt.
 't Geen hem soo groote smert mismoedig deedt verdragen,
 Dat hy ten Hemel klom, en ging daer over klagen.
 Arts Peon op de wont heeft een verbant geleit,
 Dat hem genas, mits hy was vry van sterfelykheit.
 En wat u sack belangt, myn Dochter, gy moet weten,
 Dat Pallas u vervolgt, die op u blyft gebeten,
 (Mits Paris oordeel haer noch op de lever kleeft)
 En door Tydides hant sich nu gewroken heeft.
 d'Onsinnige weet niet, dat hy niet lang sal leven,
 Die durft in een gevecht de Goden tegenstreven.
 Hy sal syn kinderen niet setten op syn schoot,
 Als hy, na desen tocht, sal keeren met syn Vloot.
 Hoe kloek Tydides is, hy moet sich namaels wachten,
 Dat hem geen Godtheit dood, die sterker is van krachten.
 En dat Egiale syn wyfe Gemalin
 Mach geen beswaerden droom 's nachts krygen in haer sin:
 Vervullend' haer Paleis met zuchten en met klagen,
 Als sy sal te vergeefs na Diomedes vragen.
 Dione veegde toen het bloet van Venus wont,
 Als sy dat hadt gesegt, en maekte haer gesont.
 Doch Juno en Minerf die ooggetuigen waren,
 Van 't ongeluk het geen was Venus wedervaren,
 Die hebben 't spottende den Dondergodt vertelt,
 Het geen hem lagchen deedt, wanneer 't hem was gemeldt.
 Die daer op heeft gesegt aen Venus, d'oorlogs saken,
 Syn niet uw werk, die Mars, Bellone en Pallas raken.
 Bemoeit u met vermaek, met spelen en de min,
 En set, dat u niet past, veltflagen uit uw sin.
 Terwyl dat onder een aldus de Goden spraken,
 Socht Diomedes weêr Eneas te genaken:

Al ſag hy voor het lyf des Helts Apollo ſtaen,
Hy viel hem evenwel noch drie - of vierwerf aen.
Die reukeloosheit heeft Apollos toorn ontfteken,
Waerom de Godt begon aldus tot hem te ſpreken.
Krygt inkeer Tydeus Soon, en vergelyk u niet,
Met Goden, wiens natuur d'onſterflykheit geniet:
Daer gy van ſtof en aerde uw oorſpronk hebt gekregen,
En denk wat onderscheit is tuſſchen ons gelegen.
Tydides week daer op, en wachte niet meer af,
't Misnoegen, daer de Godt hem teekenen van gaf.
Die toen op Troijens burgt Eneas heeft gedragen,
Alwaer Latone en ook Diana na hem fagen:
Die deden hem veel eer, en met hare eigen hant,
Syn wonden ſuiverden, en maekten het verbant.
Doch Phebus liet een beelt, of ſpook, de plaets bekleeden,
Dat Venus Soon geleck door wapenen en leden,
Als of 't Eneas was, ſoo ſcheen 't aen ieders oog,
Dies het de Teukers ſelf en 't Griekſche Volk bedroog.
Die daer rondom aen een begonden weêr te raken,
En op de beukelaers hun lans en ſchichten braken.
Dies Phebus ſei tot Mars, gy die vreugt ſchept in bloet,
Is 't noch geen tydt dat men die ſlaching ſtaken doet?
Indien gy Tydeus Soon niet uit den ſtryt wil dryven,
Soo ſal niet een Troijaen ten laetſten over blyven.
Hy heeft alreeds gequetſt de ſchoone Venus hant,
En ſelver heeft hy my baldadig aengerandt.
Als hy dit hadt geſeggt week hy tot de Troijanen,
In Acamas gelaet, die hy dus aen ging manen:
En ſprak voornamentlyk des Konings Sonen aen,
Hen ſeggend', ſoo gy dus de Grieken laet begaen,
Sult gy die naderhant niet ſtuiten voor uw wallen;
Of wacht gy tot gy hen daer binnen aen ſult vallen?
Eneas, welkers deugt gy neffens Hector ſtelt,
Hoe dapper dat hy was, legt in het ſtof gevelt.
Laet ons dan onſen Vrient uit 's Vyands handen trekken.
Dit ſeggen ging den moedt in ieders hart verwekken.

Sarpedon die ſich niet weêrhouden kon door ſpyt,
 Deedt in ſyn euvelmoedt aen Hector dit verwyt.
 Gy die u hebt beroemt, dees wallen te verweren,
 Selfs ſonder door een heir uw machten te vermeerren,
 Of gy uw Broeders flechts en Swagers noodig hadt,
 Tot de behoudenis van Priams ryke Stat.
 Waer is uw dapperheit en groote kracht gebleven?
 Waer heên ik d'oogen wendt, ik ſie hen alle beven.
 Sy bergen ſich uit vrees, gelyk een blooden hont,
 Dien, op een fellen leeuw, het rot der jagers ſondt.
 Wy, die hulpbenden ſyn, uit Lycia gekomen,
 Daer Xantus ſnelle vloet komt langs de grenſen ſtroomen,
 Wy vechten maer alleen: gy ſelver ſpaert uw bloet,
 Die vrouwen, kinderen en Ryk beſchermen moet.
 Ik, door verbintenis, kom hier myn leven wagen;
 De Grieken hebben my noit eenig goet ont dragen:
 En echter doe 'k myn beſt, om deſen fellen Helt,
 Die in uw benden dringt, te dryven uit het Velt.
 Terwyl dat gy verſuimt uw Vrienden aen te ſetten,
 Om, neffens u, den val van Troijen te beletten.
 Het geen de Vyant ſou, verdelgen tot den gront,
 En plunderen, de Stad, ſoo hy ſich meeſter vondt.
 Na dat Sarpedon hadt aen Hector dit verweten,
 Sprong hy den wagen af, waer op hy was geſeten:
 En ſonder dat hy iets tot antwoord heeft gemelt,
 Den degen in de hant, ſyn wykent heir herſtelt,
 Dat na den Vyant weêr begon het hooft te wenden.
 't Geen ſiende ſloten ſich in een de Griekſche benden,
 En vielen daer op aen, ſoo dicht als kaf op 't Lant,
 Wanneer het arbeids Volk de gift van Ceres want.
 Daer op is het gevecht weêr heviger begonnen,
 Mars wiſt niet hoe hy ſou de Troijers helpen konnen:
 En hebbende het Velt met duifternis bedekt,
 Sprak ieder aen, en heeft hun moedt weêr opgewekt.
 Gelyk Apollo hem daer toe hadt aengedreven,
 Toen die Minerva ſag het Griekſche heir begeben.

Terwyl, na 't heiligdom, die Godt sich onvermoet,
 Waer in Eneas flacuw noch lag, sich heeft gespoeit:
 Dien hy genesen heeft, verdubbelen syn krachten.
 De Troijers die geen hulp van desen Helt verwachten,
 Verheugden sich, als sy hem sagen in het Velt,
 Daer hy, sich weêr gesont, hadt aen hun hooft gestelt.
 Sy vraegden niet wie hadt dat wonderwerk bedreven,
 Daer 't hevige gevecht geen tyt heeft toe gegeven.
 Der Grieken Overstens aenmoedigen hun Volk,
 Dat sich gesloten hielt in een, gelyk een wolk:
 Die Jupiter om hoog laet aen 't gebergte blyven,
 Eer Boreas die komt door storm van een verdryven.
 Soo heeft het Grieksche heir de Troijers afgewacht,
 Door Agamemnon selfs in ordening gebracht.
 Die tot hen heeft gesegt; Spitsbroeders wilt u quytē,
 Als mannen, daer men kan geen lasheit aen verwyten.
 In een gevecht bevrydt de dappersten het swaert,
 Hy wert het eerst gevelt, dien 't ongeval vervaert.
 Als hy dit hadt gesegt heeft hy syn speer geschoten,
 Op heldt Deicoon uit Pergafus gesproten:
 Eneas met gesel, hy wiert soo hoog geacht,
 Als een der kinderen van Priamus geslacht.
 De schicht was door syn schilt tot in den buik gevlogen,
 Soo dat de dood daer door gesloten heeft syne oogen.
 Eneas heeft uit wraek Orsilochus geslacht,
 En heeft van syne kant ook Crethon omgebracht.
 Na dat sy voor hun swaert de Troijers deden schroomen,
 Die neêrgevallen syn als omgehakte boomen.
 Als Menelaus sag die Helden neêrgevelt,
 Tradt hy voor uit bedroeft, door 't bloedig Oorlogs velt:
 Om d'eerste die hem mocht der Vyanden ontmoeten,
 Te dooden met syn lans, en smyten voor syn voeten.
 De Godt die hem in 't hart daer toe de stoutheit gaf,
 Dacht door Eneas hen te helpen in het graf.
 Het geen geschiet sou syn, soo niet was toe geschoten
 Antilochus, wiens hulp Atrides heeft genoten:

Waer mede Nestors Soon vereenigde syn macht,
 En Vorst Eneas heeft hen des niet afgewacht.
 Die beide, toen hy week, sich van de tydt bedienden,
 Om te bemachtigen de lyken van hun Vrienden.
 En na dat door hun Volk die waren weggebracht,
 Bewesen sy weêr moedt en teekenn van kracht.
 Toen wiert Pylemenes, Mars metgesel, verlagen,
 Dien Paphlagonien 't gebiedt hadt opgedragen:
 Gesteken in de keel door Menelaus hant,
 Is hy voor-over dood gevallen in het fant.
 Op Mydon heeft een steen Antilochus gesmeten,
 Die naest Polymenes was op syn kar geseten:
 Wiens voerman dese was. De steen heeft hem geraekt
 En aen syn elleboog een diepe wont gemaakt.
 Dies hy de teugelen liet uit de handen vallen,
 Als hy de paerden hadt gewendt na Troijens wallen.
 Maer door Antilochus vervolgt, die met syn speer,
 Hem door de harsens stak, viel hy van boven neêr,
 En heeft den laetsten sucht sieltogende gegeven.
 Syn paerden syn na 't heir der Grieken heên gedreven.
 Als Hector, Nestors Soon en Menelaus, sag,
 Aenvallen op syn Volk in 't midden van den slag,
 Deedt, met een velt geschrei, hy de Troijaensche benden,
 Vol dapperheit verwoedt weêr na den Vyant wenden.
 Sy hadden aen hun hooft Mars en de Krygsgodin,
 Bellone, hebbende verwoesting in de sin.
 Dit konde Tydeus Soon niet sonder schrik aenschouwen.
 Hy voelde in syn gemoedt 't ontfteken vuer verkouwen.
 Gelyk weêrhouden wert een onbedreve man,
 Die vindt op weg een stroom daer hy niet over kan,
 Hy keert, en staekt de reis die hy hadt aengevangen:
 Soodanig syn gestuit Prins Diomedes gangen.
 Die sprak syn benden aen, en seide wat bedeeft,
 't Is sonder reden niet dat men voor Hector vreeft.
 De Goden staen hem by in slagen en gevaren,
 Daer sy syn ligchaem staeg beschermen en bewaren.

Terwyl ik met u spreek, myn Vrienden, is 't gewis,
 Dat Mars in menschen schyn nu selver by hem is.
 Laet ons dan in gevecht niet met de Goden raken,
 Maer, biedende het hoofd, een aftocht echter maken.
 De Troijers vielen aen, als hy dit hadt gesegt,
 En Hector voerde selfs syn benden in 't gevecht.
 Die heeft Menestes en Anchialus verslagen,
 Die hy deedt tuimelen uit hunnen oorlogswagen,
 En doode met syn swaert, twee Helden hoog geacht:
 Die Telamonius te wreken heeft getracht.
 En gaf aen Amphius veel doodelyke wonden,
 (Dien Selagus tot hulp aen Priam hadt gesonden.)
 Hem trappende op de keel, na dat hy viel ter neêr,
 Op dat hy tot syn buit mocht krygen syn geweêr.
 Doch mits het Troische heir schoot op hem soo veel schichten,
 Kon hy 't begonnen werk deswegen niet verrichten.
 Terwyl dus op malkaer de legers drongen in,
 Gaf aen Tlepolemus het Noodlot in den sin,
 Dat hy Sarpedon sou bevechten. Als die Helden,
 Malkandren naderden, en tegens een sich stelden:
 Sprak dus Tlepolemus syn tegenstrever aen:
 Door wat noodsaeklykheit durft gy my tegen gaen?
 En toonen dat gy hebt uw moedigheid verlooren.
 Gy syt niet, schoon gy 't segt, uit Jupiter geboren,
 Gelyk myn Vader was, die eertyds Troijen won,
 Om dat hem syn gespan niet gaf Laomedon,
 Het geen hy hadt beloofd. Doch socht syn woort te schenden;
 Dies wiert syn Stat verdelgt door weinig legerbenden.
 Maer gy lathartige keer weder na uw Lant,
 Of gy sult sneuvelen hier aenstonts door myn hant.
 Sarpedon sei daer op, ik sou niet loochnen konnen,
 Dat Hercules voorheên heeft Troijen overwonnen:
 En de trouwloosheit heeft gewroken op het Ryk.
 Maer 't sal u anders gaen, gy syt hem niet gelyk.
 Ik sal u met myn piek na Plutôs kerker stooten,
 Nadien uw sterfuer naekt, en dus myn eer vergrooten.

82 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Waer op Tlepolemus den arm heeft opgelicht,
 En schoot met gantscher kracht op hem een felle schicht.
 Die door de panfer is in 's Vyands dy gebleven.
 Sarpedon te gelyk hadt weêr syn stael gedreven,
 Door helt Tlepolemus, die dood ter aerde viel,
 En door den hals gewondt uitbrackte bloet en ziel.
 Sarpedons Vrienden syn, als sy hem vallen sagen,
 Genadert, om hem weg uit het gevecht te dragen.
 Door yver hebben sy niet om de pick gedacht,
 Die slepend' langs den gront hem groote pyn toebrecht.
 De Grieken sochten ook Tlepolemus te bergen,
 Waer van 't gesicht tot wrack Ulysses hart quam tergen:
 Niet wetende of hy sou vervolgen 't doode lyk,
 Of op de Lyciers verhalen 't ongelyk.
 Waer aen hy seer verwoedt syn toornigheit ging toonen,
 Mits hy van Jupiter den Soon socht te verschoonen.
 Maer heeft van hen gevelt Alastor, Chromius,
 Ceranus; Noëmon, Alcander, Alius.
 En hy hadt door syn stael meer andren noch doen sneven,
 Soo Hector sich, die 't sag, niet derwaerts hadt begeven,
 In 't glinsterend geweêr: Sarpedon kende hem,
 En sprak den helt dus aen met een verslaeuwde stem:
 ô Soon van Priamus, wilt, bidt ik, niet gehengen,
 Dat my een trotsche Griek mach in syn leger brengen.
 Bescherm my, tegen wien het Noodlot is gekant,
 En my misgunt dat ik mach keeren na myn Lant.
 Soo dat myn Vrouw en Soon 't vermaek sal moeten derven,
 Van my weêrom te sien: laet ik in Troijen sterven.
 Prins Hector sweeg hier op. Syn ongeduldigheid
 Heeft hem, tot tegenstant, in 't Grieksche heir geleidt:
 Men sag hem als een leeuw daer meenig helt verflinden.
 Sarpedon onderwyl, door syn getrouwe vrinden,
 Wiert by een eikeboom, aen Jupiter gewydt,
 Op hunne schouderen gedragen uit den stryt.
 Daer Pelagon de schicht heeft uit de wont getogen:
 Sarpedon, door de pyn, besweek, en sloot syne oogen.

Doch

Doch hy bequam, en kreeg syn geeften weêr, soo ras,
Hy door den adem wiert verquikt van Boreas.
De Grieken aerfelden na d'opgewurpen wallen,
Als Hector en Godt Mars daer op syn aengevallen.
Hunne aftocht was geen vlucht, maer een hervat gevecht,
Waer in veel Helden syn op 't slagvelt neêr gelegd.
Teuthras, Oresbius, Trechus syn omgekomen,
En aen Orestes is het leven ook benomen:
Daer boven noch de Soon van Enops Helenus,
Die neêrviel op het lyk van Oënomaus.
Als Juno op het Velt sag soo veel Grieken leggen,
Sprak sy Minerva aen, en quam tot haer te seggen:
Is dit het geen belooft aen Menelaus is?
Dan is de hoop, die 't Volk op ons mackt, ongewis.
Laet ons gesamentlyk dat woeden gaen beletten,
En tegen Mavors ons aen 't hooft der Grieken setten.
Op dat in ordening hun Leger wert herstelt,
En sy niet t'eenemael geraken uit het Velt.
Minerva was gereet om desen tocht t'aenvaerden,
En Juno ging terstont inspannen selfs haer paerden.
Wier manen sy met gout gevecht heeft door malkaer,
En daer van vast gehecht, door goude ringen, 't haer.
De schoone Hebe stak aen 't rytuig kopre raden,
Het geen tot haer gemak met kussens was beladen,
Van kostelyke stof met veren opgevult;
De wage was rondom gesneden en vergult,
Minerva ging terwyl sich in het Harnas steken,
Sette op haer hooft een helm met een groot hellemtteken,
Nam in de hant een piek, aen d'arm een beukelaer,
Daer Tweedracht, Gruwel, Moort, om sweefden en Gevaer.
Dus toegestelt klom sy by Juno op haer wagen,
Die straks heeft met de sweep de paerden voortgeslagen.
De poort der Hemelen is voor haer opgemaakt,
Waer aen door meenigte van Ueren werd gewackt.
Sy hielden stil, als sy op den Olympus quamen,
Op welkers hoogsten top sy Jupiter vernamen:

84 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Daer Juno, mits hy was alleen, aen heeft gefegt,
 Siet gy dus ongestoort Mars woeden in 't gevecht?
 Die soo veel Grieken heeft, met onrecht, dood geflagen:
 Ik kan niet langer 't leet, dat fulks my doet, verdragen.
 En boven dese fmert, het geen my 't meefte fpyt,
 Is, dat Apollo fich met Venus des verblydt.
 Vergun het, dat ik mach my tegens hem gaen fetten,
 Om dese raferny aen Mavors te beletten.
 Laet fulks Minerva doen, die hem vaak overwint,
 Waer door, fprak Jupiter, hy ongenoegen vindt.
 Daer op reedt Juno voort, die door de lucht gedreven,
 Sich over berg en dal voor Troijen heeft begeven.
 Met een fprong fpoeit meer wegs het Hemelfche gefpan,
 Als iemant van een klip in zee ontdekken kan.
 Toen de Godinnen fyn by Simois gekomen,
 Daer die met groot gedruis vloeit in Scamanders ftoomen:
 Liet Juno uit het tuig haer paerden, by dien vloet,
 Daer hen met ambrofyn de Stroomgodt heeft gevoedt.
 Sy fweefden onderweeg als duiven op haer wicken,
 En fochten onderftant te geven aen de Grieken:
 Die Diomedes hadt, rondom fich heên vergaert,
 Aen wien, in Stentors fchyn, dit Juno heeft verklaert.
 Waer is uw dapperheit, Spitsbroeders, nu gebleven?
 Die 'k rechtevoort moet sien voor de Troijanen beven:
 Die fich ter naeuwer noodt begaven uit de Stat,
 Soo lang als aen uw hoofd de brave Achilles tradt.
 Nu hebben fy het hart u moedig aen te vallen,
 En na de fchepen u te dryven van de wallen.
 De Grieken fchepten moedt, befchaemt door dit verwyf,
 En hebben weêr hervat den halfverloren ftryt.
 Minerva liet fich ook aen Diomedes hooren,
 Die week, mits hy by na den adem hadt verloren.
 Verbindende de wont, die hy gekregen hadt,
 En door 't verloren bloet was laf en afgemat.
 Gy wilt, heeft fy gefegt, aen Tydeus niet gelyken,
 En moet in dapperheit voor uwen Vader wyken.

Al was hy niet soo groot, als gy syt, van persoon;
 Hy schepte meerder lust in vechten als syn Soon.
 Dat bleek, wanneer hy wiert na Theben afgesonden,
 Alwaer hy heeft dat Volk soo trots en fier gevonden,
 Dat hy van Cadmus faet 't hoovaerdige geslacht,
 Heeft in een kampgevecht tot beter fin gebracht.
 Tydides heeft daer op haer reden afgebroken,
 Hy kende de Godin, dies hy dus heeft gesproken.
 Het is de moeiheit niet noch vrees die my belet,
 Maer uw verbot, Godin, dat my strekt tot een wet.
 Vergeet gy rechtevoort? dat gy my hebt verboden,
 Dat ik niet in 't gevecht aanranden sou de Goden.
 Ten fy dat Venus daer verscheên in het geweêr,
 Die gy my gaeft verlof te quetsen met myn speer.
 Ik wyk, en sock myn Volk door d'aftocht te bevryden,
 Mits ik sie Mars aen 't hooft van de Troijanen sryden.
 Vreest hem niet, heeft daer op geantwoort de Godin,
 Ik kom hier tot uw hulp, om dat ik u bemin.
 Toen heeft sy Stenelus van 't rytuig afgetogen,
 En is, in syne plaets, daer selver opgevlogen.
 Door 't ongewoon gewicht van Pallas kraekte d'as,
 Als sy by Tydeus Soon daer opgeseten was.
 De teugels in de hant, dreef sy op Mars den wagen,
 Terwyl hy Periphas hadt met syn swaert verflagen.
 De Wapengodt viel eerst op Diomedes aen,
 Die met syn schilt de slag heeft van de pick weêrstaen,
 En weêr van syne kant aen Mars een steek gegeven.
 Soodanig dat de pick is in syn lyf gebleven,
 Door 't Harnas heên geraekt. Mars trok die daer weêr uit,
 En maehte door de pyn een schrikkelyk geluit.
 Het geen de Grieken deedt en de Troijanen beven:
 Waer na sich Mavors heeft na den Olymp begeven.
 Daer hy naest Jupiter ging sitten op den gront,
 En toonde hem het bloet, dat leekte van syn wont.
 Waer aen hy heeft gesegt, door spyt en smert bewogen,
 Sult gy dees raefny, dan langer noch gedogen?

Wy Goden lyden steeds van 't menschdom veel verdriet,
 Gy fyt daer d'oorfaek van, mits gy het niet verbiet.
 En gy hebt voortgebracht een Dochter soo verbolgen.
 Dat sy de menschen raedt, de Goden te vervolgen.
 Hoewel die alle syn gehoorfaem uw gebiet,
 En gy bemint haer soo, dat gy haer selfs ontfiet.
 Gy wilt haer bosen aert door straffen niet beletten,
 Die nu de stoudheit heeft Tydides aen te setten,
 Na dat hy Venus eerst gequetst hadt aen de hant,
 Heeft hy moedwillig my met fierheit aengerandt.
 Hadt ik my niet geredt door rapheit uit syn handen,
 Na dat ik was gewondt, behaelde ik meerder schanden.
 Trouwloose durft gy noch, heeft Jupiter geset,
 Uw klachten doen, die haet de rede en billikheit?
 De tweedracht, kryg en bloet verlustigen uwe oogen:
 Het geen gy uit de borst uws Moeders hebt gefogen.
 Die 't Godendom al lang in roeren hadt geset,
 Soo 'k haer niet wederhieldt door strengheit van myn wet.
 Ik sal u, mits gy fyt myn Soon, van pyn bevryden,
 Of anders soude ik u de selfde straf doen lyden,
 Waer door ik na de Hel de trotsche Titans sondt.
 Daer op hy heelen liet door Peon, dese wont.
 Die door den balsam wiert van d'Arts soo ras gefloten,
 Als melk stremt, waer in wert wat bitter nat gegoten.
 Mars wiert toen in een badt, door Hebes sorg bereidt:
 (Daer kostelyk gewaet was ingebracht) geleidt:
 Waer in hy wat verfrist, sich aenstonts heeft gesteken.
 De twee Godinnen syn na den Olymp geweken,
 Als 't woeden door 't vertrek van Mavors was gedaen,
 En lieten tegens een de Vyanden begaen.

Einde van het vyfde Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

S E S D E B O E K.

AL hadden, uit den strydt, de Goden sich begeven,
 De Legers wederlyts syn noch aen een gebleven.
 De Soon van Telamon gaf aen de Grieken moedts,
 Terwyl hy meenigte van Troijers wyken doet.
 Den braven Acamas heeft hy ter neêrgehouden,
 Waer op de Traciers meest stelden hun vertrouwen.
 De slag ging door den helm en 't been van 't harfenvat,
 Soo dat hy met syn brein het slagvelt heeft bespat.
 Door Diomedes hant quam Axylus te sneven,
 Die uit Arisba sich voor Troijen hadt begeven.
 Hoe gastvry dat hy was, en elk hadt goet gedaen,
 Heeft niemant hem in noot beschermt noch bygestaen..
 Ook wiert Calestus, de voerman van syn wagen,
 De teugels in de hant, beneffens hem verslagen..
 Drefus, Opheltius, Aisepus, Pedafus,
 Syn alle neêrgevelt door heldt Euryalus..
 Polypoetes hielp Aistylus om 't leven,
 Ulysses, met syn pick heeft Pidyus doen sneven.
 Terwyl dat Teucers swaert Aretaon doorstoot,
 Is door Antilochus Vorst Alberus gedoodt.
 Atrides heeft als Hooft en als Soldaet gestreden,
 Door wiens hant Elatus den doodsteek heeft geleden.

38 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Het was vergeefs dat socht t'ontvluchten Phylachus,
 Want achterhaelt wiert hy geslacht door Leitus.
 Gelyk Melanthius, ook moest syn endt ontmoeten,
 Terwyl Adrestus viel voor Menelaus voeten,
 Wiens oorlogswagen hadt gestooten aen een boom,
 Dies wouw 't verbaest gespan niet luistren na den toom
 Dat met de lege kar aenstonts aen 't hollen raekte,
 En in wanorderen al d'andre paerden maeckte.
 Adrestus neêrgestort lag op syn aengesicht,
 Dien Menelaus hadt doorsteken met syn schicht,
 Soo hy niet hadt omvat diens beenen met syn ermen,
 Hem biddende, dat hy syn leven wouw beschermen.
 Myn Vader sal de deugt niet laten ongeloot,
 Sprak hy, grootmoedig Vorst, indien gy my verschoont.
 Tot losgelt sal hy u veel schatten voor my langen,
 Indien gy my niet dood, maer maeckt uw krygsgevangen.
 't Geen Menelaus hadt, door derenis, gedaen:
 Doch Agamemnon quam, en sprak syn Broeder aen:
 Hoe wert gy soo beweegt door avrechts medelyden?
 Doen u de Troijers goet, dat gy die wilt bevryden?
 Wy geven geen genade aen dat trouwloos geslacht,
 Dit hebbende gelegt, heeft hy hem omgebracht.
 De wyse Nestor heeft daer op syn stem verheven,
 En seide, wilt u niet tot plunderen begeven.
 Denkt eerst om d'overhant, ô Grieken vol van moedt,
 Dan sult gy meesters syn van de verslagens goet.
 Die woorden setten aen het hart der Grieksche benden,
 En het Troijaensche heir ging na de Stat sich wenden:
 Indien Prins Helenus het niet weêrhouden hadt,
 Die tot Anchises Soon en dappren Hector tradt.
 Waer aen hy heeft gesegt, belet dit schandig loopen,
 Gy syt het maer alleen waer op de Teukers hopen:
 Die sien u beiden aen als zuilen van ons Lant,
 Verzekert hun gemoedt, dat wankelt, en houd stant.
 Wy sullen, als de stryt herstelt is, tegenstreven,
 Gy Hector moet terwyl u na de Stat begeven:

En

En seggen Hecuba, dat met haer gantsche floet,
 In Pallas heiligdom, sy sich vernedren moet.
 Daer brengen een tapyt, het schoonste sy kan vinden,
 En tot een offer sich aen de Godin verbinden,
 Van twalef runderen, het geen sy slachten sal,
 Soo Diomedes werdt gestuit voor Troijens wal.
 Die soo verschriklyk is, als Thetis Soon voor desen,
 Soo dat hy voor syn swaert doet de Troijanen vreesen.
 Als hy dit hadt gesegt, heeft Hector niet versmaedt,
 Bewogen door den noodt, syn Broeders goeden raet.
 Sprong van syn wagen af, nam het geweêr in handen,
 Waer meê hy als een helt den Vyant aen ging randen.
 Hy liep de benden door, die hebbende herstelt,
 En dwong de Vyanden te wyken uit het Velt.
 Als die verandering hadt het Grieksche heir vernomen,
 Dacht het, dat eenig Godt van boven was gekomen,
 Om tegens hunne macht de Troijers by te staen,
 Die Hector, syne stem verheffend', sprak dus aen:
 Troijanen vol van moedt, en trouwe Bontgenoten,
 Die door verbintenis ons Leger komt vergrooten:
 Vernieuwt de dapperheit, die gy voor desen hadt,
 Terwyl dat ik my moet begeven in de Stat.
 Daer ik de Vrouwen sal en d'oude Mans bewegen,
 Dat sy in 't heiligdom gaen bidden om den zegen.
 En een belofte doen van plechtige offerhandt,
 Voor de behoudenis van het gedreigde Lant.
 Dit hebbende gesegt, wend hy van hen syn gangen,
 En liet den beukelaer van syne schouders hangen.
 Tydides naderde tot Glaucus in die tyt,
 Die hem quam vorderen tot een byfond'ren stryt.
 Als sy sich tusschen bei de Legers samen vonden,
 En dat sy nu gereedt om aen te vallen stonden,
 Heeft Diomedes eerst aen Glaucus dit geseit,
 Wie syt gy? die aen my noit toonde dapperheit.
 'k Moet echter voor een Helt, in dit geval u achten,
 Nadien gy tegens my beproeven durft uw' krachten.

Maer weet dan, dat die my door ongeluk ontmoet,
 Die stoutheit vaek betaelt door syn vergoten bloet.
 Doch ik verzeker u, soo gy syt een der Goden,
 Dat gy dan te vergeefs tot sryden my komt nooden.
 Daer tegen vecht ik niet. Lycurgus Dryas Soon,
 Die sulks bedreven heeft, kreeg sware straf tot loon.
 De Goden gaven hem bedweltheit in de sinnen,
 Als hy op Nyssas berg aenrande Bacchus minnen:
 Die wierpen uit de hant haer wyngaertstaf bevreest,
 En braken schierlyk af het Orgiache feest.
 Selfs Liber heeft door schrik sich in de zee gesmeten,
 Daer hy met moeite moest dien overlast vergeten.
 Hoewel hem Thetis heeft in haren schoot onthaelt.
 Doch de geweldenaer wiert haest syn schult betaelt.
 Die door Saturnus Soon met blintheit wiert geslagen,
 En door een rassche dood geëindigt heeft syn dagen.
 Dat voorbeeld schrikt my af, soo dat ik nimmer sal,
 De Goden wederstaen, uit vrees van ongeval.
 Maer soo gy syt een mensch, dien d'aerdryks vruchten voeden,
 Treedt toe, dan sal ik u na d'Acheron doen spoeden,
 Waer op de brave Soon van Vorst Hippolochus,
 De wapens in de hant, geäntwoort heeft aldus.
 Waerom komt na myn naem my Diomedes vragen?
 Gelyk als in het bosch de boomen blaren dragen,
 Die hen by Somertyt verstrekken tot gierael,
 Doch vallen af wanneer of vorst of storm die slaet.
 Maer die de Lentezon daer aen op nieuws doet wassen.
 Dit kan men op 't geslacht ook van de menschen passen.
 Het eene bloeit, neemt toe, vervalt, sterft eind'lyk uit,
 Als uit de duisternis een ander schierlyk spruit.
 Soo gy nu weten wilt door wien ik ben geboren,
 Ik schaem my niet om sulks aen u te laten hooren.
 Aen 't einde van 't gebiet van Argos wyt befaemt,
 Legt een voorname Stat thans Ephyra genaemt.
 Hier heerfte Sisyphus uit Eolus gesproten,
 Daer Glaucus, Deses Soon syn bloet hadt uit genoten:

Die weder heeft geteelt een Soon Bellerophon,
 Soo schoon en dapper man als men aenschouwen kon.
 Doch Koning Proetus kon, door minnenyt bewogen,
 Niet langer in syn Ryk den Vremdeling gedoogen.
 Om dat sich aen haer Man Antea hadt beklaeft,
 Dat hy om wedermin de schoone hadt gevraegt.
 Daer hy in tegendeel haer min hadt afgeslagen,
 Die sy, op hem verliefte, hadt selver opgedragen.
 De Koning seer verstoort door lichtgeloovigheid.
 Wiert tot de wraek vervoert, die hy hem heeft bereidt.
 En of hy selver niet den jongeling wouw dooden,
 Door 't gastsrecht belet, en het ontsag der Goden:
 Sondt hy hem met een brief na Lycia, en badt,
 Dat syn Schoonbroeder hem sou straffen in syn Stat:
 Terwyl hy hadt gesocht syn huwlyksbedt t'onteeren.
 Als hy daer quam, liet hem de Koning niets ontberen,
 Tot die den inhoudt hadt van Proetus brief verstaen,
 Toen heeft hy hem belaft een monster te verslaen:
 Het geen Chimera hiet, uit geen aerts saet gesproten,
 Doch Goddelyke kraecht was in haer lyf gegoten.
 Het hooft was van een Leeuw, het ligchaem van een Geit,
 Waer aen een Drakestaert hadt de Natuer bereidt.
 Het blies vuer uit syn neus, spoog vlammen uit de kaken,
 En niemant kon het oit, als half gesengt, genaken.
 Doch mits Bellerophon wel by de Goden stont,
 Bracht hy aen het gedrocht een doodelyke wont.
 Sints met de Solymers heeft hy een kryg begonnen,
 Die vreeslyk was geweest, doch heeft hen overwonnen:
 En d'Amazonen ook. Wanneer de Koning sag,
 Dat d'overwinningen hem kroonden na den slag:
 Kon hy door dese weg niet tot syn oogmerk komen.
 Dies hy bedrog en list heeft by de hant genomen,
 En uit de Lyciers de braefsten uitgesocht,
 Daer, in een hinderlaeg, hy hem door dooden mocht.
 Maer als Bellerophon die alle hadt verslagen,
 Heeft hem die Vorst ten echt syn Dochter opgedragen:

En tot een huwlykschat syn halve Koningryk,
 Om dat hy hem in deugt de Goden vondt gelyk.
 Het Volk van Lycien, op 't voorbeeld van hun Koning,
 Gaf hem een huis omringt met Lant en Bosch tot woning.
 Daer hy by die Princes drie kindren heeft geteelt:
 Laodamia was daer een van, 't schoonste beelt,
 Dat in de weerelt was door de Natuer geschapen:
 Die wiert, door Jupiter, op haer verliefte, beslapen.
 En heeft hem uit haer schoot Sarpedon voortgebracht,
 Die altyt heeft getoont de deugt van syn geslacht.
 De Broeders syn geweest van die Princes, Ifander
 Was d'eene, en nevens hem Hippolochus was d'ander.
 Maer als Bellerophon de Goden hadt mishaege,
 Wiert door swaarmoedigheid foodanig hy geplaege,
 Dat hy sich uit het oog der menschen heeft begeven,
 En ging in een woestyn uit hunnen omgang leven.
 Mars hadt syn eenen Soon in een gevecht gedood,
 Terwyl Dianaes pyl syn Dochters hert doorschoot.
 Soo dat Hippolochus maer over is gebleven,
 Die aen my naderhant het leven heeft gegeven.
 Dies ik wel seggen mach, dat men my Glaucus noemt,
 En dat de weerelt door wert myn geslacht geroemt.
 Waer op Tydides heeft syn piek in d'aerdt gesteken,
 Met vreugde, dat hy hem aldus hadt hooren spreken:
 En, naer ik heb verstaen, heeft hy tot hem gesegt,
 Ons Vaders oeffenden met een het gastsyrecht.
 Oeneus heeft in syn Hof Bellerophon ontfangen,
 Daer aen hy onderhout liet twintig dagen langen,
 Soo heerlyk als hy kon, en als die van hem ging,
 Bevestigden sy eerst hun vriendschap onderling.
 Oeneus gaf aen syn vrient een bant en gouden degen,
 En heeft van hem weêrom een gouden kop gekregen:
 Ik liet dien t' huis, als ik my herwaerts heb gewendt,
 Ons Vaders vriendschap wiert daer door aen my bekend.
 Mits ik den mynen noit gesien heb voor myne oogen,
 Ik was een kint, als hy na Theben is getogen.

Wy hebben wederzyds dan een getrouwen vrient,
Waer door gy t'Argos kondt, ik 't uwent syn gediënt.
Laet ons malkanderen in het gevecht ontwyken,
En tegens anderen ons dapperheit doen blyken.
Geef my eerst uw geweër, ontfang daer voor het myn,
Op dat de Legers sien, dat wy nu vrienden syn.
Na dat dit was gesegt, sprong ieder van syn wagen,
En hebben hun geweër malkandren opgedragen.
Sy hebben sich omermt vernieuwend' het verbont:
Wanneer Saturnus Soon meer hart aen Glaucus fondt:
Die goude wapenen voor kopre heeft gegeven,
Waer voor Tydides hem seer dankbaer is gebleven.
Geen negen runderen was waerdig syn geweër,
Daer dat van Glaucus was wel hondert en noch meer.
Als Hector onderwyl aen Scæes poort gekomen,
En 't kleine heisterbosch, wiert door het Volk vernomen,
Soo liepen om hem heên de Vrouwen van de Stat,
En vragden na het lot dat Soon of Vader hadt.
Die met nieuwshierigheit haer niet heeft opgehouden,
Maer fondt haer tempelwaerts dat sy daer bidden souden.
Op dat het Godendom haer smekingen ontfing,
Nadien haer boven 't hooft veel ongeluk noch hing.
Daer op hy sich na 't Hof van Priam heeft begeven,
't Geen op verwulffselen seer prachtig was verheven.
Voor vyftig Soonen was daer aen een schoon verblyf,
Waer in sich 's nachts vertrok elk met syn echte wyf.
En twalef, die sich noch aen d'andere kant vertoonden,
Waer in syn Dochters Mans met bunne Vrouwen woonden.
Hier was 't dat Hecuba haer braven Soon ontfing,
Mits sy Laodicé daer in befoeken ging:
Die van haer Dochters meest om schoonheit wiert gepresen.
Na dat sy Hector hadt omhelst, en min bewesen,
Sprak sy hem aldus aen, en heeft tot hem gesegt,
Waerom myn lieve Soon verlaet gy het gevecht?
Syt gy hier met uw Volk voor 't Grieks gewelt geweken?
Om Jupiter om hulp in Troijens burgt te smeken?

Wacht, en verquikt uw lyf alvorens met wat wyn,
 Nadien dat door den strydt verzwakt uw krachten syn.
 Neen Moeder wilt geen wyn, sprak Hector, laten brengen,
 Ik ben noch in geen staet om dien te durven plengen,
 Soo lang ik niet van stof gesuivert ben en bloet:
 Ook sou daer van geen dronk versterken myn gemoedt.
 Maer gy moet selfs verselt met de voornaemste Vrouwen,
 (Gelyk u Helenus laet door myn mont ontvouwen)
 Gaen na het heiligdom van Pallas de Godin,
 En nieuwe teekenen verfoeken van haer min.
 Een kostelyk tapyt doen voor haer voeten leggen,
 En haer een offerhant met plechtigheit toefleggen,
 Van twalef runderen, die 't jok noit heeft gedrukt,
 Soo d'uitkomst van de slag aen de Troianen lukt.
 Bidt haer om derenis voor vrouwen en voor kindren,
 En dat sy wil 't geweld van Tydeus Soon verhindren:
 Dat die niet naderen mach tot de Troische wal,
 Mits hy ons Leger geeft veel vrees en ongeval.
 En ik sal onderwyl myn Broeder Paris soeken,
 Om syn kleinmoedigheid tot vechten te vercloeken,
 En my na buiten weêr te volgen soo 't behoort.
 Gaf Jupiter! dat hy was in de wieg gesmoort!
 Hier op wendt Hecuba na 't heiligdom haer gangen,
 Daer sy door Theano wiert aen de poort ontfangen:
 Die Cisseus Dochter was, Antenors Gemalin,
 En van Minervaes kerk de hooge Priesterin.
 Sy ging het schoon tapyt op Pallas knien spreijen,
 Uitstortend het gebedt met rouwbeklag en schreijen,
 Om tot medogentheit het Goddelyk gemoedt
 Te wenden, en voor ramp wier Ilium behoet.
 Terwyl de Koningin was besich met gebeden,
 Is Hector na de burgt, daer Paris was, getreden:
 Die daer getimmert hadt een prachtig gevelprael,
 Waer in toen Helena verselde haer Gemael.
 Die sich daer besich hielt met syn gewêr te aenschouwen,
 En sy verschaftte werk aen hare Staetjuffrouwen.

Als Hector in 't vertrek fyns Broeders was gegaen,
 Met een vergramt geficht fprak hy dus Paris aen.
 Gy neemt uw tyt wel waer om boos op 't Volk te blyven,
 Terwyl de Gricken ons tot in de veften dryven.

Waer wacht gy bloodaert na? en fyt gy d'oorfaek niet,
 Van defen fellen kryg, en 't volgende verdriet?
 Behoorde gy niet felfs 't aenvoeren onfcbenden?
 En te verfamelen, als fy fich willen wenden.

De wyven fullen u beftormen in uw Hof,
 Soo gy niet met my gaet verdienen nieuwen lof.
 Myn Broeder gy bekyft, fprak Paris, my met rede,
 't Is niet om dat ik ben op Troijens Volk 't onvrede,
 Dat ik niet vechten wil, 't is droefheit die my quelt,
 De trooft van Helena heeft my geruft gefelt.

Die my facht ftreelende tot vechten heeft belcfen,
 En felfer merk ik nu dat fulks het beft fal wfen.

De kans der wapenen neemt wiffelyge keer.
 Wacht my dan, tot ik heb gekregen myn geweer.
 Of gaet gy felfs voor uit, ik fal u aenftonts volgen.
 Doch Hector fweeg, nadien hy op hem was verbolgen.

Terwyl Vrouw Helena bekoorlyk hem bewoog,
 Door woorden niet alleen, maer haer aenminnig oog.
 Wat hatelyken naem, fprak fy, kan men my geven,
 Dien ik niet heb verdient, door 't geen ik heb bedreven?

'k Ben een rampfalige, trouwloofe, fonder eer,
 En algemeene peft, al feide ik noch al meer.
 Ach! hadt myn Moeder my, foo ras ik was geboren,
 In 't diepfte van de zee medoogeloos doen fmoren!

Of hadt een onweêr my op het gebergt gebracht,
 En dat ik daer mocht fyn van hongersnoot verfmacht!
 Ik hadt my niet befmet met foo veel fnoode daden.
 Maer mits het Noodlot my die op heeft willen laden,

Was ik dan maer geweest Vrouw van een dapper Man,
 Die fich door het verwyf der menschen redden kan.
 Doch defe heeft geen hart, en fal het nimmer krygen,
 De gantsche weerelt fal ooit van fyn latheit fwygen.

Ey Broeder ruft wat uit, gy komt moei uit den stryt,
 Waer in gy u voor hem en my soo dapper quyt.
 Wat heeft ons Jupiter een droevig lot gegeven!
 Dat onse namen sal, met ongeluk doen leven.

Neen Helena ik kan niet doen het geen gy segt,
 Sprak Heëtor, want myn hulp is noodig in 't gevecht.
 Maer wilt uw Man, dat hy my volgen moet, vermanen,
 Op dat hy nevens my kom helpen de Troijanen.
 'k Wil affcheit nemen gaen noch eerst in myn Paleis,
 Van Vrouw en Soon, misfchien is 't voor de laetste reis.
 Wie weet of ik weërom uit dese slag fal komen,
 En of my 't leven niet fal werden daer benomen.

Dit hebbende gefegt, hy Helena verliet,
 Ging na fyn Hof, doch vondt Andromaché daer niet.
 Nadien fy met haer Soon, op Voedsters arm gedragen,
 Was boven op de burgt, daer fy het vechten fagen.
 Hy vraegde waer fy was de Vrouwen van haer stoet:
 Of fy, met Hecuba, Minerva viel te voet?
 Dan of fy was gaen sien een van haer Broeders Vrouwen?
 Hy wetende, dat fy den stryt was gaen aenschouwen,
 Begaf fich weër te rug na d'uitgang van de Stat,
 Daer, wachtende op haer Man, Andromaché toen fat.
 Sy liep hem in 't gemoedt, heeft hem haer Soon gewefen,
 Dien hy Scamandrius genoemt hadt wel voor desen:
 Maer dien Aflyanax het Troifche Volk nu hiet,
 Mits het fyn Vader hielt voor steunfel van 't gebiet.
 Hy was fyn eenig kint, daer by soo fchoon van wesen,
 Als 't glinsterend' geftarnt aen 's Hemels trans gerefen.
 Terwyl hem Heëtor gaf een vriendelyk geficht,
 Heeft hem Andromaché uit 's Voedsters arm gelicht:
 En fprak haer Man dus aen, met tranen op haer oogen,
 Werdt gy dan met uw Soon door deernis niet bewogen,
 Met een onnofel kint, noch met uw Vrouw? myn Heer,
 Gy fult uw ondergang opoffren aen uwe eer.
 Hy fal een weeskint fyn, soo ras als gy fult fterven,
 Ik Weduwe als men u het leven fal doen derven.

Ach!

Ach! mocht ik selver eerst neêrdalen in het graf,
Eer dat ik door uw doot soo swaer sal syn gestraft!
Ik heb geen Vader meer noch Moeder, Thebes wallen,
Heeft Vorst Achilles swaert doen in een puinhoop vallen:

Na dat Eëtion de Koning was gedoodt,
Dien d'Overwinnaer niet heeft van geweêr ontbloot.
Maer heeft hem uit ontfag van syn manhafte daden,
Met syne wapenen doen op een houtmyt laden:

Waer op hy wierdt verbrant, en 't droevig overschot,
Heeft hy een graf gesticht, dat waardig was syn lot.
De Nymphen van 't gebergt omringen het met boomen.
'k Heb seven Broers gehad, die al syn omgekomen.

Myn Moeder, die de vlam en degen hadt gespaert,
Wierdt met den and'ren buit tot slaverny bewaert.
En als Achilles haer de vryheit hadt gegeven,
Heeft haer Dianaes handt een pyl in 't hert gedreven.

Myn liefde is nu alleen vereenigt in myn Man,
Die my voor Vader, Broers, en Moeder troosten kan.
Myn Hector, heb met my, dat bidt ik, medelyden,
En met uw eenig kint; stelt u niet bloot in 't stryden.

Met wat voorzigtigheid voorkomt ons ongeval,
En stuit uw vluchtendt heir hier onder voor de wal.
Op desen heuvel kunt gy het tot staen weêr krygen:
De Vyandt sou van daer licht op de mueren stygen.

Hy heeft tot driemaal toe daer op syn best gedaen,
Nadien dat dese plaets het minst kan tegenstaen.
Ajax, Idomeneus, Tydides bei de Atryden
Syn met hun gantsche macht op 't bolwerk komen stryden:

't Sy dat hen desen raedt gaf eenig Wigchelaer,
Of dat hen dacht, dat sy daer liepen min gevaer.
Beminde Andromaché, ik wordt niet min bestreden,
Sprak Hector, als gy selfs, door al die swarigheden.

Doch soo 'k hier blyven wilde, en het gevecht verliet,
Wat seide 't Troysche Volk dan van myn lafheit niet?
Voor diergelyk verwytt moet ik myne achting myden,
Behalven dat myn moedt noch eersucht sulks kan lyden.

Ik ben in het gevaer gewoon voor aen te gaen,
En Priams glory steeds en myne ook voor te staen.
Ik weet dat Ilium sal werden ingenomen,
Dat het Troijaensche Volk en Koning om sal komen:
En dat het Grieksche heir verwoesten sal ons Lant,
Maer dese inbeelding werkt soo niet op myn verstant:
Als dat gy vallen soudt in d'Overwinnaers handen,
Die sonder deerenis u knellen sou met banden,
U voeren na syn Lant, en in syn huisgesin,
Doen spinnen in 't vertrek van syne Gemalin.
d'Onmydelyke noodt dwingt tot onwaerdigheden.
Al die daer souden sien tot handwerk u besteden,
Een tranenvloet in 't oog, in 't hart verdriet en rouw,
Die souden seggen sie, sie daer, dat 's Hectors Vrouw:
Waer door dat meenig Griek het leven heeft verloren,
Dit soudt gy dagelyks met droefheit moeten hooren.
Maer 'k hoop dat ik aleer sal syn in 't graft gebracht,
Eer dat ik hooren sal van u die jammerklacht.
En voor de Vyant sal uyt uw Paleis u trekken,
En uw vernedering hoovaerdiglyk begekken,
Terwyl dat hy gewelt u aendoet en elendt.
Dus eindigend heeft hy sich tot syn Soon gewendt:
Dien hy omhelsen wou: maer 't Jonksken wierdt verschrokken,
En heeft syn aengesicht op 's Voedsters hals getrokken.
Des Vaders harnas hadt verbaest het schreijent kint,
En op 't helmet de pluim geslingert door de wint.
De kinderlyke vrees deedt lagchen beide d'Ouders;
Dies Hector van 't geweer ontbloote hoofd en schouders,
Dat in 't onnoefel wicht de schrik veroorfaect hadt,
Toen heeft hy het gekust en om den hals gevat.
En heeft, met dit gebedt, hem na de lucht verheven,
ô Jupiter, sprak hy, wilt hem uw zegen geven.
Mack dat in dapperheit hy my navolgen mach,
En de Troijanen hem beminnen met ontfag.
Dat over Troijen hy als Koning mach regeren,
En als hy oorlog heeft, met d'overwinning keeren.

Geef hem daer krachten toe, beneffens wys beleit.

Op dat met waerheit werdt van 't Troyfche volk, gefeit:

Dat hy in dapperheit fyn Vader gaet te boven,
En fyne Moeder mach haer Soon dus hooren loven.

Als hy dit hadt gefegt, mits hy vertrekken wouw,
Gaf hy fyn Soon weêrom in handen van fyn Vrouw.

En fprak haer aldus aen, haer houdende in fyne ermen,
Bedroef u niet te feer, noch wilt onmatig kermen:

Princes geen Vyandt kan door liften noch geweld

My dooden, voor den dag door 't Noodlot vaftegeftelt.

De mensch kan niet ontgaen, 't fy kloek of laf geboren,

't Geen de voorfienigheit heeft over hem befchoren.

't Is alles voorbefchikt, wat ons is opgeleit.

Maer keer na uw Paleis tot voorge befigheid,

Geef daer uw Vrouwen werk. Ik fal de faek wel rechten,

En onder myn bevel de Troijers kloek doen vechten.

Als hy dit had gefegt, trok hy fyn rusting aen,

En is met alle fpoet na buiten weêr gegaen.

Andromaché bedroeft is na haer hof geweken,

Doch heeft na haer Gemael geduerig omgekeken.

Haer tranen hebben daer de droefheit ook verbreidt,

Dies Hector levendig als doodt reeds wierdt befchreit.

Want niemant heeft gedacht van al d'onstelde Vrouwen,

Dat men hem fou gefont na het gevecht aenschouwen:

En hy fyn felven fou verlossen uit den noodt,

Daer foo veel handen fyn gewapent tot fyn doodt.

Prins Paris onderwyl is niet lang weggebleven,

Soo ras hy fich met fpoet in 't harnas hadt begeven,

Is hy met deftigheit getreden door de ftat,

Mits hem vertrouwen gaf de rapheit die hy hadt.

Gelyk een moedig paert komt uit de ftal gevlogen,

Als het heeft aen de krib de halfter afgetogen,

Daer het de ledigheit en 't rusten moede was,

Loopt na de waterftroom, of weide in 't groene gras.

Aldus quam van de burgt gewapent Paris pronken,

Wiens rusting als de Son in d'oogen heeft geblonken.

Hy was toen yverig om aen den ftrydt te gaen,
 En vondt omtrent de poort syn Broeder Hector ftaen.
 Daer van Andromaché haer affcheit had genomen:
 En fprak hem aldus aen: ik kon niet eerder komen,
 Doch hoop dat gy na my niet hebt alleen gewacht,
 Laet ons nu met malkaer weêrftaen de Griekfche macht.
 Myn Broeder, heeft aen hem Prins Hector toen gefproken,
 Men fegt niet, dat aen u heeft dapperheit ontbroken:
 Maer gy werdt meenigmael door luijgheit belet,
 Te doen het geen gy hadt u felven voorgeset.
 Het moeit my, dat ik hoor de Troijers u verwyten,
 Dat gy door anderen het spits fteeds af laet byten:
 Terwyl van defen kryg gy d'eenigfte oorfaek fyt:
 Maer laten wy ons nu begeven tot den ftryt.
 Wy moeten rechtevoort na lof en glory haken,
 En konnen naderhant de vriendfchap bondig maken:
 Soo Jupiter vergunt, dat door ons werdt bereidt,
 Een plechtige offerhant, voor hem, van dankbaerheit,
 En van verloffing wy den beker drinken mogen,
 Na dat het Griekfche heir is na hun Lant getogen,
 Door onfe dapperheit van defe kuft gejaegt',
 Dat niets als fchade en fchandt met fich van Troijen draegt.

Einde van het fefde Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

S E V E N D E B O E K .

Als Hector hadt gemaakt een eind van dese reden,
 Is hy met fier gelaet ter poorten uit getreden.
 Syn Broeder volgde hem; gelyk een blixemfchicht,
 Was 't vuur dat vechtensluft ontfak in hun geficht.

Soo als de voordewint van moede Bootsgeſellen,
 Door roeijen afgeſlooft, de krachten komt herſtellen,
 Die rukten tegens ſtroom de riemen door de zee,
 Soo ſcheen aen 't Troysche heir de komſt van deſe twee.
 Straks wierdt Menesthius door Paris ſwaert verſlagen,
 Dien 't Ryk van Arna ſag voorheên den ſchepter dragen,
 Soon van Arcithous. Syn wapen was een knots,
 Hy ſtont daer meê ſoo pal aen 't hooft gelyk een rots.
 En Hector heeft den hals van Eioneus doorſteken,
 De pick was tuſſchen helm en harnas ingeweken;
 Waer op hy in ſyn bloet gevallen is op 't ſant.
 Toen wierdt Iphinoüs door Glaucus aengerant,
 Dien hy van achtren heeft met ſyne ſpeer verſlagen,
 Terwyl hy beſich was te ſpringen op ſyn wagen.
 Die voor de voeten neêr van ſyne paerden viel,
 En brackte door de wont ſyne afgematte ziel.
 Als Pallas uit d'Olymp ſag ſoo veel Grieken vallen,
 Begaf ſy ſich van daer, en vloog na Troijens wallen.

Apollo, die dit fag, trok haer in het gemoedt,
 Op dat de nederlaeg der Troijers wierdt verhoedt.
 Sy quamen onder 't loof by een van eike boomen,
 Daer Phebus heeft het woort, eerst sprekende, opgenomen:
 En dit tot haer gefegt: wat hebt gy doch in 't fin?
 Het geen u den Olymp verlaten doet, Godin?
 My dunkt, dat een nieuw vuer uw geeften aen komt fetten,
 Gy fockt niet d'overhant den Grieken te beletten?
 Ik weet, dat u 't verlies der Troijers weinig raekt.
 Maer soo het geen, dat ik verfonnen heb, u fmaect,
 Soo laet ons rechtevoort een andren weg bereiden,
 Voordeeliger aen ons, en doen de legers fcheiden.
 En dus verhinderen den voortgang van den ftrijt,
 Die weér hervat kan fyn, op een bequamer tyt.
 Dan fullen door uw hulp de Grieken voordeel krygen,
 Tot dat fy Ilium doen in een puinhoop zygen.
 Nadien door machtige Godinnen werdt begeert,
 Dat daer het onderfte fal boven fyn gekeert.
 Die raet behaegt my wel, dien gy hebt voorgefchreven,
 Sprak Pallas, 'k heb daerom my herwaerts aen begeven.
 Doch, Phebus, hoe fult gy twee legers ftill doen ftaen?
 Die woedende van toorn malkand'ren tegen gaen.
 Wy hoeven Hector maer, fey Phebus, t'onderrechten,
 Dat hy uiteifch een Griek, om tegens hem te vechten.
 Dan fal de dapperfte van de Pelasgers macht,
 Antwoorden dat hy voort in 't kampperk hem verwacht.
 Daer op is Helenus tot Hector toegetreden,
 Wiens geest ontdekte 't geen die Goden famen fmeden,
 In hun geheimen raet, en heeft tot hem gefeit,
 Gy fyt aen Jupiter gelyk in wys beleid:
 Wilt myn vermaning niet, ô Priams Soon verfmaden,
 Staek het gevecht, ik fal een beter middel raden.
 Ga midden op het Velt van de twee legers ftaen,
 En daegt daer uit een Griek om tegens u te ftaen.
 Ik ben u borg, dat men van daeg u niet fal dooden,
 Nadien ik heb daer op verftaen de ftem der Goden.

Hy ſprak, en Hector deedt 't geen hem was opgelegd,
En ſtelde ſich aen 't hooft der Troijers in 't gevecht,
Verheugt bevelende den aftocht aen de benden,
En Agamemnon heeft de Grieken ook doen wenden.
Minerve en Phebus ſyn, om aen te ſien den ſtryt,
Gevlogen op een eik, aen Jupiter gewydt.
Verandert in de ſchyn van gieren, om te letten,
Op 't nakent kampgevecht, dat Hector voort ging ſetten.
De legers ſag men ſtaen van d'eene en d'and're kant,
Met helmen op het hooft en ſpieſſen in de hant.
Gelyk men Zephyrus bewegen ſiet de baren,
Soo ſag men het geweer ook roeren door de ſcharen:
En tuffchen ieder heir ging Hector daer op ſtaen,
Hy ſprak de Grieken dus en de Troijanen aen.
Het laetſtgemaekt verdrag, grootmoedige Soldaten,
Heeft Jupiter geen ſtant, om reden, grypen latē:
Mits hy ons plagen wil met meerder ongeval,
Tot dat de Griekſche macht ſal winnen Troijens wal.
Of dat die voor de Vloot door ons ſal ſyn verſlagen.
Laet nu een dappre Griek een tweeftryt met my wagen:
Gy hebt'er onder u van een beproefde kracht;
Die durft, treê toe, daer ik hem om te vechten wacht.
Van 't werk ſal Jupiter getuige en richter weſen,
Die d'Overtreder ſal voor ſyne ſtraf doen vreeſen.
Hoort de voorwaerden dan: indien uw Helt my doodt,
Mach hy myn wapenen wegdragen na de Vloot:
Maer 't uitgetrokken lyk moet hy myn Vrienden geven,
Op dat myn uitvaertſplicht in Troijen werdt bedreven.
Indien in tegendeel ik hem quam te verſlaen,
Sal ik met ſyn geweêr in Troijen mogen gaen,
't Geen ik in 't heilgdom dan op ſal laten hangen,
Doch ik ſal aen ſyn Volk ſyn ligchaem weder langen.
Op dat ſyn overſchot werdt in een graſt geleit,
Dat aen den Hellespont met pracht ſal ſyn bereidt:
En dat een reiſiger, die daer voorby ſal varen,
Dit ſiende ſeggen mach, na meenigte van jaren,

Daer

104 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Daer staet het marm're graft van dien srydbaren Helt,
 Die in een tweegevecht door Hector is gevelt.
 Soo sal van eeuw tot eeuw myn glory blyven leven.
 De Grieken syn daer op stilswygende gebleven,
 Verwondert over 't geen dat Hector hadt gesegt,
 En hebben sich geschaemt te weig'ren het gevecht:
 Maer dorsten evenwel d'uitdaging niet ontfangen.
 Als Menelaus sag, dat elk het hoofd liet hangen,
 Verhief hy sich bedroeft, en deedt hen dit verwyte,
 ô Goden! moet ik sien dat gy maer snorkers syt!
 En in de plaets dat ik hier Helden soude aenschouwen,
 Vertoonen sich aen my niets als vervaerde Vrouwen.
 ô Grieken! kan het syn dat niemant heeft het hart,
 t'Aenvaerden het gevecht, daer Hector ons toe tart!
 Schandvlekken van uw Lant, ach gaven doch de Goden!
 Dat gy waerdte asch en stof, die u nu houdt als dooden.
 Doch ik, nadien de vrees uw bloet bevroren heeft,
 Sal toonen dat de deugt noch in myn boesem leeft.
 Ik wapen my, en sal de kans met Hector wagen,
 Mits d'overwinning staet aen 't Godendoms behagen.
 Hy hadt, dus eindigend', sich in gevaer geset,
 Was door de Koningen syn opset niet belet.
 Want Agamemnon heeft hem by de hant genomen.
 En sprak, wat dwaesheit is in uw verstant gekomen!
 Myn Broeder, matigt doch uw spyt en raserny,
 Vecht niet met sulken Helt, die sterker is als gy.
 Waer voor Achilles selfs voor desen placht te vreesen:
 Keer weder na den post dien u is aengewesen.
 Laet kieser door het heir een man uit hun getal,
 Die onverschrikt het hoofd aen Hector bieden sal.
 Wanneer hy sich voor dien kan in 't gevaer bewaren,
 Sal, na den arbeit haest, syn vechtenslust bedaren.
 Daer Menelaus op, door 's Broeders raet geraekt,
 Liet sich ontwapenen, en heeft den stryde gestackt.
 De wyse Nestor heeft sich derwaerts toen begeven,
 En heeft gesegt, na dat hy had de stem verheven:

ô Goden! wat verdriet komt over Griekenlant!
Wat smert sal niet ontfiaen in Peleus fier verftant!
Als door de vlugge Faem hy onderrecht fal wesen,
Dat Hectors naem alleen doet al de Grieken vreefen.
Hy die noch aen fyn Volk veel fterkte blyken laet,
Ook veel welfprekentheit en wysheit in den raet.
En die, voor ons vertrek, de namen my quam vragen,
En herkomst van die geen die 't leven gingen wagen.
Dit fal hem wenschen doen, om synen laetsten dag,
Op dat hy dese fchand niet overleven mag.
Ach! waerom heb ik niet myn jeugt en jonge jaren!
Als toen de Pyliers voorheên in Oorlog waren,
Met het Arcadis Volk. Wy ftreden aen den vloet
Van Celadon, wiens boort vaek wiert geverft met bloet.
Daer Ereuthalion d'Arcaders heeft geboden,
En ftaande aen 't hooft van 't heir gelyk was aen de Goden.
In Areithous geweêr verfcheen hy trots:
Die voerde in het gevecht niet anders als een knots.
Dies hy knotsdrager wiert door ieder een geheten,
Daer hy veel Vyanden meê heeft om ver gefmeten.
Verradelyk heeft hem Lycurgus neêrgevelt,
Eer dat hy, in een weg, fich hadt te weêr gefelt,
En nam de wapenen door Mavors hem gegeven:
Maer schonk, als d'ouderdom fyn krachten hadt verdreven,
Die Ereuthalion, doenmaels fyn wapenknecht,
Die, daer hoovaerdig op, braveerde in het gevecht.
Hoe jong ik was, ik kon fyn stoffen niet verdragen:
De fchaemt en fpyt heeft my den fnorker uit doen dagen:
Schoon dat hy in 't begin myn jonkheit hadt veracht,
'k Heb, door Minervâs hulp, hem echter omgebracht.
Hadt ik de krachten noch van myn voorgaende leven,
Men foude my dan haest sien Hector tegenftreven.
En onder d'Overftens die Griekelant ons geeft,
Is niemant, die daer toe fich aangeboden heeft!
't Verwytt van Nestor hadt vermogen op de Helden,
Dies negen onder hen fich aen fyn komen melden.

Selfs Agamemnon ftont met yver na defe eer,
 Dien Diomedes volgde aanbiedend' fyn geweêr.
 d'Ajaxen toonden ook dat fy na glory trachten,
 Idomeneus, gelyk Ulyffes bleef niet wachten,
 Meriones, dien men by Mars gelyken kon,
 Thoas, Euripylus, de Soon van Evemon,
 Elk van hen heeft verfocht met Priams Soon te vechten,
 Maer Nestor heeft gefegt, laet fulks het lot beflechten.
 Wegnemende daer door van voorbeurt het gefchil:
 De Helden voegden fich eenparig na fyn wil:
 En gaven tot dat werk elk een byfonder teeken,
 Dat in Atrides helm wiert blindeling gefteken.
 De benden die met forg daer hebben op gelet,
 Verhieven hemelwaerts hun ftem tot dit gebedt;
 Wilt Goden Ajax ons of Tydeus Soon verleenen,
 Of, feiden fy, verkieft den Koning van Mycenen.
 Terwyl dat hun verfoek wiert hemelwaerts gevoert,
 Heeft Nestor in 't helmet de loten omgeroert.
 En Telamonijs is 't lot te beurt gevallen,
 Dien, eer men trok, het heir hadt meeft gewenft van allen.
 Wanneer door een Heraut aen Ajax was beftelt,
 Syn teeken, fmeet hy 't neêr met groote vreugde op 't Velt.
 Myn Vrienden, riep hy uit, wat heb ik vergenoegen!
 Dat my het lot defe eer gelieft heeft toe te voegen.
 Myn wenfchen fyn dat ik fal krygen d'overhant,
 En Hector, door myn ftael neêrvallen doen in 't fant.
 Terwyl dat ik met haest in 't wapen my fal fteken,
 Soo moet van uwe kant gy Jupiter gaen fmeken,
 Hem biddende dat hy myn arm verfterken wil:
 Doch laet de Troijers fulks niet hooren, doet het ftill.
 Wat heb ik ftill gefegt? uw ftem mach fyn verheven.
 Soo gy dat liever doet; geen mensch kan my doen beven.
 Daer is geen fterveling, waer voor ik ben vervaert,
 Hoe fterk dat hy mach fyn, hoe kloek en loos van aert.
 In Salamina wiert myn kintsheit onderwefen,
 Door die 'k ben opgevoedt, dat ik moeft dapper wfen.

Het Leger badt daer op, en sei, Saturnus Soon,
Gy die met heerlykheit en glans sit op uw throon,
Die d'overwinning geeft aen dien gy gunt uw zegen,
Verleen ons, dat die mach door Ajax syn verkregen.
Soo gy dat niet wilt doen, mits gy meer Hector mint,
Ten minsten maekt dat hy niet Ajax overwint.
Laet onverschillig syn het voordeel tusschen beiden,
Op dat sy uit den slyt met glory mogen scheiden.
Daer op tradt Ajax voort in 't glinsterend geweër,
En droeg in d'eene hant een scharpgeslepen speer,
Syn grooten beukelaer, door d'andere gedragen,
Hadt Tychius gemaekt braef werkbaes, in die dagen,
Die seven huden hadt met koper overdekt.
Dat de verwondering der weerelt hadt verwekt.
De Grieken sagen hem met vreugt te voorschyn komen,
Syn vreeschelyk gelaet deelt de Troijanen ichroomen.
Selfs Hector wiert ontroert, en in den geest verslaegt,
En 't was hem leet dat hy hadt iemant uitgedaegt.
Soo ras als tot malkaer de Helden syn getreden,
Sprak Ajax Hector aen, en voerde dese reden:
ô Hector, gy die hebt verlangt na dit gevecht,
Sult tot uw ongeluk haest werden onderrecht,
Wat dappre mannen syn ons over noch gebleven,
Na dat Achilles sich heeft op syn Vloot begeven.
Die 't hart hadt van een leeuw, dien gy vaek hebt gevreesst,
Eer Atreus Soon en hy syn Vyanden geweest.
Veel synder onder ons die willen u bevechten,
Begin dan, en laet sien wat kan uw arm verrechten.
ô Soon van Telamon, sprak Hector, 'k ben geen kint,
Het geen sich afgeschrikt door dreigementen vindt.
Ik ben in het geweër van jongs af opgetogen,
Sins heb ik noit gehad dan moort en bloet voor oogen.
Wat slag van wapenen dat ik heb aengevaert,
Myn Vyand wykt, of ik te voet vecht of te paert.
Mars heeft my met vermaek vaek slyden sien van boven.
Ik moet uw dapperheit en eersucht echter loven:

Doch soek, geen voordeel nu, hoe kloek en fier gy syt,
 Mits ik niet itelen wil den zegen van den strydt.
 Maer nu sie toe: daer op heeft hy syn spies gedreven,
 In Ajax schilt, die daer is in gehecht gebleven:
 Mits die gedrongen was al door de selde hilt,
 En voor de sevende is de punt daer van gestuit.
 Als Ajax het gewicht van Hectors handen voelde,
 Schoot hy syn speer op hem, waer op hy woedend doelde,
 Die door syn beukelaer, en blinkent Harnas vloog
 Tot op den wapenrok, wanneer sich Hector boog.
 De scherpte van het stael hadt hem gewis doorsteken,
 Soo, door een draei van 't lyf, hy het niet was ontweken.
 Als ieder uit syn schilt de piek getrokken hadt,
 Wiert door de Helden fel het tweegevecht hervat.
 Sy vielen op malkaer, als leeuwen, die verbolgen,
 Op bloet verhit een proi, uit hongersnoot, vervolgen.
 Dies Hector schoot syn spies op Ajax andermael,
 Doch 't koper van syn schilt weêrstont aen 't scherpe stael.
 Soo dat daer door de punt wiert van het hout gebroken:
 En Ajax heeft terwyl door Hectors hals gestoken,
 Hoewel 't slechts was door 't vel, vernam men echter bloet,
 Het geen, als 't Hector sag, hem maekte soo verwoet;
 Dat hy een swaren steen heeft van de gront verheven,
 En op den beukelaer syns Vyants aengedreven:
 Die niet besweken is, noch viel, door het gewicht.
 Maer van een meulesteen een stuk heeft opgelicht,
 En swacide 't over 't hooft in d'eene van syn handen,
 Waer meê hy op syn beurt is Hector aen gaen randen.
 Die het ontfangen heeft in 't midden van syn schilt,
 Het geen gebroken wiert na dat het hadt getrilt.
 Hy storte neêr mits hy gequetst was aen de beenen:
 Apollo hief hem op, en quam hem hulp verleenen.
 Toen syn van wederly de swaerden uit gerackt,
 Doch door Herauten stem wiert het gevecht gestaekt.
 Terwyl Tathibius en Ideus quamen scheiden,
 Eer d'een of d'ander Helt noch in het voetsant leiden.

Elk ftak fyn fchepter op, als Tolk van 't Godendom,
Die van het Griekfche heir, en dees' van Iliom,
Ideus een wys Heraut, in faken feer bedreven,
Sprak tot hen, na dat hy hadt fyne ftem verheven:
En fei, myn kinderen, het blykt dat niemant wint,
Nadien dat Jupiter u alle bei bemint.
Gy hebt uw dapperheit genoeg aen ons bewefen:
De nacht komt, die Godin moet gy gehoorfaem wfen.
De Soon van Telamon heeft daer op dit gefegt,
Beveel aen Heftor fulks, d'uitdager van 't gevecht.
Ik volg fyn voorbeeld na, foo hy fich laet gefeggen,
En fal beneffens hem de wapens nederleggen.
Daer Heftor Ajax op antwoorde tot befcheit,
De Goden geven u met krachten wys beleit.
Gy fyt de dapperfte van al de Griekfche Helden:
Het geen de Faem van u, kan fonder twyffel, melden.
Laet ons dan eindigen den tweeftryt defen dag,
Wy kunnen naderhant hervatten weêr den slag:
En vechten tot dat ons de Goden komen fcheiden,
En d'overwinning kryg de klokfte van ons beiden.
De Nachtgodin vervult van Phebus nu de plaets,
Verheug dan door uw komft uw Vrienden en uw Maets.
En ik fal na 't Paleis van Priamus weêr treden,
Wechnemende den angst die voor my is geleden.
Wanneer de Troijers my fien komen fris weêrom,
Sal ieder een daer voor bedanken 't Godendom.
Doch laet ons echter niet na onfe Vrienden keeren,
Eer dat wy een gefchenk malkanderen vereeren.
Op dat ons beider Volk mach feggen 't onfer eer,
Sie daer twee Vyanden neêrleggen het gewêr:
Die toen fy tegen een gelyk als leeuwen vochten,
Door alle middelen malkaer te dooden fochten.
Nu blyft'er in 't gefchil geen ander onderscheit,
Al wie dat toonen fal meer edelmoedigheid.
Dit feggend' gaf hy hem fyn kostelyken degen,
En heeft een purpren riem weêr in de plaets gekregen,

Dien Telamonius aen Hector heeft vereert:
 En dus is na syn Volk elk weêr te rug gekeert.
 De Soon van Priamus ging de Troijanen vinden,
 Die gaven teekenen hoe seer sy hem beminden.
 Sy hebben hem verheugt in Ilium geleidt,
 Om dat hy Ajax hadt weêrstaen met dapperheit.
 Tot noch toe hadden sy getwyffelt aen syn leven,
 Uit vrees dat Ajax staël sou hebben hem doen sneven.
 Die sich ook na de kant der Grieken heeft gewendt,
 En zegepralend' tradt in Agamemnons tent.
 De Koning offerde, hem siende, aen 't hooft der Goden,
 Een stier vyf jaren out, en heeft daer by geboden,
 Dat men vervaerdigen soude alles tot een feest,
 Daer 't beste van het runt is Ajax deel geweest.
 Na dat door d'overvloed den honger was verdreven,
 Heeft Nestor kloek en vroet weêr nieuwen raet gegeven,
 Waer door gebleken is syn wysheit en verstant.
 Atriden hoort, sprak hy, en Helden uit ons Lant:
 Wy hebben desen dag verloren veel Soldaten,
 Die, aen Scamanders vloet, Mars heeft ombrengen laten.
 Houdt morgen 't Leger in, op dat men halen mach,
 De lyken van ons Volk gesneuvelt in den slag.
 't Is redelyk dat wy die plechtig doen verbranden
 Wat ver van onse Vloot, op afgelegen stranden.
 Op dat hun dierbare asch, aen ieder eens geslacht,
 Als men van hier vertrekt, in bussen sy gebracht.
 Men moet een eenig graft voor al die Helden slichten:
 En dan een sterke muur rondom ons Leger richten,
 Met torens wel voor sien, waer op men houdt de wacht,
 En maken daerom heên een wyde en diepe gracht.
 Doch meer als eene poort moet daer in open blyven,
 Soo ruim, dat wy daer door de wagens kunnen dryven.
 Dit sal aen onse Vloot verstreken tot een wal,
 En maken dat men ons niet overvallen sal.
 Door al de Vorsten wiert die voorstel aengenomen.
 De Troijers onderwyl syn in den raet gekomen,

Die by malkandren syn in Priams Hof gegaen,
 Daer groote oneenigheid is tuffchen hen ontfiaen.
 De wyfe Antenor focht dit misverftant te weren.
 En de vergadering tot cendracht te doen keeren:
 Dies is hy opgeftaen, en bracht defe aenspraak voort:
 Troijers, Dardaniers, en Bontgenoten hoort:
 Uw welvaart is in 't geen, ik feggen fal, gelegen,
 Ik heb het in den fin door 't Godendom gekregen.
 Beraedt u langer niet, geeft Helena weêrom,
 Met al het goet daer fy op Paris Vloot meê klom.
 Wy hebben ongelyk, en moeten ons niet vleijen,
 Nadien wy d'eerfte syn uit het verbont gefcheijen:
 Het geen befwoeren was, door ons, gelyk gy weet,
 Derhalven vechten wy dan tegen trouw en eet.
 Door die trouwloosheit fal de Hemel syn verbolgen,
 Indien gy niet begeert myn goeden raet te volgen.
 Hy fat weêr neêr, als hy dit uitgesproken hadt,
 Maer Paris heeft het woort vol gramschap opgevat:
 Hy fag Antenor aen met grimmigheid in de oogen,
 Waer aen men merken kon hoe feer hy was bewogen.
 En heeft tot hem gefegt, Antenor, defe raet,
 Is my niet aengenaem, dien gy daer hooren laet.
 En meent gy waerlyk 't geen van u is voorgedragen,
 Dan hebben in 't verftant de Goden u geflagen.
 Troijanen hoort het geen wat ik heb in myn fin,
 Wat ook gebeuren mag, 'k hou myne Gemalin:
 Den rykdom die 'k van haer tot Argos heb ontfangen,
 Wil ik, met meer daer by, d'Atriden overlengen,
 En verder weiger ik Antenors laf befcheit.
 Toen fweeg hy en fat neêr, als hy dit hadt gefeit.
 Daer op is Priamus de Koning opgerefen,
 Wiens wysheit neffens die der Goden wiert geprefen,
 En fprak tot onderricht dus de Vergaring aen.
 Laet ieder na syn poft, door fpy's verquikt, weêr gaen:
 Gelyk hy is gewoon, en goede wacht daer houden,
 Op dat de Vyanden ons niet verraffen fouden.

En

En morgen als de Son verdreven heeft den nacht,
 Moet Paris voorstel syn d'Atriden aengebracht:
 Dat Ideus myn Heraut aen hen moet overdragen,
 En in de selfde tyt een wapenschorsing vragen.
 Tot dat van wederly de dooden syn verbrandt,
 Waer na men weêr 't geweêr sal vatten in de hant,
 En vechten eindelyk, tot men sal weten kunnen,
 Aen wien dat Jupiter wil d'overwinning gunnen.
 Die last wiert achtervolgt. Als Ideus hadt gehoor,
 In Agamemnons tent, sloeg hy d'aenbieding voor.
 Tydides heeft getoont, terwyl de Vorsten swegen,
 Dat hy was tot verdrag met Paris ongenegen:
 Al hadt die Helena, sprak hy, weêrom beloofd,
 Mits de verdelging nu hangt Troijen boven 't hooft.
 Dat ieder, schoon hy niet voorsienig is, kan merken,
 Soo dat het Grieksche heir syn wrack haest uit sal werken.
 De Princen pfezen 't geen Tydides hadt gesegt,
 En Agamemnon heeft syn meining uitgelegt:
 Gy hoort, wat antwoordt u, sprak hy, de Gricken geven,
 En 't wert door myne stem, Heraut, ook onderschreven.
 Maer wat de dooden raekt, dat slâ 'k aen u niet af;
 Selfs de Godtvruchtigheit begeert voor hen een graf.
 Laet de mincedigen de Donderaer dan wreken.
 En hy heeft na de lucht syn sceptor opgesteken.
 Voort sweeg hy naer dat hy dit uitgesproken hadt,
 En Ideus is daer op geweken na de Stat.
 Alwaer de Troijers noch in 't Hof vergadert waren,
 Nieuwshierig na het geen aen Ideus was ervaren.
 Die syn verrichting hen toen open heeft gelegd,
 En 't antwoordt dat hem was door Atreus Soon gesegt.
 De Legers in die tyt syn sich gereet gaen maken,
 Om ter begraeffenis de dooden te doen raken:
 Die men athalen liet, en kapte daer toe hout,
 Het geen van nooden was tot myten, in het wout.
 Soo ras de morgestont hadt 't eerste licht ontfangen,
 Was 't een en 't ander heir door d'eige sorg bevangen:

Op 't slagvelt vinden fy sich onder een gemengt,
 Daer iegelyk van daen syn eigen dooden brengt,
 En op de wagens draegt: die waren soo ontleken,
 Dat sy niet syn gekent, als ergens aen een teeken,
 Voor dat men stof en bloet daer van gewassen hadt,
 Waer meê het aengesicht der lyken was bespat.
 Elk die syn Vrienden vindt, bedouwt die met syn tranen:
 Maer Priamus verbiedt het weenen der Troijanen.
 Dies sy stilswygende volbrengen dese plicht,
 Wat droefheit dat in hen hadt het verlies gesticht.
 En als het lykvuer hadt verbrant hun doode Vrinden,
 Syn sy in Ilium hun makkers weêr gaen vinden.
 Dat door de Grieken ook met droefheit wiert gedaen,
 Die suchtede te rug na 't Leger syn gegae.
 In dese besigheit is dag en nacht verlopen:
 En eer Aurora deelt de poort van 't Oosten open,
 Verscheen het Arbeidsvolk, by 't lykvuers overschot,
 In d'assche neêrgestort, nakomend' het gebodt.
 Hun last was om een graft te bouwen voor die Helden,
 Dat hun gedachtenis soude aen den nasaet melden:
 En 't Leger boven dien te dekken met een muer,
 Voor aenval, en de Vloot voor het Troijaensche vuer.
 Sy vielen dan aen 't werk, dat spoedig wiert verheven,
 Na 't voorschrift en bestek aen hen daer toe gegeven.
 De Goden sagen aen, geseten in een kring,
 De voortgang en de vlyt met veel verwondering.
 Aen wien syn ongenucht Neptuin heeft voorgedragen:
 En sei, wat mensch sal ons om raet meer komen vragen,
 En onse Orakelen verfoeken naderhant?
 Siet gy dat metselwerk, dat men nu bouwt op 't strant?
 Waer door de Grieken gaen hun Legerplaets bevryden;
 Men heeft ons niet gevraegt, of wy fulks willen lyden:
 En sal verbreiden d'eer van 't geen hier wert gesticht,
 Soo ver als Phebus sendt de stralen van syn licht.

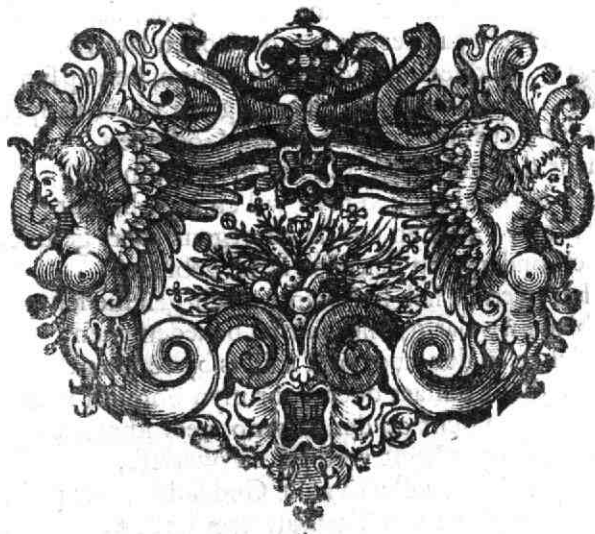
114 DE ILIAS VAN HOMERUS.

De mueren die voorheên ik en Apollo bouwden,
 Om Troijen, sal men nu niet meer in waerde houden.
 Als Jupiter den nyt hadt van Neptuin gehoord,
 Antwoorde hy hem dit: nadien hy was verstoort:
 Is 't mooglyk dat een Godt die heeft de macht verkregen,
 Dat hy door syn gewelt het aertryk kan bewegen,
 De vrees van syn gemoedt door woorden blyken laet!
 Dat Goden sou misstaen van een geringer staet.
 Uw glory lydt geen last, uwe eer sal eeuwig dueren,
 Bedaer, ik trek myn hant van de opgerechte mueren.
 Soo ras de Grieksche macht de Troische kust verlaet,
 Verdelg tot aen den gront dat voorwerp van uw haet.
 Laet de geheugchenis daer van niet over blyven,
 Doe heuvelen van fant dan op den grontslag dryven.
 Terwyl de Goden dit verhandelden met een,
 Sag men dat van de lucht de Sonnekar verdween.
 Als 't werk voltrokken was, begaven sich de benden,
 Tot vreugde, en ieder ging tot goede gier sich wenden.
 Daer wierden runderen voor elke tent geslacht,
 En door Vorst Euneus Vloot wiert wyn in 't heir gebracht.
 Die tot dien einde daer van Lemnos was gevaren,
 Daer in voor Atreus Soons wel duisent maten waren,
 't Geen door dien milden Vorst aen hen geschonken was.
 Die voorraet, toen ter tyt, quam 't Leger wel te pas:
 Dat na de Vloot met stael of koper is geloopen,
 Met huiden of met vee, om wyn daer voor te koopen.
 Door eenigen syn daer hun slaven voor, verpast:
 Toen heeft het Grieksche heir den gantschen nacht gebrast.
 De Troijers insgelyk begaven sich tot vreugde:
 Doch onderwyl sich elk in gastery verheugde,
 Bereide Jupiter voor hen weêr nieuw verdriet,
 Die door een blixemstrael syn gramschap blyken liet.
 Daer meenig donderslag hy op heeft laten volgen,
 Dat de gemoederen gemaekt heeft seer verbolgen:

En

En op dat dese Godt weêrom versoent mocht syn,
Soo plengden sy op d'aerd den voorloop van den wyn.
En geen van allen heeft den beker uitgedronken,
Eer hy wat druppels hadt aen Jupiter geschonken.
Door arbeit afgemat, kreeg elk tot slapen lust,
En om verquikt te syn begaf sich tot de rust.

Einde van het zevende Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

A C H T S T E B O E K.

S Oo ras Aurorâs glans quam op het aertryk dalen,
 Heeft Jupiter by een de Goden laten halen. (set,
 Elk heeft, rondom den throon, sich op syn plaets ge-
 En, swygende uit ontfag, op 't geen hy sprak, gelet.
 Dies ving hy aldus aen: gy Goden en Godinnen,
 Dat niemant sich verflout, te smeden in de sinnen,
 Het geen verhindren kan myn wil en myn besluit,
 Of waer door van myn last de voortgank wert gestuit.
 Dat elk sich onderwerp het geen ik sal gebieden,
 Op dat, het geen ik heb besloten, mach geschieden.
 'k Verbiede u, dat gy niet sult na beneden gaen,
 Om Grieken in den noot of Troijers by te staen.
 Ik sal hem, die 't bestaet doen voor myn ongunst schroomen,
 En hy sal niet soo licht op den Olymp weêr komen,
 Eer hy verdragen heeft verdriet en overlast,
 Die d'eigenschap en d'eer van 't Godendom niet paf.
 Of ik sal na den gront van Tartarus hem senden,
 Een vreeschelyke kolk vol kommer en elenden:
 En geven die spelonk hem tot gevangenis,
 Die dieper onder d'aerde als Plutôs woning is.
 En dan sal, door syn straf, aen d'overtreder blyken,
 Dat moeten voor myn macht al d'andre Goden wyken.

En

En op dat gy de proef daer van ontfangen soudt,
Hangt van de Hemels trans een ketting af van gout:
Besoekt of gy met een dien kunt na d'aerde halen,
En my gesamentlyk van boven neêr doen dalen,
Daer ik oplichten sal, wanneer het my behaegt,
U, neffens d'Oceân, en d'aerde die u draegt.
En soo 'k daer van een end wilde aen d'Olympus binden,
Sou sich, dus opgelicht, Natuer in onmacht vinden.
Het Godendom verbaest sweeg op dit dreigement,
Minerve op 't laetst heeft sich tot Jupiter gewendt:
En sei, grootmogend Godt, een ieder moet gelooven,
Dat uw gevreesde kracht gaet d'onse ver te boven.
Wie kan die wederstaen? wy hebben niet te min,
Der Grieken ongeluk geduerig in den fin.
En kunnen uit ons hert niet bannen 't medelyden,
Als wy hen soo veel Volk verliessen sien in 't fryden:
Wy fullen ons niet meer vermengen in 't gevecht,
Terwyl gy het verbied, door 't geen gy hebt gesegt.
Maer fullen goeden raet de Grieken echter geven,
Die tot behoudenis sal strekken van hun leven.
Aen Jupiter beviel, Minervâs vryigheit,
Soo dat al lagchende hy tot haer heeft geseit:
Myn Dochter syt geruſt, gy kunt my niet mishagen,
'k Sal altyt over u 't hert van een Vader dragen.
Als hy geëindigt hadt met hen dit onderhout,
Spant hy syn paerden in, die flikkerden van gout,
Dat in de manen blonk, nam in de hant de toomen,
En als hy wapentuig hadt op het lyf genomen,
Sloeg hy syn paerden voort, die vloegen als de wint,
Dies in een ogenblik hy sich op Ida vindt.
Hy hadt by Gargarum een Tempel, die steeds rookte
Van wierook, die het Volk op syn Autaren stookte.
Ontfloeg hier uit het touw syn paerden, en sat neêr,
Op 't hoogste van den berg, vol Majesteit en eer.
Van daer heeft Jupiter syn oogen laten vallen,
Eerst op de Griekſche Vloot, toen op de Troiſche wallen.

Het Griekſche heir ſoo ras het wat gegeten hadt,
 Heeft ieder in ſyn tent de wapens opgevat.
 De Troijers hebben ook hun krygsgeweër genomen,
 En hadden grooten luſt om aen den ſtryt te komen:
 Hoewel ſy niet ſoo ſterk als d'andren ſyn geweest,
 Maer waren voor hun Vrouw en Kinderen bevreesd.
 Men opendè de poort, waer door de ſtrydbre benden,
 Sich in goede ordening voort na den Vyant wenden.
 Soo ras de Legers ſtaen in tegenwoordigheit,
 Wiert hen door de baſuin het ſtormen aengeſeit.
 Toen trokken ſy verwoet hun tegenſtanders tegen,
 Men ſag van alle kant de helden ſich bewegen.
 De lansen ſyn gevelt, ſchildt tegen beukelaer,
 En helmet tegen helm aenranden ſy malkaer.
 De Sterkte en Dapperheit als richters 't vonnis geven,
 Aen Mavors kinderen, van ſterven of van leven.
 De winnaers, of het Volk dat neêrvalt in het ſant,
 Doen ſchatren door geſchreeuw het bygelegen ſtrant,
 Het aerdryk ſwemt in 't bloet der dooden en gewonden,
 Waer van men groot getal heeft wederſyds gevonden.
 Tot dat d'opgaende Son hoog aen den Hemel quam.
 Toen was 't dat Jupiter ſyn goude ſchalen nam.
 In d'eene heeft het lot der Grieken dood gelegen,
 In d'andre lei hy daer dat van de Troijers tegen:
 En als hy tegen een de beiden loten woeg,
 Bevondt hy dat het lot der Grieken over droeg.
 Soo dat het door 't gewicht na d'aerde is neêrgezegen,
 En het Troijaenſche lot is hemelwaerts geſtegen.
 Waer na Saturnus Soon ſyn donder hooren liet,
 Terwyl op 't Griekſche heir hy ſynen blixem ſchiet.
 Dat wiert daer door verſchrikt, en is van een geweken,
 Als 't ſag dat vuer en vlam den Hemel hadt ontfteken,
 En dat ſich Jupiter hun Vyant hadt verklaert.
 Selfs wiert Idomeneus en Atreus Soon vervaert:
 d'Ajaken hebben ook ſich op de vlucht begeven,
 En Neſtor, tegens dank, is daer alleen gebleven,

Om dat syn paert aen 't hooft door Paris was gewondt,
 Een toeval daer 't gespan sich door belemmert vondt.
 Terwyl hy besich was de strengen af te snyden,
 Quam Hector, dien elk week, den ouden Man bestryden.
 Hy fou daer zekerlyk geraekt syn aen syn dood,
 Soo Diomedes hem niet hadt gesien in noot.
 En dat hy het gevaer moest met de dood bekoopen;
 Dies hy Ulysses riep, en sei, waer wilt gy loopen?
 Vreest gy niet dat men u van achtren quetsen sal?
 Hou stant, redt Nestor eerst, met my, uit ongeval.
 Wat schant voor u, soo gy dien grysaert laet vermoorden!
 Maer hy heeft niet verstaen, door vrees gejaegt, die woorden,
 En vluchte tot dat hy geraekt is op de Vloot.
 Doch Diomedes deedt het geen hem d'eer geboodt:
 Al bleef hy maer alleen, hy liep by Nestors wagen,
 En heeft hem dit bericht kloekmoedig voorgedragen:
 Terwyl uw schiltknaep swak, gy out van dagen syt,
 En uw gespan vermoeit, een jongen Vyant mydt.
 Wilt in myn Legerkoets, ô Nestor overkomen.
 'k Heb van Eneas laetst die paerden afgenomen:
 Sie hoe wel afgericht sy syn, en hoe gefwint,
 Sy loopen overweg soo vaerdig als de wint.
 Terwyl de voerman sal uw kar na 't Leger mennem,
 Laet met gemeene macht ons Hector tegen rennen:
 Die aenstonts voelen sal de kracht en het gewicht,
 Van Diomedes arm, en scherpte van syn schicht.
 Vorst Nestor nam dit aen, en liet daer op aenvaerden,
 De brave Eurymedon en Sthenelus syn paerden.
 Klom op Tydides kar, en reedt op Hector aen,
 De teugels in de hant, die trots voor hen bleef staen.
 Als Diomedes sag dat Hector aen quam ryden,
 Schoot hy op hem syn schicht, die Hector quam te myden;
 Waer door Eniopeus syn schiltknaep wiert gewondt,
 Die dood, met groot geraes, viel neder op den gront.
 Syn paerden steigerden, en syn te rug geweken.
 Maer Hector heeft getracht syn schiltknaeps dood te wreken:
 Vondt

Vondt Archeptolemus dien hy tot voerman nam,
 En die daer toe by hem op 't Legerrytuig quam.
 Tydides, aengevoert door Nestor, heeft geleken,
 Aen Mavors selfs, en is ook niet te rug geweken.
 Men hadt toen haest gesien een schrikkelyk gevecht,
 Soo niets was in de weg door Jupiter gelegd.
 Die, dit aenschouwende, sondt felle donderslagen,
 En schoot een blixemstrael op Diomedes wagen,
 Het geen neêrvallen deedt de paerden in het sant.
 En Nestor, liet den toom ontglippen uit syn hant.
 Die sei verbaest, laet ons Tydides, hier niet blyven,
 Maer slaet uw paerden voort, en wilt die elders dryven.
 Hebt gy noch niet gesien, dat Jupiter ons dreigt,
 En dat hy met syn hulp na Hectors syde neigt?
 Aen wien hy rechtevoort wil d'overwinning gunnen,
 Die hy, op onse beurt, sal weêr verleenē kunnen.
 Wat Helt kan wederstaen aen syn besloten raet;
 Die aller menschen macht in kracht te boven gaet:
 Gy hebt gelyk, sprak weêr Tydides, maer myn sinnen,
 Kan ik om sulks te doen, myn Vrient, niet overwinnen:
 De naem van vlucht alleen geeft schrik aen myn verstant.
 Hoe! Hector sou sich dan beroemen in syn Lant,
 Dat door hem op de vlucht Tydides is gedreven?
 Eer swelg my d'aertgront in, eer ik belwalk myn leven!
 De wyse Nestor sprak, wat hebt gy daer gelegt;
 Schoon u die lastervlek hadt Hector opgelegd,
 Meent gy dat sulks het Volk van Troijen sou gelooven?
 En of hy socht uw eer door leugens te verdooven,
 De Wewen van die geen, die gy hebt neêrgevelt,
 Getuigen 't tegendeel. Als hy dit hadt gemeldt,
 Heeft hy, soo snel hy kon, de paerden voort gestooten!
 Terwyl van alle kant wierdt sterk na hem geschoten,
 Door Hector en syn Volk, soo dat het Sonnelicht,
 Verduistert is geweest, door meenig pyl en schicht.
 Toen riep hem Hector na, wat sal men van u seggen,
 Tydides, dat gy nu het laet soo leelyk leggen?

De Grieken hielden u voor een manhaftig Helt,
 Sy hadden al hun hoop op uwen arm gestelt.
 Aen u wiert de eerste plaats in feesten aangewezen,
 Men schonk u kroes vol wyn, van die meest wiert gepresen,
 Gy kreeg het beste deel aen tafel van het mael.
 Wat sal men rechtevoort veranderen van tael!
 Geen Vrouw kan meer als gy noch jonge Dochter vresen,
 Die voor haer schaduw syn gewoon vervaert te wesen.
 'k Sie wel dat gy niet sult beklimmen onsen wal,
 Den degen in de hant, na dat ik vluchten sal:
 Gy sult de toorens niet van Ilium verbranden,
 Noch Vrouwen uit de Stat wegvoeren na uw Landen.
 De vege stont genaekt, dat gy sult door myn hant,
 Uw leven eindigen neêrvallend' dood in 't sant.
 Het speet Tydides seer, syn naem te hooren schenden;
 Hy twyfelde of hy niet syn paerden om sou wenden,
 En vangen weder aen met Hector het gevecht:
 Driemaal, by sich selfs, heeft hy sulks overlegt.
 Driemaal heeft Jupiter te donderen begonnen,
 Tot teeken dat de slag door Hector was gewonnen.
 Die sich seer heeft verheugt, als hy dit hadt verstaen,
 En sprak, al roepende, dus de Troianen aen:
 Vreest nu voor geen gevaer, maer wilt uw moedt verheffen,
 En is het mogelyk u selven overtreffen.
 Het blykt dat Jupiter ons d'overwinning geeft,
 Nadien hy sich verklaert der Grieken Vyant heeft.
 ô Dwazen! als sy syn, die swakke wallen bouwen!
 Die niet een oogenblik my tegen sullen houwen.
 De gracht is niet soo breed, die daerom is gemaakt,
 Of ik sal met een sprong daer over syn geraekt.
 Dan sullen wy hun Vloot, met toorssen in de handen,
 (Volgt gy myn voorbeeld maer,) tot op de kiel verbranden:
 En rygen, in de vlam, hen selver aen ons staet.
 Toen voerde aen syn gespan hy naderhant die tael:
 Ethon, Lampus, Podarg en Xanthus, brave paerden,
 Gy weet hoe dat ik u gehouden heb in waerden:

In dit geval kunt gy vergelden al het goet,
 Het geen Andromaché forgvuldig aen u doet.
 Sy onderhoudt gestaeg met broot en wyn uw leven,
 En heeft, om u te sien, my meenigmael begeven.
 Der Goden paerden syn niet beter opgepaft,
 Men legt noit op uw hals ondraegchelyken last.
 Wilt die weldaden dan met dankbaerheit erkennen,
 Uit edelmoedigheid fluks op den Vyant rennen,
 Spaert u niet rechtevoort, en set u aen met kracht,
 Op dat ik Nestors schilt mach krygen in myn macht,
 Het is van louter gout; met Diomedes wapen,
 Het geen door Mulciber gesmeedt is met syn knapen.
 Soo dese certeekenen vervallen in myn hant,
 Sal haest het Grieksche heir wegvluchten uit ons Lant.
 Door opgeblasentheit, sprak hy dit, aengedreven,
 Dat Juno heeft mishaeft, die den Olymp-deedt beven,
 Sich schuddend' op haer throon sprak sy Neptunus aen:
 Moeit het u niet, dat gy de Grieken siet verlaen?
 Waer van gy krygt, sei sy, soo plechtige offerhanden,
 Die Helicé voor u en Aygues doen verbranden.
 Hoe komt het dat gy noch voor hen u niet verklaert?
 En van uw gunstelings het bloet niet hebt gespaert?
 Wy souden hen den weg tot d'overwinning banen,
 En voor hun dapperheit doen wyken de Troijanen,
 Indien wy al te mael, die hen genegen syn,
 Niet hadden 't arme Volk verlaten in de pyn.
 Maer tegens Jupiter gesamentlyk ons setten,
 En souden syn geweld door onse macht beletten.
 Wat raedt geeft gy my daer! laetdunkende Godin!
 Antwoorde haer Neptuin, dat heb ik noit in 't sin.
 'k Sal tegen Jupiter my nimmermeer verbinden,
 Hy soude ons al te mael, indien hy wou, verflinden.
 Terwyl dit door Neptuin aen Juno wierdt geseit,
 Was Hector in de weêr, door Jupiter geleidt:
 Die uit d'affnydingen de Grieken hadt gedreven,
 Die tusschen gracht en muer gesloten syn gebleven.

Soodanig door de vrees vertsaegt in hun verstant,
 Dat hy hun Schepen hadt gestoken in den brant,
 Was Agamemnons geest door Juno niet gedreven,
 Dat hy moest nieuwen moedt aen syne benden geven.
 Hy ging de tenten door en schepen van de Vloot,
 Een sluier in de hant geverft in purper root.
 Als op Ulysses boort Atrides was gestegen,
 't Geen midden in de Vloot der Grieken was gelegen,
 Om dat men daer van daen syn stem best hooren kon,
 Uit Ajax legerplaets, de Soon van Telamon,
 En uit Achilles tent; die hadden sonder schroomen,
 Aen de twee vleugelen hun legering genomen,
 Van waer op de kajuit verheven hy ging staen,
 En sprak 't verbaesde heir met dese woorden aen.
 Verwyfde Grieken staet, wilt na myn reden hooren,
 Soo gy niet hebt de kracht en moedt gelyk verloren:
 Van dapper Oorlogsvolk hebt gy alleen den schyn.
 Wat schande voor ons Lant sal dese lastheit syn!
 Waer is nu, 't geen gy hebt voorheen beloofd, gebleven?
 Dat gy de Vyanden foudt voor uw swaert doen beven,
 't Geen gy tot Lesbos seidt, geseten aen den dis,
 Verdwynt dat rechtevoort uit uw geheuchenis?
 De beker in de hant, was ieder van gedachten,
 Dat hy alleen voor 't minst sou hondert Troijers slachten.
 Nu durven wy althans (wie hadt het ooit geloofd!)
 Niet met malkanderen aen Hector bieden 't hooft.
 Hy sal in ons gesicht de Vloot tot asche maken.
 Hoe laet gy, Jupiter, in sulke schandt my raken!
 Wat Koning hebt gy ooit, gelyk als my, verdrukt!
 Dien d'overwinning gy hebt uit de hant gerukt.
 En echter heb ik ooit versuimt uwe offerhanden?
 Terwyl ik soo veel zeen doorreist heb en veel Landen,
 Op dat ik eindelyk sou raken op dees kust.
 Sal ik my te vergeefs dan hebben uitgeruft?
 Ten minsten, groote Godt, wilt myn gebedt verhooren:
 Der Grieken overschot laet doch niet gaen verloren.

Maer redt het uit den noodt voor Hectors woedent staël,
 Wilt het niet door syn hant verdelgen t'eenemael.
 Als hy dit hadt gefegt, wierdt Jupiter bewogen,
 Door droefheit van den Vorft en tranen uit syne oogen.
 En heeft hem toegeftaen des heirs behoudenis,
 Dat door een adelaer aen hem gebleken is:
 Die aen de rechterhant bleef in de wolken hangen,
 En in syn klauwen hadt 't kalf van een hint gevangen,
 Het geen dat hy daer uit liet vallen voor 't autae.
 Soo ras het Griekfche heir dit teeken wierdt gewaer,
 Is het, met nieuwen moedt, uit d'opgewurpen wallen,
 Op hunne Vyanden manhaftig aengevallen.
 Van al de Helden was, Tydides eerft gereet,
 Die fich vol dapperheit op de Troijanen smeet.
 Men fag hem, aen het hooft van Mavors gunftelingen,
 Als een verwoede leeuw de grachten overfpringen.
 Schoon Agelaus focht te wyken voor syn hant,
 Hy heeft hem door de borft syn fcherpe piek geplant.
 Die door de fchouderen van den Troijaen gedreven,
 Neêrvallend' van syn kar, benomen heeft het leven.
 De beide Atriden syn gevolgt op Tydeus Soon,
 En bei de Ajaxen ook, te vluchten ongewoon.
 Idomencus heeft fich hen achter na begeven,
 Meriones is ook niet uit den ftryt gebleven:
 De brave Euripylus, de Soon van Evemon,
 En Teucer fchoten toe, foo ras elk loopen kon.
 Dit was de negende, hy voerde niets als pylen,
 En onder Ajax fchilt verchool hy fich by wylen.
 Wanneer hy iemant hadt der Troijers neêrgevelt,
 Heeft hy tot veiligheid daer onder fich gefelt.
 Gelyk een kint, het geen syn Moeder is ontweken,
 Weêrkeerend' komt verbaeft fich in haer arm verfteken.
 Hoe meenig Helt heeft hy doen byten in het ftof,
 Waer door hy grooten naem verkregen heeft en lof.
 Hy heeft Orfilochus en Lycophon doorschoten,
 Opheltus heeft door hem het zelfde lot genoten,

Gelyk Amopaön, Daitor en Chromius,
 En Menalippus ook, benefens Ormenus,
 De dapperste Overstans, die sich in 't Leger vonden,
 Die hy met pyl en boog na d'afgront heeft gesonden.
 Als Agamemnon sag van Teucer het geweld,
 Die soo veel Troijers hadt in korten tyt gevelt,
 Sprak hy hem aldus aen: wat nader toegetreden,
 ô Soon van Telamon, vaer voort in dapperheden,
 Soo werdt van 't Grieksche heir gy de behoudenis,
 En van uw Vader selfs, schoon hy afwesende is,
 En dat hy van uw doen kan geen getuige wesen:
 Die heeft u opgevoedt met groote sorg voor desen.
 Van d'andre kindren heeft uw voordeel niet gescheelt,
 Schoon dat gy maer syn Soon, waert buiten echt geteelt.
 Uw glory is de syne, uw daden doen hem eeren,
 Vertraeg dan daer in niet, maer tracht die te vermeerren.
 'k Beloof, indien ik kan verdelgen Priams Stat,
 Dat gy de grootste prys sult hebben uit syn schat.
 't Sy drievoot, silver, gout, of paerden voor uw wagen,
 Of wel een schoone Vrouw, die kan uw oog behagen:
 Wiens min vergelden sal het geen gy nu verrecht.
 Waer op hem Teucer heeft tot antwoord dit gesegt:
 Atrides gy behoeft myn moedt niet aen te setten,
 Siet gy dat ik begin min op myn plicht te letten:
 Of meent gy dat de vrees benevelt myn verstant?
 Acht pylen syn alreets gevlogen uit myn hant:
 Niet eene is mis geweest, gelyk u is gebleken,
 Doch Hector is alleen geduerig die ontweken.
 Dit hadt hy pas gesegt, en Hector gaf sich bloot,
 't Was echter te vergeefs dat Teucer na hem schoot.
 Maer heeft Gorgythion in plaets van hem doorschoten,
 Uit Castiancirâs bloet en Priamus gesproten.
 Gelyk een manekop het hooft neêrhangen laet,
 Wanneer de Noordewint die bloem om verre slaet,
 Soo liet Gorgythion het syne nederbukken,
 Dat op syn schouderen den swaren helm quam drukken.

Doch Teucer niet verbluft, nam weêr een nieuwe fchicht,
 En heeft de tweedemael op Hector dien gericht,
 Doch heeft, als d'eerfte reis, hem noch niet konnen raken,
 Mits Phebus vruchteloos den fcheut heeft willen maken:
 Daer Archeptolemus wierdt door ter neêr gevelt,
 Die Hector's voerman was, wanneer hy trok te Velt,
 En voor de voeten viel zieltogend' van de paerden,
 Die fich door het gerucht der wapenen vervaerden.
 En mits dien door de dood het mennen wierdt belet,
 Heeft hy Cebriones in 's Broeders plaats gefet.
 Als die de teugels hadt van 't rytuig aengenomen,
 Is Hector daer van af, neêrspringende, gekomen:
 En heeft een fwaren fteen van 't flagvelt opgevat,
 Daer mede, met gefchreeuw, hy Teucer tegen tradt,
 En meende door 't gewicht der rots hem te verpletten.
 Die d'alderfcherpften pyl toen op fyn boog ging fetten,
 Doch als hy fich gereet tot fchieten hadt gemaakt,
 Heeft Hector met den fteen hem op de borft geraekt.
 Die hem de zenuwen brak van den hals in ftukken,
 En op fyn knien hem voorover heeft doen bukken.
 Soo ras als Ajax fag fyn Broeder in den noot,
 Vloog hy daer heen om hem te hoeden voor de dood.
 Men fag hem met fyn fchild diens ligchaem overdekken,
 En gaf fyn makkers tyt, om hem van daer te trekken.
 Die hebben hem half dood in fyne tent gebracht.
 Toen gaf de Dondergodt de Troijers hert en kracht:
 En quam hen andermael door nieuwen moedt verfterken,
 Sy joegen weêr te rug de Grieken in hun werken.
 Hector was aen hun hooft, dien elk uitfteken fag,
 Door glans van fyn geweêr, en fierheit van gedrag.
 En noch voornamentlyk door de gevreesde flagen,
 Waer door fyn fterke hant de vluchtelings quam plagen.
 Gelyk een bloethont volgt een leeuw of everfwyn,
 En van de voet niet wykt, voor hy daer by fal fyn,
 Op dat hy in hun huilt mach vatten met de tanden:
 Soo heeft men 't Griekfche Volk door Hector aen fien randen.

Hy greep de laetsten aen, en heeft die neêrgevelt,
 En maakte, door syn swaert, een schrikkelyk gewelt.
 Na dat hy hen door gracht en palen hadt gedreven,
 Syn die omtrent de Vloot, stanthoudende, gebleven:
 Doch lieten van hun Volk veel sitten in 't gevecht.
 En hebben hemelwaerts de handen opgerecht,
 Om noodige onderstant van 't Godendom te smeken.
 En Hector socht een plaets om door te kunnen breken:
 Syn blikken flinkerden, daer vuer en vlam uit vloog,
 Vervaellyker als Mars, of als Medusâs oog.
 Als Juno sag den ramp der Grieken en elenden,
 Ging, uit medogentheit, sy sich tot Pallas wenden,
 En seide, rackt u niet der Grieken deerlyk lot?
 Gy die de Dochter syt van 's Hemels Dondergodt.
 En sullen wy geen sorg voor hen dan langer dragen,
 Of wacht gy, tot hun heir sy t'eenmael verslagen?
 Want Hector is soo trots op 't voordeel dat hy heeft,
 Dat hy sich onvertsaeft aen 't woeden overgeeft.
 Minerva sei, hadt my myn Vader willen hooren,
 Hadt die uitsinnige het leven lang verloren.
 Maer Jupiter is wreet, en wil niet syn verset,
 Hy heeft al overlang niet op myn raet gelet.
 Door onrechtvaerdigheit wil hy my tēgenstreven,
 En maakt het geen te niet, dat door my werdt bedreven.
 Vergeet hy dat ik vaek syn Soon heb bygestaen,
 Als hem Eurytheus heeft veel quelling aengedaen?
 Ach; hadt ik toen voorsien, dat nu komt te geschieden;
 Wanneer die dwingelant aen Hercules ging gebieden,
 Dat hy sou Cerberus gaen trekken uit de Hel,
 Hy hadt niet levendig voltrokken dat bevel.
 Nu haet my Jupiter, die sulks my dank moest weten,
 Naer dat hem Thetis heeft door vleijery beseten.
 En dat syn knien syn gekust door die Godin,
 Die hem sacht met de hant gestreelt heeft om de kin.
 Versoekende dat hy Achilles wouw doen eeren,
 En laten meenig Stat hem r' onderst boven keeren.

Doch

Doch eerlang fal een dag verfchynen door 't geval,
 Dat hy my noemen weêr fyn lieve Dochter fal.
 Maer gy, gaet onderwyl uw wagen toebereiden,
 En ik fal uit het Hof van Jupiter haest fcheiden,
 Naer dat ik daer van daen myn wapens heb gehaelt,
 Dan fullen wy gaen sien of Hector zegepraelt.
 En of hy seer verheugt ons in de slag fal vinden;
 Als hy fal sien fyn Volk door onse hant verflinden.
 Voorzeker fal het vet, van meer als een Troijaen,
 In het geficht der Vloot, de gieren voeden gaen.
 Sy fprak: en de Godin ging felfs haer kar bereiden,
 En 't glinsterend gefpan voor 't gulde rytuig leiden.
 Minerve in 's Vaders Hof, lei haer hooftdeksel neêr,
 Dat fy felfs hadt gewrocht, en ftak fich in 't geweêr.
 Als Pallas op het lyf haer wapens hadt gekregen,
 En Juno met'er vaert op 't rytuig was geftegen,
 Syn fy ter poorten uit van den Olymp geraect,
 Waer aen door d'Ueren werdt, met groote forg, gewaect,
 Doch Jupiter vergramt heeft fulks niet goet gevonden,
 En ftraks van Idâs top haer Iris nagesonden.
 Waer aen hy heeft gefegt, roep de Godinnen weêr,
 En maek dat elk te rug na den Olympus keer.
 Doch laet haer voor fich sien dat fy my niet ontmoeten,
 Of het gewont gefpan fal vallen voor haer voeten:
 Ik fal verbryfelen haer rytuig met myn hant,
 En felfer fal ik haer neêrfmyten in het fant.
 Sy fullen foo gequetft door blixemftalen wesen,
 Dat in tien jaren tyts de wont niet fal genesen.
 Dan fal myn Dochter sien het geen fy heeft gedaen,
 Dat fy haer Vaders wil heeft durven tegen gaen.
 Van Juno heb ik het niet qualyk afgenomen,
 Om dat fy is gewent my in de weg te komen.
 Als hy dit hadt gefegt, heeft Iris het volbracht,
 Het geen dat Jupiter hadt van haer dienft gewacht.
 En is weêr al foo snel uit haer geficht verdwenen,
 Als fy te voren was met vaerdigheit verfchenen.

En Juno heeft daer op aen Pallas dit gefegt:
 Laet ons met Jupiter niet komen in gevecht.
 Wat raken u en my, Godin, de ftervelingen?
 Wat hoeven wy ons hoeft te breken met hun dingen?
 Het fcheelt ons immers niet wie van hen wert gedood,
 Of wie behoudenis verkrygen in de noot.
 Laet Jupiter begaen, die na fyn welbehagen,
 Het een of 't ander Volk nu helpen wil, dan plagen.
 Als fy dit hadt gefegt, keert fy haer paerden om,
 En rydt na het verblyf van 't eeuwig Godendom.
 Daer de Ueren van de wacht de poorten open maeften,
 Terwyl, door het gewicht, de ftramme hengels krackten.
 Die spannen 't rytuig uit, gelyk fy fyn gewoon,
 En de Godinnen fyn gaen fitten op haer throon.
 De Dondergodt heeft fich een wagen doen bereiden,
 En is van Idâs berg na den Olymp gefcheiden:
 Daer, in der Goden raet, hy quam vol heerlykheit;
 Neptunus heeft op stal fyn paerden felfs geleidt.
 Na dat hy voeder hadt aen het gefpan doen langen,
 En hy hem met ontfag aen d'ingang hadt ontfangen.
 Soo ras hy fich geplaetft op den Rykszetel vondt,
 Beweege fich d'Olymp tot aen des weerelts gront.
 Minerve en Juno fyn ter fyde wat geweken,
 En durfdn hem uit vrees niet aenfien noch aenspreken.
 Hy die de reden wift, waer uit haer blooheit fproot,
 Sprak felfver haer eerft aen, en feide Bedgenoot,
 En gy myn Dochter ook, wat maekt u foo verflagen?
 Het is door d'arbeit niet op uwen weg verdragen,
 Terwyl tot d'ondergang, gy van de Troijers, gaet,
 Mits gy uitroeijen wilt het voorwerp van uw haet.
 Maer vleit u langer niet gy Goden en Godinnen,
 Ik fal, wanneer ik wil, u allen overwinnen.
 Gy felfver, fchoon gy fyt vol trotsheit, waert bevreesft,
 Eer gy in 't Velt van Mars by 't woeden fyt geweest.
 Gy hebt feer wel gedaen, dat gy fyt weêrgekomen,
 Eer dat gy hebt volbracht, 't geen gy hadt voorgenomen.

Indien uw dwaesheit ſich vertrouwt hadt op uw macht,
 Uw wagen hadt u dan niet weer te rug gebracht:
 'k Hadt door een Donderſlag uw moetwil haest gewroken.
 De Vrouwen wierden gram, als hy dit hadt geſproken.
 Minerva bondt ſich in, ſweeg uit eerbiedigheit,
 Doch Juno meer geſtoort heeft daer op dit geſeit:
 Saturnus wreede Soon, hoe hebt gy opgevolgen!
 Wy kennen al te wel uw onbepaelt vermogen:
 Maer dat belet ons niet te ſien met derenis,
 Hoe meenig dappre Griek door 't ſtael geſneuveld is.
 En of gy ons verbiedt voor hen te mogen vechten,
 Wy ſullen evenwel door raet hen onderrechten:
 Op dat die heilſaemheit voorkome ſulken quaet,
 Waer door gy hen vervolgt, door wreveligen haet.
 Tot antwoord heeft daer op haer Jupiter gegeven,
 Op morgen, als de Son de ſtarren heeft verdreven,
 Sal ik het Griekſche heir met groeter neerlaeg ſlaen,
 Of gy het aen wilt ſien, dat ſal aen u maer ſtaen.
 En Hector ſal ſoo lang niet laten van te woeden,
 Tot dat men 't ongelyk Achilles ſal vergoeden:
 En dat het Griekſche heir ſal wyken op de Vloot,
 Na dat helt Patroclus alvorens is gedoodt.
 In die gelegenheit ſal hen de grondt ontbreken.
 Dat is de dag gemerkt door 't Noodlot met een teeken.
 Ik blyf by het beſluit van die verordening,
 Wacht noit, om uwent wil, daer in verandering.
 'k Geef om uw woede niet: al gingt gy nederdalen,
 In d'aſgront van de zee, of 't aertryks verſte palen:
 In plaetſen daer de Son ſyn ſtralen nimmer ſchiet,
 Alwaer Saturnus heeſt, en Japetus gebiedt.
 Daer nimmermeer de lucht verkoelt werdt door de winden;
 En dat gy tegens my u ſamen gingt verbinden,
 Al hadt dat duifter ryk ſich op uw ſy geſteld,
 Doet alles wat gy wilt, ik lag om uw gewelt.
 Of ſoo gy noch volhardt in looſe handelingen,
 Sal 'k uw moetwilligheit en liſten haest bedwingen,

Dit sprak hy. Juno sag dat hy seer was verstoort,
 Derhalve dorst sy hem antwoorden niet een woort.
 De Son spoelde onderwyl in d'Oceân syn wagen,
 De Nacht begon, het geen met smert de Troijers sagen.
 Maer aen de Grieken gaf de duisternis vermaek,
 Sy hadden hulp van doen in hun vervalte saek:
 Daerom door hen al lang te voren was gebeden.
 Dies Hector van de Vloot syn Volk te rug deedt treden,
 Na d'oever van de stroom op onbebloede gront,
 En daer hy langs het Velt geen lyken leggen vondt.
 Hier sprak hy het dus aen. Het heeft my seer verdrotten,
 Troijanen, Phrygiërs en trouwe Bontgenoten,
 Dat my de duisterheit heeft van de Nacht belet,
 Dat ik de Grieksche Vloot en 't heir niet heb verplet.
 Ik hoopte dat ik sou daer over zegepralen,
 En dat ons Ilium met reijen in sou halen.
 De dag was al te kort, waer in 't kon syn verricht;
 't Ontbrak ons niet aen moedt maer aen des Hemels licht.
 Het is de Nachtgodin die heeft gestuit myn slagen:
 Wy moeten na haer wil, gehoorzaam ons nu dragen.
 Laet ons den tyt dan wel besteden dien sy geeft;
 Dat ieder voedsel neem, van 't gene dat hy heeft.
 Men span de paerden uit, en doe hen voeder geven:
 Het Vee moet uit de Stat syn herwaerts aengedreven,
 Men hael uit myn Paleis tot eten broot en wyn:
 Ook moet'er uit het bosch veel hout vergadert syn.
 Op dat den gantschen nacht het vuer kan blyven branden,
 En dat de heldre vlam verlichten doe de stranden:
 Of mooglyk 't Grieksche heir verlaten wou de wal,
 Dat sulks niet toe mag gaen als met veel ongeval:
 En dat sy in hun Lant verbinden gaen de wonden,
 Gekregen, neer sy sich op hunne Schepen vonden.
 Dit sal een voorbeeld syn aen ieder naderhant,
 Dat nimmer ander Volk sal vallen in ons Lant.
 Laet de Herauten gaen uitroepen langs de straten,
 Dat jonge kinderen, en buder onderlaten,

Die tot de wapenen te dragen syn onnut,
 De torens van de Stat besetten tot beschut.
 En dat de Vrouwen licht voor ieder huis ontfteken,
 Ook dat aen goede wacht het nergens mach ontbreken.
 Op dat de Grieken ons niet brengen in den noot,
 Terwyl dat Ilium van krygsvolk is ontbloot.
 Past elk op myn bevel manhaftige Troijanen:
 Dat ieder achtervolg het geen ik laet vermanen.
 Ik hoop dat myn gebedt de Goden raken sal,
 En doen dit rasend Volk verlaten onse wal.
 Op morgen met den dag sal ik hen aen gaen randen,
 Sien of Tydides weêr ontkomen kan myn handen,
 En of ik hem niet sal doorsteken met myn speer,
 Op dat ik krygen mach syn uitgeschut gewêr.
 Ik hoop al eer de Son syn paerden los sal binden,
 Dat die hem uitgestrekt op d'aerd sal leggen vinden:
 Omringt van meenigte van syn gequetste Volk,
 Zieltogend, of gedood door mynen scherpen dolk.
 Gaf Godt! dat ik soo wel onsterffelyk mocht wesen,
 En noit voor d'ouderdoms gebreken hadt te vreesen;
 Waer door bevriesen sou myn moedig bloet en kracht,
 En dat ik als Minerve en Phebus wierdt geacht:
 Als 't zeker is, soo ras Aurora sal ontwaken,
 Dat 't uitterste verderf der Grieken sal genaken.
 De Troijers stemden toe wat Hector hadt gesegt,
 En hebben achtervolgt 't geen hen was opgelegd.
 Sy syn den gantschen nacht gebleven onder 't wapen,
 En op het slagvelt neêr leide ieder sich tot slapen.
 Verlangende, vervult met yver, na den dag,
 En hebben sich beloofd den zegen van den slag.
 De vueren onderwyl verlichten al de wegen.
 Gelyk wanneer de Maen heeft nieuwe glans gekregen,
 En op haer silvre kar rydt door een heldre lucht,
 Na dat de wolken syn gedreven op de vlucht.
 De starren volgen haer met flikkerende stralen,
 Dat schemerlicht ontdekt de bosschen, bergen, dalen.

Waerom een arbeitsman verheugt van sinnen is,
 Nadien hem gunstiger 't licht is als duisternis,
 De schaduw van de nacht wierdt dus door 't vuer gebroken,
 't Geen door de Troijers was aen Xanthus kant ontfoken,
 Gelegen by syn kar was elk vol ongedult,
 Tot dat Aurora hadt de heuvelen vergult.

Einde van het achtste Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

N E G E N D E B O E K.

DE Troijers bleven 's nachts rondom hun vueren rusten,
 Die door d'opgaende vlam verlichten al de kusten;
 Voor overrömpeling der Vyanden verdacht,
 Wiert door hen onderwyl gehouden goede wacht.
 De Donder heeft het Velt de Grieken doen verlaten,
 De Hoofden fiende soo mishandelt hun Soldaten,
 Syn in verslagentheit door Jupiter geraekt.
 Gelyk als d'Oceân onstuimig wert gemaakt,
 Wanneer sich Boreas en Zephirus verbinden,
 Om die tot aen den grond t'ontroeren met hun winden.
 Soo was het met het heir der Grieken toen gestelt.
 De Soon van Atreus liep vol droefheit door het Velt:
 En liet door een Heraut syn volkeren vergaren,
 Doch sonder veel gerucht, en sprak dus tot de scharen.
 Na dat hem 't ongenucht tot tranen hadt geport,
 Die hy, gelyk een beek, heeft suchtende gestort.
 Gy Princen van het heir, Soldaten, goede Vrinden,
 In wat elendigheit laet Jupiter my vinden!
 Hy hadt aen my beloof, dat in myn Vaderlant,
 Ik keeren sou, na dat ik Troijen hadt verbrant.
 Schoon die belofte was bevestigd door een teeken,
 Nu dwingt hy my 't beleg met schanden op te breken:

Schoon

Schoon dat daer voor veel Volk is vruchteloos vergaen,
 Hy doet my niet te min die snoode ontrouwheit aen.
 Wy fullen onse schâ na Argos moeten dragen:
 Ons ongeluk, na 't schynt, kan aen syn oog behagen,
 Die soo veel steden heeft verwoest door ongeval,
 En noch veel anderen hier na verdelgen sal.
 Laet ons gehoorfaem syn, en op syn last vertrekken,
 En in ons swakke brein geen ydlen waen verwekken,
 Wy fullen Ilium niet krygen in ons macht.
 Hy sweeg wanneer hy hadt dees reden voortgebracht.
 De benden hebben stuers op dit bericht geswogen,
 Daer door elk heeft ontfelt verwondering gekregen,
 Doch Diomedes brak eerst die stilwygentheit,
 En heeft daer eindelyk tot antwoord op geseit,
 Gy hebt onwysselyk uw meining voorgedragen,
 Atrides, met verlof, die kan my niet behagen:
 Dies ik de vryheit neem daer tegen aen te gaen,
 Dat de vergadering gewoon is toe te staen.
 Het is niet lang geleên, toen gy my hebt verweten,
 Dat ik lathartig was, en hadt de deugt vergeten.
 Dat ik geen krachten hadt, en vloodt uit het gevecht.
 De Grieken kennen my: dat is genoeg gesegt.
 Gy hebt van Jupiter, (wiens raetsbesluit en wegen,
 Syn ondoorgrondelyk,) een schepterstaf gekregen,
 Die boven anderen Rykschepters wordt geroemt,
 Terwyl gy Koning wordt der Koningen genoemd.
 Maer hy heeft u geen kracht noch dapperheit gegeven,
 Die boven 't hoog gebiedt, dat gy hebt, syn verheven.
 Meent gy, rampsalig Prins, dat al de Grieken syn
 Verslagen, als gy segt, en vreesen dood en pyn?
 Soo u de moedt begeeft, en dat gy weg wilt loopen,
 Vertrek, de wegen syn na 't Vaderlant noch open.
 Uw Schepen leggen ook het dichte by het strant;
 Wy blyven, tot door ons wert Troijen overmant.
 En soo het meeste deel der Grieken u wil volgen,
 Wie houdt hen? dat sy gaen, maekt hen de vrees verbolgen.

Doch

Doch Stenelus en ik verlaten niet de wal,
 Tot Ilium aen ons sich overgeven sal.
 Wy syn hier sonder last der Goden niet gekomen.
 Die woorden syn door 't Volk toejuigend opgenomen.
 En als het was gestilt, is Nestor opgestaen,
 En sprak met veel beleit dus Diomedes aen.
 De gantsche weerelt kent uw dapperheit en daden,
 En dat gy syt bequaem ten besten ons te raden:
 Meer als een Overste die van uw jaren is,
 Waer van het gantsche heir u geeft getuigenis.
 Hoe wel gy jonger syt als iemant van myn Sonen,
 Gy weet de Koningen hun plicht soo wel te toonen,
 Dat elk, die 't heeft gehoord uw aenspraek heeft geloofd,
 Maer hebt niet al verclaert, wat gy hadt in uw hoofd.
 Des sal ik, 't geen gy sweegt, als ouder, daer by seggen,
 Om uw gedachten dan wat nader uit te leggen.
 'k Heb in de weerelt lang met ieder een verkeert,
 Dies my d'ervarenheit veel dingen heeft geleert.
 'k Sal met vrymoedigheid na myn' gewoonte spreken,
 En echter niet t'ontslag van Agamemnon breken.
 't Is zeker dat men huis noch Vrinden hebben moet,
 En onrechtvaardig syn, en onheus opgevoedt,
 Soo men inwendige tweespalten kan verdragen:
 Die schadelyker syn als pest of Oorlogs plagen.
 Doch laet ons rechtevoort gehoorlaem syn de Nacht,
 Dat ieder voedsel neme, en houde goede wacht.
 Atrides doe rondom de gracht schiltwachten stellen,
 En laet de jonge maets het Krygsvolk daer versellen.
 Mits men voor Koning u der Koningen erkent,
 Roep de Veltoverstans te samen in uw tent:
 En t'avont aen uw disch moet gy die wel onthalen,
 Sy sullen 't daegs daer aen, door dapperheit, betalen.
 En niemant, als aen u, komt beter toe dese eer,
 Behalven dat gy syt ons aller Opperheer,
 Gy hebt uit Thracien ververfingen ontboden,
 Soo dat gy deftig kunt onthalen de genooden.

Als gy vergadert hebt van Princen groot getal,
 Let dan op al het geen wat elk u seggen sal:
 En volgt den raet dien gy voor best hebt uitverkoren.
 Het is noodzakelyk na wys bericht te hooren.
 Al wie omtrent de Vloot die vueren branden siet,
 En denkt wat morgen sal geschieden, schrikt die niet?
 Dees' nacht sal heil of ramp ons heir doen overkomen,
 Na dat die werdt versuimt, of nutter waergenomen.
 De Grieken stemden toe wat Nestor hadt gesegt,
 Het Volk verscheen, waer aen de wacht was opgelegt:
 Die sorg wiert aen vertrouwt aen seven jonge Helden,
 Die onder hun gebiet elk hondert Mannen telden,
 Hopman Thrasimedes, Aphareus, Jalmenus,
 Met hen Lycomedes, en brave Ascalaphus,
 Waer by Meriones en Deipurus sich vonden,
 Die alle van de kryg het ambacht wel verstonden.
 Sy hebben tusschen gracht en 't muerwerk post gevat,
 En mackten vuer, en ree den kost dien ieder hadt.
 Vorst Agamemnon gaf de Hoofden heerlyk te eten,
 Waer van hy, na het mael, wouw het gevoelen weten.
 Soo ras als door de spys, den honger was versaedt,
 Gaf Nestor d'eerste weêr den Koning goeden raet.
 En sprak aldus: tot u sal ik myn reden wenden,
 Die over Koningen gebiedt en kloeke benden.
 Mits Jupiter uw geeft den sceppter in de hant,
 Op dat gy volgens recht regeren soudt uw Lant.
 Des moet gy niet alleen met wysheit konnen spreken,
 Maer hooren van elk een het geen u mach ontbreken.
 Voor my, 'k sal vryelyk u seggen wat ik meen,
 En gy kreeg betet raet van iemant noit voorheen.
 Dit is op huden my niet in den sin gekomen,
 Maer sints gy Thetis Soon Briseïs hebt ontnomen:
 En redeloos veracht des Helds gevoeligheit,
 Schoon dat ik het gevolg heb doenmaels u voorseit.
 Doch; door oploopenheit, wouwt gy daer niet na hooren:
 Dit 's d'oorzaak dat voortaan de saken gaen verloren.

138 DE ILIAS VAN HOMERUS.

De Goden hebben hem met heerlykheit gekroont,
 En gy besit den prys, waer door hy was geloont.
 Laet ons dan overslaen, hoe dat men dit sal boeten,
 En door wat middelen men kan syn toorn versoeten.
 Gy hebt dien Helt onteert, toont dan vernedering,
 Terwyl hy eerst van u dat ongelyk ontfing.
 Atrides overtuigt door kracht van Nestors reden,
 Nadien 't de waarheit was, heeft dus syn' schult beleden:
 Gy hebt my dit verwyf ten onrecht niet gedaen,
 'k Beken selfs dat ik heb een groote fout begaen.
 Een Man dien Jupiter bemint gelyk als desen,
 Is waardiger alleen, als kan een Leger wesen.
 Hy hadt behoort door my te werden meer gespaert,
 Uit wrack is 't dat die Godt sich tegens ons verklaert.
 Doch heb ik tegens hem, uit gramschap, iets bedreven,
 Ik ben bereidt daer voor voldoening hem te geven.
 En bieden hem gelyk veel ryke gaven aen,
 Die boven alle hoop en syn' verwachting gaen.
 Soo weet, dat ik aen hem schenk seven driehoets vaten,
 Soo schoon dat hy aen 't vuer die noit sal setten laten.
 Noch tien talenten gouds, die werden hem vereert,
 En twintig ketelen, waer aen de vlam niet deert.
 By al dat goet sal hy noch twalef paerden vinden,
 Schoon, afgerecht, en snel in wedloop als de winden.
 Een Man wiert ryk, indien hy al de pryfen hadt,
 Die ik gewonnen heb, door hen voor dese Stat.
 Ik schenk hem boven dien van Lesbos seven Vrouwen,
 Die 'k uit de plondering heb tot myn buit gehouwen,
 Uitnement sehoon, en selfs Briseïs noch daer by,
 Die noit oneerelyk bejegent is door my.
 Dat sweer ik heiliglyk. En winnen wy de wallen,
 Sal 't rykste van den buit hem in de handen vallen.
 Als wy de plondering verdeelen van de Stat;
 Soo dat hy op syn Vloot wegvoeren sal een schat.
 Noch fullen in syn deel syn twintig Troijaninnen,
 Wiens schoonheit Helena alleen kan overwinnen.

En als wy wederom tot Argos syn gekeert,
Waer in de welvaert woont, en d'overvloed regeert,
Sal hy myn swager syn: en in myn Hof ontfangen,
De selfde eer, die 'k myn Soon Orestes daer doe langen.
Dien men met groote sorg een goede opvoeding geeft,
Gelyk de luister eischt van d'afkomst die hy heeft.
Ik laet aen hem de keur van een der drie Vorstinnen;
Myn Dochters, die hy meest sal achten en beminnen.
Hy neem Laodica, of trouw Chrysothemis,
Of Iphigenia, die 't jongst van jaren is.
En sonder dat hy sal de minste gift vereeren,
Kan hy met haer na 't Hof van synen Vader keeren.
Ik sal haer doen een gaef van soo veel huwlyks goet,
Als ooit met een Princes de grootste Koning doet.
En tot een bruitschat haer meê geven seven steden.
Wanneer ik met dien Prins haer sal in d'echt besteden;
Enope, Pedafus, Hire en Cardamyla,
Pheres met Aipus, en 't grasig Antea:
Van Burgers wel voor sien, die alle in weelde bloeijen,
En daer de warme Zon doet goede wynen groeijen.
By 't sandig Pylos lant gelegen in de Zee,
Wier Ingelatenen syn ryk in koorn en vee.
Sy sullen schattingen gewillig hem betalen,
En soo hy wel regeert hem als een Godt onthalen.
Dit sal ik voor hem doch soo hy syn toorn verlaet,
En wil veranderen in vriendschap desen haet.
Indien hy werdt verset, behoeft hy niet te denken,
Dat die toegeventheit syn' achtbaerheit sal krenken.
By Pluto maer alleen is geen vergiffenis,
Waerom de sterveling van hem afkeerig is.
Die Prins schaem sich dan niet, soo hy voor my mocht wyken,
'k Ben ouder, als hy is, en heb meer Koningryken.
De wyse Nestor heeft tot antwoord dit gelegt,
Gy biedt hem meer dan hy kan vorderen met recht.
Soo hy het weig'ren wil sal hy daer by verliezen,
Maer wie sult gy daer toe tot Afgesanten kiezen?

Die sullen uit uw naem Achilles spreken gaen:
 Ik sal een voorslag doen, soo gy het toe wilt staen.
 'k Meen, dat gy Phenix moet aen't hooft doen derwaerts wenden,
 En Ajax nevens hem met Vorst Ulysses senden.
 Hen sullen tot gevolg versellen Odius,
 Een Godgwydt Heraut, en ook Eurybatus.
 Om ons te reinigen, laet aenstonts water krygen,
 En de vergadering.terwyl Godsdienstig swygen.
 Op dat wy Jupiter versoenen door 't gebedt,
 En hy van ons besluit den voortgang niet belet.
 Dit alles wiert volbracht, als Nestor hadt geswegen,
 Van wien hun onderrecht al d' Afgesanten kregen.
 Die hy heeft ingeprent, door woorden en gedrag,
 Wat van dien grammen Vorst den toorn versetten mach.
 Sy syn dan langs het strant na desen Prins getreden,
 En deden aen Neptuin in stilte hun gebeden:
 Versoekende, dat hy sou buigen het gemoedt,
 Van fiere Peleus Soon, hoe seer hy was verwoet.
 Als sy in 't Leger syn der Mirmydons gekomen,
 Is Patroclus alleen omtrent den Vorst vernomen.
 Sy vonden met een lier Achilles in de hant,
 Die hy geplondert hadt in 't overwonnen Lant:
 Hy speelde en song den lof van de vermaerde Helden,
 Waer van hy nam vermaek d'uitvoeringen te melden.
 't Gefantschap naderde, doch bleef van verre staen,
 Uit eerbiet van den Helt: Ulysses trat voor aen.
 Dien siende is Peleus Soon verwondert opgerefen,
 De lier noch in de hant, en heeft hen eer bewesen.
 Hy sprak de Vorsten aen, als hy die hadt gekent,
 En heeft beleeft gesegt, syt welkom in myn tent.
 Voorzeker houde ik u voor myn getrouwe Vrinden,
 Soo dat de Grieken sich verlegen moeten vinden.
 Mits men uit 't heir tot my d'aensienelyksten sendt,
 En die 'k het meest bemin, moet groot syn hunne elent.
 Geëindigt hebbende deedt hy die binnen treden,
 En heeft beleefdelyk ten eten hen gebeden.

Sprak

Sprak voort tot Patroclus gâ, hael een kruik met wyn,
 De gasten die 'k ontfang, myn beste vrienden syn.
 Wilt voor het avontmael, verfoek ik, sorg gaen dragen,
 Op dat sy van 't onthael daer na sich niet beklagen.
 Hen acht ik al soo veel als ik Atrides haet,
 Sy hadden nimmer deel aen myn geleden smaet.
 Gy moet den kroes hen vol van Bacchus gaven schenken,
 En voor de maeltyt noch om d'offerhanden denken.
 Dien last heeft Patroclus gevolgt, en vuer gestookt,
 En maekte dat daer op een ketel heeft gekookt,
 Daer in een half lam was en halve geit gesmeten,
 En vette verkens rug. De rest stak hy aen speten:
 Waer van Achilles 't vlees, gaer synde, in stukken sneedt,
 En door Automedon ter tafel dienen deedt.
 Toen ging hy van 't gerecht self de verdeeling maken:
 De Boden syn geset op stoelen van gout laken.
 En kregen d'eerstelings, van wyn en het gebract,
 Waer door, na d'offerhant, heeft ieder sich verslaect.
 Ulysses hadt gemerkt, dat Ajax quam te wenken,
 Aen Phenix, en daer op een kop vol wyn liet schenken,
 Boodt dien Achilles aen, en heeft tot hem geseit,
 Godinne Soon, neem aen, ons aller dankbaerheit.
 Gy hebt ons aen uw disch soo heerelyk ontfangen,
 Dat Agamemnon niets soo deftig aen kan vangen.
 Maer lust tot goede gier raekt rechtevoort ons niet,
 Wy syn bedroeft, en vol van kommer en verdriet.
 De dag van morgen sal der Grieken noodlot maken,
 Wy sullen mogelyk de Schepen dan sien blaken,
 Waer voor de Vyanden al reeds gelegert syn,
 Indien uw dapperheit ons niet redt uit de pyn.
 Sy stoffen, dat hen niets beletten sal ons wallen,
 Soo ras het dagen sal, en Schepen t'overvallen.
 Mits Jupiter gestaeg hun goede teekens sendt,
 En blixem tegen ons en donderslagen wendt.
 De fiere Hector dreigt, de Vloot in brant te steken,
 En van de Schepen 't beelt der Goden af te breken.

De hulp van Jupiter verheft hem soo den moedt,
 Dat hy verlangt alleen na slachting, moort, en bloet.
 Door trotsheit tart hy uit de Goden en de menschen,
 Men hoort hem om de komst staeg van Aurora wenschen.
 Belovende aen syn Volk, dat hy ons al te mael,
 Soo ras het licht verschynt, sal rygen aen syn staet.
 'k Vrees dat hy sal de daedt van Jupiter verwerven,
 En dat het Noodlot is der Grieken hier te sterven.
 Staet op Godinne Soon, staet op, al is 't wat laet,
 En redt uw medemaets uit een bedroefden staet.
 Indien het mooglyk is, Achilles, wilt bedaren,
 En om 't gemeene best laet uwe gramschap varen.
 Verloft ons van de doot, terwyl het is noch tyt,
 Of wroeging sal daer na uw quellen en verwyte.
 En een voltrokken quaet, is nimmer meer te helpen,
 Gy hebt gelegentheit om 't rechtevoort te stelpen,
 Indien dat myn verzoek uw ingewant beweegt.
 Myn Vriendt, denk om de les die gy van Peleus kreeg,
 Als hy van Phthia liet u tot Atrides varen.
 De Goden willen u, sprak hy, myn Soon bewaren,
 En d'overwinning u verleen: maer gy moet,
 Uw gramschap matigen, en fierheit van uw bloet.
 Want de sachtzinnigheit is beter als de krachten,
 En wilt voornamentlyk u voor krakeelen wachten,
 Die de sprinkader syn van alderhande quaet.
 Men eert, die menschlykheit en goedheit blyken laet.
 Dit onderrecht heeft u die wyse man gegeven,
 Doch 't is helaes! niet lang in uw verstant gebleven.
 Denk noch om 't geen dat u uw Vader heeft geleert.
 En bluft de gramschap uit die uw genoeft verteert.
 Soo gy die hartstocht kunt doer reden overheeren,
 Sal Agamemnon dan tot quytting u vereeren.
 Voorts stelde Ulysses voor, eer hy 't gesprek besloot,
 Wat gaven, uit berouw, hem Agamemnon boodt.
 Achilles sei daer op, en sonder sich t'ontsetten,
 Die gaven sullen my het haren niet belerten.

Aenhoort dan myn besluit, Laërtes wyse Soon,
Eenvoudig, want ik ben het veinsē niet gewoon.
'k Verklaer u, dat myn wrok, soo lang als ik, sal leven,
Derhalven; wilt u dan geen verder moeite geven.

Wat dankbaerheit heeft hy voor mynen dienst getoont?

Hoewel ik in 't gevaer my nimmer heb verschoont.
Die stil blyft in sijn tent heeft soo veel buit gekregen,
Als die den Vyant heeft bevochten aller wegen!

Een laffe ontfangt meer eer als eenig braef Soldaet,
En werdt soo veel beklaegt, als het hem qualyk gaet.
Wat heb ik overig van al de moeilykheden,
Van d'arbeit en 't gevaer het geen ik heb geleden?

Hoe meenig swaren dag, en slapeloose nacht,
Terwyl den Oorlog duert, heb ik hier door gebracht?
'k Heb door myn Vloot ter Zee veroverd twalef steden,
En elf, die onderstant te Lant aen Troijen deden.

Waer in ik ryken buit kreeg door de plondering,
Dien, voor syn voeten neêr, Atrides steeds ontfing.
Terwyl dat hy gerust is in syn tent gebleven,
En nimmer slag of stoot heeft met syn swaert gegeven.

Daer hy heeft, na syn sin, d'uitdeeling van gemaakt,
En elk houdt het besit waer in hy was geraekt.
Aen my alleen heeft hy myn deel weêr afgenomen,
Dat ik in lyfsgevaer hadt vechtende bekomen.

Dit schoone voordeel is 't, waer door hy my vergelt,
Brefeis die 'k bemin, rooft hy my met geweld.
Die houdt hy aen syn sy: laet die voort by hem blyven,
Hy kan met haer den tyt in minnelust verdryven.

Maer wat voor oogmerk heeft het Grieksche Volk gehadt,
Om te belegeren de Phrighaensche Stat?
Waerom vergadert hy een Leger op dees' kusten?
En wat heeft hem geport een Scheepsvloot toe te rusten?

Is 't niet om Helena in Menelaus handt
Te stellen, en ook wraek te nemen van die schandt?
d'Atriden maer alleen beminnen die hun Vrouwen?
Van ieder eerlyk Man moet men sulks niet vertrouwen?

144 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Ik hadt Briseïs lief, al was sy een slavin,
 En hy ontnemt my weêr dat voorwerp van myn min.
 Na dat ik haer van hem hadt tot een gift gekregen:
 Die mildheit, naer het blykt, heeft op bedrog gelegen.
 Hy denk dan niet dat hy my meer bedriegen sal,
 Syn oogmerk is gemist, ik ken syn streken al.
 En wat den noot belangt, daer van ik u hoor seggen,
 Laet, met de Koningen en u, hem overleggen:
 Hoe dat hy van syn Vloot atkeeren sal den brant.
 Ik moei my langer niet met syn gevaer noch schant.
 Hy moet, soo hy best kan, syn Vyanden bestryden,
 Ik sal voor Hectors toors myn Schepen wel bevryden.
 De Lantweêr, die hy heeft voor 't Leger toegeestelt,
 Dekt hem die niet genoeg voor aenval en geweld?
 Men hadt die niet van doen, eer hy my quam te hoonen,
 En Hector dorst sich pas, soo lang ik streeft, verthoonen:
 Hy trok ter naeuwer noot de Sceesche poorten uit,
 En als hy het bestont, wiert hy door my gestuit.
 Het blykt nu dat men heeft myn bystant weêr van nooden,
 Doch morgen, als ik heb geöffert aen de Goden,
 Mits ik niet vechten wil, verlaet ik dese kust,
 Om my in Peleus Hof te geven tot de rust.
 Het staet voortaan aen my, te kiezen een lang leven,
 Of met veel glory jong, op 't bedt van eer, te sneven.
 De grootste glory is alleen een ydle naem,
 Wat helpt my, naer myn dood, loftuiting van de Faem?
 Indien Neptunus my met onweêr niet wil plagen,
 Bevaer ik Phthia weêr, in minder als drie dagen.
 Alwaer ik vinden sal, bewaert in myn Paleis,
 Den rykdom, die 'k daer liet, aennemende de reis.
 Behalven al het geen, dat ik met my sal voeren,
 Als koper, silver, gout, armringen, goude snoeren,
 En Vrouwen, weggevoert uit steden die 'k verwon,
 Waerom hy desen buit my niet ontnemen kon.
 Het cenig goet dat my Atrides hadt gegeven,
 Heeft hy my weêr ontrooft, en 't is by hem gebleven.

Dit is soo grooten hoon, dat noit een moedig Man,
 Als met gevoeligheit die smaet verdragen kan.
 Brengt hem myn antwoord dan, maer laet het ieder hooren,
 Op dat hy door bedrog mach niemant meer bekoren.
 Moetwillig als hy is, sal hy daer voort in gaen,
 En noch aen andren doen, dat hy my heeft gedaen.
 Verklaert dan opentlyk aen hem van mynent wegen,
 Dat ik hem noit door raet sal dienen, noch myn degen.
 Wat scheelt my syn verderf, of dat hy werdt bespot;
 Mits ik hem overgeef aen syn rampsalig lot.
 Hy werdt door Jupiter geslagen in de sinnen,
 Niet wetende, wat hy sal laten of beginnen.
 Als een geringe slaef werdt hy door my veracht,
 Al boodt hy tienmael meer als hy heeft in syn macht.
 Al wilden boven dat hun schatten daer toe leenen,
 Theben, d'Egyptenaers en 't machtig Orchomenen.
 't Is alles hatelyk wat komt van syne kant,
 Syn Dochters huwelyk wys ik ook van de hant.
 Ik soude, om synent wil, niet konnen haer verdragen,
 Laet hy daer voor ten echt een ander Swager vragen:
 Die grooter Prins als ik, en dienstiger hem is,
 Met een geweldenaer wraek ik verbintenis.
 Soo 'k my versetten liet, soude ik my selfs vervloeken,
 Myn Vader sal voor my een andre Huisvrouw soeken,
 Indien dat ik gesont by hem tot Phthya rack,
 In wiens geselschap ik kan leven met vermaek.
 Het leven is een schat, dien geen ding op kan wegen:
 Soo lang men leeft werdt goet en talryk vee verkregen,
 En paerden snel ter loop, en drievoets tot gieract,
 Men leeft niet wederom als ons de ziel verlaet.
 Voor my, 'k ben niet gesint myn dagen te versmaden,
 En selfs soude ik dat ook aen al de Grieken raden.
 Sy sullen nimmer sien van desen kryg het endt,
 Nadien sich Jupiter heeft tegens hen gewendt.
 Gaet met u beiden dan myn antwoord hem verkonden,
 En onversettelyk myn gramschap hebt gevonden.

Doch Phenix, soo hy wil, kan blyven tot den dag,
 Op dat ik hem met my na Phthya voeren mach.
 Ik stel het in syn keur. Want ik wil niemant dwingen.
 Sy waren seer verbaest, maer eer sy van hem gingen,
 Heeft Phenix op syn geest een poging noch gedaen,
 Na dat Achilles sweeg, en sprak hem aldus aen.
 Indien gy weigren blyft ons Schepen te bevryden,
 En dat gy 't uitterste laet uw Landsluiden lyden,
 Om dat uw moedig hert geprikkelt werdt door haet.
 Soo gy vertrekt, en ons hier in elenden laet,
 Hoe kan ik, sonder u, myn lieve Soon, dan blyven?
 Komt de vergetenheit uit uw verstant te dryven;
 Dat als uw Vader u aen Agamemnon fondt,
 Op dat die door uw hulp syn heir vermeerdert vondt,
 Dat hy my toen aen u tot leidsman heeft gegeven,
 Op dat ik forgen sou voor uw gedrag en leven.
 Gy waert soo jong, dat gy geen ondervinding hadt,
 Noch hoe men Oorlog voert, noch hoe men wint een Stat,
 Noch hoe men in den raet door wysheit sich doet pryfen,
 Dies vondt hy goet, dat ik u dat soude onderwyfen.
 Sints heb ik noit voorsien, dat men ons scheiden sou,
 En dat ik raken kon, daer door, in sulken rouw.
 Myn kint, indien een Godt quam uit de lucht verschynen,
 Belovend', dat hy sou myn oudheit doen verdwynen,
 En maken my weêr jong, ik koos die scheiding niet,
 Die my soude oorzaak syn van tranen en verdriet.
 Myn eerste jeugt kon my, in dat geval, niet baten,
 Die 'k hadt, wanneer ik heb myn Vaders huis verlaten.
 Amyntor was verliefte toen op een jonge Maegt;
 Maer om syn ouderdom heeft hy haer niet behaegt.
 Myn Moeder, die hy niet kon lyden, wouw sich wreeken,
 Van dese afkeerigheit, en heeft my ingesteeken,
 Dat ik sou nevens hem dat schepsel vryen gaen.
 Myn Vader sag my straks als Medeminnaer aen,
 Gelovend', dat ik eer als hy haer gunst sou krygen:
 Het geen de minnenyt soo in syn hoofd deedt stygen,

Dat hy heeft tegens my verwoetheit opgevat,
Terwyl hy om haer hulp de Wraekgodinnen badt.
Verfoekende dat sy geliefden te beletten,
Dat ik ooit op myn schoot een eigen Soon mocht setten.
Door 't helsche Godendom wiert syn gebedt verhoort,
Dies wanhoop en verdriet my maekten soo verstoort,
Dat ik hadt lichtelyk een gruwelstuk bedreven,
Om door een ponjaerts steek myn Vader te doen sneven.
Doch een hulpsame Godt weêrhielt die dolligheid,
En heeft van Vadermoort de misdaet uitgeleit.
Sints kon ik in 't Paleis niet van Amyntor blyven,
Uit vrees dat tegens my hy weêrwraek sou bedryven,
Doch door myn Vrienden wiert het vluchten my belet,
Die hebben goede wacht om myn vertrek geset.
Dat siende, brak ik 's nachts de deur en veinsters open,
Ik sprong daer door, en ben dus het geweld ontloopen.
Als ik door Griekenlant hadt langen tyt gedwaelt,
Heeft Koning Peleus my in syn Paleis onthaelt,
Of hy myn Vader was, heeft my veel goet gegeven,
En aen myn sorg vertrouwt het opzicht van uw leven.
'k Heb seder my aen u foodanig vast gemaekt,
Dat gy door myn bestier syt tot een Helt geraekt.
Ook hebt gy my daer voor soo teeder lief gekregen,
Dat ik u volgen moest gestadig aller wegen.
Het eten smaekte u niet, als sittend' op myn schoot,
Waer van gy sop of wyn vaek op myn kleeren goot.
Ik sal de moeilykheit niet verder nu verbreiden,
Waer door ik in die tyt uw kindsheit steeds moest leiden.
Ik deedt het met vermaek, en hebbend' selfs geen kint,
Nam ik u voor myn Soor, en heb u soo bemint.
Myn lieve Achilles wilt uw toornigheid verlaten;
Het past geen Man als gy, oneindelyk te haten.
Vergeeft het Godendom ons de misdaden niet,
Als men leetwesen toont, en offerhanden biedt?
Die toekomt sterkte en deugt met eer en heerlykheden:
Laet ons dan uw gemoedt versetten door gebeden:

Nadien haer Jupiter voor fyne Dochters houdt,
 Al syn fy nederig, gerimpelt mank en out.
 Sy volgen 't Ongelyk, dat voor haer komt getreden,
 Vertrouwende op syn kracht, met fiere en trotsche schreden.
 Het loopt de weerelt door, en doet de mensche quaet,
 Dat sy in tegendeel genesen door haer baet.
 En al wie het ontsag voor haer niet heeft verloren,
 Dien sullen sy in noot op hare beurt verhooren.
 Sy brengen syn verfoek voor Jupiter syn throon,
 En die haer weigren durft, krygt gramschap tot syn loon.
 Wilt dan, myn lieve Soon, voor 's Hemels Dochters wyken,
 En met Atrides u genadig vergelyken.
 Indien dat hy aen u geen groote gaven boodt,
 Ik soude uw bystant niet verfoeken in den noot.
 Maer nu hy tot u sendt aensienelyke Helden,
 En syn leetwesen doet door hunnen mont u melden,
 Verwerp hun beden niet, laet hen geen ongenucht,
 Dat hunne smekingen geweest syn sonder vrucht.
 Te meer om dat sy syn soo hooge stants Personen,
 Tot noch toe konde men uw toornigheid verschoonen,
 Doch trek die niet te ver, besadig uw gemoedt,
 En steek u in 't geweër op dat gy ons behoedt.
 Ik stel u 't voorbeeld voor van d'oude en brave Helden,
 Die door ervarenheit tot een grontregel stelden,
 Dat niemant grooter glans noch eer behalen kon,
 Als die door het verstant syn selven overwon.
 Terwyl ik rechtevoort ben onder goede Vrinden,
 Hoop ik dat men niet vreemt een oudt geval sal vinden,
 Van een geschiedenis, die door myn sinnen speelt,
 En weinig, na my dunkt van onsen toestant scheelt:
 Nadien sy leerzaam is, behoort gy die te weten.
 't Volk van Etolien hadt kryg met de Cureten:
 Die stormden op de Stat van Calydon berent,
 Daer door d'Etoliers 't geweld wiert afgewendt.
 Diana op een throon by Jupiter geseten,
 Mits Koning Oneus hadt haer offerhand vergeten,

Toen ieder Autaer hadt van 't Godendom gerookt)
Hadt uit wraekgierigheit dien Oorlog aengestookt:
En heeft een Everfwyn in Oneus Lant gefonden,
Dat al het aerdgewas en boomen heeft verflonden,
Des Konings brave Soon die Meleager hiet,
Op dat hy fou syn Lant verlossen van 't verdriet,
Vergaerde meenigte van jagers om die plagen,
Te fluiten, en heeft ook het monfterdier verflagen.
Naer dat daer door veel Volk op 't lykyuer was geraekt.
Diana niet voldaan heeft groot krakeel gemaekt:
Elk meende, dat men hem de vacht en kop moest geven,
Als hebbend' die verdient ten koste van syn leven.
De kryg ontfak daer door, en men wiert handgemeen.
Schoon der Cureten heir in groot getal verscheen,
Door Meleager wiert het overhoop gefineten,
Soo dat sy langer niet, waer sich te bergen, weten.
Doch hy, naer korten tyt, wiert op syn Moeder gram,
Om dat sy tegens hem haer Broeders zyde nam.
Hy, synde syn gemoedt door toornigheit ontfteken,
Is met Cleopatra syn Vrouw van daer geweken:
Marpeffas kint, dat sy aen Idas hadt gebaert,
De dapperste die toen bekend was op der aerd.
Soo dat hy in gevecht dorst met Apollo komen,
Die hem syn Gemalin Marpeffa hadt ontnomen:
En des Alcyoné genoemt door d'Ouders is,
Op dat hun ongeluk bleef in geheugchenis.
Als Meleager dan syn Moeder hadt verlaten,
Om dat Altea hem bleef onverfoenlyk haten,
Naer dat hy in een strydt haer Broers hadt omgebracht,
Heeft sy haer Soon vervloekt met gruwelyke klacht:
Neêrvallende op den gront, badt sy de helsche Goden,
Pluto, Proserpina, dat sy hem wilden dooden.
De wrecede Wraekgodin, die door de wolken sweeft,
Uit d'afgront van de Hel dien vloek vernomen heeft.
En de Cureten syn aenstonts weêr aengevallen,
Bestormend' met geweld de Calydonsche wallen:

Die Meleager toen niet langer heeft verweert.
 Om dat hy elders heên sich hadt van daer gekeert:
 Wiens affyn nieuwen moedt den Vyant hadt gegeven.
 Die van Etolien beginnende te beven,
 Die hebben naer hem toe Gefanten afgevaert,
 En baden dat hy wouw, hen helpen met syn swaert.
 Belovende een gelchenk, op dat hy wiert bewogen,
 Van vyftig morgen lands, die hy fou kiefen mogen.
 Oneus de Koning selfs viel aen syn Soon te voet,
 Op dat den ondergang wiert van de Stat verhoedt.
 Syn Broeders fochten hem tot deernis te vermanen,
 Syn Moeder, nu bedaert, verfocht hem selfs met tranen.
 Hy heeft op het gebedt der Vrienden niet gelet,
 En alles was vergeefs, syn hart bleef onverfiet.
 De torens onderwyl der vellen ingenomen,
 Begon men in 't Paleis voor brant en moort te schroomen.
 Toen is Cleopatra verschenen in de zael,
 De knien omhelsende van haer verftokt Gemael:
 Om op het uitterfte voor oogen hem te stellen,
 Wat al verwoestingen 't verwonnen volk versellen.
 De Mannen door het swaert neêrvallende in het fant,
 De huifen uitgerooft en eindelyk verbrant,
 De Vrouwen aen de lust der Vyanden gelaten,
 En kinderen tot buit der woedende Soldaten.
 Dit gruwelyk vertoog brak Meleagers hert,
 Hy eiste syn geweêr, dat hem gegeven werdt,
 En is met fulken moedt den Vyant aen gaen randen,
 Dat hy hem heeft de vest verlaten doen met schanden.
 d'Etoliers, daer hy 't verfoek van hadt veracht,
 Onthielden hem syn loon, het geen hy hadt verwacht;
 Soo dat hy vruchteloos behouden heeft die Landen,
 Mits het beloofde goet hy kreeg niet in syn handen.
 Myn welbeminde Soon volg doch dat voorbeeld niet:
 Denk dat het Godendom uw doen of laten fiet.
 Soo gy ons laet vergaen, wat wroeging fal u quellen!
 Dat gy verlaten hebt, uit wraek, uw metgeffellen.

Doch dan is sulks te laet, neem de geschenken aen,
Nu ons behoudenis noch in uw hant kan staen.
Dit hebbende gesegt, begon hy seer te weenen,
En viel voor hem te voet omhelsende syn beenen.
Waer op Achilles hem tot antwoord heeft geseyt:
Myn Vader ik bemin u met teerhartigheid,
Om dat gy 't waerdig syt door deugt en hooge jaren.
Doch ik laet rechtevoort dese ydele glory varen:
Op d'eer, die Jupiter my gunt, ben ik geruft.
Hy kan my, soo hy wil, doen blyven op dees kust,
Soo lang ik adem heb: sal ik wel staende blyven:
't Mishaget my, dat ik u die droefheit sie bedryven.
Door tranen sult gy noit versetten myn gemoedt,
Het geen gy tot geval van Agamemnon doet.
Indien gy sync kant wilt tegens my verkiezen,
Voorseg ik u, dat gy myn vriendschap sult verliezen:
Die sal veranderen in onversoembren haet,
Indien gy syn belang voor 't myne gade slaet.
Gy Phenix syt verplicht, te haten die my haten,
Keer met my na myn Lant, regeer met my myn staten!
En deel met my myne eer. Laet d' Afgesanten gaen,
Hem seggen het bescheit, dat ik hen heb gedaen.
Slaep in myn tent, gy sult my morgen onderrichten,
Of ik hier blyven sal, of 't anker op sal lichten.
Voorts heeft hy met een wenk aen Patroclus belast,
Dat die ree maken soude een bedt voor synen gast.
Op dat de Princen sich niet lang ophouden mochten,
En oorlof naderhant van afscheit eer versochten.
Ajax, die 't hadt gemerkt, sprak dus Ulysses aen,
Wy werden hier veracht: derhalven laet ons gaen.
Gy siet wel dat voor ons niets goeds is uit te werken:
Onse onderwerping schynt syn hoogmoedt te versterken.
Hy heeft staeg ons verzoek met trotsheit wederleit.
De Grieken onderwyl verlangen na bescheit:
Vertrekken wy, op dat sy 't antwoord mogen weten;
De deugt van matigheit heeft Pelus Soon vergeten.

152 DE ILIAS VAN HOMERUS.

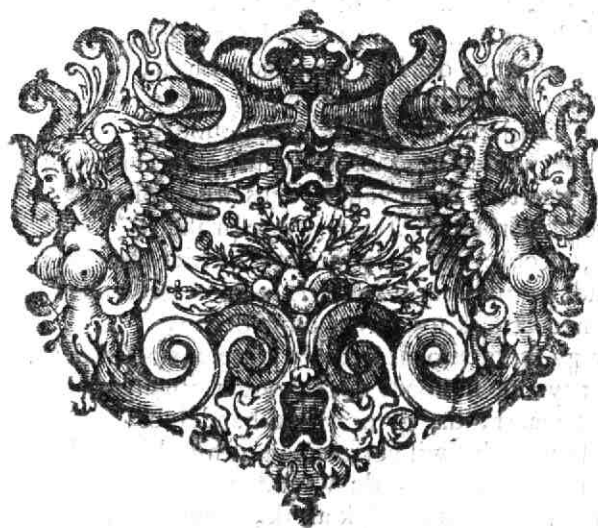
Een Broer verfoent ſich wel met Broeders moordenaer,
 Een Váder met ſyn Soons doodſlager. Gy barbaer,
 Gy hebt een hart van ſtael van 't Godendom bekomen:
 En om dat hy aen u heeft een ſlavin ontnomen,
 Meent gy dat deſe ſmaet niet hebben mach een endt:
 Ontſie de gaſtvryſchap, wy ſyn hier in uw tent,
 En boven dat gy hebt in 't heir geen beter Vrinden,
 Wilt dan om onſent wil uw euvelmoedt in binden,
 Achilles, als hy ſweeg, bleef even ſeer verſtoort,
 Doch ſeide wat verſet: gy ſpreekt gelyk 't behoort:
 ô Soon van Telamon; maer ik kan niet vergeven,
 Een miſdaet, die my koſt de vreugde van myn leven.
 Hy heeft my in 't geſicht van 't gantsche heir gehoont,
 En als een ſlecht geſel verachting my getoont.
 Ga, ſeg hem, dat ik ooit in 't wapen my ſal ſteken,
 Als naer dat door de vlam de Schepen ſyn beſweken,
 En Hector 't gantsche ſtrant met dooden heeft bedekt,
 En op myn legering met dreigementen trekt.
 Ik ſal hem van myn Vloot en tenten dan wel keeren,
 En de Theſſaliërs, die ſullen ſich verweren.
 De wrok bluſt in myn hert de deernis voor hem uit;
 Hoe ſeer dat ik u acht, ik blyf by myn beſluit.
 Hy ſweeg, en ieder heeft ſyn beker opgeheven,
 En naer de plengingen daer waren uit bedreven,
 Heeft het Gefantschap ſich na 't Leger weêr gewendt.
 Alwaer het wiert verwacht in Agamemnons tent.
 Terwyl liet Patroclus een bedt voor Phenix ſpreiden,
 Daer toe op d'aerde neêr de Vrouwen vellen leiden,
 En hebben 't bont bedekt met een tapytekleet,
 En dekens, op dat hy geen kouw noch kommer leedt.
 Hier op heeft d'oude Man ſyn ligchaem neêrgeſlagen,
 En ſliep tot 's morgens vroeg als het begon te dagen.
 Achilles ſprong in 't bedt, dat wat ter ſyden ſtoot,
 Daer hy Diomeda tot byſlaep leggen vondt,
 Een ſchoone Maegt, die hy tot Lesbos hadt gekregen.
 De aenminnige Iphis was by Patroclus gelegen:

Die Thetis Soon aen hem tot Scyros hadt vereert,
 Als hy van Eneus hadt die vesting overheert.
 Toen de Gefanten syn in 's Konings tent gekomen,
 Heeft ieder even graeg na hun bescheit vernomen:
 Men boodt om 't seerst aen hen in goude schalen wyn,
 En vragde of sy daer wel of slecht ontfangen syn.
 Doch Agamemnon socht met haest van hen te weten,
 Hoe dat in hun beroep sy hadden sich gequeten.
 Dies hy met ongedult Ulysses heeft gevraegt,
 Hoedanig Peleus Soon de voorslag hadt behaegt?
 Wil hy van onse Vloot des Vyands toorsien keeren,
 Of laet hy noch syn hart door gramschap overheeren?
 Groot Koning, sprak daer op Ulysses, noch de Vloot,
 Begeert hy, noch het heir, te redden uit den noot.
 Hy weigert te gelyk uw gaven en gebeden,
 En luistert nergens na, wat voorslag dat wy deden.
 Voorts heeft, van woort tot woort, Ulysses uitgelegt,
 Al wat Achilles hen tot antwoord hadt gesegt.
 En verder al het geen dat hen was wedervaren,
 Waer over seer bedroeft de Princen alle waren.
 Achilles hardigheid, heeft ieder aengehoort,
 Met veel verwondering, en niemant sprak een woort.
 Dat swygen heeft de Soon van Tydeus afgebroken,
 En heeft gelyk een Helt Atrides aengesproken:
 En seide, groote Vorst, wiens macht hier elk erkent,
 Ach! hadt gy nimmer u tot Peleus Soon gewendt!
 En niet vernedert ook uw gaven en gebeden,
 Waer door gy syn gemoedt hebt vruchteloos bestreden:
 Dat heeft syn euvelmoedt noch hooger opgeset,
 Hy is niet waert, dat gy op synen handel let.
 Wat scheelt ons of hy wil vertrekken of hier blyven?
 Wy kunnen, sonder hem, de Vyanden verdryven.
 Als ieder een syn best, gelyk als ik, maer doet,
 En niet meer sparen wil syn leven of syn bloet.
 Beveel uw heir syn kracht te sterken door het eten,
 En door genoten slaep den arbeit te vergeten:

154 DE ILIAS VAN HOMERUS.

De spys en rust verquikt de dapperheit en kracht.
 En als de morgenftont het licht heeft voortgebracht,
 Wilt in slagordening 't heir voor de Schepen setten:
 Wy fullen Priams Soon 't verbranden wel beletten.
 Vecht selver aen het hooft, en geeft de benden laft,
 Dat ieder op syn plicht, en op uw voorbeeld past.
 De Koningen en 't Volk ontfingen groot behagen,
 In 't geen Tydides hen hadt moedig voorgedragen.
 En naer men hadt met wyn de plengingen gedaen,
 Ging ieder in syn tent tot rust sich nederslaen.

Einde van het negende Boek.

DE ILIAS

VAN

HOMERUS.

TIENDE BOEK.

Al de Veldoverstans der Grieken konden slapen,
 Om dat den arbeit hen vermoeit hadt onder 't wapen.
 Maer Agamemnon niet: die heeft alleen gewaekt,
 Door dien hy ongeruſt door ſorgen wiert gemackt,
 Die ſyn gedachten ging van 't een op 't ander wenden.
 Gelyk de Dondergodd, als hy wil onweêr ſenden,
 Met dikke duifternis het aerdryk overdekt,
 Of als hy fellen kryg in eenig Lant verwekt.
 In die beweging heeft Atrides ſich gevonden,
 Na dat hy meenig ſucht hadt uit ſyn borſt gefonden,
 Als hy ſyn oogen floeg op 's Vyands heijerkracht,
 En 't meenigvuldig vuer dat ſlikkerde by nacht.
 Hy hoorde het geluit der fluiten en ſchalmeijen,
 En der Troijanen ſtem door 't Leger ſich verbreijen.
 Doch als hy na ſyn Vloot en Griekſche benden keek,
 Bevondt hy dat ſyn hert door ſwarigheit beſweek.
 Hy trok 't hair uit ſyn hooft, voorſiende harde plagen,
 Daer hy aen Jupiter ſich over ging beklagen.
 En naer veel overleg beſloot hy op het endt,
 Dat hy ſou Neſtor gaen beſoeken in ſyn tent:
 Om met dien wyſen Man een middel uit te vinden,
 Dat Heſtor wiert belet de Grieken te verſlinden.

Hy stondt dan vaerdig op, en heeft sich aengekleet,
 Begevend' sich daer heên soo ras hy was gereet.
 De forg aen d'andre kant, deedt Menelaus waken,
 Die door bekommering in 't slaep niet konde raken.
 Hy vreesde dat hy 't heir, voor syn belang vergaert,
 Den neêrlaeg lyden sien door Hectors woedent swaert:
 Het geen om syn krakeel daer quam het leven wagen.
 Des heeft hy om syn rug een luipaerts huilt geslagen,
 Naer dat hy sich, met haest, in 't harnas hadt geset,
 En syn aensienlyk hooft bedekt met een helmet.
 Hy ging om uit den slaep syn Broeder op te wekken,
 Maer vondt hem voor syn Schip, om 't harnas aen te trekken,
 Des tradt hy tot hem toe, en heeft hem afgevraegt,
 Hoe staet gy soo vroeg op, myn Broeder, eer het daegt?
 Is 't om dat gy begeert aen iemant te gebieden,
 Dat die het Leger sou der Troijers gaen verspieden?
 Soo schroom ik, dat sich elk daer van verschoonen sal,
 En vreesen, by den nacht, gevaer en ongeval.
 Ik heb, antwoorde hem de Koning, raet van nooden,
 Nadien verandert is de Vader van de Goden,
 Aen wien meer aengenaem is Hectors offerhant,
 Als die, door ons geslacht, werdt tot syne eer verbrandt.
 Dien laet hy d'overhant gedurig op ons winnen,
 Schoon dat syne Ouders syn noch Goden noch Godinnen.
 De Grieken sullen lang onthouden desen dag,
 En 't schrikkelyk verlies geleden in den slag.
 Wilt tot Idomencus en Ajax-Schepen treden,
 Men wekke, en seg hen aen, dat sy sich aenstonts kleeden.
 En ik sal onderwyl na Nestors velttent gaen,
 Verfoeken hem, dat hy ten eersten op wil slaen:
 En dat hy met my wil de posten gaen besoeken,
 Om door syn onderrecht de waechters te verkloeken.
 Dat Volk is aen syn Soon Thrasimedes vertrouwt,
 En aen Meriones, daer Nestor veel van houdt.
 Maer d'orden die gy geeft, ging Menelaus seggen,
 Verfoek ik, dat gy my wat klaerder uit wilt leggen.

Wilt gy dat ik vertoef, het fy in Ajax tent,
 Of van Idomeneus, of my weêr tot u wendt?
 Des Agamemnon sei, gy hoeft niet weêr te keeren,
 Ga na d'affnydingen, en wacht daer myn begeren.
 In 't Leger, dat van een legt op het Velt verspreidt,
 Mist men malkanderen licht in de duisterheit.
 Vergeet niet onderweeg een groot gerucht te maken,
 Op dat gy door 't geroep de benden doet ontwaken.
 Noem ieder by syn naem, pryft hen en hun geslacht:
 Die met beleeftheit eist, krygt alles wat hy wacht.
 Door fierheit souden wy nu niets uit kunnen rechten:
 Ook moeten wy voor aen, elk tot een voorbeeld, vechten.
 Wy syn van Jupiter geschapen tot elendt,
 En daerom is 't dat hy ons ongelukken sendt.
 Als hy syn Broeder dus met last hadt weggesonden,
 Tradt hy na Nestors tent, dien hy daer heeft gevonden,
 Gelegen op syn bedt, omringt van syn geweêr,
 Syn harnas en helmet, syn degen en een speer.
 Een sleuijer hong daer by, om 't wapen vast te binden,
 Daer onder liet hy sich in alle voorval vinden.
 Syn ouderdom heeft noit verschooning voorgewendt.
 Op Agamemnons komst rees hy fluks overendt:
 En riep hem toe, wie daer? komt gy door 't Leger dwalen,
 Om iemant van uw maets, of schiltwacht hier te halen?
 Terwyl een ieder slaapt, neemt gy daer toe die tyt?
 Spreek eer gy nader komt, en seg wie dat gy syt.
 Een ongelukkig Prins, tot in de ziel verslagen,
 Antwoorde hem de Vorst, komt om u raet te vragen.
 't Is Agamemnon selfs, die nadert in uw tent,
 Om dat hem Jupiter geeft arbeit sonder endt.
 Ik loop het Leger door, door sorg en angst bewogen,
 Terwyl becommerring niet sluiten laet myne oogen.
 De qualen van den kryg, die 'k voer op dese kust,
 En van myn heir 't gevaer, benemen my de rust.
 Ik vrees, dat het eerlang het leven sal verliezen,
 Des weet ik, in die noot, niet wat ik moet verkiesen:

158 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Myn ligchaem is verzwakt, myn geest is afgeslooft,
 Door d'overdenkingen draeit my gestaeg het hoofd.
 Indien gy van de nacht een middel hebt veronnen,
 Waer door men veiliglyk 't gevaer sou stuiten konnen:
 Soo bidt ik dat gy wilt uw licht my doen verstaen,
 En de besettingen met my bezoeken gaen.
 Op dat wy mogen sien, of ergens de Soldaten,
 Door arbeit afgemat, de posten niet verlaten.
 De Vyant is niet ver, wie weet of hy by nacht,
 Niet overvallen sal de benden van de wacht.
 ô Gloryrykite Vorst, die ergens werdt gevonden,
 De raet van Jupiter is niet om te doorgronden:
 Antwoorde Nelus Soon, heeft Hector nu geluk,
 Dat kan veranderen in tegenspoet en druk.
 Wy sullen niet altyt soo ongelukkig blyven,
 Indien Achilles wou de gramschap van sich dryven,
 Wy souden dan wel haest geredt syn uit den noot,
 Al loopen wy gevaer, syn dapperheit is groot.
 Dat hy niet werdt versocht maakt Jupiter verbolgen.
 Ik ben bereidt om u, waer dat gy gaet, te volgen.
 Maer wek ook Ajax op de Soon van Oileus,
 En die van Telamon, Meges, Idomeneus,
 Ulysses, Tydeus Soon, wier deugt werdt hoog geprefen.
 Moest Menelaus hier niet tegenwoordig welen?
 Het moeit my, dat ik hem noch niet gewapent vindt,
 Dit heb ik tot syn last, hoewel ik ben syn Vrint.
 Vergeef die vryheit my, ik kan hem niet verschoonen,
 Dat hy noch slaapt, en komt syn yver hier niet toonen.
 Bewaer, antwoorde hem Atrides, uw verwyf,
 Nu hebt gy ongelyk, tot op een ander tyt.
 Het is uit luiheit niet, hy wil niet laten merken,
 Dat hy iets, eer als ik, sou soeken uit te werken,
 Gy hebt syn naerstigheit niet rechtevoort gekent:
 Eer ik gewapent was, quam hy al in myn tent.
 De Hoofden, die gy noemt, heb ik hem op doen wekken,
 En daarom liet ik hem met myn bevel vertrekken.

Ik wil niet twyffelen of dat is nu volbracht,
 Des fullen wy vergaert hen vinden by de wacht.
 Terwyl dat sich soo wel uw Broeder komt te quytten,
 Sprak Nestor, konnen hem de Grieken niets verwyten,
 Elk sal gehoorsaem syn, en maken sich gereet.
 Als hy dit hadt gesegt, heeft hy sich aengekleedt,
 Hing om syn schouderen een rok van purper laken,
 Die voor aen op de borst wiert vast gemaect met haken,
 Met brosen schoeide hy het een en 't ander been,
 Nam in de hant een piek, en tradt toen derwaerts heen:
 En onderweeg heeft hy Ulysses aengesproken,
 Wiens oogen waren reeds door het geraes ontloken:
 Die kende Nestors stem, en sprak tot hem ontfelt,
 Wat is in 't heir te doen, dat gy 's nachts loopt door 't Velt?
 Wilt u, Laërtes Soon, sei Nestor, niet verstoren,
 Dat wy ons voor uw tent ontydig laten hooren,
 De noodt lydt het versuim niet voor een oogenblik,
 Terwyl het Leger is in ongemeene schrik:
 De Koning weet niet meer wat dat hy sal beginnen.
 Gy, die uitkomsten vindt, die niemant kan versinnen,
 Tot ons behoudenis, wyft ons een middel aen,
 Waer door men ons verderf op morgen kan ontgaen.
 Laet ons al d'Overstens van 't Leger doen ontwaken,
 Op dat men met hun raet een overflag mach maken:
 Of men der Vyanden gewelt afwachten sal,
 Of door de vlucht by nacht ontwyken 't ongeval.
 Hy sweeg: Ulysses is straks in syn tent gewoken,
 En sonder lang beraet ging sich in 't harnas steken,
 Heeft met een beukelaer syn schouderen bedekt,
 En Diomedes ook, in 't voortgaen, opgewekt.
 Die sich hadt voor syn tent gewapent neêrgeflagen,
 Daer rondom hem op 't Velt syn metgesellen lagen,
 Hun picken overendt gesteken in den gront.
 Als op een stieren hant hem Nestor leggen vondt,
 Naer dat hy met den voet den Helt hadt aengestooten,
 Sprak hy tot hem, hebt gy geen rust genoeg genoten?

Daer

Daer alles in het heir in rep en roeren raekt,
 Om dat de Vyant sich tot vechten vaerdig maekt.
 Daer Diomedes op antwoorde; na uw jaren,
 Vermoeit gy u te seer, dat gy hier 's nachts komt waren!
 Hebt gy geen jonge maets, die gy door 't Leger sendt,
 En die de Koningen gaen wekken in hun tent?
 Myn vriendt, sei Nestor weêr, ik heb hier myn twee Soonen,
 Die goeden wil en moedt in alle voorval toonen:
 Myn benden weigeren ook myn bevelen niet,
 Sy soeken nimmer sich t'onttrekken myn gebiet.
 Maer mits de Grieken syn geraekt in groot benouwen,
 Mach men op niemant recht dan op sich selfs vertrouwen.
 't Gevaer is dringende, waer in ons Leger is,
 En 't uer naekt van de dood of ons behoudenis.
 Doch gy syt jong, en siet met deernis my vermoeijen,
 Wilt u tot Ajax dan en Phyleus Soon gaen spoeijen,
 Wekt die twee Helden op, op dat gy my verlicht;
 En Diomedes heeft dat werk voor hem verricht.
 Na dat sy syn omtrent d'affnydingen gekomen,
 Wiert alles in een staet van tegenweêr vernomen.
 Daer Nestor om verheugt dus tot de wachters sprak:
 Tot noch toe gaet het wel, soek doch niet uw gemak,
 Noch laet uw sinnen door de slaeplust overheeren,
 Het geen de vreugde sou der Vyanden vermeerren.
 Hy ging ter poorten in, als hy dat hadt geseit;
 De Vorsten volgden hem, daer hy hen heeft geleidt.
 Sy fochten na een plaets, waer op geen lyken lagen,
 En daer sy van het bloet geen overblyffels fagen:
 Juist was 't de selfde plaets daer Hector, voor den nacht,
 Hadt met syn felle kling veel Grieken omgebracht:
 En die de duisternis hem 's avonds deedt verlaten,
 Op dat hy mocht wat rust toestaen aen syn Soldaten.
 Hier setten sy sich neêr, terwyl Meriones
 Verscheen ook in den raedt, met helt Thrasymedes.
 Aen de vergadering heeft Nestor voorgedragen,
 Of iemant dorst een tocht in 's Vyands Leger wagen:

Die in de duisterheit daer een gevangen socht,
 Door wiens bekentenis men kondschap krygen mocht.
 Dan wist men, soo hy kon dien in ons Leger slepen,
 Of Hector wilde ons heir aentasten en de Schepen,
 Dan of hy vergenoegt met 't voordeel dat hy hadt,
 Sou sich weêr met syn Volk begeven in de Stat.
 Die dat uitvoeren kan, sal grooten lof verwerven,
 En, voer hy voort, syn naem en glory sal noit sterven.
 Behalven dat hy sal noch werden wel beloont.
 Maer ieder sweeg, en heeft geen lust daer toe getoont.
 Des Diomedes heeft syn selven aangeboden,
 Doch, sei hy, 'k heb daer toe een metgesel van nooden:
 Dan soude ik stouter syn, die met syn beiden gaet,
 Vertrouwt sich op de hulp, en op syn makkers raet.
 Want twee sien meer als een. Hoe moedig men mach wesen,
 Wanneer men is alleen, sal men te lichter vreesen.
 d'Ajaxen boden sich en Vorst Ulysses aen,
 Ook heeft Meriones versocht om meê te gaen,
 En Menelaus selfs, elk wouw sich doen verkiesen:
 Maer Agamemnon wouw syn Broeder niet verliezen.
 Daerom heeft hy de keur aen Tydeus Soon gestelt.
 En heeft tot hem gesegt, ik houde u voor een Helt.
 Kiest dien, waer op gy kunt u selven best vertrouwen:
 Doch laet noch waardigheit noch atkomst u weêrhouden.
 Terwyl ik na myn sin een makker nemen kan,
 Sei Diomedes weêr, kies ik Ulysses dan.
 Wiens schranderheit en moedt de Goden evenaren,
 En dien Minerva wil beschermen en bewaren.
 Hy volg my: geen gevaer ter weerelt is soo groot,
 Of hy kan door verstant sich redden uit den noot.
 Ulysses sei daer op, atbrekende syn reden,
 Tydides, prys noch laek niet myn hoedanigheden,
 De Grieken kennen my: wy moeten aenstonts gaen,
 De nacht is half voorby, de morgenstont komt aen.
 Daer op nam elk geweêr: een aengesetten degen,
 Heeft van Thrasymedes Vorst Tydeus Soon gekregen:

Om dat hy in de tent syn swaert gelaten hadt,
 Ulyffes heeft een boog en pylen aengevat.
 Meriones heeft hen gegeven twee helmerten,
 Van dubbelt leer, die fy op hunne hoofden fetten.
 Op dat fy by de nacht niet fouden syn bekend.
 En hebben fch aenftonts na 't Troifche heir gewendt.
 Minerva heeft aen hen een reiger toegefonzen,
 Dien, om de duifternis, fy niet fien vliegen konden,
 Maer hoorden syn gefchreeuw aen hunne rechterhant,
 Dat een goet teeken is, als 't komt van defe kant.
 Ulyffes heeft daer op Minerva aengebeden,
 En feide, 'k hadt uw gunft, foo noodig noit, als heden:
 Godinne ftaet ons by, laet ons dit heldenftuk,
 Hoe hagchelyk het is, uitvoeren met geluk,
 En ons naer defen tocht met voordeel wederkeeren,
 Op dat men onfen naem in Griekenlant mach eeren.
 Als hy geëindigt hadt, riep Tydeus Soon haer aen,
 En feide, ik bidt dat gy my nu foo by wilt ftaen,
 Als gy myn Vader deedt, toen gy hem gingt verfellen,
 Om een verbintenis tot Theben voor te fteflen,
 Aen Cadmus fier geflacht, daer 't Griekfche heir hem fonzd,
 Terwyl het op de kant van den Afopus fonzd.
 Wat heeft hy uitgevoert gevarelyke tochten!
 Nadien gy onderweeg hebt voor den Helt gevochten.
 En hebt hem overdekt met uw verfchriklyk fchilt,
 Nu bidt ik dat gy my ook foo bewaren wilt.
 Dan fal ik u een vaers tot offerhande geven,
 Die nimmermeer het juk gevoelt heeft in haer leven.
 Waer van de horenen eerft fullen syn vergult,
 Op dat gy haer meer waerdt uw outer vinden fult.
 Minerva heeft verhooort genadig hun gebeden:
 Des die twee Helden fyn, als leeuwen, voort getreden,
 Langs wegen daer geweër en meenig lyk op lag,
 En door 't vergoten bloet in de voorgaende flag.
 De dappre Hector liet niet rusten de Troijanen,
 Maer riep al d'Overftens van 's Vaders onderdanen,

Die hy een voorflag heeft, dus sprekend', voorgestelt:

Wie durft sich tot de daedt aanbieden van een Helt?

Gaen in de duisternis der Grieken heir verspieden,

Sien of sy syn gesint van onse kust te vlieden,

Door arbeit en verlies in slechten staet gebracht;

En of sy overal noch houden goede wacht?

Die dat volbrengen kan, en sich daer toe wil wagen,

Sal krygen tot syn loon den besten legerwagen,

En 't alderschoonst gespan, het geen de Vyant heeft,

En een rocmryken naem, daer by, soo lang hy leeft.

Die voorflag kon het hert der Vorsten niet bewegen,

Die, met verwondering bevangen, alle swegen.

Daer onder was een Man, die Dolon was genaemt,

Mismaekt maer ryk, en was door 't loopen seer befaemt.

Die heeft sich tot dat werk vrypostig aengegeven,

En sprak dus Hector aen: of men sal my doen sneven,

Of ik sal dringen door, waer henen gy my sendt,

En hooren wat men segt selfs in Atrides tent.

Doch heft uw schepter op en wilt uw woorden staven,

Dat ik genieten sal al de beloofde gaven.

Dat Hector heeft gedaen, en swoer hem desen eedt,

'k Wil dat my Jupiter de Dondergodt vergeet,

Soo gy niet op de kar sult van Achilles ryden,

Indien dat gy u kunt voor 's Vyands lagen myden.

Hy swoer, maer swoer vergeefs, en sôndt hem dus van kant,

En Dolon nam een boog en pylen in de hant,

Ging met een wollefs hant syn schouders overtrekken,

En 't hooft met een helmet van bunssens leer bedekken.

Dus trat hy na het heir gewapent, met een speer,

(Waer uit hy naer den tocht sou keeren nimmer weêr)

Om 't een of 't ander nieuws aen Hector te verkonden:

Door yver heeft hy sich op 't rechte pat gevonden:

Daer hem Ulysses sag, en sei my dunkt ik sie,

Uit 's Vyands legering aennaderen een spie.

Of iemand die by nacht de dooden wil ontkleeden:

Maer, Diomedes, laet hem na de vlakte treden,

Voorby ons heên, en dryf hem zeewaerts van de Stat,
 Hoewel hy loopen kan hy werdt door ons gevat.
 Dit feggend', hebben fy fch langs den weg verborgen,
 En lieten Dolon gaen voorby hen fonder forgen,
 Doch volgden hem, als hy was wat voor uitgeraekt!
 Stil ftaande op het geraes, dat door hen wiert gemaakt,
 Dacht hy in 't eerft dat fy van fyne makkers waren:
 Doch korten tyt daer na liet hy die meening varen,
 Sag dat het Vyant was, door 't naderend' gerucht,
 En nam, door vluggen loop, foo ras hy kon, de vlucht.
 Sy deden ook haer beft om hem fnel na te fetten,
 En om den toegang fteets na Troijen te beletten.
 Dies fmeden fy den weg aen hem gedurig af,
 Tot dat hy fch aen hen ten laetften over gaf.
 Gelyk een hart gejaegt door brakken en door winden,
 Die 't volgen op den voet, tot dat fy het verflinden,
 Door toomeloofe loop foekt fyn behoudenis,
 En eindelyk befwykt, als het aemmechtig is.
 Soo ging het Dolon ook. Die fprak, houdt my gevangen,
 Myn Vader fal veel gout tot losgelt voor my langen.
 Ik bidt om lyfsgenâ, neemt my het leven niet.
 Wat voordeel geeft het u, dat gy wat bloet vergiet?
 Schep moedt, heeft hem gefegt Ulyffes, wilt niet fchroomen,
 Verklaer ons, foo gy wilt uit onfe handen komen,
 Wat Hector onderneemt, foo veel u is bekend,
 En waerom dat hy u na 't Griekfche Leger fendt?
 Voorts in wat ftaet hy is: maer wacht u van te liegen.
 Ik liet, antwoorde hy, door Hector my bedriegen,
 (Dat met een flaeuwe ftem hem Dolon heeft gefegt)
 Achilles Legerkoets hadt hy my toegelegt,
 Beneffens het gefpan van fyn twee fchoone paerden:
 Op die beloften ging ik defen tocht aenvaerden.
 Ik fie, fei lagchend' weêr, Ulyffes, dat uw hert,
 Door geen geringe gift tot iets bewogen werdt.
 Gelooft gy dat gy foudt die paerden konnen mennen?
 Die Thetis Soon alleen tot voerman willen kennen.

Maer seg of Hector nu tot vechten sich bereidt,
 En op wat plaets hy heeft syn wapenen geleit?
 Waer syne paerden staen? wie dat de wacht besetten?
 En of hy op dat Volk nauwkeurig selfs gaet letten?
 Waer is de Legering der Princen in het Velt?
 Is die dicht by het heir, of ver daer afgesteld.
 Ik sal u, sprak de Soon van Eumedes dan seggen,
 Dat Hector in den Raet was besich t'overleggen,
 Wat hy uitvoeren soude, ontrent Vorst Ilius graft,
 Wanneer ik hem verliet. De wacht is afgeschafft.
 Die sorg is opgeleit alleen aen de Troijanen,
 Die daer toe onderling malkanderen vermanen:
 Om dat hen het gevaer meer als de vremden raekt,
 En dat elk voor syn huis, syn Vrouw en Kindren waekt.
 De Bontgenoten syn daer opgeruft, en slapen:
 Doch waerom vraegt gy my hoe het daer is geschapen?
 Soo gy in 't Leger wilt van de Troijanen gaen,
 Het Volk van Thracien legt hier niet ver van daen.
 Gelegert achter af, als synde laetst gekomen,
 Hun' Koning Rhesus heeft daer syn verblyf genomen.
 Syn paerden syn soo schoon, als iemant ergens vindt,
 Spierwit gelyk de sneeuw, en snel gelyk de wint.
 Niets kan soo heerlyk syn, als is syn Legerwagen,
 Die rondom is met gout en silverwerk beslagen.
 Syn schoone wapenen, gemaekt van louter gout,
 Doen schemeren 't gesicht, als men daer 't oog op houdt.
 Nu syt gy onderrecht, wilt my nu naer uw Schepen,
 Tot dat gy wederkomt, in hechtenis doen slepen.
 Op dat men wel geboeit my daer soo lang bewaert,
 Tot dat u blykt, dat ik de waerheit heb verklaert.
 Maer Diomedes sag hem aen met grimmige oogen,
 En seide, vleit u niet, dat gy sult vluchten mogen:
 Schoon ons is opening gedaen door uw verstant,
 Gy syt tot uw verderf geraekt in onse hant.
 Al liet men het gevaer u rechtevoort ontvlieden,
 Gy soudt weêr onderstaen ons Leger te verspieden.

De Grieken sullen u niet fetten op rantsoen:
 Wanneer gy dood sult syn sult gy geen quaet meer doen.
 Dit seggende heeft hy het hoofd hem afgeslagen,
 Nam syn geweêr, en heeft het Pallas opgedragen.
 En 't selve hemelwaerts verheven uit het sant,
 En sprak, Beschermgodin ontfang dese offerhant.
 Wy sullen u altyt voor andre Goden eeren,
 Laet ons u bystant noit in het gevaer ontberen:
 En leidt ons heimelyk in Rhesus Legeroort,
 Vergun ons dese bê, hebt gy ons oit verhoort.
 Toen heeft hy aen een boom die wapens opgehangen:
 En op dat sy te rug weêr wendende hun gangen,
 Niet misten dese plaets, in 't duister van de nacht,
 Heeft hy een arm vol rys en biesen daer gebracht.
 Niet lang daer na syn sy in 't Legeroort gekomen
 Der Thraciers met list, die sliepen sonder schroomen:
 Door arbeit afgemat, 't heir lag by syn geweêr,
 Dat in drie rijen sich geslagen hadt ter neêr.
 De Koning Rhesus lag in 't midden, by syn paerden:
 Doch wachters hadt hy niet, die hem by nacht bewaerden.
 Ulysses sag hem eerst, en seide, die daer legt,
 Tydides, is 't daer ons heeft Dolon van geslegt.
 Trek uw geweêr, en wilt inspannen al uw krachten,
 En dood dit slapent Volk: wy moeten hier niet wachten,
 Dat, soo het wakker wiert ons selfs ombrengen sou.
 En ik sal het gespan los binden uit het touw.
 Minerva onderwyl heeft nieuwe kracht gegeven
 Aen Tydeus Soon, die straks heeft rechts en slings doen sneven,
 Van dese Thraciers oneindeloos getal,
 Die in hun bloet gesmoort verwekten geen geschal.
 Gelyk een felle leeuw verflindt een kudde schapen:
 Terwyl dat sorgeloos de moede Harders slapen:
 Soô heeft Tydides ook, geleidt door sterkte en moedt,
 Op die rampsaligen medoogeloos gewoedt.
 Ulysses sleepte weg de dooden by de voeten,
 Op dat het schuw gespan geen lyken soude ontmoeten,

Daer voor het mogelyk verschrikt sou blyven staen,
 Noch synde niet gewoon daer over heén te gaen.
 Als Diomedes was by Rhesus bedt gekomen,
 Heeft hy hem met syn swaert het leven fluks benomen.
 Gevallen op het lyf, terwyl hy hem doorstiet,
 En fondt hem met syn Volk na Plutós naer gebiet.
 Het was of hem een droom Minerva hadt gefonden.
 Ulysses heeft terwyl de paerden los gebonden,
 Die waren vast gemaekt niet ver van 's Konings tent,
 En heeft die met syn boog na 't Grieksche heir gement:
 Om dat hy hadt de tweep, aen 't rytuig laten hangen,
 Dit hebbende verricht verhaeste hy syn gangen.
 En wenkte aen Tydeus Soon, dat hy hem volgen sou,
 Die stoutter heldendaet noch ondernemen wou.
 Hy overleide of hy voortrekken kon den wagen,
 Waer op de wapenen van Koning Rhesus lagen.
 Maer synde in dat gepeins, Minerva hem geboodt,
 Dat hy sich sou te rug begeven na de Vloot.
 Op dat de Troijers u de weérkomst niet beletten,
 Daer toe, sprak sy, een Godt hen aen sou konnen setten.
 De Helden deden dat, en raekten samen voort,
 Tot by den selfden boom daer Dolon was vermoort.
 Hier hielt Ulysses op de paerden, en liet springen,
 Tydides op den tak, daer Dolons wapens hingen,
 Die hy heeft afgerukt, en aen Ulysses bracht,
 En weér te paert geraekt, heeft daer niet lang gewacht.
 Apollo onderwyl begon de gunst te merken,
 Waer door Minerva quam Tydides te versterken,
 En dat sy sich tot hulp hadt aen syn sy geset,
 En hem behouden hadt uit dat gevaer geredt.
 Dies hy na Troijen vloog, waer voor hy placht te waken,
 En ging Hippocoön in 't Leger wakker maken,
 De broederlyke Neef van Rhesus, als die sag,
 Dat Rhesus met syn Volk op 't Velt verslagen lag:
 En dat hy heeft de plaets, waer op syn paerden stonden,
 Aen 't rytuig vast gemaekt noch onlangs, leeg gevonden:

Heeft

Heeft hy luitkeels gefchreeuwt, en jammerlyk gefucht:

De Troijers fchoten toe onftelt op dat gerucht.

Die door verwondering niet wiften, fchoon fy 't fagen,
Hoe dat men ongemerkt uitvoeren kon die lagen.

De Helden fyn in 't heir der Grieken weêr geraekt,

En hebben wat geraes voortrydende gemaekt,

Dat Nestor aldereêrft opmerkend' quam te hooren,

En heeft gefegt, foo my bedriegen niet myne ooren,

Dunkt my, dat ik getrap van paerden werdt gewaer;

Syn de verfpieders weêr gekeert uit het gevaer!

Maer 't was foo groot, waer in fy hebben fich begeven,

Dat ik bekommert ben veel eerder voor hun leven.

Sy quamen evenwel, als hy dat hadt verklaert,

En voor des Konings tent fprong ieder van fyn paert.

De Princen hebben hen met groote vreugt ontfangen,

En bleven aen den hals der overwinnaers hangen:

Elk wenfte hen geluk, en trachte te verftaen,

Hoe dat op defen tocht was alles toegegaen.

En Nestor heeft aldus Ulyffes aengesproken;

Het heeft u noit aen moedt noch wys beleit ontbroken,

Maer defe uitvoering gaet ver boven myn verftant:

Seg hoe dees paerden fyn gevallen in uw hant?

Hebt gy die in het heir der Vyanden gevonden?

Of heeft u eenig Godt die tot een gift gefonden?

De paerden van de kar der Zon fyn niet foo fchoon.

Wat hebt gy grooten lof verdient Laërtes Soon!

Ik heb my meenigmael gevonden in veel flagen;

Hoe out ik ben ik durf myn leven noch wel wagen.

Ik blyf niet op de Vloot wanneer men vechten moet,

Doch fulke paerden fyn my nimmermeer ontmoet.

Daer heeft uw dapperheit een Godt door willen loonen,

En Pallas in gevaer befcherming aen u toonen.

ô Wyfe Neleus Soon, antwoorde Ulyffes weêr,

Gy die waerachtig fyt der Grieken roem en eer,

De Goden konnen licht noch fchoonder paerden geven.

Nadien oneindig is hun macht gelyk hun leven.

Maer

Maer dese rechtevoort, die gy verwondert siet,
 Heeft onlangs Rhesus hier gevoert uit syn gebiet.
 Sy waren afgericht te trekken 's Konings wagen.
 De dappre Tydeus Soon heeft desen Vorst verslagen,
 En twalef Overstens der Thraciers met hem.
 Wy kregen Hectors spie te voren in de klem,
 Dien dwongen wy den staet des Vyands te verhalen:
 En hebben hem toen voort na d'Acheron doen dalen.
 Ulysses sweeg; en heeft getoont der paerden kracht,
 Die setten met een sprong het over wal en gracht.
 Toen is in zegeprael hy 't Leger ingetreden,
 En voor Tydides tent, door 't Volk gevolgt, gereden:
 Alwaer de paerden syn op 's Princen stal geset.
 Die was soo wel als hy met sweet en stof besmet,
 Derhalven hebben sy sich in de zee gewassen,
 En reinigden hun lyf in Thetis frisse plassen.
 Terwyl een offer wiert voor Pallas ree gemaekt,
 Door welkers bystant sy syn uit gevaer geraekt.
 Ulysses, op syn Schip, liet Dolons wapens hangen,
 Waer na hy met syn maet wat voedsel heeft ontfangen.
 En als men hen den wyn in schalen hadt gemengt,
 Heeft, tot Minervâs eer, den voorloop elk geplengt.

Einde van het tiende Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

E L F D E B O E K.

Urora quam het licht aen Mensch en Vee verkonden,
 Als Jupiter in 't heir de Tweedracht heeft gefonden,
 Die 't teeken in de hant van kryg hadt en gewelt,
 En op Ulyffes Schip fich neder heeft gefelt.
 Van waer fy beft haer ftem de Grieken kon doen hooren.
 Die hebben 't Vaderlant ftraks uit haer fin verloren,
 Soo ras fy nieuwen moed hen ingeblafen hadt,
 En hebben het geweêr tot vechten aengevat.
 Na dat Atrides hen daer laft toe hadt gegeven,
 Die door den felfden wint tot ftryden wiert gedreven,
 En ftak derhalven fich in 't koftelyk geweêr,
 Het geen hem Cyniras gefchonken hadt wel eer.
 Als met hem een verbont die Koning focht te maken,
 En in de gaffvryfchap daer door met hem te raken.
 Nadien men door de Faem in Cyprus hadt verftaen,
 Dat hy aen Ilium den Oorlog hadt gedaen,
 En duifent Schepen hadt tot vracht van fyn Soldaten.
 Als hy gewapent was, heeft Juno hooren laten
 De klank van haer geweêr, en Pallas van haer fchilt,
 Het geen d'ontfeltenis der Grieken heeft gefilt.
 Die gingen tot den ftryt vol yver fich bereiden,
 En lieten na de kant der gracht hun rytuig leiden.

Het gantsche Leger trok vol moed de werken uit,
 En maekte door de vreugt een schrikkelyk geluit.
 Men sag in ordening voor aen het Voetvolk trekken,
 Het geen de ruitery quam op de vleugels dekken,
 De groote Jupiter die dese schikking sag,
 Tot teeken van den stryt gaf straks een Donderslag:
 En goot een dauw van bloet op d'oevers en de Velden,
 Waer door in Plutô's ryk geraekt syn dappre Helden.
 De Troijers strekten uit hun heir aen d'andre kant,
 Op 't heuveltjen dat was gelegen by het strant.
 Alwaer aen ieder een syn post wiert aangewesen,
 Door Hector, Acamas, Eneas hoog gepresen,
 En door Polydamas, door wys beleid vermaert,
 Polybius, en door Agenor, noit vervaert,
 Waer onder syn geweest drie van Antenors Soonen,
 Die men veel dapperheit hadt over al sien toonen.
 De fiere Hector tradt door al syn benden heên,
 Wiens helder wapentuig gelyk de blixem scheên.
 Dan wiert hy by die voor, dan by die achter stonden,
 Om ieder syn bevel te geven, steeds gevonden.
 Als 't brandende gestarnt, dat Vee en Menschen deert,
 Somtyds verschynt, somtyds weêr in de wolken keert.
 Toen wierden hantgemeen de Troijers met de Grieken,
 En stieten op malkaer met lansen en met pieken,
 Het aerdryk wiert bedekt met dooden over al,
 Waer van men wederwyds verloor een groot getal.
 Gelyk een Akkerman gaet met syn metgezellen,
 Van Ceres, in den oegst, de rype gaven vellen:
 En door de sikkel 't graen op 't Velt neêrvallen doet,
 Soô wiert de gront bedekt met lyken en met bloet.
 Sy vielen aen op een, door grimmigheid vervolgen.
 Als wolven die hun proi seer hongerig vervolgen.
 En weken niet te rug, maer elk bleef op het Velt,
 Waer op hy in 't gelit door Hector was gestelt.
 En niemant hadt in 't sin uit het gevaer te vluchten.
 De Moeder van elend van tranen en van suchten,

De Tweedracht liet alleen sich vinden in den strijt,
 Om dat haer het gesicht van moort en bloet verblydt.
 De Goden syn bedroeft op den Olymp gebleven,
 Mits Jupiter 't geluk aen Hector wilde geven,
 Die sittende op syn throon vol glans en heerlykheit,
 Niet wiert verfet door 't geen van ieder wiert geseyt.
 Dan sag hy na de Stat van Troijen met behagen,
 Dan heeft hy na de Vloot der Grieken 't oog geflagen.
 Het scheen dat hy vermaek uit dat gesicht genoot,
 Als soo veel duisenden van menschen syn gedood.
 Soo ras de dageraet den Hemel quam verlichten,
 Sag men van wederkant de lucht vervult met schichten:
 Doch met gelyk verlies: maer eer een Arbeitsman,
 Vermoeit syn middagmael in 't dal reemaken kan,
 Begon het Grieksche heir, door nieuwen moed ontfleken,
 In de gelederen der Troijers in te breken.
 Atrides tradt voor aen, en deedt met eigen hant,
 Den Koning Biënor dood vallen in het sant.
 Diens schiltknaep Oileus sprong aenstonts van syn wagen,
 Om een verwoedt gevecht met Atreus Soon te wagen:
 Uit wrack dat die syn Prins door 't swaert hadt neêrgevelt;
 Doch hy wiert soo onthaelt, dat hy 't noit heeft vertelt.
 Als Agamemnon hadt de lyken doen ontkleeden,
 En dat sy waren naekt, bleek aen de blanke leden,
 Dat het jong Krygsvolk was, in schaduw opgevoedt,
 En dat tot desen dag noit Vyant hadt ontmoet.
 Toen heeft hy Antiphus en Ilus, Priams Soonen,
 (Die waren in 't gevecht om daer hun moed te toonen)
 Kloekmoedig aengerandt, d'een heeft de kar gement,
 En d'ander het geweër op Atreus Soon gewendt.
 Achilles hadt voorheen die weten te bespringen,
 Daer sy op Idâs top de Schapen weiden gingen.
 Doch hadt op 's Vaders bede in vryheit hen gestelt,
 Die daer voor hadt veel gout tot losgelt hem getelt.
 Die Princen hebben toen een harder lot geleden,
 Want na dat hen een wyl Atrides hadt bestreden,

Stak hy door Ilus borst syn piek: en heeft het hoofd,
 Met syn verheven swaert, van Antiphus geklooft.
 Hy smeet van boven neêr de Princen van hun wagen.
 En loopend' na hen toe, daer sy zieltogent lagen,
 Nam hunne wapenen, en sondt die na syn tent:
 Toen quam hem weêr in 't sin dat hy hen hadt gekent,
 Wanneer Achilles hen hielt op syn Vloot gevangen.
 Na die manhafte daedt wende Atreus Soon syn gangen,
 Voort na Pisander heên en na Hippolochus,
 Twee Soonen voortgebracht door Helt Antimachus,
 Die oorsack was geweest, door eigenbaet gedreven,
 Dat Helena niet wiert de Grieken weêrgegeven.
 Mits Paris in den raet syn stem hadt omgekocht.
 De Koning heeft uit wrok diens Soonen opgesocht,
 En viel daer sel op aen, gesint hen aen te randen,
 Dat siende beefden sy, de toom viel uit hun handen,
 De paerden luisterden na hunne stem niet meer;
 Dies knielden sy verbaest op 't rytuig voor hem neêr.
 En riepen, Atreus Soon, wy geven ons gevangen,
 Myn Vader sal aen u veel losgelt voor ons lang.
 Antimachus besit veel schatten, dood ons niet;
 Wat baet het u, dat gy een hant vol bloets vergiet?
 Sy meenden hem hier door met tranen te bewegen,
 Maer hebben uit syn mont dit stuers bescheit gekregen:
 Nadien Antimachus; sprak hy, u Vader is;
 Verwacht gy te vergeefs van my vergiffenis.
 Wanneer Laertes Soon en Menelaus quamen,
 Om middelen van peis met Priam te beramen,
 Was hy 't, die gaf den raet dat men die dood sou slaen.
 En laten noit te rug hen na de Grieken gaen.
 Dese onrechtvaardigheid sal ik u nu doen boeten.
 En smeet toen van de kar Pisander voor syn voeten,
 Naer dat hy hem de piek gesteken hadt door 't hart,
 Waer door Hippolochus foodanig wiert benart,
 Dat hy neêr sprong, en heeft syn handen opgeheven,
 Den Koning biddende met tranen om het leven.

Maer Agamemnon hieuw hem hoofd en handen af,
 Soo dat hy ook den geest gelyk syn Broeder gaf.
 De beide lyken heeft Atrides daer gelaten,
 En vloog in het gedrang der vechtende Soldaten.
 De Grieken volgden hem, en boden hem de hant,
 Het Voetvolk deedt syn best: de Vyant hielt geen stant,
 En wiert van d'eene plaets na d'andere gedreven:
 De Koning vocht te voet, en deedt veel Troijers sneven.
 Gelyk als in een bosch ontstaet een felle brant,
 Die meenig boom vernielt op het omleggend' Lant,
 Soo heeft hy op malkaer de Vyanden doen vallen,
 En dreef hen met de kling na de-Troijaenschen wallen.
 Veel wagens stonden leeg, 't gespan raekte op de vlucht,
 Een donkre wolk van stof verhief sich in de lucht.
 Soo dat te nauwer noot de Legers langer sagen,
 En hebben meenigmael in 't duister mis gellagen.
 Door sorg van Jupiter wiert Hector in den strydt,
 Van het verheven stof, en 't schietgeweër bevrydt.
 Doch Agamemnon socht dien Vyant t'achterhalen,
 Om, soo hy hem versloeg, te mogen zegepralen.
 Met voorbeelt en syn stem gaf hy de Grieken moed,
 En volgde 't vluchtend heir der Troijers op den voet:
 Dat in wanorderen by Ilus graft gekomen,
 Heeft overhoop de wyk op Ilium genomen.
 Als tot de Sceſche poort hy het hadt nageset,
 Hield hy daer stant, en heeft den ingank hen belet.
 Gelyk men siet een leeuw verſtroide ſchapen dooden,
 Wiens klauwen door de vrees de Harders syn ontvloten,
 Soo heeft hy d'achterſten der vluchtelings vermoort,
 Eer dat ſy in de Stat geraekt ſyn door de poort.
 Maer Jupiter, als die hem nadren ſag de mueren,
 Ging Iris ſyn Bodin, aenſtonts tot Hector ſtueren:
 Waer door hy ſeggen liet, ſoo lang Atrides woedt,
 Dat Hector voor 't geweld der Grieken wyken moet.
 Doch ſtutten, ſoo hy kan, hem door ſyn beſte benden,
 Tot Agamemnon ſich uit het gevecht ſal wenden:

Soo ras als die gewont weêr na syn Schepen rydt,
 Seg, dat de kans dan sal verandren van den strydt:
 En dat ik hem daer na sal d'overwinning geven,
 Als hy tot aen de Vloot de Grieken heeft gedreven:
 Sy sullen op hun beurt syn macht niet tegen staen.
 Als Iris aen dien Helt die boodschap hadt gedaen,
 Is sy weêr na den top van Idâs berg gevlogen,
 En als een dunne damp verdwenen uit syne oogen.
 Hy sprong van 't rytuig af, dat by de mueren stont,
 Waer op hem de Godin gewapent sitten vondt.
 Toen socht hy tot den strydt syn benden te vergaren,
 Die, siende syn gelaet, begonden te bedaren:
 Sy kregen nieuwen moedt, en boden tegenstant,
 Afwassende, in het bloet des Vyands, hunne schandt.
 De Grieken, die 't geweld der Troijers tegen stonden,
 Die hebben onderstant hun makkers toegelonden,
 Door de langwyligheit des arbeids afgemat,
 Dies het bloetstorten wiert van alle kant hervat.
 Atrides, die syn moed wilde overal doen blyken,
 Gaf 't voorbeeld aen syn Volk van niet te rug te wyken:
 En stelde sich voor aen in 't heetste van 't gevecht,
 Daer meenig stoute daedt wiert door hem uitgerecht.
 Godinnen van Parnas uit Jupiter geboren,
 Ik bidt u dat gy my wilt uit uw mont doen hooren,
 Wat dappre bontgenoot of moedige Troijaen,
 Dorst Agamemnons kracht en aenval wederstaen?
 Het was Iphidamas een van Antenors Soonen,
 Die daer toe quam syn wil en strydbaarheit vertoonen.
 Theano hadt dien Helt in Thracien gebaert,
 Daer hy wiert opgevoet aen syn Grootvaders haert.
 Cysseus hadt hem soo lief, in 't bloeijen van syn jaren,
 Dat hy den jongeling liet met syn Dochter paren.
 Na dat hy was getrouwt, heeft hy eerlang verstaen,
 Dat Griekenlant den kryg hadt Troijen aengedaen:
 Dies hy syn Vaderlant syn bystant aen quam bieden.
 En siende 't Troische Volk voor Agamemnon vlieden,

Heest

Heeft hy in het gedrang hem overal gefocht,
 Op dat hy met fyn hant den Koning dooden mocht.
 Die fiende dat op hem een stout Helt aen quam rukken,
 Dacht in de voorbaet hem fyn fpies door 't lyf te drukken:
 Doch vruchteloos, nadien 't Iphidamas ontweek,
 Die op het harnas bracht van Atreus Soon een steek.
 Maer konde met de punt niet door het yfer dringen,
 En deedt door het geweld fyn lans in ftukken springen.
 Atrides heeft verwoedt fyn Vyant aengevaert,
 En hieuw hem in het hoofd foo vinnig met fyn swaert,
 Dat d'ongelukkige begon te fuissebollen,
 En quam niet lang daer na dood voor fyn voeten rollen.
 Na dat de Koning hadt Iphidamas gedood,
 Heeft hy 't mishandelt lyk van wapenen ontbloot:
 En die in zegepraël de benden door gedragen,
 Soo ras dat Coön fag, de Bröer van den verflagen,
 Die 't fchoone wapentuig ten eerften heeft gekent,
 Heeft hy fich tot de wraek na Atreus Soon gewendt,
 En met fyn fcherpe fchicht hem door den arm gefteken:
 Atrides wiert verwoedt, als hy fyn bloet fag leken.
 Hoewel hy was gewont, hy week niet uit den flag,
 Maer fette Coön na, dien hy wegloopen fag.
 En heeft hem met fyn swaert het hoofd van 't lyf geflagen,
 Terwyl hy befich was fyn Broeder weg te dragen.
 Waer door Antenor heeft verloren te gelyk,
 Twee Soonen, op een dag gedaelt in Plutô's ryk.
 Dese ontverftaegde Helt deedt alles voor hem wyken,
 En maeide met fyn kling een meenigte van lyken:
 Die hy na d'Acheron met piek of fteenen fonde,
 Schoon dat fyn rookent bloet vloodt uit de verfche wont.
 Doch als het wat verkoelt daer na begon te ftremmen,
 Verhefte fich de pyn, en quam fyn hert beklemmen:
 Die foo onlydlyk was, gelyk in barensnoot,
 Een Vrouw raekt door de fmert op d'oever van de dood.
 Dus kon hy langer niet de groote pyn verdragen,
 En flygende weêrom op fynen Legerwagen,

Begaf ſich uit den ſlag, hoe ſeer het hem verdroot,
 En liet ſyn Voerman hem wegvoeren na de Vloot.
 Maer heeft al d'Overſtens aldus eerſt aengeſproken,
 Nadien dat door de pyn werdt myn beſluit gebroken,
 Soo laet ik op u ſtaen den voortgang van den ſtrydt,
 Mits d'overwinning my Saturnus Soon benydt.
 Gy Princen doet uw beſt om 't voordeel voort te ſetten,
 't Geen ik verkregen heb; ten minſten te beletten,
 Dat tot de Griekſche Vloot de ſtrydt niet nadren mach,
 Op dat gy niet verliest de glory van den ſlag.
 Soo ras als aen het oog van Hector was gebleken,
 Dat Agamemnon was uit het gevecht geweken,
 Sprak hy ſyn benden aen, en ſeide ſchep weêr moed,
 Troijanen, Lyciers en gy van Dardaens bloet:
 De ſelſte Vyant wykt, wilt weêr op nieuw beginnen,
 Saturnus Soon belooft dat ik ſal overwinnen.
 Bedient u rechtevoort van de gelegenheit,
 Waer door onſterflyke eer aen u werdt toegeſeit.
 Taſt nu de Grieken aen, ſy ſullen haest vertragen,
 Door arbeit afgeſlooft, en doet hen weêr verdragen,
 Dat gy geleden hebt. Als hy dit hadt geſegt,
 De ſabel in de hant, hervatte hy 't gevecht.
 Soo geeft een jager moed aen de vermocide honden,
 Wanneer hy heeft een leeuw of everſwyn gevonden:
 Op dat ſy 't vreeslyk dier, door hun vernieuwde kracht,
 Met tanden vol van bloet aengrypen in de vacht.
 Wie waren in 't begin ſoo onvertſaegde Helden,
 Die tegen het geweld van Priams Soon ſich ſtelden?
 Agelaus was 't, Orus, Opheltius,
 Elumnus, Opitus, Clytus, Antonous,
 Die met Hipponous en Aſſeus 't dorſten wagen,
 Maer wierden een voor een door Hector's kling verſlagen.
 Met meenig ſtout Soldaet, die woedend' hy doorſtak,
 Als door de Vyanden hy moedig henen brak.
 Gelyk als Zephyrus de wolken kan verdryven,
 Die 't onweêr in de lucht doet by malkandren blyven,

Wanneer de zuidewint daer met geweld op blaest:
 Soo wiert het Griekſche heir door Hectors ſtael verbaest,
 Dat het ſou door de vlucht ſyn op de Vloot geweken.
 Toen hoorde Tydeus Soon dus door Ulyſſes ſpreken:
 Heeft niemant dan meer moed! wat laſheit komt ons aen!
 Dat wy, die d'overhant al hadden, loopen gaen!
 Soo Hector meester werdt, ſal hy de Vloot verbranden.
 En moeten wy dat ſien! wat grouwelyke ſchanden!
 Daer Diomedes op antwoorde, wat my raekt,
 Ik ſal verhinderen dat hy ſich meester maekt.
 Staet my kloekmoedig by, en laet ons hem bevechten:
 Doch onſe poging ſal niets goeds uit kunnen rechten,
 Nadien dat Jupiter de Troijers gunſt toe draegt,
 En dat de nederlaeg der Grieken hem behaegt.
 Dit hebbende geſegt, heeft hy Tymbreus verſlagen,
 En hem met ſyne piek geſtooten van den wagen.
 Moliones ſyn knaep het ſelfde lot genoot,
 Die door Ulyſſes hant wiert by ſyn Prins gedood.
 Voldaen dat deſe twee niet meer te vreeſen waren,
 Soo drongen ſy in 't digſt der Troiſche heijerſcharen:
 En ſineten overhoop al wat hen is ontmoet,
 Gelyk een raſend ſwyn op de bloedhonden doet.
 Waer heên Ulyſſes ſich en Diomedes wenden,
 Verwoeſten ſy door 't ſwaert de Phrigiaenſche benden.
 Herſtellende den ſtryt in 't aenſien van de Son,
 Terwyl het Griekſche heir weêr adem ſcheppen kon.
 Toen ſetten op hen aen twee dappere Soldaten,
 Die by malkanderen op 't ſelfde rytuig ſaten.
 Hun Vader Merops was een wyſe wigchelaer,
 Die hen verboden hadt, voorſiende het gevaer,
 Dat ſy niet na den kryg van Troijen ſouden trekken,
 Waer toe de glory ſcheen hun herten op te wekken.
 Soo dat, verachtende het Vaderlyk verbot,
 Sy volgden het beſluit van hun rampſalig lot:
 En hebben uit de Stat Percote ſich begeven,
 En uit hun Vaders huis, ten koſte van hun leven.

Want Diomedes heeft hen beiden neêrgevelt.
 En trok hen van het lyf de wapens met geweld.
 Ulyffes onderwyl door dapperheit gedreven,
 Heeft voor syn woedent fwaert de Vyanden doen beven:
 Waer meê hy heeft geflacht den Helt Hippodamus,
 En fonde na d'Acheron daer na Hyperochus.
 Van boven Idâs top, fag Jupiter hen vechten,
 Die weêr begon den moed der Grieken op te rechten.
 Hy fteute 't vluchtent heir, dat hy aenvallen deedt,
 Soo dat het dapperder als van te voren ftreedt.
 Het voordeel was gelyk, dat bei de Legers kregen,
 Die maekten heuvelen van dooden op de wegen.
 Agastrophus bleef dood door Diomedes hant,
 Die vechtende te voet door hem wiert aengerandt:
 En heeft hem met syn piek in felle moed doorfteken.
 Hadt hy syn kar gehadt, hy was 't gevaer ontweken.
 Daer achter het gedrang syn schiltknaep meê bleef ftaen,
 Dies hy die miffende syn lot niet kon ontgaen.
 Als Hector van dien Helt het lyk den gront fag dekken,
 Quam hy met groot gefchreeuw, op Diomedes trekken,
 Syn benden volgden hem, gemoedigt tot den slag.
 Soo ras als Tydcus Soon de Troijers nadren fag:
 Sprak hy Ulyffes aen, en feide feer verbolgen,
 Op defe donkre wolk fal licht een onweêr volgen.
 Wy moeten evenwel niet fwichten, dapper Helt,
 Maer wederftaen 't geweld van Hector met geweld.
 Als hy dit hadt gefegt, heeft hy syn speer gedreven,
 Op Hectors ftalen helm; doch die is heel gebleven:
 (Een gift die aen dien Prins Apollo voormaels gaf:)
 Dies fteute van 't helmet Tydides werpfchicht af.
 En evenwel de slag heeft duifeling gegeven,
 Daer Hector door bedwelmt is niet voor aen gebleven,
 Maer week wat achterwaerts, daer hy op d'aerde viel,
 Mits dikke duifterheit benevelde oog en ziel.
 Doch hy bequam weêr haest, en niet bequaem tot ftryden,
 Reedt hy uit het gevecht, om verder ramp te myden.

Tydides volgde hem den degen in de hant,
 En riep hem na, ontvlucht gy dus uw dood en schant?
 Het heeft niet veel gefcheelt of ik hadt u doen sneven,
 Indien Apollo u geen byftant hadt gegeven.
 Maer ik verzeker u, als gy my weêr ontmoet,
 Dat ik in dat geval niet fparen fal u bloet:
 Nu fal ik voor u vlucht de Troijers doen betalen,
 En die in plaats van u, na d'Acheron doen dalen.
 Syt gy myn hant ontfnapht het is niet sonder hoon.
 Dit hebbende gefegt ging hy na Peons Soon,
 Om van fyn wapenen het doode lyk t'ontblooten:
 Maer eer dat hy de gefp van 't harnas hadt ontfloten,
 Heeft Paris met een pyl hem door den voet gewondt,
 Van achter Ilus graft daer hy verborgen ftont.
 En riep hem lagchend' toe, ik heb niet mis gefchoten:
 Doch ik hadt grooter vreugt, door uw quetsfuer, genoten,
 Indien ik hadt myn pyl u door het hert gejaegt,
 Soo hadt gy naderhand de Troijers niet geplaeht.
 Die hadden onderwyl weêr adem konnen halen,
 En door uw dood een eind gekregen hunner qualen.
 Want gy geeft soo veel fchrik aen hun vertfaegt gemoed,
 Gelyk een felle leeuw aen bloode fchape doet.
 Daer Diomedes op antwoorde sonder fchroomen;
 Boogfchutter, foo gy dorft wat nader by my komen,
 En meten voor de vuift uw krachten met de myn,
 Dan soude uw pyl en boog u niet voordeel'g fyn.
 Gy pocht als of gy hadt een groote daedt bedreven,
 Dat gy my door het vel een fchampscheut hebt gegeven:
 En 't is of my een wyf hadt krabbende gewont,
 Lathartige gy fyt maer dapper met den mont.
 't Hairkrullen is uw werk, en Vrouwen te bekoren:
 Maer gy fyt tot de kryg, verwyfde, niet geboren.
 Men acht van uws gelyk den fteek noch fcheuten niet,
 Die doodelyker fyn, als ik op iemant fehiet.
 De Vrouw, van dien ik rack, fiet men haer aenficht fcheuren,
 Syn Kinderen bedroeft in rouw fyn dood betreuren.

Daer

Daer komen om syn lyk meer gieren uit de lucht,
 Als weeuw of wees, wier hert om syn afsterven sucht.

Ulysses naderde, daer op, en wat gebogen,
 Heeft d'ingefchoten pyl weêr uit den voet getogen.

De pyn was niet heel groot in 't eerste, maer begon

Onlydelyk te syn, dies hy niet dueren kon:

Dit dwong hem in der yl te klimmen op syn wagen,

En doen, door het gespan, sich na de tenten dragen.

Toen deinsde 't Grieksche heir, dat uit malkandren week:

Ulysses bleef noch staen afwachtent houw en steek.

En sprak dit in syn hert: wat sal ik gaen beginnen!

Ik heb geen kans alleen een Leger t'overwinnen.

Sal ik met d'anderen my geven op de vlucht!

Dat lydt myne achting niet, ik ben voor schandt beducht.

Indien ik onvertsaegt in 't vechten wil volherden,

Van alle kant omringt, sal ik gevangen werden.

Want Jupiter vervolgt de Grieken met syn haet,

Die hy, door angst en vrees bevangen, wyken laet.

Maer dat is evenveel: Ik moet my reeds verwyten,

Dat ik getwyffelt heb: moet sich een Helt niet quytten?

Een Bloedaert neemt de vlucht, een Man van moed blyft staen,

En, wat hem overkomt, siet geen gevaren aen.

Terwyl hy overweegt in syn gemoed die dingen,

Siet hy de Troische macht hem nadren en omringen.

Doch tot hun ongeluk, hy slaet, hy houwt, hy stoot,

Terwyl een meenigte werdt door syn swaert gedood.

Gelyk een everfwyn van alle kant besloten,

Met houwens in de muil komt op de bloedjacht stooten,

Soo weerde Ulysses sich, hy velt Dejopitus,

En offerde aen Godt Mars Thoön en Ennomus.

Toen is Chersidamas van 't rytuig afgesprongen,

En op Laërtes Soon in 't harnas aengedrongen.

Die heeft hem met syn swaert doen byten in het fant,

En Charops storte neêr, verslagen door syn hant.

Als Socus 't droevig lot syns Broeders hadt vernomen,

Is hy tot Charops hulp kloekmoedig aengekomen,

En rande Ulyffes aen, terwyl hy heeft gefeit,
 Gy, welkers dapperheit men roemt en wys beleit:
 d'Eer van ons beider dood fult gy van daeg verwerven,
 Met onse wapenen, of door myn handen fterven.

Hy fchoot op hem fyn fchicht, als hy dat hadt gefegt,
 En heeft die tot in 't vlees door 't harnas heên gehegt.
 Doch Pallas hadt de flag een weinig afgewefen,
 Dies niet was voor 't gevolg van de quetsuer te vreefen.

Ulyffes voelende geen doodelyke wont,
 Is wat te rug gegaen, van den bebloeden gront:
 En fei, rampaelge Soon van Hippafus de ftrikken
 Des doods omringen u, waer in gy haest fult flikken,

Waerom hielt gy my op, en hebt op u gehaelt,
 Den flag die op den kop der andren was gedaelt.

Gy fult van uw befluit de reukeloosheit boeten,
 Als Lachesis u fal neêrvellen voor myn voeten.

En Pluto tot fyn deel verkrygen fal uw ziel,
 En ik u wapentuig, foo ras ik u verniel.

Als hy dit hadt gefegt, is Socus hem ontweken,
 Door dien aen hem de moed door 't dreigen quam ontbreken:

Maer hy wiert achterhaelt door d'onvermoeiden Griek,
 Die hem van achteren doorboorde met fyn pick.

Hy viel op 't aengeficht en heeft de fpraak verloren,
 En moeft noch voor fyn dood Ulyffes fchimpen hooren.

Gy hebt, fei die, gedacht dat gy waert rap te voet,
 Uw loopen was vergeefs, de dood maekt raffer spoet.

Uw Ouders fullen nu den trooft niet hebben mogen,
 Te fluiten met hun hant de fchelen van uwe oogcn.

De gieren fullen u hier vinden in het flyk,
 En vechten om het aes op uw verflagcn lyk.

Daer prachtig 't Griekfche Volk myne uitvaert fal doen houwen,
 En laten 't myner eer een marmre graffteê bouwen.

Toen trok hy uit fyn wont de fchicht die Socus fchoot,
 Die noch in 't harnas ftak, daer aenftonts bloet uit vloodt,

En heeft een pyn gevoelt, die hy niet kon verdragen,
 De Troijers fchepten moed, foo ras als fy dat fagen:

En

En vielen op hem aen, hy week op dese vloet,
 Die hem heeft overstort, doch langsaem voet voor voet.
 Driemaal riep hy om hulp, en seide ik ben verloren:
 Driemaal quam dat geroep in Menelaus ooren.
 Die sich heeft tot den Soon van Telamon gewendt,
 En seide Ulysses moet geraekt syn in elendt.
 Hy moet verlaten syn: wy moeten hem ontfetten,
 En soo het mooglyk is, laet ons syn dood beletten.
 Hoe dapper dat hy is, ik vrees dat het getal,
 Van soo veel Vyanden, hem doen beswyken sal.
 Dit seggend' schoot hy toe, en Ajax ging hem volgen,
 Fier als de Wapengodt wanneer hy is verbolgen.
 Ulysses was omringt door Troijers, als een hert,
 Dat door een pyl gequetst, vervolgt door jagers werdt.
 Hy keerde van sich af de slagen en de steken,
 En door 't verlies van bloet was hy byna besweken.
 Wanneer hy wiert bedekt door Ajax beukelaer,
 Die sich voor hem gestelt heeft midden in 't gevaer.
 Dat gaf de Troijers schrik, die over hoop sich stieten,
 En onder 't groote schilt Ulysses schuilen lieten.
 Tot Menelaus hem heeft op syn kar geleidt,
 Dies hy door hun ontfet geraekte in veiligheid.
 De Soon van Telamon, door dapperheit gedreven,
 Viel op de Troijers in, en bracht'er veel om 't leven.
 Hy heeft terstont gedood den dappren Polyclus,
 Natuerelyke Soon van Koning Priamus.
 Schoon hy wiert bygestaen door veel voorname Helden,
 Die sich rondom syn lyf gelyk een bolwerk stelden:
 Waer van hy heeft gequetst Lysander, Pandocus,
 Pylartes, en daer na den braven Pyraus.
 Gelyk als een rivier komt van de bergen stroomen,
 Breekt door de dyken heên, rukt uit den gront de boomen,
 Als de gesmolte sneeuw het water swellen doet,
 Soo kon niets tegenstaen aen Ajax felle moed.
 De tyding onderwyl hadt Hector niet vernomen,
 Van 't geen dat aen syn Volk reeds over was overkomen:

Om dat hy ſich aen 't hooft der ſlinker vleugel vondt,
 Die in ſlagordening aen Xanctus oever ſtondt.
 Daer hy met ſtervenden hadt opgehoopt de wegen,
 Of dooden, neêrgemaekt door ſcherpte van ſyn degen.
 En hadt vervult met bloet de velden, en de lucht
 Met weêrklank van geſchreeuw, of pynelyk geſucht.
 Hy hadt Idomeneus en Neſtor daer beſtreken,
 En hadt te voren noit getoont die dapperheden.
 De Grieken evenwel weêrſtonden ſyn gewelt,
 En weken niet een voet voor 't woeden van dien Helt,
 Die hy niet breken kon, te vaſt in een geſloten.
 Als Paris met een pyl Machaon heeft geſchoten,
 En pynelyk gewondt aen 't rechter ſchouderblat,
 Waer op Idomeneus het woort heeft opgevat:
 En ſeide, Neleus Soon, klim haefſtig op uw wagen.
 Ryd met Machaon weg uit het gevaer der ſlagen.
 Of anders krygen hem de Troijers in hun macht,
 Soo hy alvorens niet door hen werdt omgebracht.
 Een Arts gelyk als hy kan 't Leger meerder baten.
 Dan groote meenigte van dappere Soldaten.
 Hy weet hoe men een pyl moet trekken uit een wont,
 En wat heilſame drank de ſieken maakt gefont.
 Den Soon van Eſculaep wilt na uw rytuig ſlêpen,
 En voert hem op uw ſchoot na Agamemnons Schepen.
 Dat Neſtor heeft gedaen. Cebriones die ſag,
 Dat Hectors heir begon te wyken uit den ſlag,
 Is ſulks in alleryl aen Hector gaen verkonden,
 En ſprak dus Ajax heeft veel van uw Volk verſlonden,
 Terwyl dat gy het heir der Grieken hier verſlaet,
 Begeef u derwaerts dan, alwaer het qualyk gact.
 Dit ſeggende heeft hy ſyn paerden voortgedreven,
 Die ſtaende noch voor lyk noch wapens ſyn gebleven:
 Tot Hector midden in de Grieken ſich begaf,
 Maer hielt ſich evenwel van Ajax altyd af.
 Die groote dapperheit hadt op die dag bewezen,
 Tot dat hem Jupiter heeft eindelyk doen vreeſen.

't Geficht van Hector heeft, ſchrik in ſyn hert verwekt.

En met ſyn beukelaer heeft hy ſyn rug bedekt.

Doch hy bleef vechtende ſich na den Vyant wenden,

En ſtuite meenigmael de naderende benden.

Hy week gelyk een leeuw, dien 't rot der boeren dryft,

Die ſomtyts daer voor vlucht, ſomtyts weêr ſtaande blyft.

Met honger ſiet de leeuw de runderen daer weiden,

Doch hy moet van ſyn proi, door vrees van wonden ſcheiden.

Soo ging het Ajax ook, d'eer deedt hem tegenſtaen,

De vrees bewoog ſyn hert, om het gevaer t'ontgaen.

Dus laet een eſel ſich niet uit het koren jagen,

Schoon dat de jongens hem vervolgen met veel ſlagen,

Daer de bewaring aen was van 't gewas geſtelt,

Eer dat hy is verſaedt, verlaet hy niet het Velt.

De Soon van Telamon wachtte af een vlucht van ſchichten,

Eer dat ſyn groots gemoet voor het geweld wil ſwichten:

Schoon dat hy aerfelde, blyft ſyn gedrag ſoo ſtout,

Dat hy het Troiſch geweld ver van de Schepen houdt.

Hy doet ſyn beſt om 't heir der Grieken te beſchutten,

En d'aenval met ſyn ſchild der Vyanden te ſtutten:

Daer bleef ſoo meenig pyl vaſt in ſyn beukelaer,

Dat die wiert door 't gewicht voor hem by na te ſwaer:

Behalven d'anderen die men in d'aerdt ſag ſteken,

Die vlogen tot hem niet, of die hy hadt ontweken.

De dappre Erypylus, de Soon van Evemon,

Liep hem te hulp, en mikte op Vorſt Apifaon,

'Terwyl die met ſyn ſwaert op Ajax aen quam ſtooten.

Dien hy heeft met een pyl door 't ingewant geſchoten,

En hebbend' hem gedood, trok hy hem 't wapen uit:

Doch Paris ſpande een boog en trof hem door de huid.

Soo dat hy door de pijn het Leger moeft verlaten,

Doch ſprak alvorens aen de Princen en Soldaten.

En ſeide, ſoo gy niet redt Ajax uit den noot,

Soo blyft de dapperſte van al de Grieken dood.

Die ſchepten daer op moedt, en gingen ſich herſtellen,

Als op de Troijers ſag de pieken Ajax vellen,

Begaf hy ſich by hen, door byſtant opgericht,
 En heeft weêr heviger ontfteken het gevecht.
 Terwyl de Vyanden malkanderen verflonden,
 Heeft Neſtor met ſyn kar in 't Leger ſich gevonden,
 Daer hy Machaon bracht, Achilles voor ſyn tent,
 Dat ſiende, heeft het woordt tot Patroclus gewendt:
 En ſeide, gâ myn Vrient, aen Neſtor aenſtonts vragen,
 Wien dat hy uit den ſlag heeft na de Vloot gedragen?
 Het moet daer qualyk gaen. Nu ſal ik ſien den dag,
 Dat men my ſmecken ſal om byſtant met onſlag.
 Het rytuig quam ſoo ras voor by myne oogen rennen,
 Dat ik van ver niet kon, wie dat het was, bekennen.
 Sou het Maochaon ſyn! 't ſcheen of hy hem geleek:
 Waer op Helt Patroclus aenſtonts tot Neſtor week.
 Die met Machaon ſat op d'oever om te ruſten,
 Daer ſcheppende de lucht en koelte van die kuſten.
 Maer ſyn niet lang daer naer in Neſtors tent gegaen.
 Daer Hecamede heeft hen goet onthael gedaen;
 Uit Vorſt Arſinous van Tenedos geſproten,
 Die hy van 't Griekſche Volk hadt tot een gift genoten,
 Dat voor ſyn wyſheit hadt hem die ſlavin vereert,
 Als door Achilles wiert dat eilant overheert.
 Sy heeft in Neſtors kroes een lekkren drank geſchonken,
 Toen ieder hadt daer uit een braven teug gedronken,
 Set ſy hen honing voor, die nieuw was, in een vat,
 Waer in ſy uye en bloem van meel gemengelt hadt:
 Het geen den dorſt verwekt. Waer nevens men ſag blinken,
 Op tafel, Neſtors kerk, waer uit hy placht te drinken:
 Die vier hantvatten hadt, en op vier pooten ſtont,
 Met goude nagelen verciert en dubblen gront.
 Hy kon hem maer alleen oplichten, vol gegoten.
 Hun onderhout begon, als elk hadt wyn genoten.
 Daer op is Patroclus verſchienen voor de deur,
 Dien Neſtor wiert gewaer, hem ſiende door een ſcheur:
 En ging hem by de hant na binnen ſelver leiden,
 Daer hy voor hem een ſtoel uit eerbiedt liet bereiden.

Doch dese weigerde te nemen syn gemak,
 Om dat, uit grooten haest, hy liever staende sprak:
 En seide Thetis Soon, ô Nestor, soekt te weten,
 Wie dat gequettst by u heeft op uw kar geseten?
 Ik sie nu selfs dat het Machaon is geweest.
 Die my gesonden heeft is yverig van geest,
 Hy sal met ongedult myn wederkomst verbeiden,
 Laet my dan toe dat ik aenstonts van u mach scheiden.
 Gy kent de hevigheit en gramschap van dien Helt,
 En weet ook dat by hem d'ontschuldning weinig gelt,
 De wyse Nestor gaf tot antwoord; hoe kan 't wesen,
 Dat derenis met ons Achilles heeft bewesen?
 En wie dat is gewondt sich onderrechten laet:
 Hy weet niet dat ons heir is in soo slechten staet.
 De dapperste Overstens syn na hun tent gesonden,
 Ulysses en de Soon van Tydeus hebben wonden.
 Atrides is gequettst, Erypylus gewondt,
 En Arts Machaon ook, dat gy getuigen kont.
 Achilles evenwel werdt daer door niet bewogen:
 Die soude ons alle sien ombrengen voor syn eogen.
 Wacht hy dan tot de vlam de Schepen heeft verbrandt,
 En dat wy neêrgevelt zieltogen in het sant?
 Is het syn wil dat wy hier alle sullen sneven?
 Want myne kracht begint myn ligchaem te begeven.
 Ach! dat het rechtevoort behaegde aen 't Godendom,
 Dat ik de sterkte kreeg van myne jeugt weêrom!
 Als ik het ongelyk ging op d'Eleërs wreken,
 Die waren uit ons Lant met grooten buit geweken.
 Ik heb hun ryk verwoest, hun kudden weg gerooft,
 En heb Itymoneus doen sneuvelen, hun Hooft,
 Soon van Hyperochus, die 't Elis toen regeerde,
 En van de runderen den aenval moedig keerde.
 Ik heb hem aengerandt daer hy voor 't Leger stont,
 En met myn felle kling doen byten in den gront.
 De vrees beving daer op het hert van syn Soldaten,
 Meest Harders, die de schrik het Slagveld deelt verlaten.

Wy hebben grooten buit tot Pylos aengebracht,
 Daer zegepralende wy raekten in by nacht.
 Myn Vader kon syn vreugt, my fiende niet uitdrukken,
 Dat my myn eerste tocht soo wel quam te gelukken;
 Soo ras de morgenstont het licht doen schynen hadt,
 Wiert door Herauten stem verkondigt door de Stat.
 Dat wie van Elis Volk hadt plondering verdragen,
 Kon voor 't verloren goet vergoeding komen vragen.
 Elk gaf sich na de markt, alwaer door d'Ovrigheit,
 Het ingedreven Vee verdeelt wiert met bescheit.
 't Is ongelooffelyk, wat Volk daer is gekomen,
 Dat door d'Epeërs stroop hun have was ontnomen.
 Maer ik moet d'oorsack u verhalen en 't begin
 Van d'aengevangen kryg: besef dan in uw sin.
 Dat Hercules al lang, eer dit is voorgevallen,
 Tot Pylos was geweest, en overwon de wallen,
 Verwoestende de Stat; daer meenig jongeling,
 Die sich kloekmoedig queet, gevelt wiert door de kling.
 Van twalef Kinderen die Vader hadt in 't leven,
 Was ik maer d'eenigste, die over is gebleven.
 d'Epeërs namen toe door Pylos ongeluk,
 En deden ons niets aen als overlast en druk.
 Door die bejegening wiert Vaders toorn ontsteken,
 Hy liep hunn' Landen af, om schade en schand te wreeken:
 Wegnemende hun Vee, gedurende 't krakeel,
 En 't beste van den buit verkreeg hy tot syn deel.
 't Is waer, hy hadt van hen groot ongelyk geleden:
 Daer hebbend' heên geschikt vier paerden schoon van leden,
 Hartdravers voor syn kar om in de wedloopsbaen,
 Na den beloofden prys der spelen te doen staen:
 Een drievoets vat van gout, dat Vader socht te winnen:
 Maer d'onrechtvaardigheit beving Augeas finnen,
 Soo dat hy het gespan aen den koetlier ontnam,
 Die droevig weêr te voet tot synen Meester quam.
 Myn Vader kon dien hoon niet ongevoelig lyden,
 Dies hy daerom begon den Koning te bestryden.

d'Eleërs brachten haest een machtig heir in 't Velt,
 En hebben aen het hoofd de Molions gestelt,
 Die toen ter tyt noch jong en onbedreven waren,
 En in Mars oeffening maer tamelyk ervaren.
 Aen 't eind van Pylos Lant, digt aen Alpheus vliet,
 Legt op een klip een Stat, die Thryöessa hiet:
 De Vyant meende die aennadrend t'overvallen,
 Maer hy was nacuvelyks gelegert om de wallen,
 Als ons Minerva heeft daer kondschap van gedaen,
 En rade dat men moest gewapent hen weêrstaen.
 Waer toe de Pyliers niet ichenen ongenegen.
 Ik voelde myn gemoedt tot dapperheit bewegen:
 Myn Vader, tot dien tocht, vondt my te jong en teer,
 En sloot myn rytuig op beneffens myn geweêr.
 Doch te vergeefs; want ik ben uit de Stat geweken,
 En hebbe my te voet by 't Paerdevolk verstekken.
 Mits my Minerva leide en aengemoedigt hadt.
 Half weg van Thryöessa en Pylos onse Stat,
 Vindt men den Minyas, wiens waterryke stroomen,
 Men langs Aretâs muer in Thetis schoot fiet komen.
 Ons' ruitery bleef staen aen diens bemosten kant,
 Tot dat het Voetvolk was daer neffens aengelandt.
 Men raekte aen d'overfyde, als het begon te dagen,
 En langs Alpheus stroom heeft men sich neêrgeslagen.
 Daer men geoffert heeft aen Jupiter een stier,
 Een aen Neptunus ook, en een aen de Rivier.
 Een ongetemde vaers is Pallas opgedragen.
 En 't Leger heeft geschaft, als honger het quam plagen:
 Doch heeft in het geweêr geruſt den gantschen nacht.
 De Vyant onderwyl gekomen tot de gracht,
 Dacht Thryöessas wal in d'eerſten storm te winnen,
 Als hy uit 't buitenwerk 't Volk hadt gejaegt na binnen.
 Maer Mars bereide hen een doodelyk verdriet,
 Dat de belegering verdwynen deedt tot niet:
 Want 's morgens, als men hadt de Goden aengebeden,
 Wiert in hun nadering de Vyant selfs bestreden:

In d'eerſten aenval wiert 't hooft hunner ruitery,
 De brave Muliſ ter neêrgevelt door my.
 Verkrygend' ſyn geſpan, doode ik ſyn wapendrager,
 Door Agamedaeſ trouw was hy Augeaſ ſwager.
 Sy kende d'eigengenschap der kruiden van het Veldt.
 En wat kracht de Natuer in ieder hadt geſtelt.
 Na dat ik Muliſ hadt met myn ſwaert verſlagen,
 Ben ik lichtvaerdiglyk geſprongen op ſyn wagen.
 En heb ſoo grooten ſchrik in 's Vyants heir gemaakt,
 Dat het is op de vlucht uit het gevecht geraekt.
 Gelyk een dwarrelwint vervolgde ik 't ſonder marren,
 En heb tot buit gemaakt wel vyftig Legerkarren:
 Op ieder hadden ſich twee Mannen neêrgeſet,
 Die 'k door myn felle kling 't ontvluchten heb belet.
 Soo dat ons Jupiter gaf een volkomen zegen.
 Ik hadt de Molions in myn gewelt gekregen,
 Soo die Neptunus niet bedekt hadt met een wolk,
 Wier Vader hy te ſyn geloof wiert door het Volk;
 Hoewel dat Actor was te boek daer voor gebleven.
 Wy hebben uit het Veld de Vyanden gedreven,
 En grooten buit gemaakt, vervolgende hen trots
 Voor by Bupraſium en d'Olianiſche rots,
 Tot ſy genadert ſyn aen d'Aleſiſche heuveln,
 Daer ik noch voor het laetſt een Vyant heb doen ſneuvlen.
 Wanneer Minerva ons den aſtocht heeft belaſt,
 Belettend' dat ik hen heb verder aengetaſt.
 Waer mee die groote dag een einde heeft genomen,
 Dies zegepralend' ik tot Pylos ben gekomen:
 Daer Jupiter bedankt voor d'Overwinning is,
 En Neſtors dapperheit bleef in geheugchenis.
 Sie daer het geen ik was, en hoe 'k jong heb gewandelt,
 Als ik kryg heb gevoert, en het geweêr gehandelt.
 Soo doet Achilles niet, ſyn dapperheit alleen,
 Is voor ſyn eigen nut en niet voor het gemeen.
 Die ſal ſyn Vaderlant niet tot genot verſtrekken,
 Dat door ſyn hartheit kan geen voordeel daer uit trekken.

Wat wroeging fal ontftaen in fyn verftokt gemoedt,
 Als Hector 't Griekfche heir verfmoot heeft in fyn bloet,
 ô Patroclus herdenk wat u uw Vader feide,
 Als gy vertrekkende van Phthia van hem fcheide:
 En hy u na den kryg tot Agamemnon fonde,
 Daer ik my by geval toen met Ulyffes vondt,
 Om voor het Griekfche heir hulpbenden te vergaren.
 Daer Peleus met fyn Soon ook tegenwoordig waren.
 Hou, fei Menetius, in uw geheugchenis,
 Myn Soon, dat boven d'uwe, Achilles atkomst is.
 Maer mits gy ouder fyt, denk om hem raet te geven,
 Wanneer die goet fal fyn, fal daer de Prins na leven pogt
 En ftier hem in het geen hy ondernemen fal,
 Op dat hy reukeloos niet rack in ongeval.
 Achilles haelde ons in: dies wy dit konden hooren.
 Gebleven voor het Hof, om 't offer niet te storen,
 Het geen de Koning hadt voor 't Godendom bereidt,
 En heeft ons aen den difch van 't offerfeest geleidt:
 Daer 't lekkerft van het beeft aen ons wiert voorgefeden,
 Soo van het ingewant als onverbrande leden.
 Dies fyn wy weêr na huis vertrokken feer voldaan,
 Mits Peleus ons verfoek hadt gunftig toegestaan.
 Kreeg gy niet fulk bericht van dien eerwaerden Ouden?
 Het blykt, dat gy niet hebt uws Vaders les onthouden:
 't Is tyt dan dat men u die weêrom heugen doet,
 Op dat gy door uw raet Achilles toorn verfoet:
 Wie weet of enig Godt niet door fyn gunft fal maken,
 Dat gy fult fyn gemoedt door overtuiging raken.
 De reden van een Vriendt fyn van gewicht en kracht.
 Soo een voorfegging wiert tot uitvlucht voortgebracht,
 Daer hem fyn Moeder hadt van willen onderrechten:
 Hy fende u met fyn Volk, om in fyn plaets te vechten.
 Siet of gy niet wat hulp ons makkers geven kondt.
 Soo Hector u aen 't hooft der Griekfche benden vondt.
 Infonderheit indien Achilles wouw gedoogen,
 Dat gy fyn wapenen daer foudt gebruiken mogen.

De Troijers fouden u licht nemen voor dien Helt,
 Verflauwen door de vrees, en wyken uit het Velt.
 De Gricken fouden dan weêr adem halen konnen:
 Een weinig uitftel geeft weêr moedt aen d'overwonnen.
 Door verſche hulp foudt gy die redden uit den noot,
 En bergen voor de vlam ons tenten en de Vloot.
 Nestor focht Patroclus, dus ſprekent, op te wekken,
 Die afſcheit van hem nam, om aenſtonts te vertrekken.
 Toen ging hy langs een plaets daer marketenters ſtaen,
 Daer recht gevordert werdt, en Godsdienſt werdt gedaen,
 Om 't geen hy hadt gehoort Achilles te verkonden,
 En wat gequetſten hy by Nestor hadt gevonden.
 Alwaer hy heeft ontmoet den Soon van Evemon,
 Wiens doorgelchoten dy hem qualyk dragen kon.
 Die quam uit het gevecht, het ſweet droop langs ſyn wangen,
 En men kon door het bloet naſpeuren ſyne gangen.
 Maer noch 't verſtant noch moedt begaf Eurypylus,
 Die met ſeer groote pyn dus ſprak tot Patroclus.
 Het is met ons gedaen, onſe afgematte benden,
 Vrees ik dat haeft den rug aen Hector ſullen wenden;
 Die 't heir, door ons verlies gemoedigt, volgen ſal,
 En overweldigén onſe opgeworpen wal.
 Ik bidt u dat gy my wilt na de Schepen leiden,
 Op dat men een verbant mach voor myn wondt bereiden.
 Gy weet wat heilſaem is, en daer op dient geſmeert,
 Nadien Achilles u de heelkunſt heeft geleert.
 Waer in hy ſelver was door Chiron onderweſen:
 Machaon is gequetſt, die my niet kan geneſen,
 En Podalirius is noch in het gevecht.
 Hoe grooten haeft ik heb, heeft Patroclus geſegt,
 Ik ſal in deſen ſtaet, myn Vriendt, u niet begeven:
 Hy heeft hem onderſteunt, en is by hem gebleven,
 Tot hy hem in ſyn tent verbonden hadt geleit,
 Op vellen, die een ſlaef hadt op den gront geſpreidt.

Einde van het elfde Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

T W A E L F D E B O E K.

Et vechten duerde noch hoe wel de Grieken weken,
 En Hectordeedt syn best, om in hun werk te breken.
 Dat tot bescherming was van hunne Vloot gemackt,
 En van den grooten buit in hunne hant geraect.
 Terwyl het was gesticht in weêrwil van de Goden,
 En dat de Grieken hen geen offerhanden boden,
 Kon het niet duersaem syn; schoon 't stant gehouden heeft,
 Soo lang de Stat sich weerde, en Hector heeft geleest:
 En sich Achilles liet door gramschap overheeren,
 En hy het Grieksche heir syn bystant liet onberen.
 Maer als de dappersten der Troijers naderhant,
 Meest waren door het swaert gesneuveld in het sant:
 En naer een fellen kryg van tien volkomen jaren,
 Van Troijen eindelyk de Grieken meesters waren:
 En hadden Ilium geplundert en verbrant,
 Weg synde met den buit gevaren na hun Lant.
 Toen hebben Godt Neptuin en Phebus goet gevonden,
 Te slechten desen muur tot aen de diepste gronden.
 En hebben daer op aen de wateren gewendt,
 Die Ida na de zee van het gebergte sendt.
 Waer door het metselwerk, den tyt van negen dagen,
 Wiert onophoudelyk door dat geweld geslagen:

Soo dat de grontslag zelfs foodanig wiert vernielt,
 Dat de nakomeling geen blyk daer van behielt.
 Doch dit fou naer het endt des Oorlogs eerst geschieden.
 Nu, wanneer Hector sag de Grieken voor hem vlieden,
 Heeft hy die achtervolgt, en hen daer ingejaegt,
 Voor 't woeden van dien Helt tot in de ziel verstaegt.
 Gelyk een felle leeuw met vlammen in syne oogten,
 Op de bloethonden komt en jagers aengevlogen,
 Die steunende op syn kracht, geeft nergens blyk van vrees,
 Maer een verwoede klauw of tant slaet in hun vlees.
 Soo moedigt Hector aen syn dappre metgefallen,
 Om d'opgeworpen wal en mueren neer te vellen:
 Syn paerden bleven staen verwondert voor de gracht,
 Soo dat hy te vergeefs den storm heeft aengebracht.
 Het was onmogelyk daer in te konnen dalen,
 Om dat die was beset rondom met scherpe palen.
 Vol water, en te diep om door te konnen gaen:
 Dies Sprak Polydamas aldus de Troijers aen.
 O Hector gy begint ondoenelyke dingen:
 De paerden kunnen niet die grachten overspringen.
 En of men op den gront al takkebossen droeg,
 Is voor de ruitery die plaets niet ruim genoeg.
 Al raekte die daer in, sy fou met nadeel strieden,
 En 't Voetvolk fou daer ook de neêrlaeg moeten lyden.
 Doch schoon dat Jupiter de Grieken bracht in noot,
 En dat sy door de vrees wegliepen na de Vloot.
 Wy moeten evenwel niet reukeloos ons wagen,
 En altyt syn bedacht voor onverwachte lagen.
 Hoe quamen wy te rug soo ons de Vyant floeg,
 En scheppende weêr moedt, ons uit de werken joeg?
 Wy souden door de gracht beswaerlyk konnen raken,
 En hy soude onder ons een groote slachting maken.
 Soo dat'er qualyk een in Troijen brengen sal,
 De tyding van 't verlies, en van ons ongeval:
 Indien men my geloof, wy sullen best beklyven:
 Soo wy de paerden hier en wagens laten blyven,

En doen den storm te voet, soo Hector voor wil gaen,
De Grieken sullen dan den aenval niet weerstaen.
Soo sprak hy, en dien raet liet Hector sich behagen,
En sprong ter selver tyt gewapent van syn wagen.
De Troijers volgden na het voorbeeld van dien Helt,
Soo dat de wagens syn omtrent de gracht gestelt.
Het Voetvolk wiert verdeelt in vyf srydbare hoopen,
En in slagordening geset om storm te loopen.
Het grootst' getal dat braef en ongeduldig was,
Is Hectors last gevolgt en van Polydamas.
Die heeft Cebriones syn knaep by sich gehouwen,
Om dat hy best op hem syn selven dorst vertrouwen.
Paris, Alcathous, Agenor, voerden aen,
Het tweede deel van 't heir, om 't eerste by te staen,
Indien door tegenstant het wiert te rug gedreven.
Aen 't derde wiert bevel door Asius gegeven,
Die van Arisba quam, en door Deiphobus,
Beneffens Helenus, twee Soons van Priamus.
Het vierde heeft geleidt Eneas hoog geboren,
Die tot plaetshouders hadt van syn gebiedt verkoren,
Archilochus en ook syn Broeder Acamas,
Wier dapperheit voorheên aen hem gebleken was.
Het vyfde, dat bestont uit toegesonden benden,
Liet na de Vyanden sich door Sarpedon wenden:
Afteropeus was beneffens hem gestelt,
Met Glaucus, wier gedrag uitmuntent was in 't Velt.
Dat Volk bedekte sich met schilden, in gedachten,
Dat het door storm op storm de werken sou verkrachten.
En heeft de wapenen, voort trekkent, opgevat,
Gelyk Polydamas, aen hen geraden hadt.
Doch Asius alleen liet sich niet overreden,
En wilde styf van sin niet van syn rytuig treden.
Waer op hy heeft gedacht te nadren tot de Vloot,
Maer eer d'onfinnige, soo ver quam, was hy dood.
Hy meende door de poort, waer van de Grieken waken,
Die aen de flinkerhant was open, in te breken:

196 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Alwaer hy onverwacht Polypoëtes vondt,
 Die met Leonteus daer tot bescherming stont.
 (Die beiden van het bloet van de Lapiten waren)
 Om den verlaten post voor inval te bewaren.
 Een eik blyft niet soo vast op het gebergt gehecht,
 Wanneer de noordewint met onweêr dien bevecht,
 Als die twee Helden syn pal aen de poort gebleven,
 En hebben Afus daer van te rug gedreven.
 Die stootende syn hooft 't onslag der Goden brak,
 En stampent met den voet tot Jupiter dus sprak:
 Gy syt een leugenaer, het geen gy ons doet blyken,
 Wie dacht, dat niet voor ons twee Mannen souden wyken!
 Sy blyven evenwel omtrent den ingang staen,
 Als byen, die den roof van wespen tegen gaen.
 Hoe sterk wy syn geweest, 't getal kon ons niet baten,
 Wy konden hen daerom den post niet doen verlaten.
 Sy vreesden noch voor dood, noch voor gevangenis,
 Soo dat dese oneer ons door u beschoren is.
 De trotsheit van die tael kon Jupiter niet raken,
 Die Hector op dien dag gelukkig wilde maken.
 Gelyken yver wiert getoont aen ieder poort,
 Daer wiert een moortgeschrei der vechtende gehoord:
 De Troijers syn met swaert en fakkels aengevallen,
 De Grieken keerden die van Schepen en van wallen.
 De Goden, die voorheên hen hielpen, leden spyt,
 Niet durvende haer gunst hen toonen in de stryt.
 Het is onmogelyk de daden te beschryven,
 Die men heeft dese twee Lapithen sien bedryven.
 Polypoëtes heeft, Pylon en Ormenus,
 Met syn gevelde lans gedood, en Damafus.
 Hippomachus gequetst door Leonteus degen,
 Dwaars door syn draegbant heên, is dood ter aerd gesegen.
 Die naderhant noch heeft doen vallen op het gras,
 Orestes, Jamenus, Menon, en Antiphas.
 Terwyl dat hy 't geweêr de dooden heeft ontnomen,
 Is met Polydamas, Prins Hector daer gekomen,

Met

Met d'alderbraeffte jeugt, vol yver, moedt en kracht,
 Doch fyn door een geficht weêrhouden voor de gracht.
 Het geen heeft fchrik verwekt in het gemoedt der Volken,
 Men fag ter flinkerhant een Arent in de wolken,
 Die uit fyn klauw een flang liet vallen op den gront,
 Door dien hem aen de keel hadt het serpent gewondt,
 Waer op Polydamas aen Hector quam te leggen,
 Hoewel gy myn bericht placht qualyk uit te leggen,
 Soo moet ik evenwel, met myn gering verftant,
 Voortbrengen, 't geen my dunkt voordeelig voor uw Lant.
 En wil door mynen raet voorkomen onfe fchanden:
 Laet ons niet op de Vloot de Grieken aen gaen randen.
 Gy fiet dat Jupiter een quaet voorteecken geeft,
 Het geen het hert verfaegt van de Troijanen heeft.
 Gelyk als d'Adelaer fyn proi niet weg kon fleepen,
 Soo fullen wy, geraekt tot voor de Griekfche Schepen,
 Door de bolwerken heên, de fakkel in de hant,
 Daer vinden mogelyk foo grooten tegenftant,
 Dat wy niet weêr te rug met glory fullen trekken,
 Maer met ons dooden romp den oever overdekken.
 Dat is 't geen Jupiter aen ons voorfeggen laet,
 Indien een wigchelaer voorteecken verftaet.
 Toen wiert Polydamas door Hector aengekeken,
 Door wederwaardigheit was fyn geficht ontfleken,
 Die aldus tot hem fprak; ik ben gantsch niet voldaan,
 Door de vermaningen, die 'k heb van u verftaen.
 Het is of gy niet dacht op 't geen ik u hoor fpreken,
 Of dat u het verftant quam rechtevoort t'ontbreken.
 Hoe! raedt gy dat men ftelt uit de geheugchenis,
 Het geen aen ons belooft door 't Hooft der Goden is?
 Beloften die men moet voor onweêrroeplyk houwen,
 En die onfeilbaer fyn; daer wil ik op vertrouwen,
 Meer als op het gefchreider vogels of hun vlucht,
 Het fy dat men die rechts of flings fiet in de lucht.
 Ik laet door wigchelaers my des niet onderrechten,
 Het beft voorteecken is voor 't Vaderlant te vechten.

Voor ons, laet ons dan doen dat Jupiter begeert,
 En hem gehoorfaem fyn, die het Heelal regeert.
 Wat doet, Polydamas, u voor den uitflag duchten?
 Gy fet geen voet by ftek, maer fyt gewoon te vluchten.
 Al bleven al te mael wy op de Schepen dood,
 Gy wacht de Vyanden noit af; gy hebt geen noot.
 Doch ik verzeker u, foo gy, door vrees gedreven,
 Uit den aenftaenden flag u felven mocht begeben,
 Of dat gy anderen daer toe ook hadt verleidt,
 Dat ik u ftraffen fal voor die lathartigheid.
 Als hy dit hadt gefegt, is hy eerft aengevallen,
 Aen 't hooft van fyn gevolg, kloekmoedig op de wallen,
 En Jupiter deelt ftof opryfen door den wint,
 Waer door toen het geficht der Grieken wiert verblint.
 Wien hy den moedt benam, en hadt dien dag befloten,
 Dat hy de dapperheit der Troijers fou vergrooten:
 Die fteunende op het geen, dat hy hen hadt beloofd,
 Aenvielen op het werk met neêrgebogen hooft.
 Hun ramshooft deelt het puin der mueren nederdalen,
 Sy trokken uit den gront een menigte van palen:
 En hoopten dat hen haest de weg foude open ftaen,
 Waer door tot aen de Vloot fy fouden kunnen gaen.
 De Grieken onderwyl fyn niet te rug geweken,
 Maer hebben hun gefluit met houwen en met fteken.
 d'Ajaxen hebben fich in d'opening gefteelt,
 Afkeerend' van de breuk 't Vyandelyk gewelt.
 Sy moedigden meer aen die geen, die dapper fteden,
 En noopten door verwyf die hunnen plicht niet deden.
 Spitsbroeders feiden fy, wier kloekheit is vermaert.
 En gy, wier dapperheit hun deugt niet evenaert.
 (Want in de kryg werdt elk niet even hoog geprefen.)
 Door u kan grooten dienft gelyklyk fyn bewefen.
 Soo gy malkanderen kloekmoedig onderfteunt,
 En 's Vyants Veltgefchrei noch dreigen u niet kreunt.
 Soo lang, tot Jupiter wil uwen arbeit kroonen,
 En Agamemnon u fal voor uw daden loonen.

Het seggen van die twee gaf leven aen den slag,
Waer op men in de lucht een vlucht met pylen sag:
Gelyk als 's winterdaegs de wolken syn betrokken,
Waer uit de sneeuw bedekt de heuvelen met vlokken:
Als Jupiter syn schat van onweêr open doet,
Soo heeft men op malkaer met pyl en steen gewoedt.
De Troijers hadden noit geen opening gevonden,
Hadt Jupiter syn Soon Sarpedon niet gelonden:
Die heeft met fellen moedt de Grieken aengetaft,
Gelyk een fiere leeuw, die heeft te lang gevaft,
Om dat hy op de jacht geen proi hadt konnen vinden,
En daerom uit de kudde een lam soekt te verslinden.
Soo trat die jongen Helt in 't blinkende geweêr,
Met een rondas bedekt, in ieder hant een speer,
Om in d'affnydingen der Grieken in te dringen,
En hen, soo 't mooglyk was, tot d'overgaef te dwingen.
Voortgaende na het werk, sprak hy dus Glaucus aen:
Hoe werdt in Lycien ons soo veel eer gedaen?
Waerom werdt d'eerste plaets op feestten ons gegeven?
En onsen lof alom aen Xanthus stroom verheven?
Waerom verkrygen wy het lekkerst van den dis?
Daer altyt onse kroes de grootste beker is.
Wy moeten ons daerom dat voorrecht waerdig toonen,
En niet in het gevaer noch d'arbeit ons verschoonen.
Op dat men seggen mach, de Vorst van het gebiet,
Van 't vruchtbaer Lycien, heerft sonder glory niet.
't Is recht dan dat hy sal de vetste lammers eten,
En door den besten wyn syn forgen steeds vergeten.
Siet met wat dapperheit syn yvrig Volk sich quyt,
Hoe dat het sich voor aen komt stellen in den stryt.
Soo men ontrekkende sich aen de krygsgevaren,
Kon leven, sonder out te worden, lange jaren,
En sonder ongemak van d'ouderdom en pyn:
Welvarende en gefont onsterffelyk kon syn:
In dat geval soude ik niet wagen hier myn leven,
Noch u, om sulks te doen, myn raet niet willen geven,

Wat

Wat glory dat aen u hier door te wachten staet.
 Doch mits ons tot de dood 't lot duisent wegen laet.
 En dat geen sterveling sich daer van kan bevryden,
 Laer ons om glory dan den Vyant gaen bestryden.
 Dus sprak hy: en hy vondt daer Glaucus toe bereidt,
 Die met hem heeft na 't werk de Lyciers geleidt.
 Menestheus, Petus Soon, begon daer voor te schroomen,
 Als hy hen na den post, hem toevertrouwt, sag komen,
 En keek de benden door, toen hy wiert aengerandt,
 Of hem geen Overste sou bieden onderstant,
 En sag dat na hem toe d'Ajaxen quamen dringen,
 Met Teucer uit syn tent, om hem braef by te springen.
 Maer 't roepen van syn stem wiert nacuwelyks gehoord,
 Door het geraes, dat wiert gemackt omtrent de poort.
 Het klikklak van 't gewêr, het schreeuwen van de Volken,
 Het rammen op den muer, verhief sich tot de wolken.
 Want Priams Soon voerde aen de Troijers over al,
 Om te bemachtigen de werken van den wal.
 Dies heeft hy den Heraut Thoötes heên gefonden,
 Om 't nakende gevaer d'Ajaxen te verkonden,
 Seg, sprak hy, dat de noot geen uitstel langer lydt,
 Mits herwaerts is gewendt het heetste van den stryt:
 't Geen ik aen het gedrag der Lyciers kan merken,
 Dat sy voornemens syn te stormen op myn werken:
 En dat, in dat geval, veel bloet sal syn gestort,
 Dies het hoognoodig is, dat ik geholpen wordt.
 Maer soo sy beide niet hun post verlaten konden,
 Om dat sy werks genoeg aen hun' besetting vonden:
 Laet Telamonius met Teucer herwaerts gaen,
 Om aen de swakste poort myn benden by te staen.
 Thoötes heeft verricht het geen hy uit moest leggen,
 En Ajax, die 't verstont, ging aen den andren seggen:
 Oileus Soon, doet met Lycomedes uw best,
 Om te verdedigen aen dese kant de vest.
 'k Moet na Menestheus my, voor korten tyt, begeven,
 En kom weêr, als ik daer den storm heb afgedreven.

Dit feggend' vloog hy voort daer het gevaer hem riep,
 Met Teucer, die daer heên met Pandion ook liep.
 Sy quamen op den poft, daer men begon te wyken,
 En daer Menestheus Volk hadt moeten haest befwyken,
 Nadien de Lyciers geklommen op den wal,
 Al waren hantgemeen, en mackten groot gefchal.
 De moedige Ajax heeft een fwaren fteen gekregen,
 Die onder aen den voet der borftweêr was gelegen,
 (Dien nu de fterkfte Man hadt naeuwelyks verfet.)
 En heeft daer meê het hooft van Epicles verplet;
 Sarpedons metgefel, die neder is gezegen,
 En door de duifeling den doodflaep heeft gekregen.
 Teucer hielt Glaucus op, die al op 't bolwerk ftont,
 En heeft hem met een pyl den blooten arm doorwondt.
 Hy voelend' fich gequetft, is van de wal geweken,
 Op dat men niet met hem de spot fou konnen fteken.
 Als dit Sarpedon fag, wiert hy daer door ontset,
 Doch fulks heeft evenwel den aenval niet belet.
 Hy deedt fyn beft, noch meer, om fynen Vrient te wreken,
 Soo dat hy met fyn piek Alcmaon heeft doorfteken.
 En als hy uit de wont gerukt heeft fyn geweêr,
 Viel op fyn aengeficht die Helt van boven neêr.
 Sarpedon focht daer op het muerwerk om te halen,
 Waer van hy door fyn kracht een ftuk deedt nederdalen:
 Het geen foo grooten breuk heeft in den wal gemackt,
 Dat daer een gantsch gelit waer teffens door geraekt,
 Soo Ajax en fyn Broer niet waren toegetreden,
 Die door hun tegenftant Sarpedon wyken deden.
 Schoon hy niet t'eenemael den aenval heeft geftaekt,
 Om dat fyn moedig hart na glory heeft gehackt.
 Doch mits de Lyciers voor 't hooft geftooten waren,
 Eer dat hy weêr begon, fprak hy dus tot de fcharen:
 Spitsbroeders moet ik sien dat u de moedt begeeft,
 Om dat u poging ftraks geen goeden voortgang heeft?
 Ik heb alreets een ftuk van 't bolwerk neêr doen vallen,
 Maer ik kan niet alleen vermeerteren de wallen:

Volgt my gefamentlyk, door die vereende macht,
 Sal haest de tegenftant fyn op de vlucht gebracht.
 De Lyciers, belchaemt door 's Konings bits verwyten,
 Syn voor de tweedemaal fch in de bres gaen quytten,
 Sy vielen met hem aen. De Grieken gaven moedt,
 Aen hun vermoeide Volk, en spaerden niet hun bloet.
 Men focht aen d'eene kant d'affnyding te verweren,
 Aen d'andre wouwen niet dan winnaers daer van keeren.
 Als bueren die door twift geraekt fyn in krakeel,
 En elk vergrooten wil te veel fyn eigen deel:
 De maetroede in de hant de grenfen af gaen meten,
 En door hartnekkigheit de reedlykheit vergeten.
 Soo bleef het Griekfche heir verdedigen den gront,
 Daer, op 't gefloopte puin, het tot befcherming ftont.
 En daer de Lyciers het fochten van te jagen,
 Door fteenen, fwaert en pyl verdubblend' hunne flagen.
 Die vluchten waren niet meer voor de dood bevrydt,
 Als die pal bleven ftaen in 't heetfte van den ftryt.
 Het bloet is langs den gront van alle kant gevlooden,
 En 't aerdryk wiert bedekt met meenigte van dooden.
 d'Aenvallers evenwel die wonnen niet een voet,
 Mits elk hartnekkig Volk fyn voordeel heeft behoedt.
 Gelyk een Vrouw die moet van haren arbeit leven,
 En foekt haer kinderen daer door den koft te geven,
 Hare afgesponnen wol te wegen is gewoon,
 Op dat fy niet te veel fou trekken voor het loon:
 Soo evenwichtig is verlies en winft gebleven,
 Tot Heftor heeft op 't werk de Troijers aangedreven:
 En feide tot fyn Volk Troijanen volgt my naer,
 Daer ik u na de Vloot fal voor gaen in 't gevaer.
 Wy fullen van den muer den kruin haest winnen kunnen,
 Mits Jupiter aen my wil d'overwinning gunnen.
 Sy vielen daer op aen, den degen in de hant,
 En trokken meenig fluk van 't muerwerk in het fant.
 Hy fag een fwaren fteen, (de fterkfte onfer dagen,
 Die fouden fulken fark niet leggen op een wagen,)

Dien heeft hy van den gront, in d'armen opgelicht,
Mits Jupiter hadt eerst vermindert het gewicht.
Alfoo gemakkelyk als kan een Harder tillen,
De wolge vacht, die hy komt van een schaep te villen;
Soo licht wiert dese rots door Hector opgevat;
Als hy dien met syn arm om 't hooft geslingert hadt,
Heeft hy dien op de poort met sulc geweld gesmeten,
Dat daer de planken door aen stukken syn gespleten:
De grendels schoten los, de schotbalk heeft gedreunt,
En alles viel om ver, wat die hadt ondersteunt:
De twee hameyen syn ten laetsten opgesprongen,
En Hector met syn Volk is daer door ingedrongen.
Syn wapen gaf een glans gelyk een blixemstraal,
Hy hadt in d'eene hant de toors, in d'ander 't staal.
En viel de Grieken aen, versloeg hun bloode benden,
En dwong die met de vlucht sich na de Vloot te wenden.
De Goden hadden hem, verhit op bloet en buit,
Door hunne macht alleen, in het vervolg gestuit.

Einde van het eerste Deel, en twaelfde Boek.

1. The first part of the report is a general

statement of the purpose of the study.

2. The second part is a description of the

methodology used in the study.

3. The third part is a description of the

results of the study.

4. The fourth part is a discussion of the

implications of the study.

5. The fifth part is a conclusion.

6. The sixth part is a list of references.

7. The seventh part is an appendix.

8. The eighth part is a bibliography.

9. The ninth part is a glossary.

10. The tenth part is an index.

11. The eleventh part is a list of figures.

12. The twelfth part is a list of tables.

13. The thirteenth part is a list of

acronyms and abbreviations.

14. The fourteenth part is a list of

acknowledgments.

15. The fifteenth part is a list of

contributors.

16. The sixteenth part is a list of

consultants.

17. The seventeenth part is a list of

advisors.

18. The eighteenth part is a list of

reviewers.

19. The nineteenth part is a list of

editors.

20. The twentieth part is a list of

publishers.

21. The twenty-first part is a list of

distributors.

22. The twenty-second part is a list of

retailers.

23. The twenty-third part is a list of

wholesalers.

24. The twenty-fourth part is a list of

agents.

25. The twenty-fifth part is a list of

licensees.

26. The twenty-sixth part is a list of

franchisees.

27. The twenty-seventh part is a list of

partners.

DE ILIAS
VAN
HOMERUS,

In Neêrduits gerymt door den Heer

KOENRAET DROSTE.

TWEEDE DEEL.

TE ROTTERDAM,

Gedrukt by PIETER DE VRIES, Boekdrukker en
Boekverkooper op de Kipstraet, over de Convoysteeg 1721.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

DER TIENDE BOEK.

NA dat Saturnus Soon geopent hadt de wegen,
 Voor Hector nade Vloot, dien hy ſeer was genegen,
 Liet hy hem naderhant ſelfs met ſyn Volk begaen,
 Om 't nakende gevaer en arbeit uit te ſtaen.

Hy wende ſyn geſicht na Thracien, en Steden,
 Waer van d'Inwoonders ſyn gemeenlyk wel bereden:

Soo dat daer komt van daen de beſte ruitery;

En na de Miſiers die vechten van naby.

De Hippomolgers ook, die maer van ſuivel leven,

En die van Abiën, die elk het ſyne geven.

Hy ſag van Troijen af, geloovend' dat geen Godt,

De Troijers helpen ſou, noch Grieken, naer 't verbodt.

Neptuin, die op een berg van Samos was geſeten,

Quam de verandering van Jupiter te weten:

Hy ſag den gantschen berg van Ida, daer hy ſat,

De Griekſche watermacht, en de Troijaenſche Stat.

Vol van bekommering hadt hy ſyn grot verlaten,

Op dat hy aen mocht ſien het vechten der Soldaten.

Als hy ſyn Grieken ſag geſmeten overhoop,

Is hy haest neêrgedaelt met een geſwinden loop.

De bergen daverden, waer langs hy quam getreden,

En is in Egues Stat, geraect in drie vier ſchreden.

Daer

Daer heeft hy een Paleis vol gout en kostlykheit,
 Dat midden in de zee op harde klippen leit.
 Hier ging hy tot den kryg de wapenen aenvaerden,
 En spande selver in synce uitgeruste paerden:
 Die snelder als de wint, hem rukken door de zee,
 Wanneer hy werdt omringt door Amphitrites vee.
 By 't eilant Tenedos is een spelonk te vinden,
 Daer binnen in Neptuin syn paerden vast ging binden:
 Waer voor hy in een krip onsterflyk voeder smeet,
 Op dat hy die daer vindt, weêrkeerende, gereet.
 Toen heeft hy na het heir der Grieken sich begeben,
 Dat na de Schepen wiert door Hectors Volk gedreven.
 Maer hy, in Calchas schyn, gaf hen weêr nieuwen moedt,
 En sprak d'Ajazen aen, versadigt noit van bloet.
 Gy, sei hy, moet de Vloot bevryden voor 't verbranden,
 Die Hector met de toors sal soeken aen te randen:
 't Is de behoudenis der Grieken, houdt daer stant,
 Herstelt de vluchtenden, en biedt daer aen de hant.
 Schoon dat de Vyant heeft ons werken ingenomen,
 Voor d'andre aenvallen is soo veel noch niet te schroomen.
 De Grieken sullen daer wel stuiten het gewelt,
 Als gy u in 't gevaer voor onse Schepen stelt.
 Van die kant hebben wy de grootste schâ te wachten:
 De Goden willen u verleenen moedt en krachten.
 Op dat gy Hectors drift tot ons verderf belet,
 Die wert door Jupiter tot woeden aengeset:
 Waer van hy heeft de hulp in het gevecht genoten,
 En stoffen durft; dat hy is uit syn bloet gesproten.
 Dit seggend' raekte hy hen beiden met syn staf,
 Daer hy een kleine slag mede op diens schouders gaf.
 Waer door hun ligchaem wiert versterkt door al de leden,
 Of sy dien gantschen dag noch hadden niet gestreden.
 Toen heeft hy sich soo snel gegeven op de vlucht,
 Gelyk de sperwer volgt een vogel door de lucht.
 Ajax Oileus Soon heeft d'eerste het vernomen,
 En seide tot syn Neef, een Godt is hier gekomen,

Die

Die ſich verwaerdigt heeft, om onder Calchas ſchyn,
 Ons aen te moedigen om dapperder te ſyn.
 Het was de wichlaer niet: myne achterdocht vermeerde,
 Als hy ſoo ſchierlyk weêr aen ons den rug toekeerde.
 Men kent de Goden licht: daer by heb ik gemerkt,
 Dat my de handen ſyn en 't gantſche lyf verſterkt.
 Behalven dat ik voel meer yver om te vechten,
 En hoop, om door het ſtael ons onheil op te rechten.
 Dat werdt ik ook gewaer, 't is of myn kracht en hert,
 Sei Telamonius, op nieuws ontſteken werdt.
 Terwyl dat deſe twee dus met malkandren ſpraken,
 Ging d'achterſten van 't Volk Neptunus kloeker maken:
 Dat by de Schepen hadt verfrifte lucht geſocht,
 Op dat het wat verpooft weêr adem ſcheppen mocht.
 Hy in den ſchyn hervormt van een der Overheden
 Sprak dus de Grieken aen, en voerde deſe redenen:
 Teucer, Meriones, Thoas, Deïpyrus,
 Peneleus, Leïtus en gy Antilochus.
 (Die alle ſeer vermaert door brave daden waren)
 Hoe! ſult gy rechtevoort uw glory niet bewaren!
 Argyvers, daer op ik heb al myn hoop geſet,
 Dat door u uit gevaer de Vloot ſou ſyn geredt.
 Soo gy 't gevecht verlaet, dan werden wy geſlagen,
 De beenen ſullen ons niet van den oever dragen.
 ô Goden! moêft ik ſien, het geen noit is geſchiedt,
 Dat gy, der Grieken bloem, voor de Troïjanen vliedt!
 Daer ſy certyts voor u als bloode harten weken,
 Die door de wolf vervolgt ſich in het boſch verſteken.
 Sy, die de Griekſche macht niet konden wederſtaen,
 Die taſten rechtevoort u voor de Schepen aen!
 Door d'ongehoorſaemheit van onſe bloode benden,
 En Agamemnons fout, die dorſt Achilles ſchenden.
 Laet ons verbeteren door dapperheit die ſchult,
 'k Hoop dat gy tot uw plicht haêft wederkeeren ſult.
 Men ſou van anderen de laſheit eer verſchoonen,
 Als van u, die men heeft ſoo moedig ſich ſien toonen.

Werdt een gemeen Soldaet door my verhaſſebaſt,
 Om dat hy loopen gaet, of op den dienſt niet paſt?
 Voorwaer niet. Maer ik moet my over u beklagen,
 Om dat ik dacht, dat gy u dapperder foudt dragen.
 Rampſaligen gy fult ons brengen in 't verderf,
 Indien ik geen gehoor op myn vermaen verwerf.
 Keert tot u ſelven weêr, en wilt u wel bedenken,
 Dat gy uw achtbaerheit door deſe ſchandt fult krenken.
 Nu de verſchanſingen meeft open ſyn gemaakt,
 Is Hector met ſyn Volk voor onſe Vloot geraekt.
 Daer is niet overig, dat hem ſou konnen keeren,
 Wy moeten met ons lyf hem van de Schepen weren.
 Door die vermaningen, hen door Neptuin gedaen,
 Is in het Griekſche heir weêr nieuwe moedt ontſtaen.
 Het ging in orden ſich rondom d'Ajaxen ſetten,
 Om het aennaderen de Troijers te beletten:
 Als of het door Godt Mars of Pallas was herſtelt,
 En wachte moedig af het nakende geweld.
 De Grieken hielden ſich ſoo vaſt in een geſloten,
 Dat ſy de Vyanden met pieken konden ſtooten.
 De Troijers hebben ſchildt op ſchilden aengeſet,
 En ſwierden door de lucht de pluimen van 't helmet:
 Gelyk de wint beweegt de toppen van de boomen.
 De Grieken hadden luſt om aen den Man te komen,
 Maer het Troijaenſche heir voorquam die driftigheit,
 Dat tot den aenval wiert door Hector ſelfs geleidt.
 Hy drong foodanig aen, gelyk als waterbeken,
 Neêrdalen van 't gebergt, en door de dyken breken.
 Al wat hem tegenſtont wiert door ſyn ſwaert gedood,
 Op dat hy nad'ren mocht tot aen de Griekſche Vloot.
 Doch als hy was geraekt tot aen d'Argoſſe benden,
 Hoe ſeer hy heeft gepoogt, hy kon die niet doen wenden:
 Hy wiert daer door geſtuit, wat ſlagen dat hy gaf,
 Sy bleven onbeweegt, en welen hem ſteets af.
 Als Hector ſag, dat hy hen niet uit een kon breken,
 Is ſuchtende van ſpyt hy achterwaerts geweken:

En fchreeuwde luitskeels uit, Troijanen houdt maer ftant,
 Gy die voor defen hebt verkregeen d'overhant,
 Ik fal de Grieken haest doen wyken voor myn flagen,
 Sy fullen myn geweld niet konnen lang verdragen,
 Schoon fy foo vast in een, gelyk een toren, ftanen.
 Is 't waer dat Jupiter my fet tot vechten aen.
 Als hy dit hadt gefegt, door 't ernftige vermanen,
 Heeft Hector nieuwen moedt geflort in de Troijanen.
 De Prins Deiphobus door yver opgewekt,
 Tradt met fyn fchild voor aen waer door hy was bedekt,
 Om van fyn dapperheit blykteekenen te geven:
 Meriones die 't fag, heeft fluks fyn pick gedreven,
 In 't midden van het fchild; daer hy foo fel op ftak,
 Dat daer van punt en hout gelyk in ftukken brak.
 De Soon van Priamus wiert door de vrees bevangen,
 Als hy foo harden ftoot hadt op fyn fchild ontfangen.
 Meriones misnoegt om 't breken van fyn fpeer,
 Liep na fyn tent te rug, en focht een andre weêr.
 Men hoorde in het gevecht, fterk fchreeuwen, fuchten, klagen,
 Terwyl dat Imbrius door Teucer wiert verflagen:
 Die met de Dochter was van Priamus getrouwt,
 En hadt in Pedafus een groot Paleis gebouwt,
 Waer in hy met fyn Vrouw Medeficafte woonde,
 Eer Paris door fyn roof Vorft Menelaus hoonde.
 Maer fints door dat krakeel een Oorlog was ontflaen,
 Is, in fyn Schoonvaers Hof, hy met de woon gegaen:
 Die hem heeft lief gehad gelyk fyne eigen Soonen,
 En liet hem door fyn Volk ook foo veel eer betoonen.
 De Soon van Telamon heeft hem door 't oir gewondt,
 En deedt hem met fyn pick neêrvallen op den gront.
 Gelyk als men omver een Elleboom fiet hakken,
 En met fyn groene kruin op d'aerde neder fakken.
 Syn wapenrufting gaf neêrvallent groot geluit,
 Die d'edle Teucer focht te krygen tot fyn buit.
 Doch Hector naderde, dat willende beletten,
 En meende hem fyn pick dwars door het lyf te fetten.

Teucer ontweek de slag, die quetste Amphimachus,
 Soo dat viel overhoop, den Soon van Oeteatus.
 Als Hector socht diens hoofd van het helm t'ontblooten,
 Is Telamonius, die 't merkte, toegeschoten,
 Doch hy drong door het stael van 't schilt niet met syn steek,
 Al hadt die soo veel kracht, dat Hector daer voor week:
 Dies hy verlaten moest de dooden die daer lagen,
 Die door de Grieken syn ten eersten weggedragen.
 Menestheus onvertslegt nam op met Stichius,
 Athenes Overstans, 't lyk van Amphimachus.
 d'Ajaxen hebben dat van Imbrius gevonden,
 Als leeuwen die een hert ontfetten aen de honden,
 En sleepten 't weg, als 't was van het gewêr berooft,
 Oileus Soon sneedt af Amphimachus het hoofd,
 En heeft het als een steen de Troijers toegesmeten.
 Neptunus quam terwyl syn klein Soons dood te weten,
 En was door dat verlies soo seer aen 't hert geraekt,
 Dat hy de Grieken heeft wêr woedende gemaakt.
 Als hy Idomeneus was in 't gemoedt gekomen,
 Heeft hy 't gelaet en stem van Thoas aengenomen,
 En heeft hem voor de Vloer en tenten ingewacht,
 Daer een gequetsten Griek door hem was ingebracht,
 Op dat die op syn wondt heelmiddels mocht ontfangen:
 Van waer hy na 't gevecht wêr spoedigde syn gangen.
 Daer sprak Neptuin hem aen, en heeft tot hem gesceit
 Waer blyft het dreigen nu der Grieksche dapperheit,
 Waer mede sy voorheen beschimpten de Trojanen?
 Vergeet Idomeneus hen daer toe aen te manen?
 't Is niet door onse schult, antwoorde die, geschiedt,
 Door lafheit van het hert begeeft de moedt ons niet.
 Noch luiheit is het ook, dat wy de Troijers vreesen,
 Het moet door Jupiter ons ingeblasen wesen.
 Maer Thoas, gy die hebt u altyt kloek getoont,
 Laet blyken dat in u de dapperheit noch woont:
 Gy weet hoe men een heir, het geen begint te beven,
 Herstellen kan, wilt ons een voorbeeld daer van geven.

Bewys het rechtevoort door woorden en de daet,
 (Het komt'er nu op aen) dat gy die kunst verstaet.
 Ik ben bereidt, sprak weêr Neptunus, dat te toonen,
 Wy moeten niemant dan, die ons niet volgt, verschoonen.
 Niet lyden dat die oit rack in syn Vaderlant,
 Maer laten hier syn lyk verrotten op het strant.
 Op dat het mach tot aen hondt of gier verstrecken.
 De tyt dringt: wilt aenstonts de wapens aen gaen trekken.
 Laet ons, Idomeneus, vereenigen de macht,
 En sien wie wyken durft of ons te helpen tracht.
 Selfs de lathartigste kan tot syn plicht wel keeren;
 Om, als hy sich bedenkt, met d'andren sich te weren.
 Veel meer dan kan door ons iets werden uitgerecht,
 Die voor de dappersten niet vreesen in 't gevecht.
 Dit seggend', heeft de Godt den degen uitgetogen,
 En midden in den stryt is hy verwoet gevlogen,
 Terwyl Idomeneus is na syn tent gegaen,
 Alwaer hy syn geweêr heeft haestig aengedaen:
 Dat schitterde van glans, gelyk de blixemstralen,
 Die Jupiter op d'aerdt laet uit den Hemel dalen.
 Soo tradt hy uit syn tent vol van ontfteken bloet,
 Als hy heeft daer omtrent Meriones ontmoet:
 Die socht een piek, om dat de syne was gebroken,
 Hem siende, heeft aldus de Helt hem aengesproken.
 Waer gaet gy dappre Soon van Molus goede Vrint?
 Hoe komt het dat ik u omtrent de hutten vindt?
 Syt gy gequetst? dat gy fyt uit den slag geweken,
 Of boodschapt gy iets nieuws, waer over gy komt spreken?
 Of hebt gy hulp van doen, die gy van my verwacht?
 Voor 't minst weet, dat ik hier niet lang te blyven dacht.
 Meriones daer op antwoorde sonder schroomen,
 Ik ben maer om een piek te soeken hier gekomen.
 Ik heb de myne omstuk gestooten op een schilt,
 En bidt u, dat gy my een andre geven wilt.
 Ik, seide Idomeneus, kan meer als eene u langen,
 Die gy kunt in myn tent by het geweêr sien hangen,

Daer ik de Vyanden heb onlangs van ontbloot,
 Als ik die door de kling heb in 't gevecht gedood:
 En roem my dat ik heb fulks meenig Heldt doen lyden;
 Men fiet van dichteby gemeenelyk my ftryden.

Van verre ben ik my te houden niet gewent.

En daerom is voorfien met wapentuig myn tent.
 Ik heb ook in myn Schip geweér en buit genomen,
 Sprak weér Meriones, maer eer ik daer kan komen,
 Verloor ik te veel tyt, het leit hier ver van daen,
 En ik foek na den ftryt ten eerften weér te gaen.
 Wanneer men vechten moet laet ik my niet lang wachten.
 Veel Grieken kennen niet myn yver noch myn krachten.

Doch het is my genoeg, dat gy myn handel weet,

Gy kunt getuige fyn, of ik myn plicht vergeet.

Voorzeker feide weér Idomeneus, uw leven,

Is onberispelyk, Meriones, gebleven,

Het fal niet noodig fyn, dat gy uw daden meldt,

Gy hebt u overal gequeten als een Heldt.

Indien wy met malkaer gelegd in hinderlagen,

Den Vyant naderen op onfe Schepen fagen,

Gewis die fou door u foo werden aengetaft,

Dat niemant fou met recht iets seggen tot uw laft.

En foo gy wiert gequett, 't foude in den rug niet wesen,

Maer midden in de borft, terwyl gy u doet vreesen.

In fulke tochten is 't dat men beft werdt gewaer,

Wie dat kloekmoedig is of angftig in 't gevaer.

Die bloode is werdt ftraks bleek, fyn hart begint te beven,

De beenen wankelen, en willen hem begeven.

Doch aen een dapper Man fpeurt men die fwakheit niet,

In welkers aengeficht men geen verandering fiet:

Syn geest is altyt vry, geruft en vol vertrouwen.

Terwyl hy befich is met fteken en met houwen,

Werdt fyn gemoedt door vrees van wonden niet ontfet,

Mits hy min op 't gevaer dan eer en voordeel let.

Doch laet op onfe deugt en kloekheit ons niet roemen,

Op dat, die 't hadt gehoort, ons niet mach fnoekers noemen,

Om

Om dat wy in gesprek verslyten hier den tyt,
Terwyl men onse hulp van doen heeft in den stryt.
Loop in myn tent, en soek het geen gy hebt van nooden.
Meriones deedt straks het geen hem wiert geboden:
En volgde Idomeneus, in fierheit van gelaet,
Den Wapengodt gelyk, wanneer hy vechten gaet.
Daer hem de Schrik en Vlucht, syn lievelings, versellen,
Die dan na d'eene kant dan weêr na d'andre hellen.
Als sy syn in 't gesicht der Vyanden gegaen,
Sprak dus Meriones den Creetschen Veltheer aen.
Soon van Deucalion waer heên sult gy u wenden?
Is 't na de flinkerhant of na de rechter benden?
Of 't midden van ons heir? gy sult behalen eer,
Daer men fiet flikkeren uw harnas en geweêr.
'k Sal, seide Idomeneus, de flinker vleugel soeken,
Die meest geleden heeft, door bystant te verkloeken.
Het midden heeft geen noot, daer stuiten het gewelt,
d'Ajaken, die daer voor met Teucer syn gestelt.
Die Helden sullen werk aen Hector kunnen geven,
't Sal wonder syn, soo hy niet werdt te rug gedreven,
Hoe fel hy woedt, eer hy de Schepen steekt in brant,
Ten sy dat Jupiter hem leenen wil de hant.
Want in de weereit werdt geen sterveling gevonden,
Ten sy syn ligchaem is verhart voor steek of wonden,
Dien Ajax niet sou doen neêrvallen in het slyk;
Hy is aen Peleus Soon in kracht niet ongelyk.
In rapheit maer alleen kon die hem overwinnen,
Die lichter is te voet. Maer laet ons werk beginnen.
Daer op begaven sy sich samen in den slag:
Als het Troijaensche heir die helden nadren sag,
Viel 't moedig daer op aen: 't gevecht wiert meer ontfteken,
Men socht aen wederkant in 's Vyants drom te breken.
Als 't onweêr, dat op een doet stooten in de lucht,
De wolken, die daer door verwekken groot gerucht,
En door een donderbui het aerdryk kan doen beven,
Dus wierden tegen een de Legers aengedreven.

Door

Door hoop, vrees, raferny en wrack op een verwoet,
Soo dat het slagvelt swom in het vergoten bloet.

Men kon daer naeuw een voet als op een dooden setten:

De klank der wapenen, en 't schitteren der helmetten,

Vermeerderde de schrik. Hy hadt een hart van steen,

Die niet bewogen wiert door 't kermen en 't geweên:

De fiere Mavors kon geen wreeder schouwspel toonen,

Als, door belang verdeelt, wiert door Saturnus Soonen.

Waer door medogeloos veel Helden wiert bereidt,

Oncindelyke smert, en veel rampsaligheid.

Nadien dat Jupiter hadt in syn raet besloten,

(Op dat hy mocht den roem van Peleus Soon vergrooten,)

Aen Hector van den slag den zegen toe te staen,

Hoewel hy 't Grieksche heir niet gantsch wouw doen verslaen:

Maer syn voornemen was, aen Thetis te doen merken,

Dat hy om haren t' wil dat voordeel uit sou werken,

Neptuin van syne kant, geresen uit den vloet,

Ging door de reijen heên, en gaf de Grieken moedt,

Hy was in 't heimelyk op Jupiter verbolgen.

Om dat hy sag, dat die de Grieken ging vervolgen.

't Recht van geboorte gaf hen op malkaer geen macht,

Mits Godt Saturnus hadt die beiden voortgebracht.

Doch Jupiter was d'outste en daerom meer ervaren,

Dies sich Neptuin niet dorst der Grieken Vrient verklaren.

Sy jammerden hem seer. Hy nam een Vreint gelaet,

Op dat hy onbekent hen dienen mocht met raet.

Elk aen syn gunstelingen wouw d'overwinning gonnen,

Waer door het stryden is weêr heviger begonnen.

Dat aen de Grieken heeft veel sweet en bloet gekost,

Die echter van 't gevaer sich vonden niet verlost.

Idomeneus, hoewel hy ouder wiert van jaren,

Soo dat men op sy hoeft al sien kon gryse haren,

Viel op de Troijers in, gelyk een jeugdig Helt,

Dies hy hen wyken deedt, voor syn verwoet geweld.

Hy doode Othryoneus, die was in 't heir gekomen,

Als hy van het beleg de tyding hadt vernomen.

Syn leven hadt hy daer door eer en min gewaegt,
Nadien dat hy ten echt Cassandra hadt gevraegt.
Hy hadt haer niet gevrydt door giften op te dragen,
Maer focht de schoone Maegt met dienften te behagen.
Derhalven hadt hy fich aen Priamus verpandt,
Dat hy verjagen fou de Grieken uit syn Lant.
Die daerom hadt beloofd syn Dochter hem te geven,
Dies ging hy overal de braefften tegenftreven.
Tot dat hy eindelyk den Creetschen Veldheer vondt,
Die hem met syn geweër na d'andre weerelt fondt.
En sprak hem aldus aen, als hy hem hadt verwonnen:
Othryoneus, foo gy uw woort fult houden konnen,
En doen het geen gy hebt aen Priamus beloofd,
Verdient gy dat gy krygt een lauwerkrans om 't hooft.
Die Koning wilde u des aen syne Dochter trouwen,
Doch wy fyn meer in ftaet om u dat woort te houwen.
Mits Agamemnon ook veel schoone Dochters heeft,
Dien men verfoeken fal, dat hy u d'eene geeft.
Komt op de Vloot, en wilt daer foo lang by ons blyven,
Dat men van het verbont kan de voorwaerden fchryven.
Gy fyt het waert, dat gy foo grooten huwlyk doet:
Dus fchimpd' trok hy weg den dooden by den voet.
Maer Afius focht hem te krygen uit de handen,
Op dat hy mocht syn Vrient bevryden voor die fchanden.
Hy ging voor 't rytuig heên, 't geen hy verlaten hadt,
Dat volgde hem, nadien syn fchiltknaep daer op fat.
En is Idomeneus kloekmoedig aengevloogen,
Op dat hy defen Helt foude overwinnen mogen:
Die wachte hem ook af, voorkomende 't geweld,
En heeft hem met syn piek in 't voetfant neêrgevelt.
Gelyk een eykeboom, tot aen de lucht verheven,
Daer, door de timmerlui de byl werdt ingedreven,
Valt naer een groot gedruis, met flag op flag, ter neêr,
Soo viel ook Afius op d'aerd' met syn geweër.
Men kon de klank daer van door 't gantsche Leger hooren:
Wiens voerman door de fchrik het oordeel heeft verloren,

En heeft niet van de kar de paerden omgewendt,
 Waer door hy het gevaer te lichter hadt omtrent.
 Antilochus, die sag hoe seer hy was verlegen,
 Heeft hem ter neêr gevelt en 't rytuig ook gekregen.
 Daer hy den voerman af op d'aerde neder smeet,
 En selfs in zegepraël daer op na 't Leger reedt.
 Deïphobus om 't lot van Asius verflagen,
 Socht met Idomeneus een scherp gevecht te wagen,
 En schoot op hem syn schicht, doch die wiert afgekeert,
 Waerom Idomeneus daer door niet is befeert.
 Descheut was niet gantsch mis. Want langs diens schilt gedreven,
 Heeft Koning Hypsenor die door het hert gekregen.
 Waer door Deïphobus soodanig wiert verheugt,
 Dat hy met luider stem dus schaterde van vreugt:
 Voor 't minst sal Asius niet ongewroken sterven,
 Maer sal een metgesel na d'Acheron verwerven.
 Dit bitter schimpen heeft de Grieken seer bedroeft,
 Voor al Antilochus, die des niet heeft vertoeft,
 Om 't lyk van Hypsenor met syn rondas te dekken,
 Op dat men 't onderwyl uit 's Vyants hant mocht trekken.
 't Geen door Mecistheus is en Achius geschiedt,
 Die 't droegen op de Vloot met hartseer en verdriet.
 Idomeneus om voort syn yver aen te wenden,
 Socht iemant dien hy mocht na d'andre weerelt senden.
 Den Helt Alcathous heeft hy eerst aengevaert,
 Dien met syn Dochters hant Anchises hadt gepaert:
 Met Hippodamia, die in haer jonge jaren:
 Toen noch veel anderen Princeffen kindren waren,
 Haer speelnoots overtrof in schoonheit en verstant,
 En aerdigheit om iets te werken met de hant.
 Dies quamen haer ten echt veel Troische Princen vragen.
 Nu heeft Idomeneus Alcathous verflagen:
 Door dien Neptunus hem met blindheit hadt geraect,
 En onbeweegchelyk syn gantsche lyf gemaect.
 Wanneer Idomeneus hem krachten sag ontbreken,
 Heeft hy hem met de piek dwars door het hert gesteken.

De borstplaet die hem hadt vaek voor de dood bevrydt,
 Week doenmaels voor het stael, synde ontrouw op die tyt.
 Door 't kloppen van syn hart sag men de piek bewegen,
 Tot, door 't verlies van bloet, hy heeft den geest gegeven:
 Hy viel met groot gedruis, verslagen op den gront;
 Idomeneus die trots sich door dat voordeel vondt,
 Riep tot Deïphobus, dunkt u niet dat drie Helden,
 Die 'k heb geslacht, de dood van Asius vergelden?
 Waer over gy soo roemt. Maer 't is noch niet genoeg,
 Ten sy dat ik u selfs by dese drie ook voeg.
 Kom nader: op dat ik uw achting mach verkrygen,
 De Kleinsoon van een Godt sal u dan haest doen swygen.
 Want op dat gy niet lang die sack in twyffel trekt,
 Weet dan, dat Jupiter Vorst Minos heeft verwekt:
 En die Deucalion, waer uit ik ben geresen,
 Op dat ik uw verderf, in dit gewest, sou wesen,
 En van uw Vaderlant. Als hy dit hadt geseit,
 Heeft Prins Deïphobus voorsichtig overleidt:
 Of hy tot onderstant een braven Helt sou soeken,
 Of dat hy daer toe sou syn selfs alleen verkloeken.
 Het eerste vondt hy best, dat hem het zekerst docht,
 Soo dat hy tot syn hulp Eneas heeft versocht.
 Die niet aen 't hooft van 't heir maer achter was gebleven,
 Om dat hem Priamus misnoegen hadt gegeven.
 Die met ondankbaerheit syn diensten hadt beloont,
 En voor syn dapperheit geen onderscheit getoont.
 Hy sprak hem aldus aen, toen hy hem hadt gevonden,
 Was niet Alcathous door echt met uw verbonden?
 Was hy uw Schoonbroer niet? die u heeft opgevoedt?
 En door Idomeneus versmoort is in syn bloet;
 Hoe! laet gy dan syn lyk tot proi der Grieken leggen?
 Eneas opgewekt, door 't geen hy hoorde seggen,
 Viel op Idomeneus, die hem heeft afgewacht,
 Niet als een jong Soldaet: die licht te vluchten tracht,
 Maer als een everfwyn, dat men vol moedt verbolgen,
 In 't diepste van het bosch, de jagers selfs durft volgen.

Het steekt de borstels op, heeft vuer in syn gesicht,
 En maekt dat meenig hont voor syne houwens swicht.
 Soo stont Idomeus vertrouwende op syne ermen,
 En riep met luider stem komt makkers my beschermen:
 Aphareus, Deïpures, en brave Antilochus,
 Meriones, en gy vermaerde Ascalaphus,
 Myn Vrienden staet my by, 'k moet met Eneas vechten,
 Dien gy hebt sien verslaen soo veel van onse knechten.
 Die dapper is en jong: was ik soo jong als hy,
 Ik hadt geen hulp van doen, en hielt al d'eer voor my.
 Dan soude ik u geen deel aen d'overwinning geven,
 Als ik hem sonder u benomen hadt het leven.
 Hy sprak: sy naderden den degen in de hant.
 Soo ras Anchises Soon vernam dese onderstant,
 Die met een heldenmoedt Idomeneus quam vinden,
 Riep hy Deïphobus, Paris, en andre Vrinden,
 Die waren aen het hooft der Troijers: op syn stem,
 Schoot ieder spoedig toe, die 't hoorde, en volgden hem..
 Gelyk men schapen siet die komen uit de weiden,
 Sich laten na de koi door den belhamel leiden:
 Dat op den avontstont des Harders hart verheugt;
 Soo schepte Eneas ook door hunne bystant vreugt.
 Men sag van wederkant de fiere benden nadren,
 En om Alcathous, die daer noch lag, vergadren.
 Sy staken op malkaer met gruwelyk geweld:
 De klank der wapenen weërgalmdo door het Velt.
 Eneas, en op hem Idomeneus gebeten,
 Die hebben tegen een het selste sich gequeten.
 Door onverduldigheid brande ieder eens gemoedt,
 Op dat elk verwen mocht syn staet met 's Vyants bloet:
 Eneas heeft syn schicht eerst uit de hant gedreven,
 En meende Idomeneus een wont meê te geven:
 Maer die ontweek de schicht, schoon die hadt sulken vaert,
 Dat sy is neêgedaelt twee voeten diep in d'aerd.
 De dappre Idomeneus was onderwyl verlegen,
 Om dat Oenomaus hem dreigde met syn degen:

Doch hy verloor geen tyt, en nam die foo wel waer,
Dat hy hem met de piek ftak door den beukelaer;
Dwars dringende door 't lyf, foo dat fyn ingewanden,
Door d'opening der wont, neêrvielen op de ftranden.
Idomeneus terftont trok weêr te rug de fpeer,
Doch kon den dooden niet ontnemen fyn geweêr.
Schoon dat hy deedt fyn beft om hem daer van t'ontblooten,
Door dien op hem geftaeg wiert meenig pyl gefchoten:
En dat door ouderom de kracht in hem verging,
Dies hy niet volgen kon den Vyant met de kling.
Derhalven vondt hy beft fich wykende te weren,
En langfaem uit den drang weêr na fyn Volk te keeren.
Deïphobus die 't fag, heeft fich gereet gemaekt,
En fchoot op hem een fchicht, doch heeft hem niet geraekt.
Die van Afcalphus de fchouder ging doorboren,
Waer door Godt Mavors Soon het leven heeft verloren.
De Vader wift noch niet wat droevig lot hy hadt,
Mits die op Idâs top met andre Goden fat.
Daer, uit voorfichtigheit, hem Jupiter deedt blyven,
Op dat hy in 't gevecht geen moedtwil fou bedryven.
De ftryt wiert onderwyl weêr hevig voortgefet,
Rondom Afcalphus, ontbloot van fyn helmet:
Toen dat Deïphobus focht uit het Velt te dragen,
Heeft hem Meriones den arm aen tweên geflagen;
Hy liet het met de pluim neêrvallen op den gront,
Alwaer Meriones toefchietende het vondt,
En is, gelyk een gier, weêr na fyn Volk geweken:
Deïphobus waer licht door fyn quetsfuer befweken,
Soo Polites fyn Broer hem niet geholpen hadt,
Die op fyn wagen deedt hem voeren na de Stat.
't Gevecht hielt noch niet op, den oever klonk door 't fchreeuwen:
Sy vielen op malkaer gelyk verwoede leeuwen.
Encas door den ftrot heeft Aphareus gewondt,
En dus Caleftors Soon, na d'andre weerelt fondt.
Antilochus die fag dat Thoön was geweken,
Vervolgde hem, en heeft diens Hartaer afgefteken.

Soo dat hy door de wont op 't aenſicht neder viel,
 En braekte met ſyn bloet ter ſelver tyt de ziel.
 Antilochus die hem van wapens wilde ontkleeden,
 Wiert, of het regende, met pyl en ſchicht beſtreden.
 Waer van hy op ſyn ſchild een groot getal ontſing,
 Doch geene quam in 't lyf, dies hy 't gevaer ontging.
 Nadien Neptunus forg wouw voor ſyn leven dragen,
 En minder als een Godt hadt niet verlengt diens dagen.
 Soo was Antilochus omringt van alle kant,
 Doch die hem quam te na viel met de neus in 't ſant.
 De Soon van Afius, hem hebbende vernomen,
 De ſpeer in ſyne hant, is op hem afgekomen,
 En wierp op hem de ſchicht tot in den beukelaer,
 Die ſnedig aengeſet daer door gedrongen waer,
 Soo niet Neptuin daer aen hadt minder kracht gegeven,
 Om dat hy van den Griek behouden wouw het leven.
 De ſchicht brak midden door, en bleef in 't ſchild gehecht,
 Daer op een tuinſtaek hadt meer nadeel uitgerecht.
 Des Adamas bedroeft, dat hy die eer moeft derven,
 Week midden in ſyn Volk, op dat hy niet ſou ſterven.
 Meriones, die hem gevolgt was, dreef een ſpeer,
 Hem midden door het lyf, en velde hem ter neêr.
 Hy viel gelyk een ſtier, die werdt voor 't hooft geſlagen,
 Wanneer de beenen hem niet langer konnen dragen,
 En ſpartelde op de gront, doch 't wiert hem haest belet,
 Meriones heeft hem den voet op 't hart geſet.
 De dappre Helenus, om Adamas te wreken,
 Is op Deipurus wrackgierig toegeweken:
 En gaf hem met het ſwaert ſoo fellen ſlag op 't hooft,
 Dat hy ſyn harſenpan heeft, door den helm, geklooft.
 Soo dat de duïſternis ſyne oogen heeft geſloten.
 Dat Menelaus heeft, met ſmert in 't hart, verdrotten:
 Die ſtraks op Helenus verwoet een werpſchicht ſondt,
 Doch te vergeefs, nadien ſyn Harnas die weêrſtont.
 Maer hy heeft door de hant, van hem een pyl gekiegen,
 Soo dat hy daer door niet gebruiken kon den degen.

Als dat Agenor fag, die fch omtrent hem vondt,
 Trok die den pyl daer uit, en bondt wat om de wont.
 Pifander onderwyl, wiert door fyn lot gedreven,
 Om fch met Atreus Soon in een gevecht te geven.
 Die d'eerfte na hem fchoot, doch te vergeefs, fyn piek.
 Pifander hechte in 't fchilt de fyne van den Griek,
 En meende, dat hy toen hadt d'overhant gekregen,
 Doch d'uitkomt, als die brak op 't fchilt, liet hem verlegen.
 Mits Menelaus nam den degen in de hant,
 En heeft daer vinnig meê Pifander aengerandt.
 Die heeft fch met fyn fchilt bedekt, en toen gekregen,
 Een fcherp geflepen byl, hem gaende daer meê tegen.
 En heeft den vederbos gehakt van het helmet;
 Maer eer de tweedemael hy die hadt aengefet,
 Heeft Menelaus hem foo fwaren houw gegeven,
 Dat hem fyne oogen niet in 't voorhooft fyn gebleven,
 Waer in hy was gequetst; foo dat hy neder viel,
 In d'ermen van de dood, uitblafende de ziel.
 Na dat Atrides hadt Pifander dus verflagen,
 Heeft hy den dooden Helt fyn wapentuig ont dragen:
 Soo is 't, fei hy tot fchimp door ongedult verwoet,
 Dat men van onse Vloot u Troijers dryven moet.
 Trouwlofen, die noit fyt verfaet van bloet en ftryden,
 Mits gy geen recht wilt doen, fult gy die ftraffen lyden.
 Gy vreefde daer niet voor, als gy my hebt gehoont;
 Waer over Jupiter nu fyn misnoegen toont:
 Die 't gaffvryrecht befchermt, het geen gy hebt gefchonden,
 En fal eerlang uw Stat verdelgen om die fonden.
 Eer ik u hadt misdaen, hebt gy, myne eer geraekt,
 Myn goederen gerooft, en Gemalin gefchaekt.
 En als ik heb verfocht, dat gy die weêr foudt geven,
 Heeft het niet veel gefcheelt, of gy benaemt my 't leven.
 Nu komt gy rechtevoort verbranden onse Vloot,
 En die u nevens my recht eyschen, flaet gy dood.
 Maer ik verzeker u dat gy niets uit fult rechten,
 Wat bloeddorft dat u port en aenfet om te vechten.

ô Groote Jupiter! wiens wysheit men verheft,
 Die 't gantsche Godendom en menschen overtreft,
 Is 't mooglyk dat gy lydt d'onheilen die ons drukken!
 En dat gy sonder straf een schelmstuk laet gelukken!
 Daer gy het ongelyk van d'overtreders siet,
 Gy syt daer d'oorfaek van, doodt gy de roovers niet.
 De mensch werdt alles moe, het geen vermaekt de sinnen,
 Sang, nachtruft, goede gier, het dansen en beminnen:
 De Troijers maer alleen syn noit van kryg verslaet,
 En gaen gedurig voort in alderhande quaet.
 Als hy dit hadt gelegt, is op hem aengetreden:
 De Prins Harpalion, en heeft den Helt bestreden.
 Maer als die te vergeefs schoot op syn beukelaer,
 Socht die syn benden weêr, en vluchtte voor 't gevaer.
 Syn Vader hadt hem meê na desen kryg genomen,
 Van waer hy noit te rug in 't Vaderlant sou komen.
 Mits hem Meriones heeft met een pyl geraekt,
 Het geen hem onbequaem tot loopen heeft gemaakt:
 Die schoot hem door de heup, en deedt hem nedervallen,
 Dies wiert hy doodt gevoert na de Troijaensche wallen.
 Na dat hy op syn kar door Vrienden was geleit,
 En door Pylemenes syn Vader seer beschreit.
 Prins Paris wilde alleen wraek nemen voor den dooden,
 Mits niemant tot dat werk syn arm hadt aangeboden.
 Die met hem hadt gemaakt voor desen een verbont,
 Van gastvryschap, wanneer hy in diens Hof sich vondt.
 Dies hy dien laetsten dienst heeft aen syn Vrient bewesen.
 Een zekere Euchenor wiert om syn deugt gepresen,
 Soon van Polyidus de wigchelaer, die hadt,
 Meer deugden noch als gelt, schoon hy veel goet besat.
 Syn woonplaets was Corinthe, eer hy sich hadt begeven.
 Na de belegering. Hy wist dat hy sou sneven:
 Het geen syn Vader hem te voren hadt voorseit,
 Soo hy door 't Noodlot wiert voor Ilium geleidt.
 Of bleef hy t' huis, hem soude een sickte uit 't leven rukken.
 Dies voelend' syn gemoedt door die twee qualen drukken,

Verkoos hy defen tocht; op dat hy mocht ontgaen,
 De boete waer in hem de Grieken fouden slaen,
 Indien hy weigerde met d'andren fcheep te komen,
 Terwyl hy echter moeft voor pyn en fterven fchroomen.
 En raken aen fyn end met fmerten en met fchant,
 Die vrees heeft hem gevoert in het Troijaenfche Lant.
 Daer Paris hem een pyl heeft door het hooft gefchoten,
 En maekte dat de dood fyne oogen heeft gefloten.
 Dus vocht men aen die kant: maer Hector wift noch niet,
 Wat aen de flinkerhant de Troijers was gefchiedt:
 Die, voor de Griekfche macht, begonden daer te wyken,
 Sints dat Neptuin fyn hulp aen hen hadt laten blyken:
 Dies na de Grieken fcheen te hellen d'overhant.
 Hy vocht noch voor het werk, dat hy hadt aengerandt,
 En de verweerders meeft te rug daer uit gedreven:
 Mits Ajax daer, noch ook Protefilaus bleven,
 Die men hadt voor de muer, gebroken door 't gewelt,
 Daer die het laegfte was, tot tegenweêr gefelt.
 Daer de Beötiers en de Locrenfers ftonden,
 En fy d'Iöniers, en 't Volk van Phthia vonden.
 Die Hectors pogingen niet konden wederftaen,
 Want hy fchoon eens gefluit, viel echter flaeg weêr aen.
 Gelyk fomtyds een brant, nu minder fchynt te werden,
 Dan weêrom heviger de vlammen doet volherden.
 d'Atheners gaven fich aen 't hooft het meefte bloot,
 Die Bias, Stichius en Meneftheus daer geboodt.
 d'Epeërs die hun laft van Amphion verbeiden,
 En fich door Dracius en Meges lieten leiden,
 Befchermden onvermoeit de Schepen voor de vlam:
 Waer by tot onderftant het Volk van Phthia quam.
 Dat Menepolemus voor Opperheer erkende,
 En Medon, en met hen fich na den Vyant wende:
 Die van Oileus was de bafteert, Ajax Broer,
 En na Phylacien voorheên als balling voer.
 Om dat door hem vermoort was Eriopis Broeder,
 Oileus Gemalin, derhalven fyn Stiefmoeder.

Oileus Soon verliet noit dien van Telamon,
 Die, als hy afgemat niet langer vechten kon,
 Als d'arbeit en het sweet syn krachten quam vertragen,
 Liet hy syn beukelaer door syne benden dragen,
 Waer door hy wiert gevolgt, Volk dat den kryg verfont.
 Dies altyt in 't gevaer syn Neef sich by hem vondt.
 Als stieren die het jok komt nevens een te voegen,
 En met gelyke moedt en krachten d'akkers ploegen.
 Soo volgden sy malkaer: maer de Locrenfers niet,
 Die wel Oileus Soon hadt onder syn gebiedt,
 Doch waren niet gewoon om voet aen voet te houden,
 En op hun pyl en boog en slingers sich vertrouwen.
 Sy hadden helm noch schilt, geen degen, spies noch speer,
 Hun handeling van ver verstrekte tot geweér.
 Daer in wanorde quam de Vyandt door te raken,
 Wiens yver door een vlucht van pylen scheen te flaken:
 Als of hy weér te rug wouw trekken na de Stat.
 Wanneer Polydamas het woordt heeft opgevat,
 En sprak tot Hector dus: meent gy noch door te dringen,
 Daer u van alle kant de Vyanden omringen?
 Men soekt u vruchteloos te geven goeden raet;
 Om dat gy op uw moedt en krachten u verlaet,
 Denkt gy, dat gy elk een in wysheit gaet te boven?
 Doch, dat gy alles niet kunt hebben, wilt gelooven.
 De Hemel is wel milt, maer hy verdeelt syn goet:
 Dien maekt hy onvertsaegt en dapper van gemoedt,
 En defen, daer hy meest syn gunst wil aen bewysen,
 Doet hy om syn verstant, beleit en wysheit pryfen.
 Die de behoudenis van 't Volk is en den staet.
 Het sal u dienstig syn, dat gy u raden laet.
 Gy fiet, al heeft uw Volk de werken ingenomen,
 Dat het kan evenwel niet by de Schepen komen:
 Door arbeit en verlies vermindert en verzwakt,
 Vecht het met minder moedt, en is uit een gefakt.
 Wyk dan wat achterwaerts met de verblufte scharen,
 En wilt al d'Overstons van 't heir by een vergaren:

Op dat men overleg, wat beft fal fyn gedaen,
 Of men, na weinig ruft, in 't stormen voort fal gaen,
 En vechten tot men kan de Schepen overheeren,
 Dan of aftrekkende men in de Stat fal keeren.
 De Vyandt die eerft week, en veel geleden hadt,
 Heeft weêr met nieuwen moedt uw benden aengevat.
 Ik vrees, dat hy fyn schâ fal soeken in te halen,
 En ons fyn swaer verlies van gistren doen betalen.
 De onfagchelyke Helt die nu niet vechten wil,
 Om dat met Atreus Soon hy noch blyft in verschil,
 Sal dat vermack niet lang, geloof ik, sich onttrekken;
 Maer hem de dapperheit tot ftryden op fal wekken.
 Soo sprak Polydamas: en Hector vondt het goet,
 Sprong van fyn rytuig af, begevend' sich te voet:
 En sei, Polydamas wilt hier de Veltheers houwen.
 Terwyl ik gins en weêr d'aenvallen gâ aenschouwen,
 En daer myn last beveel. Als hy dit hadt gefegt,
 Heeft hy sich selfs vertoont in 't midden van 't gevecht,
 Gelyk als men een berg van verre kan ontdekken.
 Sag men hem onvermoeit door de Troijanen trekken.
 Hy focht Deïphobus, den Koning Helenus,
 Den braven Adamas, en dappren Afus.
 Die altemael gequetft of omgekomen waren,
 Terwyl fy aen het hooft aenmoedigden de scharen.
 Na dat hy aen de kânt der linker vleugel quam,
 En Paris, die fyn maets verkloekte, daer vernam,
 Sprak hy hem aldus aen. Men werdt door schyn bedrogen,
 Wanneer gy dapperheit laet blyken voor onse oogen.
 Rampfalitye die u op 't schaken maer verstaet,
 En aen een Vrouw behaegt door opgepronkt gelaet.
 Waer fyn Othryoneus en Helenus gebleven,
 En d'andren die om u geraekt fyn om het leven?
 Is het van daeg de tydt dat Troijen sal vergaen?
 En dat gy voor uw schult de straffen uit sult staen!
 De schoone Paris gaf tot antwoordt onbewogen,
 Is het gebeurt dat gy my soudt berispen mogen,

228 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Myn Broeder, rechtevoort doet gy my ongelijk,
 Terwyl ik uit myn plicht niet als een bloodaert wyk.
 Sints gy d'affnydingen den Vyant hebt ontnomen,
 Heeft men aen dese kant gevochten sonder schroomen.
 De Princen die gy foekt syn voor dit werk gedoodt,
 De Soon van Pryam is gequetst omtrent de Vloot:
 Benefens Helenus, die sy genadert waren,
 En Jupiter heeft hen het leven willen sparen.
 Wy fullen, gaet ons voor, u volgen overal,
 Soo lang, tot ons de kracht en bloet begeven sal.
 Waer gy ons leiden wilt, sal ik myn leven wagen,
 Van d'alderdappersten kunt gy niet anders vragen.
 Hier door is het gemoedt van Hector weêr versacht,
 Die hem heeft in het heetst van het gevecht gebracht,
 En toonde, dat hy nu niet langer was verbolgen.
 Hen ging Cebriones, Phalces en Ortheus volgen,
 Polyphoëtes ook en Helt Polydamas,
 Die noit, daer men hem hadt van doen, de laetste was.
 Palmys, Ascanius, Morys, drie brave Soonen
 Hippotions, syn sich by d'andren komen toonen:
 Die daegs voor het gevecht eerst waren aangelandt,
 Om af te lossen 't Volk gestuert tot onderstant.
 Die Helden traden toe gelyk de dondervlagen,
 Die dringen door de lucht, om aerde en zee te plagen.
 Hun' wapens glinsterden gelyk de heldre maen,
 Sy volgden achter een, en Hector trok voor aen.
 Een groote beukelaer bedekte syne leden,
 Hy quam gelyk Godt Mars met fierheit aengetreden:
 En socht de Vyanden te dryven op de vlucht,
 Terwyl een veltgeschrei weêrgalmde door de lucht.
 Syn vreeschelyk gelaet gaf hoop in syn gedachten,
 Dat hem het Grieksche heir niet af sou durven wachten:
 Maer de vervaertheit vondt geen ingang in hun hart.
 Ajax quam moedig aen, en heeft hem uitgetart,
 En seide, gy sult ons, ô Hector, niet doen vreesen:
 Wy syn soo qualyk niet door Mavors onderwesen.

Soo gy voorheên op ons wat voordeel hebt behaelt,
 Door d'arm van Jupiter hebt gy gezegenpraelt.
 Gy vleit u te vergeefs de Vloot in brant te setten.
 Die gy hier voor u fiet, die sullen 't u beletten.
 Eer gy die nadren sult, sal Troijen overgaen,
 En d'overwinnaer sal haest op uw wallen staen.
 'k Voorseg u, dat gy selfs voor ons sult moeten vluchten,
 En gy tot Jupiter hulp biddende sult suchen,
 Dat hy uw paerden wil snel maken als de wint,
 Op dat gy veiligheid in Troijens mueren vindt.
 Een Arent onderwyl quam vliegen door de wolken,
 Aen Ajax rechterhant, in 't oog der Grieksche volken:
 Die wierden door 't gesicht van 't voorspook soo verheugt,
 Dat sy met luider stem uitschreeuwden hunne vreugt.
 Doch door dat teeken liet sich Hector niet vertragen,
 Hy heeft het trots veracht, en in de wint geslagen.
 Ylvaerdige sprak hy, wat hebt gy daer voorlegt?
 Gy Ajax die meer waen als moedt hebt in 't gevecht.
 Mocht ik van Jupiter de Soon en Juno wesen,
 Soo wis, en als Minerve en Phebus syn gepresen,
 Als heden naken sal der Grieken ongeval,
 En ik hun heir en u gelyk verdelgen sal.
 'k Sal dan u lyk op 't strant verlaten voor de honden,
 Op dat het daer door hen en gieren werdt verflonden.
 Als hy dat hadt gesegt, valt hy aen als een leeuw,
 De Hoofden volgen na syn voorbeeld met geschreeuw.
 Op 't schaterent geluit weêrgalmen al de benden,
 Waer van den klank te rug de dappre Grieken senden.
 En ondersteunend' sich door krachten en door moedt,
 Staen pal in het gevaer, en vechten voet aen voet.

Einde van het dertiende Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

VEERTIENDE BOEK.

Als Nestor dat gerucht aen tafel quam te hooren,
 (Dat selfs aen Jupiter geklonken hadt in d'ooren)
 Sprak hy Machaon aen, en seide dit geluit
 Wat meent gy, goede Vrient, dat het aen ons beduit?
 Het naderdt: maer gy hoeft daerom niet op te ryfen,
 Herstel uw krachten eerst door 't nuttigen van spyfen.
 Tot Hecamede een badt voor u bereiden doet,
 En van uw ligchaem heeft geveegt het stof en bloet.
 Ik sal terwyl gaen sien wat onse benden maken,
 En sal in korten tyt tot kennis daer van raken.
 Toen van Thrasymedes nam hy den beukelaer,
 Die van den synen sich bediende in het gevaer.
 Daer meê hy heeft bedekt syn afgesloofde leden,
 En is voort uit de tent met swaert en piek getreden.
 Hoe oudt de Grysaert was, hoe swaer de gang hem viel,
 Syn ligchaem wiert versterkt door kloekheit van de ziel.
 Het eerste dat hy sag was dat de Grieken weken,
 Waer door in syn gemoedt 't misnoegen wiert ontfleken.
 Was gruwel, voor syn oog! dat niemant hielt meer stant,
 En Hector naderde de fabel in de hant:
 Als hy het puin der muer van boven neêr sag trekken,
 Het laetste buitewerk het geen de Vloot kon dekken.

Onzeker wat hy doen, of wat hy laten wil,
 In syn bedceft gemoedt raedplegend', stont hy stil.
 Gelyk de zee, wanneer een onweêr is acnstaende,
 Blyft onbeweegchelyk tot die door storm werdt gaende.
 Hy twyffelde of hy 't Volk, dat vluchtte, sou doen staen,
 Dan of hy sou te rug tot Agamemnon gaen.
 Dat scheen hem best te syn: des ging hy heên om reden,
 Terwyl de Grieken noch, hoewel met nadeel, streden.
 't Gekerm van die gequetst daer wierden of vermoort,
 En der zieltogende, heeft hy van ver gehoord.
 De Koning, Tydeus Soon, Ulysses, die sich vonden,
 Niet tot den stryt bequaem, door de verkregen wonden,
 Verlieten elk hun Schip, en quamen voor den dag,
 Dat achter d'anderen ver van den oever lag.
 Om dat die was te naeuw van plaets, om te verdragen,
 Dat op de selfde ry al d'Oorlogschepen lagen.
 Die waren 't alderlaetst gekomen op de ree,
 En dies was hunne Vloot gebleven verst in zee.
 Sy quamen om te sien hoe 't afliep met de Grieken,
 Op 't naderent geraes, en leunden op hun picken.
 En traden langsaem aen, met quelling in 't gemoedt:
 In die bedroefde staet heeft Nestor hen gegroet.
 d'Ontmoeting van dien Man deelt Agamemnon vreesen:
 En seggen, gy die placht der Grieken eer te wesen,
 Komt gy hier rechtevoort ons soeken voor elks tent,
 En hebt het Volk niet weêr tot vechten aangewendt?
 Ik vrees dat Hector sal de legering en kielen,
 Indien men hem niet stuit, door swaert en vlam vernielen.
 Het geen hy heeft beloofd in den Troijaenschen Raet,
 En op het dreigement sal volgen haest de daedt.
 Ach! kan Achilles toorn het gantsche heir besmetten!
 En hen de dapperheit tot tegenstant beletten.
 Gy siet antwoorde weêr hem Nestor ons verdriet,
 En Jupiter kan niet herdoen 't geen is geschiedt.
 De mueren syn gesloopt, die onse Vloot bevryden,
 Soo dat aen alle kant de Grieken nadeel lyden,

Laet ons dan overflaen wat middel dat'er is,
 Dien de voorfichtigheit wyft tot behoudenis.
 Want de gequetften weêr in het gevecht te fenden,
 Sou eer vermeerderen dan ftuiten onfe elenden.

Atrides fei daer op, ô Nestor, nademael,
 De Vyant heeft den weg geopent door het ftael,
 Soo dat hy met de toors aen onfe Vloot kan komen,
 En dat ons alle hoop tot voorfpoet werdt benomen,
 Wil Jupiter, foo 't fchynt, dat voor de Troifche wal,
 Ons Leger fonder roem op 't laetft omkomen fal.
 Ik heb den tydt gefien dat wy fy gunft verkregen,
 Hy moet verandert fyn: want hy is ons nu tegen:

Hy bindt onfe armen vast, benemende ons den moedt,
 Daer hy de Vyanden veel glory winnen doet.
 Laet ons dan wyffelyk de faken overleggen,
 En ftellen in het werk, het geen ik u fal feggen.

De Schepen die men heeft voor aen gehaelt op 't ftrant.
 Moet men weêr in de zee arbeiden van het Lant:
 En laten tot den nacht die voor hunne ankers dryven.
 Indien de Vyanden den aenval laten blyven,
 Genegen tot de ruft, fal men het overfchot
 Aftrekken in den vloet, en maken het ook vlot.
 Men fal van ons vertrek geen fchande konnen fpreken,
 Om dat wy het beleg by nacht op moeten breken.

't Is beter door de vlucht een wis gevaer t'ontgaen,
 Als door des Vyands hant den neêrlaeg uit te ftæen.
 De wyfe Ulyffes kon die woorden niet verdragen,
 Heeft een vergramt geficht op Atreus Soon geflagen,
 En fprak, rampfalgig Prins, wat hebt gy daer gefegt!
 Wat fchadelyken raet hebt gy ons voor gelegd?

Gaf Jupiter dat gy een Leger mocht gebieden,
 Het geen u waerdig was, en nevens u wouw vlieden!
 En dat gy ons verliet, die meer eerlievent fyn,
 En die fyn opgevoedt tot arbeit, fweet, en pyn:
 Die 't Noodlot heeft geredt uit foo veel fwarigheden,
 Die wy van kintsbeen af tot nu ftantvaftig leden.

Wie dacht, dat voor een Stat, die sich verloren houdt,
Gy, daegs voor d'overgaef, 't beleg opbreken soudt,
Naer d'arbeit, bloet en dood, van soo veel dappre Helden!
Laet dese schantvlek nooit de nasact van u melden.

Daer gy een schepter draegt, en over ons gebiedt,
Een talryk Oorlogsvolk: rackt u de glory niet?
Wilt gy, dat ik aen u met reden sal bewyfen,
Dat niemant, 't geen gy ons hebt voorgestelt, kan pryfen?
Dat het ondoenlyk is. Hoe! meent gy dat by nacht,
Daer de aenval duert, men niet van doen heeft alle macht?
Is het wel mogelyk de Schepen vlot te maken,

Terwyl dat naeuwelyks men kan aen aemtocht raken?
Hoe soudt gy kunnen doen aen Hector meerder baet,
Als dat gy door de vlucht hem d'overwinning laet?
De Schepen sullen niet soo ras in 't water dryven,

Of hy sal langer niet op ons aenvallen blyven:
Maer loopen na de Vloot, en steken die in brant,
Hoe raken wy dan oit weêr in het Vaderlant?

Dies, groot Veltoverste, soo men u wil gelooven,
Sal Hector ons van eer en 't leven selfs berooven.

Daer Agamemnon op antwoorde tot bescheit,
Gy hebt met soo veel kracht myn opset wederleit,
Dat ik verandert ben van vorige gedachten:
En wil van ieder een noch beter raet verwachten.

Daer Diomedes heeft ten eersten op geseit,
Soek hem niet ver die sich tot onderrecht bereidt.
Laet door verborgen spyt myn raet u niet mishagen,
Om dat een jongman heeft aen u dien voor gedragen.
Door Tydeus voortgereelt, wiens roem noch huiden leeft,
Schoon hy voor Thebes muer syn graft gevonden heeft,
Na dat hy hadt verricht veel treffelyke daden,
Soo dat ik Koningen en Princen wel mach raden.

Portheus vermeerderend' syn wydberoemt geslacht,
Had Melas, Agius en Oeneus voortgebracht:
En stelde groote hoop op drie manhafte Soonen,
Dien toen tot Calydon en Pleuron bleven wonen.

Oeneus myn Bestevaer, heeft dat Lant geregeert,
 Alwaer hy door het Volk bemint was en geeert.
 Myn Vader moest daer na tot Argos sich begeven,
 Door Jupiters besluit was hem dat voorgeschreven:
 Adrastus heeft aen hem syn Dochter uitgetrouwt:
 Die hem ten huwelyk gegeven heeft veel gout.
 Hy hadt veel Lant en Vee. Geen Helden syn gevonden,
 Die sich in dapperheit by hem gelyken konden.
 Doch waerom opgehaelt het geen u is bekend,
 Versmaedt den raet dan niet, schoon door my voorgewendt.
 Wy moeten, dus gequetst verkloeken gaen de benden,
 En doen 't vertaegde Volk weêr na den Vyant wenden.
 Al stellen wy ons niet in het gevecht voor aen,
 De krachten lyden niet, dat wy dat onderstaen.
 Maer achter d'anderen ons, buiten scheuts, gaen setten.
 Om de lathartigen 't wegloopen te beletten:
 Soo hunne dapperheit werdt door de vrees verdooft,
 En dwingen hen dat sy den Vyant bieden 't hooft.
 Die raet wiert goetgekeurt: Atrides ging eerst henen,
 By wien Neptunus is, als een out Man, verschenen;
 Hem nemend' by de hant, heeft hy tot hem gesegt,
 Wat schept Achilles vreugt door 't sien van dit gevecht!
 Wat is hy bly, wanneer de Grieken vluchten moeten!
 Ach! deedt hem Jupiter eens vallen voor uw voeten:
 En maeke, dat hy wiert van ieder een veracht,
 Terwyl men van hem heil noch wysheit immer wacht.
 Doch 's Hemels hulp heeft u niet t'eenemael verlaten,
 Denk Agamemnon niet, dat u de Goden haten.
 Eer dat de Vyant u sal dryven op de vlucht,
 Sal meenig wolk van stof noch ryzen in de lucht.
 Gy sult hem van de Vloot weêr haest te rug sien trekken,
 En sich voor uw vervolg met Troijens mueren dekken.
 Dit seggend' brak hy los met vreeschelyk gerucht,
 Gelyk een Leger doet, als 't aentrekt of als 't vlucht.
 Soo was Neptunus stem, die weêr heeft moedt gegeven,
 Den Grieken, om den stryt te winnen of te sieven.

Gefeten op een Throon van gout lag Juno 't aen,
 En merkte, dat dit werk wiert door Neptuin gedaen.
 Het geen een groote vreugt heeft in haer hert ontfteken,
 Die noch vermeerderde wanneer de Troijers weken.
 Maer in de selfde tyt wiert sy gewaer van ver,
 Op Idâs hoogften top gefeten Jupiter.
 Die iets foo het haer fcheen, befloot in fyn gedachten,
 Het geen dat de Godin onwillig af fou wachten.
 Toen heeft haer geest terftont na middelen gefocht,
 Waer door sy haer Gemael met lift betrekken mocht.
 Doch vondt, dat sy daer toe niets beter kon befteden,
 Na langen overleg, als haer bekoorlykheden.
 Sy heeft fich opgefchikt met allerlei cieraet,
 Het geen een fchoon gelaet verheft, en geestig staet.
 Op dat sy haer Gemael mocht teergevoelig maken,
 En sonder achterdocht in liefde hem doen blaken.
 Des fy in haer vertrek is heimelyk gegaen,
 Dat met synce eigen hant verheven hadt Vulcaen.
 Waer van de deur foo vaft wiert met een slot gefloten,
 Dat noit een Godt daer van den ingang heeft genoten.
 Soo ras sy in 't vertrek fich opgefloten hadt.
 Wies sy haer ligchaem af met helder Hemels nat,
 En ging het boven dat met riekende oly smeren.
 Sy heeft haer hair gekemt, trok aen haer beſte kleeren,
 Die ſelfs Minerva hadt met gout en ſy geſtikt,
 En met byſondere gedaentens opgefchikt.
 Daer voor aen op de borſt veel goude geſpen ſtonden,
 En 't kleet wiert met een riem om 't ligchaem vaſt gebonden.
 Daer meenig goude quaſt ſeer gierelyk aen hing,
 Gelyk aen ieder oir een diamante ring.
 Als ſy de laetſte hant aen 't toiſel hadt geſlagen,
 Tradt ſy na Venus toe, waer aen ſy dit ging vragen:
 Myn Dochter, ſoudt gy my een dienſt toe willen ſtaen,
 Of weigren, om dat gy begunſtigt den Troijaen?
 En ik de Griekſche ſyde als helpſter heb verkoren?
 Daer Venus tot beſcheit dit antwoort op liet hooren:

't Gebieden staet aen u eerwaardige Godin,
 Die uit Saturnus trekt als Dochter uw begin.
 Ik sal gehoorfaem syn, gy hebt alleen te spreken:
 Soo 't is in myne macht, aen my sal 't niet ontbreken.
 Om die goedwilligheid was Juno seer verblyt,
 Die wende tot bedrog en listen aen haer vlyt.
 Om door vertrouwlykheit haer gunst te mogen winnen,
 En sei, wat moet ik doen om my te doen beminnen?
 Seg wat betoovering, of wat bekoorlykheit,
 Gebruikt gy, daer gy Godt en menschen door verleidt?
 Ik gâ het Hemelryk verlaten en de wolken,
 En dael in d'afgront neêr van d'onderaerdsche kolken:
 In 't Hof van d'Oceân en Tethys, die 't geslacht,
 Van 't gantsche Godendom eerst hebben voortgebracht.
 Daer in myn kintschen tyt ik voedsel heb genoten,
 Wanneer Saturnus wiert ten Hemel uitgestooten,
 En onder d'aerdt gejaegt door Jupiters geweld,
 Toen hadt my Rhea daer tot zekerheit bestelt.
 Sy syn van een vervremt door twist en huis verschilden:
 'k Wil de gemoederen van Man en Vrouw gaen stillen,
 En die vereenigen door middel van de Min.
 Gy hebt, sei Venus weêr, een goet werk in den sin:
 Ik sal, om dat te doen, myn gordel aen u langen,
 Daer alle kunsten aen van minneryen hangen.
 't Aenlokkende gesicht, bekorelyke praet,
 De soete vleijery, het lodderlyk gelaet,
 Verholen onderhoudt, betooverende kusjes,
 Gevolgt van hantgebaer, en trek tot minnelusjes.
 En daer op gaf sy haer den gordel in de hant,
 En sei, steek by uw borst dat onwaerdeerlyk pant,
 Waer in besloten is de kracht om te doen minnen:
 Wat kan men weigeren aen d'eerste der Godinnen?
 De Sufter van Jupyn en waerde Bedgenoot,
 Die meenigmael vermaek en rust neemt in uw schoot.
 De schoone Juno heeft daer afscheit op genomen,
 En is grimlaghende, tot Lemnos aengekomen,

Daer

Daer Koning Thoas heerft, maer fy fprak hem niet aen,
 En is in 't hol der Slaep, Doots Broeder, ingegaen.
 Als fy hem hadt omhelst, begon fy defe reden:
 Indien gy oit voorheên verhoorde myn gebeden,
 Gy die van 't Godendom en 't menschdom Koning fyt,
 Myn noodige verfoek verwerp niet nu ter tyt.
 Na dat gy Jupiter door min fiet opgetogen,
 Sluit voor een oogenblik door duifeling fyne oogen.
 Ik fal voor defen dienst u eeuwig fyn verplicht,
 En geven u een throon, als gy dat hebt verricht.
 Dien ik van gout voor u Vulkanus fal doen smeden,
 Die daer aen fyne kunft en yver fal befteden:
 Daer by een voetebank, op dat gy aen den dis,
 Moogt fitten met gemak, wanneer men vroilyk is.
 Waer op de foete Slaep dit antwoord heeft doen hooren:
 Godin die uit den Godt Saturnus fyt geboren,
 Wat achting dat ik heb voor 't geen gy my gebiedt,
 Ik fluit van Jupiter, uit vrees, d'oogfchelen niet.
 Ten fy dat hy aen my het felfer hadt geboden:
 Dat foude ik eer beftaen aen alle d'andre Goden.
 'k Ontfie de golven niet van Vader Oceaen.
 Ik heb 't eens om fyn Soon aen Jupiter gedaen,
 Die weêr van Troijen quam, dat hy hadt overwonnen,
 't Geen ik op uw verfoek hadt onbedacht begonnen.
 'k Beving van Jupiter de kennis en 't geficht,
 En gy bediende u toen van 't geen ik hadt verricht.
 Vervolgende den Helt met onweêr op de baren,
 Dies hy ter naeuwer noot kon 't Eylant Cos bevaren:
 Naer dat fyn gantsche Vloot verftroit was van malkaer.
 Als Jupiter ontwaakte, en wiert de lift gewaer,
 Is fyn ontfelt gemoedt door gramfchap foo vervolgen,
 Dat hy in fyn Paleis de Goden ging vervolgen:
 En my, die d'oorsaek was, heeft overal gefocht,
 Op dat hy my daer voor met flagen straffen mocht.
 Het was met my gedaen; foo hy my hadt gevonden,
 Hadt hy my na den gront van d'Oceân gefonden.

De Nacht behoeft my, tot wien ik toevlucht nam,
 En hy bedaerde weêr, eer ik te voorschyn quam,
 Mits hy door ongenucht de Nacht niet wou mishagen.
 En nu eist gy dat ik sal dat gevaer weêr wagen.

De schoone Juno was door die vrees niet voldaan,
 Slaep, seide sy, waerom schroomt gy voor ydlen waen?
 Meent gy dat Jupiter mach Troijen foo wel lyden,
 Als Hercules syn Soon? ik sal u wel bevryden,

En u Pasithea toestaen in d'echten staet,
 Die d'andre Gracien in jeugt te boven gaet,
 Waer op gy, schoon uw Vrouw, altyt verliest sult wesen.
 Door die beloften liet de Slaepgodt sich belesen:

En seide, ik sal het doen, foo gy verbindt uw hoofd,
 Dat gy nakomen sult, het geen gy my belooft.
 Neem d'aerde in eene hant, die voortbrengt alle saken,
 En sweer by Styx, doch wilt de zee met d'andre raken:
 Op dat het Godendom, dat by Saturnus is,
 Getuige namaals sy, van die verbintenissen.

Sy riep de Goden aen van Tartaers diepe kolken,
 Die Titans syn genoemd by d'onderaardsche Volken.
 Swoer by den helschen poel, voldoende alsoo syn eis,
 En gaf sich met den Slaep, uit Lemnos, op de reis.
 Met nevel beide omdekt, syn sy heeft aengekomen,
 Op Ida, waer van af neêrdalen hondert stroomen.

En wiens verheven top met boomen is beplant;
 Sy vlogen op de punt van Lectus naderhant.
 En na dat sy de zee niet hoefden meer t'ontmoeten,
 Voltrokken sy de rest der wegen op hun voeten:

Waer onder daverden de bossen en het velt.
 De slaep heeft de Godin toen verder niet verselt.
 Hy bleef wat achter uit om op een eik te stygen,
 Op dat hem Jupiter niet in het oog fou krygen.

Na dat hy sich herschept hadt in een vogels schyn,
 Die Chalcis werdt genaemt, om niet bekend te syn.
 En sy was op den top van Gargarus gestegen,
 Alwaer haer Jupiter heeft in 't gesicht gekregen:

Hy wiert weêr soo verlieft als op syn bruilofts dag,
 Toen sy in 't huwlyksbet eerst in syne armen lag.
 En heeft tot haer gelegt, wat heeft uw geest gedreven,
 Om u van den Olymp na Ida te begeven.
 Wat hadt gy doch in 't fin, als gy dien berg verliet?
 Ik sie uw rytuig hier noch uwe paerden niet.
 Sy, die socht haer Gemael arglistig te bedriegen,
 En hem, door vals verhael, in 't slaep te konnen wiegen,
 Sei, dat sy wilde in Zee den ouden Oceæn,
 En Tethys, die haer hadt gevoedt, bezoeken gaen:
 Wier min door huiskrakeel was onderling verdwenen,
 En sien, of sy die kon weêr met malkaer vereenen.
 Myn paerden, voer sy voort, staen aen 't gebergt op stal,
 Die, als ik van u schei daer weêrom vinden sal.
 Des quam ik hier na toe om myn besluit t'ontdekken,
 Want sonder uw verlof dorst ik niet derwaerts trekken.
 De Dondergodt bekoort door hare aenminnigheit,
 Dat heeft geen grooten haest, heeft hy tot haer geseit.
 Wilt op een ander tyt u tot die reis bereiden,
 Gy syt soo schoon dat ik nu van u niet kan scheiden.
 Geen sterffelyke Vrouw noch Hemelsche Godin,
 Gaf my, gelyk als gy, soo grooten lust tot min.
 De Vrouw van Ixion ontstak noit dat verlangen,
 Schoon sy Pirithous heeft uit myn bloet ontfangen.
 Noch Danaë bracht oit 't verlangen in myn hert,
 Gelyk het rechtevoort tot u getrokken werdt:
 Die Perseus Moeder was, een Helt soo hoog verheven,
 Dat hy heeft aen 't Heelal verwondering gegeven.
 Met sulken hevigkeit wiert Koning Phoenix Kint,
 Hoe aengenaem sy was, voorheên door my bemint;
 Daer Rhadamantus is en Minos uitgeboren.
 De schoone Alcmene kon myn hert soo niet bekoren,
 Die den grootmoedigen Alcides heeft gebaert,
 Door arbeit en gevaer de weerelt door vermaert.
 Noch Semele die my Godt Bacchus heeft gegeven,
 Wiens kracht de swarigheid versacht van 's menschen leven.

De blonde Ceres heeft my noit soo seer vervoert,
 Noch soo heeft oit myn ziel Latonâs oog ontroert.
 Gy selver hebt soo schoon voorheên my niet geleden,
 En hebt noit in myn hert soo soeten brant ontfteken.
 Hier brak syn reden af d'arglistige Godin,
 En sprak Saturnus Soon, wat krygt gy in uw sin?
 Wilt gy dat ik u hier sal myne omhelsing gunnen,
 Daer 't gantsche Godendom het soude aenſchouwen kunnen?
 Meent gy dat ik my niet sou schamen naderhant,
 Als ik in 't openbaer begaen hadt dese schant?
 Maer soo gy wilt dat ik voldoen sal uw begeren,
 Laet ons in uw vertrek op den Olympus keeren:
 Het geen met forg voor u Vulcanus heeft gemaakt,
 Daer, sonder uw bevel, noit Godt is in geraekt.
 Ik sal, soo gy 't gebiedt, daer binnen met u treden,
 En sonder tegenſtant afwachten uw gebeden.
 Vreest niet ſei Jupiter, dat iemant van ons Volk,
 Het ſien ſal, ik ſal u bedekken met een wolk:
 Daer het doordringent oog der Son niet door ſal komen.
 En heeft op ſtaendevoet in d'armen haer genomen.
 Terſtont heeft lieflyk groen d'aerdbodem voortgebracht,
 De bloemen ſpruiten uit door invloet van die kracht:
 Een aengename douw is uit de lucht gedropen,
 Terwyl dat door den Slaep wiert Jupiter bekropen.
 Wiens zuisebollent hoofd op Junô's boefem viel,
 Die door 't volbracht bedrog verheugt was in de ziel.
 Die tyding ging de Slaep ſtraks aen Neptuin verkonden,
 Dien hy op d'oever heeft omtrent de Vloot gevonden.
 En heeft tot hem geſegt 't is, Zeegodt, nu de tyt,
 Dat gy de Grieken toont, dat gy hen gunſtig ſyt.
 Haest u in dien gy wilt hen d'overwinning geven,
 Terwyl dat Jupiter is vaſt in 't Slaep gebleven,
 Dien Juno heeft verlokt door hare aenminnigheit,
 En door de duifeling nu ongevoelig leit.
 Als hy dat hadt geſegt, verdween hy uit diens oogen,
 En is na 't ſtil verblyf van Lemnos weêr gevlogen.

Neptunus brandende om de Grieken by te ſtaen,
 Is yverig aen 't hooft van 't voorſte Volk gegaen,
 En ſprak hen aldus aen: manhaſtige Soldaten,
 Sult gy aen Priams Soon dus d'overwinning laten?
 En geven onſe Vloot hem over in de hant?
 Wat eer voor hem! voor ons in tegendeel wat ſchant!
 Hy ſiet ons aen of wy al overwonnen waren,
 Om dat Achilles niet wil vechten noch bedaren.
 Wy hebben, ſoo ſich elk quyt dapper in de noot,
 De byſtant niet van doen, daer die ons van ontbloot.
 Houdt moedt, en volgt den raet dien ik ſal openbaren,
 Soek Vrienden door het heir de grootſte beukelaren,
 Om u te wapenen, en 't handigſte geweêr,
 En gaet dus uitgeruſt de Vyanden te keer.
 Ik ſal uw leitsman ſyn. 'k Heb niet in myn gedachten,
 Dat Hector, hoe verwoedt, ons af ſal durven wachten.
 Gy die dan dapper ſyt, en die my volgen wilt,
 Soo gy een kleinder hebt, verkieſt een grooter ſchild:
 Ruilt tegen die met ons de kans niet durven wagen,
 De ſterkſten kunnen beſt de ſwaerſte wapens dragen.
 Die dienen in 't gevecht de braven tot beſchut,
 En ſyn aen d'anderen ſteeds laſtig en onnut.
 Die raet wiert goetgekeurt. De Koningen gebieden,
 Dat die verwiffeling moet onderling geſchieden.
 Als elk gewapent was, na dat dit was gedaen,
 Beroerde ſich het heir, Neptunus tradt voor aen.
 Wiens degen glinſterde gelyk de blixem ſtralen,
 Die uit een bruine wolk op 't aerdryk nederdalen.
 Door 't dondren van ſyn ſtem, en 't vuer in ſyn geſicht,
 Heeft ieder, die hem ſag, voor deſen Godt geſwicht.
 De Soon van Priamus deedt ook ſyn Volk bewegen.
 Als hy die hadt herſtelt, en trok den Zeegodt tegen.
 Beginnend' onderling een gruwelyk gevecht,
 Mits d'overwinning heeft ſich ieder toegelegd.
 Die voor de Grieken ſoekt Neptunus te verwerven,
 En Hector, om aen d'eer te blyven, niet wil derven.

242 DE ILIAS VAN HOMERUS.

De zee quam aen haer Godt aenvoeren onderstant,
 En overstroomde, omtrent de Schepen, 't gantsche strant.
 De Legers syn op een, met groot geschreeuw, gevallen,
 Het geen men hooren kon van de Troijaensche wallen.
 Soo schrikkelijk gerucht heeft noit de zee gemaekt,
 Als die door Boreas aen 't brullen is geraekt.
 Syn schicht heeft Hector eerst op Ajax aengedreven,
 Doch heeft hem op de borst een kneusing maer gegeven,
 Wiens riem, die dubbelt lag, het doorgaen heeft belet;
 Dies de gemiste scheut heeft Hector soo ontfet,
 Dat hy sich in den drom heeft van syn Volk begeben,
 Uit vrees dat Ajax hem sou met syn swaert doen sneven.
 Die heeft een swaren steen genomen in de hant,
 (Waer van een meenigte lag aen de waterkant,
 En diende om daer een touw somtyts aen vast te maken.)
 Daer meê quam hy den hals van Priams Soon te raken,
 En smeet hem overhoop, soo dat hy nederseeg,
 Of hy een donderslag op syne leden, kreeg.
 Soo sakt een eikeboom op d'aerde met de takken,
 Na dat een scherpe byl dien komt om ver te hakken.
 Dies storte Hector neêr, van kennis gantsch berooft,
 De piek viel uit syn hant, en syn helmet van 't hooft.
 De Grieken naderden, verhaestend' hunne gangen,
 Om, was het mogelyk, hem levende te vangen.
 Syn Vrienden schoten toe, Glaucus, Polydamas,
 Sarpedon, die het hooft der Lyciers toen was,
 Agenor en de Soon van Venus, die hem dekken,
 Met hunne beukelaers, om hem van daer te trekken.
 Sy hebben eindelyk hem op syn kar gebracht,
 Die achter het gevecht hadt op syn komst gewacht.
 Waer op syn Volk hem heeft aen Xanthus kant gereden,
 En droeg hem op den gront van 't rytuig na beneden:
 Besprengende uit den vloet met water 't aengesicht,
 Waer van de koelte heeft hem eenigfins verlicht.
 Soo dat hy wat bequam, en opende syne oogen,
 Sat op syn knijen neêr, en heeft veel bloet gespogen.

Maer

Maer korten tyt daer na hy weêr besweken is,
 En syn gesicht bedwelmt door dikke duisternis.
 Als 't Grieksche Leger sag, dat Hector was geweken,
 Socht het om in den drom der Vyanden te breken.
 Ajax Oileus Soon heeft Satnius gewondt,
 Die achterover viel verslagen op den gront.
 De Harder Enops hadt Nymph Neöpis beslapen,
 Aen d'oever Satnions, daer weidende de schapen:
 Waer uit hy was geteelt. Men vocht van beide kant,
 Wie sou den dooden romp weg dragen uit het fant.
 Polydamas liep toe, om 't zielloos lyk t'ontsetten,
 En aen de Vyanden 't wegnemen te beletten.
 Den dappren Prothenor, die het hadt opgelicht,
 Heeft hy by 't schouderblat doorschoten met syn schicht:
 Soo dat die in syn bloet bleef by den dooden leggen.
 Waer aen hy, fier op 't geen hy hadt gedaen, ging seggen,
 De schicht van Panthus Soon heeft wis een Griek geraekt,
 Die syn hoogmoedig bloet heeft door den hals gebrackt,
 Neêrdalend' na de Hel kan die hem ondersteunen,
 En hy kan, op die reis, syn ligchaem daer op leunen.
 Dat schimpen, 't geen geen Griek bedaert verdragen kon,
 Verbitterde voor al den Soon van Telamon:
 Die hadde Prothenor sien vallen voor syn voeten:
 Dies hy Polydamas wraekgierig ging ontmoeten,
 En schoot een felle schicht op hem met al syn kracht,
 Waer door Archilocus, toen veeg, wiert omgebracht.
 Om dat Polydamas ter syde was geweken.
 Dien hy ook op syn beurt dus spottende aen ging spreken:
 Seg my Polydamas heb ik niet wel betaelt,
 De glory die gy hebt op Prothenor behaelt?
 't Is van de minste niet, die gy daer hebt verloren,
 En uit Agenors stam schynt hy te syn geboren;
 Soo hadt hy sich 't gebruik van dat huis aangewendt.
 Dit sprak hy, schoon hy hem te voren hadt gekent.
 De geest des Troijers wiert, door dit verlies, verslagen:
 En Acamas, die 't lyk syns Broeders weg sag dragen,

Door Promachus, vloog toe, en heeft syn piek geplant,
 Dwars door syn borst, en stiet hem over hoop in 't fant.
 Toen moedig om dat hy syn Broeder hadt gewroken,
 Heeft hy dit juigchende de Grieken toegeproken:
 Rampfaligen, die syt moetwillig in 't geluk!
 Wy fullen niet alleen gevoelen smert en druk.
 Gaet kyken Promachus, dien heeft dit stael doorsteken,
 Ik heb niet lang gewacht, myn Broeders dood te wreken.
 Elk een laet t' huis, als ik, soo dappren Broeder niet,
 Waer door in tyt van noot hy hulp, of wreack geniet,
 De Grieken sidderden, als sy dit moesten hooren,
 En Peneleus voor al heeft syn gedult verloren:
 Soo dat hy Acamas vervolgde met syn speer,
 Maer die ontweek den scheut van 't vliegende gewêr.
 Waer door Ilioneus geraekt wiert boven d'oogen,
 Soo dat door 't bekkeneel de werpschicht is gevlogen.
 Dien ryken Phorbas Soon hadt soo Mercuer besint,
 Dat hy hem boven al de Troijers heeft bemint,
 En hem door koopmanschap hadt schatten doen vergaren,
 Die makte Peneleus, dat hem niet nut meer waren:
 Mits hy soo fellen houw hem met syn fabel gaf,
 Dat hy 't gequetste hoofd sloeg van de schouders af.
 (Na dat hy met het lyf hem hadt den gront doen meten.)
 En heeft het met syn hant de Troijers toe gesmeten:
 Waer aen hy heeft gesegt, gaet maken nu bekend:
 Aen d'Ouders, van haer Soon Ilioneus het endt.
 Die fullen door hun rouw de tranen nu betalen,
 Die laet om Promachus syn Vrouw uit d'oogen dalen.
 Sy sal hem nu niet weêr ontfangen in haer schoot,
 Als ons heeft voort na huis gevoert de Grieksche Vloot.
 Hy sweeg. Waer op de vrees de Troijers heeft bevangen,
 Die om de doot t' ontgaen, afwenden hunne gangen.
 Godinnen van den sang, die op Parnassus woont,
 Ik bidt u dat gy my weêr levendig vertoont,
 Wat Griek syn Vyandt eerst heeft het gewêr ontnomen?
 De Soon van Telamon heeft eerst dese eer bekomen.

Na dat hy Hyrtius van 't leven hadt berooft,
 Die van de Myfiers de leitsman was en 't Hooft,
 Phalces en Mermerus heeft Nestors Soon verflagen,
 En Helt Meriones deedt eindigen de dagen,
 Van Hippopotion en Morys. Teucers swaert,
 Naer Periphetes, hielp Prothoön onder d'aerdt.
 De Soon van Atreus heeft Hyperenor doorftoken,
 Dies d'eindeloofe flaep fyn oogen heeft geloken:
 Soo dat die Koning is geraekt in Charons boot,
 Noch heeft Oileus Soon meer Vyanden gedoodt.
 Om dat hy was foo snel en vaerdig in het loopen,
 Kon niemant veiligheid door het ontvluchten hopen,
 Toen Jupiter vergramt de Troijers wyken deedt,
 En schierlyk overhoop hun kloekfte Helden smeet.

Einde van het veertiende Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

V Y F T I E N D E B O E K.

DE Troijers door de gracht en paelwerk weêr gedreven,
 Nadat hun beste Volk op 't Velt was doodt gebleven,
 Dat door het Griekſche ſtael gevelt lag op den gront,
 Vergaerden op de plaats daer iede's rytuig ſtont:
 Met blooheit in het hert, en doodverf op de kaken.
 Wanneer op Idâs top quam Jupiter t'ontwaken.
 Hy ſtont van Juno op, en ſag der Troijers vlucht,
 Door Grieken achtervolgt met ſchaterent gerucht.
 En merkte dat Neptuin aen hen hadt hulp gegeven:
 Maer als hy Hector ſag genoegſaem ſonder leven,
 Op d'oever uitgeſtrekt verſlaeuwt aen Xanthus vloet,
 Uitbrakend' door de keel veel ſwart geronnen bloet,
 En dat ſyn droevig Volk, met water uit de ſtroomen,
 Beſprengend' ſyn geſicht, hem ſocht te doen bekomen:
 Heeft hy een gram geſicht op de Godin gewêndt,
 En ſeide, op deſe wys werdt uw bedrog bekend.
 Daer hebt gy door gemaakt, dat Hector niet kan ſryden,
 En dat ſyn Leger heeft de neêrlaeg moeten lyden.
 'k Weet niet of gy de vrucht niet ſmaken ſult van 't quaet,
 En of ik u nu niet ſal ſtraffen voor die daedt.
 Heugt u niet hoe voorheên gy moeft uw liſten boeten?
 Als ik aenbeelden heb gehangen aen uw voeten,

En

En bondt met ketenen van gout uw handen vast,
 Soo sterk, dat gy niet kost daer werden van ontlaf.
 En dat ik in die staet u in de lucht liet hangen,
 Schoon dat het Godendom met deernis was bevangen:
 't Geen u niet helpen kon, noch redden uit dat leedt,
 Denk om Vulcaen, dien ik toen uit den Hemel smeet;
 Die ademloos op d'aerdt neêrviel en sonder krachten,
 Doch dese wrack kon noch myn droetheit niet versachten,
 Die 'k voelde om Hercules, dien gy steeds hebt geplacgt,
 En hem door onweêr hebt aen 't Eylant Cos gejaegt:
 Op dat gy hem daer noch meer rampen soudt doen vinden,
 Terwyl gy hadt verftroit diens Schepen door de winden.
 'k Heb hem daer uit verlost, en bracht hem t' Argos aen,
 Na dat uw haet hem hadt veel arbeit uit doen staen.
 En ik heb eindelyk u weder vry gelaten,
 En smeet in Ilium d'aenbeelden op de straten:
 Op dat men daer fou sien, wat gruwelyke straf,
 Wanneer men my niet vreeft, ik selfs aen Goden gaf.
 Ik sal u rechtevoort een nieuwe straf doen lyden.
 Op dat gy denken soudt op 't vorige kastyden:
 En maken, dat gy my noit meer bedriegen sult,
 Als u te binne komt 't herdenken van uw schult.
 Hoe lief dat ik u kryg, gy hebt geen hulp te wachten,
 Van uw bekoringen: houdt dat in uw gedachten.
 Door sulken dreigement wiert Junôs hart vervaert,
 Die hem met soet gelaet dit antwoord heeft verklaert:
 By Hemel, Aerde, en Styx, ben ik bereidt te sweren,
 By uw geheiligt hooft, dat al de Goden eeren,
 En tot verzekering noch by ons huwlyks bedt,
 Dat ik Neptuin niet heb tot vechten aengeset,
 Dat hy niet op myn beê de Troijers heeft verdreven,
 Noch d'overwinning heeft aen 't Grieksche heir gegeven,
 Maer dat uit eigen wil hy 't alles heeft gedaen,
 Wyl hy met derenis was voor dat Volk begaen:
 Het geen hy vluchten sag gestaeg voor de Troijanen.
 'k Verzeker u, soo hy wouw doen na myn vermanen,

248 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Dat hy u toonen fou syne onderdanigheid,
 Volbrengend' het bevel dat hem werdt opgeleit.
 Waer door de Dondergodt tot lagchen wiert bewogen,
 Mits sy sich onderwierp geheel aen syn vermogen:
 En heeft tot haer gefegt, met vriendelyk gelaet.
 Indien gy neffens my wilt sitten in den raet,
 En over een met my wilt uw gevoelen uitten,
 Kan tegen onsen sin Neptunus niets besluiten,
 Hoe veel genegentheit hy voor de Grieken heeft.
 En op dat gy een proef van uwe oprechtheit geeft,
 Wilt aenstonts na 't verblyf vertrekken van de Goden:
 En seg aen Iris daer dat ik haer heb van nooden,
 En aen Apollo ook, dat ik hem hebben moet.
 Ik wil dat die Godin sich na Neptunus spoedt,
 Om hem in 't Griekfche heir, uit mynen naem, te seggen,
 Dat hy de wapenen moet aenstonts neder leggen:
 En keeren na syn ryk, den woesten Occaen.
 Apollo onderwyl moet Hector helpen gaen,
 Om door heelmiddelen syn pynen te versachten,
 En geven 't leven weêr aen syn besweken krachten.
 Op dat hy van syn quael mach wesen haest herstelt,
 Verjagen andermael de Grieken uit het Velt,
 En dryven die te rug tot voor Achilles oogen,
 Op dat door deerenis, om hun elend, bewogen,
 Hy ftuere Patroclus syn Vrient tot onderstant,
 Die dan veel Troijers fal neêrvellen in het fant.
 En na dat hy myn Soon Sarpedon heeft doen sneven,
 Sal hy door Hectors swaert verliesen ook het leven.
 Achilles hopeloos door 't sterven van syn Vrint,
 Dien hy van kindsbeen af soo teeder heeft bemint,
 Sal langer dan syn lust tot ftryden niet bedwingen,
 En onder Troijens muer diens moordenaer bespringen,
 En hem aen Patroclus opoffren. Na die tyt,
 Sal ik de Troijers noit meer helpen in den ftryt:
 En d'eene nederlaeg na d'andre laten krygen,
 Tot dat het Griekfche heir fal op hun wallen ftygen,

En door Minervâs raet vermeersteren de Stat.
 Die veel hoogmoedigheid op haren rykdom hadt.
 Ik sal tot die tyt toe de Grieken blyven haten,
 En hen geen onderstant door Goden geven laten.
 Voor ik met glory heb gekroont Achilles hoofd,
 Gelyk als ik voorheên, aen Thetys heb beloofd.
 Toen my de Moeder badt, omhelsende myn beenen,
 Dat ik wilde aen haer Soon oneindige eer verleenen,
 Door 't knikken van myn hoofd heb ik dat toegestaan,
 En tot bevestiging een eedt daer op gedaen.
 Hy sweeg. Als Juno hadt haer Mans bevel vernomen,
 Is sy van Idâs top op den Olymp gekomen:
 Soo schierlyk, als een mensch doorloopt in syn verstant,
 De wyte van 't Heelal van d'eene aen d'andre kant.
 In 't Hof van Jupiter, als sy was ingelaten,
 Sag sy de Goden daer, die noch aen tafel saten:
 Doch uit eerbiedigheid stont ieder voor haer op,
 En boodt haer Nectar aen in een vergulde kop.
 Dien sy maer uit de hant van Themis heeft ontfangen,
 Die 't eerst haer tegen quam, om haer dien drank te langen.
 En sprak haer aldus aen. Eerwaardige Godin,
 Gy schynt ontstelt te syn, wat hebt gy in uw sin?
 Heeft door een dreigement u Jupiter doen vreesen,
 Als tusschen hem en u was huiskrakeel geresen?
 Ik bidt, sei Juno weêr, dat gy die vraag niet doet,
 Mits gy d'onreklykheit selfs kent van syn gemoet.
 Maer Themis gâ voor aen u weêr aen 't gastmael setten,
 En wilt op myn verhael met al de Goden letten.
 Hoor aen het wreet besluit dat hy genomen heeft:
 Wat vrolykheit de disch aen de genooden geeft,
 Ik denk niet dat daer na sal iemant vreugt bedryven.
 Doch set u neêr, en wilt noch wat aendachtig blyven.
 Door dit begin is vrees in 't Godendom ontstaan,
 En Juno lagchende is, in 't spreken, voort gegaen.
 Schoon op haer voorhoofd is een stuers gelaet gebleven,
 Van wederwaardigheid, waer door sy wiert gedreven.

250 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Wat syn wy sinneloos en qualyk onderrecht!
 De Goden altemael, heeft de Godin gefegt.
 Dat tegens Jupiter wy willen gramschap toonen,
 Het geen hem niet weêrhoudt geduerig ons te hoonen.
 Dat hy besloten heeft werdt nimmermeer belet,
 Door ons vereende macht, noch smekende gebedt.
 De wederspannigheid verset niet syn gedachten,
 Die hy al lagchende gewoon is te verachten.
 Hy beeldt sich in, dat hy meer krachten heeft alleen,
 Als 't gantsche Godendom van den Olymp by een.
 Laet ieder dan van ons d'onwaerdigheid en slagen,
 Die Jupiter ons sendt, met lydszaamheit verdragen.
 Terwyl ik tot u spreek, bedriegt myn geest my niet,
 Heeft Mars van nu of aen veel reden tot verdriet.
 De brave Ascalaphus is vechtend' doot gebleven,
 Dien hy uit liefde heeft den naem van Soon gegeven.
 Als Mars dat hadt gehoort, sloeg hy sich voor het hert,
 En riep van droefheit uit, verschoont myn rouw en smert:
 ô Goden! 'k sal de doot myns Soons in 't Leger wreken,
 Al sou my Jupiter den hals en beenen breken.
 Hy liet syn Legerkoets, na dat hy hadt gesucht,
 Inspannen door syn stoet de Dolheit en de Vlucht.
 En heeft syn Wapenrok en Harnas aengetogen,
 Door Mulciber gemaekt, die schitterden in d'oogen.
 Toen ging het Godendom ontfteken het gemoedt,
 Van Jupiter door toorn, terwyl hy wiert verwoet:
 En dat uit syn gelaet meer onheil was te schroomen,
 Het geen Minerva heeft door wysheit voorgekomen.
 Sy liep den Krygsgodt na, en heeft den tocht belet,
 Trok 't Harnas van syn lyf, en van syn hooft 't Helmet.
 En heeft tot hem gefegt: wat dwaesheit dryft uw sinnen?
 Wilt gy iets tegens dank van Jupiter beginnen?
 Is hy uw Vader niet, en 's Hemels Oppervoogt?
 Die nimmer, sonder straf, weêrspannigheid gedooft.
 Indien gy na den raet van Juno niet wilt hooren,
 (Die spruit uit haer Gemael) soo syt gy wis verloren.

En

En sult op den Olymp weérkeeren vol van spyt,
 Met meerder droefheit noch dan daer gy nu in syt.
 Vlei u niet, Jupiter sal Grieken en Troianen,
 Daer laten, soo gy niet u draegt na myn vermanen,
 En dat gy hem vergramt, hy sal ons altemael,
 Vervolgen, die hier syn vergadert in de sael:
 Sal den onschuldigen met schuldigen doen lyden.
 Derhalven rade ik u syn toornigheit te myden:
 Vergeet de dootd uws Soons, die u soo woedent maekt,
 Veel braver als hy was syn in het stof geraekt.
 Of sullen na het Ryk eerlang van Pluto varen.
 De Doodt kan in 't gevecht niet alle menschen sparen.
 Dit heeft atbrekende Minerva hem geseyt,
 En hoe hy was verstoort, aen tafel weér geleidt.
 Daer Juno heeft by haer Apollo toen ontboden,
 Door Iris uit de zael, Bodinne van de Goden.
 Waer aen sy heeft den last van Jupiter verklaert,
 Dies ieder in der yl de reis heeft aengevaert.
 Als Iris in het heir Neptunus hadt gevonden,
 En seide, dat sy was door Jupiter gesonden,
 Die seggen liet, soo hy niet straks vertrekken wouw,
 Dat hy op d'oever dan hem selfs bevechten sou.
 Waer op de Watergodt dit antwoort heeft gegeven:
 Meent Jupiter dat ik na syn bevel wil leven?
 Ik sie wel dat hy heeft meer trotsheit noch als macht:
 Seg hem dat ik geen last als Onderdaen verwacht.
 Wat oppermaecht heeft hy, die hy sou konnen toonen?
 Ik ben soo wel hy een van Saturnus Soonen.
 Wy hebben door het lot het Koningryk verdeelt,
 Wat reden heeft hy dan, dat hy de meester speelt;
 Door d'eerstgeboorte heeft geen voorrecht hy gekregen:
 Heeft hy het Hemelryk, ik heb de Zee daer tegen.
 En Pluto heeft de Hel. d'Aerde is noch in 't gemeen,
 Die wy gesamentlyk gebruiken onder een.
 Dies hy daer op niet meer, als ik, heeft te gebieden:
 Door dit trots dreigement sal hy my niet doen vlieden.

Laet hy syn kinderen voorhouden fulk befcheit,
 Die aen hem fchuldig fyn meer onderdanigheit.
 Sal ik dit antwoord dan, aen Jupiter gaen brengen?
 Daer gy veel hardigheit en trotsheit in wilt mengen.
 Heeft Iris weêr hervat: hebt gy u wel bedacht?
 't Herroepen van 't befcheit, hebt gy noch in uw machf.
 De grootheit van gemoedt is meenigmael gebleken,
 Door het veranderen van fouten en gebreken.

De Furien fyn ree te plagen met verdriet,
 Wanneer een jonger Broer fyn ouder niet ontftiet.
 Neptunus wat bedaert door Iris wyfe reden,
 Quam eindelyk weêrom van fyne oploopheden:
 En fprak, gy hebt gelyk Vriendinne, het is goet,
 Dat iemant kennis heeft, die ons een boodfchap doet.

Doch 't is gevoelig ook, moet ieder een bekennen,
 Dat fich de Dondergodt 't gebieden aen wil wennen:

En dat hy fyns gelyk foo trots en fier ontmoet,
 Die in gelyke macht met hem fyn opgevoedt.
 Wat tegenftrydigheit ik vindt in myn gedachten,
 Ik fal al evenwel die 't overwinnen trachten,
 En doen dat hy begeert. Maer seg hem te gelyk,
 Dat foo hy by wil ftaen 't hoovaerdig Troifche Ryk,
 En d'overwinning aen de Grieken wil beletten,
 Dat ik dan tegens hem my overal fal fetten,

Met Juno en Mercuer, Minerva en Vulkaen,
 Die fyn foo wel als ik de Grieken toegedaen.
 Hy fcheide uit 't Griekfche heir, als hy dat hadt gefproken,
 En is van ftonden aen weêr in de Zee gedoken.

Terwyl dat Jupiter aen Phebus heeft gefegt,
 Spoeit u na Xanthus kant, myn Soon, daer Hector legt.
 Neptunus heeft fich weêr begeven in de Stroomen,
 Op dat hy van myn toorn 't uitwerkfel voor fou komen.

Dat hy gehoorfaemt heeft myn laft, maekt my verblydt,
 Want anders tuffchen ons ontftont een felle ftryt:
 Waer van men in de Hel 't gerucht hadt konnen hooren,
 Het geen fich hadt verfpredt tot in Saturnus ooren.

Doch gy, verſuim geen tydt, en neem myn beukelaer,
 Breng in der Grieken hert verſaegtheit voor 't gevaer.
 Draeg ſorg voor Priams Soon, en wilt diens kracht herſtellen,
 Op dat hy 't Griekſche heir vervolgen mach en vellen.
 En dryven hen verbaeft van de Troijaenſchen gront,
 Met de verſwakte Vloot weêr na den Hellespont.
 Dan ſal ik middelen gebruiken om te maken,
 Dat ſy niet t'eenemael in het verderf geraken,
 Hy ſweeg: en als ſyn laſt Apollo hadt gehoort,
 Vloog die van Idâs top tot Xanthus killen boort.
 (Soo vaerdig als een valk vervolgende patryſen.)
 Daer Hector, die hy vondt, begon wat op te ryſen:
 En wat bekomen was, en heeft ſyn maets gekent,
 Die vol bekommering ſich hielden daer ontrent.
 Het klamme ſweet hielt op, hy kon weêr adem halen,
 Soo ras op hem een oog hadt Jupiter doen dalen.
 Apollo, die hem ſag neêrſitten op den gront,
 Sei tot hem, Priams Soon hoe is 't? ſyt gy gewont?
 Daer Hector, die met pyn ſyn hooft hadt opgeheven,
 Heeft met een ſlaeuwe ſtem dit antwoordt opgegeven:
 Wie ſyt gy hulpsaem Godt? het ſchynt dat gy niet weet,
 Hoe Ajax met een ſteen my in het voetsant ſmeet.
 Om ſyne makkers doodt, door my vermoort, te wreken.
 Soo dat ik half verplet aemachtig ben beſweken:
 Ik heb gemeent dat my verlaten fou de ſiel,
 En dat myn ſterfdag naekte, als ik in onmacht viel.
 Schep moet, ſei Phebus, Prins, gy hebt genâ gevonden,
 Voor 't oog van Jupiter die my heeft hier gefonden,
 Ik ben Apollo ſelfs, van Ilium de Vrient,
 Dat ik beſcherm, en heb met raet en daet gedient.
 Sta op, en geef weêr moedt aen Ruiters en Soldaten,
 Val op de Grieken in; ik ſal u niet verlaten,
 Maer ſtellen my aen 't hooft ſelfs van uw Volk voor aen,
 En openen den weg om 's Vyants heir te ſlaen.
 Dit ſeggende blies hy in Hector nieuwe krachten,
 Die voelde deſe hulp, en bleef niet langer wachten.

Maer als een moedig paert, dat afgereden was,
 Syn adem weêr herschept en uitrust in het gras,
 En werdt weêrom bequaem den arbeit aen te vangen:
 Soo sag men na den strydt ook Hector weêr verlangen.

De Grieken smeten 't heir der Troijers overhoop,
 Die 't nakende gevaer ontweken door de loop.
 Gelyk een wilde geit voor jagers vliedt en honden,
 Tot dat die veiligheid heeft op een rots gevonden.

Doch als door het gebas een leeuw komt op 't gerucht,
 Die selver hen vervolgt, soo nemen sy de vlucht.
 Soo gingt de Grieken ook, soo ras sy Hector sagen,
 In staet om weêr de kans met hen te komen wagen.

En als die naderde de fabel in de hant,
 Ontfakte hen de moedt en niemand hielt meer flant.
 Thoas Andremons Soon, wiens kloekheit was gebleken,
 Gelykelyk bequaem tot vechten en tot spreken.

Riep uit, wat wonderwerk! ô Goden kan het syn,
 Is Hector opgewekt, is Hector sonder pyn!
 Heeft Ajax met een steen hem 't leven niet benomen?
 Hoe kan hy dan aen 't hooft weêr van syn Leger komen.

Dit wonder is door hulp van Jupiter geschiedt,
 Die hem heeft van de dootd verlost tot ons verdriet,
 Op dat hy, als voorheên, soude in ons benden woeden.
 Maer hoort hoe dat men sal dat ongeluk verhoeden:

Laet ons vermoeide Volk gaen rusten op de Vloot,
 En wy, die braver syn, ons stellen in den noot,
 Gesloten in een drom, om d'aftocht te bedekken,
 Op dat men niet vervolg die na de Schepen trekken.

Ik twyffel of hy dan ons wel te keer sal gaen,
 Wanneer hy in een trop fiet soo veel Helden staen.
 Elk een vindt goet dien raet, en wierde seer gepresen,
 Daer ongemeene vlyt straks hebben toe bewesen,

Ajax, Idomeneus, Teucer, Meriones,
 En onder anderen Veltoverstans Meges.
 Die tot een bende sich gesamentlyk verbonden,
 Met d'alderdappersten, die sy in 't Leger vonden:

En stelden in 't gevaer sich in slagordening,
 Terwyl 't vermoeide Volk weér na de Schepen ging.
 Op hen stort Hector toe aen 't Hooft van syn Soldaten,
 Doch heeft aen Phebus d'eer van voor te gaen gelaten:
 Die aen den Vyant heeft gevoert het Troische Volk,
 Gewapent met een schilt, en schuilende in een wolk.
 Dit schilt was door Vulcaen aen Jupiter gegeven,
 Om in een slag het hert des Vyants te doen beven.
 De Grieken, wachtend' af de Troijers, stonden pal,
 Men maekte aen wederkant een schrikkelijk geschal,
 Het licht des Hemels wiert verduistert door de pylen,
 En 't oir vervult door klank van sabelen en bylen.
 Daer wiert veel bloet gestort van Vyant en van Vrient,
 Soo lang sich Phebus niet heeft van syn schilt bedient:
 Maer toen hy met een schreeuw 't opheffende liet blinken,
 Begon den Grieken 't hart en dapperheit t'ontfinken.
 Gelyk by nacht een leeuw de runders vreesen doet,
 Terwyl de Harder slaept, die hy in 't Velt ontmoet:
 De kudde loopt van een, verlatende de weiden.
 Soo syn de Grieken ook vertsaegt van een gescheiden.
 Daer d'overwinning door aen Hectors syde bleef,
 Die door Apollos hulp hen uit het Slagvelt dreef.
 Hy doode Stichius, daer moedig onderstonden,
 Al de Beötiers, die sich in 't Leger vonden:
 Arcesylaus ook, Menestheus metgesel,
 Eneas met syn swaert sondt Medon na de Hel,
 Met Jasus, Ajax neef, die uit syn Lant moest swerven,
 Om dat hy hadt voorheên syn Stiefmoers Broer doen sterven.
 Polydamas bracht om Mecistheus, Echius
 Viel door Polites hant in 't stof, en Clonius
 Wiert door Agenors kling by d'anderen verslagen,
 Door Paris eindigde Deïochus syn dagen:
 Die hem in 't schouderblat gegeven hadt een houw,
 Soo als hy door de vlucht 't gevaer ontloopen wouw.
 Terwyl het Troische Volk ontwapende de dooden,
 Syn in d'affnydingen de Grieken hen ontyloden,

En

En in hun werk geraekt door palen en de gracht.
 Soo ras sulks Hector sag, riep hy uit al syn macht,
 Dat niemant verder buit fou trachten weg te slepen,
 Maer alle met geweld aenvallen op de Schepen.
 Al wien ik vinden sal afwykend' van de Vloot,
 Sal werden door myn hant op staendevoet gedoodt.
 Syn Sisters en syn Broers sal ik geensints gedogen,
 Dat door den laetsten dienst hun hert vertroosten mogen,
 En leggen op de myt syn ligchaem met hun hant,
 Op dat het plechtelyk door 't lykvuer werdt verbrant:
 Maer laten 't op het Velt voor onse mueren blyven,
 Om daer van hont of gier den honger te verdryven.
 Soo ras dat dreigement was door het heir gehoort,
 Keerde ieder tot syn plicht. Hy sloeg syn paerden voort,
 En wiert aenstonts gevolgt door al de Legerkarren,
 Op dat men voor de gracht niet hoeven fou te marren,
 Heeft Phebus die met aerd, daer leggent, vol gemaakt,
 Dies Hector met syn Volk daer over is geraekt.
 Hy flechte verder noch de mueren en de wallen,
 Die hy soo licht om ver van boven neêr deedt vallen,
 Gelyk een klein gebouw werdt door een kint geslecht,
 Dat het hadt spelende van keitjes opgerecht.
 Soo sloopte hy een werk, dat, toen het wiert verheven,
 Soo swaren arbeit hadt aen 't Grieksche Volk gegeven.
 Dat de vergramde Godt tot voor de Schepen dreef,
 Alwaer het hoopeloos ten laetsten staende bleef.
 Toen hebben sy malkaer vermanende aengesproken,
 En siende Hemelwaerts de handen opgestoken,
 En ieder heeft gedaen een hartelyk Gebedt:
 Dat Nestor overluit aldus heeft aengefet.
 Ach! groote Jupiter soo wy oit offer slachten,
 Het geen wy plechtelyk op uwen altaer brachten,
 Waer van de reuk aen u is aengenaem geweest,
 Die na den Hemel klom van 't brandende offerbeest:
 Op dat wy in ons Lant gelukkig mochten keeren,
 Wilt, nu de noodt ons perst, verhooren ons begeren,

Ly niet dat doodelyk ons werde dese dag,
 En geef de Troijers niet den zegen van den slag.
 Tot blyk dat het Gebedt quam Jupiter in d'ooren,
 Liet die daer op de stem van synen donder hooren.
 Dat door de Troijers wiert als gunstig uitgeleit,
 Die tot een nieuwen storm sich hebben weêr bereidt.
 Gelyk als op een Schip de bulderende winden,
 De golven van de Zee aendryven, daer sy 't vinden,
 Alsoo dreef Hector aen syn Krygsvolk op den muer,
 Om tot de Grieksche Vloot te nadren met syn vuer.
 De Troijers vielen aen met lancen en met pieken,
 Doch wierden afgeweert met haken door de Grieken.
 Eer dit noch was geschiedt, vermaekte Patroclus,
 Met onderhout den geest van Helt Eurypylus:
 En heeft hulpmiddelen met swachtelen gebonden,
 Tot stilling van de pyn, op syne ontfangen wonden.
 Doch siende dat de muer gefloopt was, en de wal,
 En daer door was syn Volk geraekt in ongeval:
 Riep hy al suchtende uit; ik kan niet by u blyven,
 Nu 'k Hector sie ons heir tot voor de Schepen dryven.
 Ik sal myn best gaen doen, dat ik bewegen mach,
 Achilles, dat hy sich wil voegen by den slag.
 Wie weet of het geluk my niet sal gunstig wesen,
 En dat ik syn gemoedt van wraeksucht sal genesen:
 't Vermanen van een Vrient heeft somtyts groote kracht.
 Gy houdt hier Volks genoeg, dat uw bevelen wacht.
 Als hy dit hadt gesegt, heeft hy de tent verlaten.
 De Grieken onderwyl weêrftonden als Soldaten,
 En hebben van de Vloot de Troijers afgekeert.
 Elk heeft aen syne kant sich als een Helt, geweert.
 Gelyk een Arbeitsman, door Pallas onderwefen,
 Wanneer hy tot een Schip syn hout heeft uitgelesen,
 Noit uit den regel werkt, als hy het samē hecht;
 Soo is op eene lyn gebleven het gevecht.
 Schoon Hector met syn kling socht Ajax te doen wyken,
 Die gaf van dapperheit gedurig nieuwe blyken:

En heeft hem tot de Vloot den toegang flaeg belet,
 Soo dat met weinig winst den ftrydt wiert voortgelet:
 Doch hy kon Hector ook tot d'aftocht niet bewegen,
 Om dat die van een Godt hadt onderftant gekregen.
 Maer fiende met de toors Caletor in de hant,
 Om naderend' fyn Schip te fteken in den brant,
 Heeft hy hem met fyn piek foo fellen ftoot gegeven,
 Dat die is op de plaets ten eerften doot gebleven.
 Als Hector in het fant fyn neef neêrvallen fag,
 En dat hy uitgetrekt voor 't Schip van Ajax lag,
 Sprak hy de Troijers aen, en feide dappre knechten,
 Die placht van dichte by den Vyant te bevechten,
 Nu geeft u het geval daer toe gelegentheit,
 Op dat gy uw gemoedt tot nieuw gevaer bereidt.
 Belet de Vyanden, dat fy niet op hun Schepen,
 Den Soon van Clytijs, noch fyne wapens fleepen.
 Dit feggende flak hy op Ajax met fyn piek,
 Doch d'aengedrongen ftoot ontweek de rappe Griek.
 Boos, om dat hy niet hadt dien Vyant konnen raken,
 (Wiens doot den zegen licht voor hem hadt konnen maken:)
 Wrook hy op Lycophron aenftonts dat ongenucht,
 Die uit fyn Vaderlant was om een moordt gevluht:
 En fich als balling hadt by Ajax opgehouden,
 Die in 't gevaer op hem fyn felven dorft vertrouwen.
 Hector hadt boven 't oir hem door het hooft gewondt.
 En ftiet hem van het Schip voor over op den gront.
 Ajax hier door bedroeft, heeft Teucer aengesproken,
 En feide, Broeder, fal dit blyven ongewroken?
 Wat fcheelt'er aen dat gy uw pylen nu onbeert?
 Waer is de boog dien u Apollo heeft vereert?
 Als Teucer dit verftont, is hy tot hem getreden,
 En heeft met pyl en boog de Vyanden beftreden.
 Schoot Clitus door den hals, die van fyn wagen viel,
 En braekte met fyn bloet fyne afgematte fiel.
 De paerden voelende den voerman neder rollen,
 De toomen op den hals, begaven fich tot hollen.

Polydamas, die vocht te voet, liep daer op aen,
 Greep met de hant de leits, en hield het rytuig staen.
 Waer op Astynous is door diens last gestegen.
 Teucer heeft op syn boog een tweeden pyl gekregen,
 Waer meê de schutter heeft gemikt op Hectors borst,
 Om 't leven t'eindigen en daden van dien Vorst.
 Maer als hy hadt de pees tot aen syn hals getogen,
 Brak die, terwyl de pyl is sonder kracht gevlogen.
 Om dat hem Jupiter die glory hadt benydt,
 Die sorg droeg voor dien Helt. Teucer sprong op van spyt.
 De boog viel uit syn hant. Het geen hem heeft doen seggen:
 Ach ongelukkig mensch! ik meende neêr te leggen,
 Den Vyant van ons Volk. Een Godt heeft dat belet,
 Al hadt ik op myn boog een nieuwe pees geset,
 Op dat den gantschen dag die niet sou mogen breken,
 Als ik die na my trok, is die van een geweken:
 Soo dat de scherpe flits niet tot by Hector vloog.
 Myn Broer, seide Ajax weêr, laet daer uw pyl en boog:
 Neem in de plaats een piek en beukelaer in handen,
 En wilt de Vyanden met dat geweêr aanranden.
 Beveel uw Volk dat elk sich na uw voorbeeld weert,
 Op dat men van de Vloot der Troijers aanval keert.
 Of soo sy over ons ten laetsten zegepralen,
 Soo moeten wy hen duer den zegen doen betalen.
 Dies Teucer bracht daer op het schiettuig in syn tent,
 En heeft met schilt en piek tot Ajax sich gewendt.
 Soo ras van Teucers boog de pees sag Hector breken,
 Begon hy met gejuig de Troijers aen te spreken,
 Spitsbroeders schep weêr moedt, heeft hy tot hen gesegt,
 De beste schutter heeft syn schiettuig neêrgelegt.
 Het geen ik Jupiter selfs sag onbruikbaer maken.
 Syn kracht is kennelyk, men kan die niet versaken.
 Soo wel door die waer aen hy d'overwinning geeft,
 Als door die, wien hy hulp ontfeit, en tegenstreeft.
 Wy sien nu dat hy ons voortaan wil gunstig wesen,
 Laet ons dan op de Vloot aanvallen sonder vreesen.

Soo iemand dan gequetst of doodt geschoten werdt,
 Die sterfe sonder dat hy voel berouw in 't hert.
 Het is beroemmelyk voor 't Vaderlant te stryden,
 En het voor overlast d's Vyands te bevryden.

Syn Vrouw en Kinderen te redden uit den noot;
 Als men dat heeft gedaen, trooft men sich in de doodt.
 Hier door heeft Hector moedt weêr in syn Volk ontstoken.
 En Ajax heeft aldus syn makkers aengesproken.

Mamhafte Grieken sult gy lyden dese schandt,
 Dat men voor uw gesicht ons' watermacht verbrant!
 Hoe sult gy naderhant in 't Vaderlant dan komen?
 Of meent gy weêr na huis te swimmen door de stroomen?

Wy moeten rechtevoort of winnen of vergaen.
 Hebt gy 't aenmoedigen van Hector niet verstaen?
 't Is om te dansen niet, dat hy dus de Troianen,
 Maer om u op het lyf te vallen, komt vermanen.

Daer is geen uitkomst meer tot uw behoudenis,
 Als dat sich niemant spaert, en dat elk dapper is.
 Dit oogenblik sal ons een uitspraak kunnen geven,
 Van eene aenstaende doodt, of van een verder leven.

Is 't loffelyker niet te sterven in de stryt,
 Als dat men by de Vloot syn dagen laf verslyt?
 De Grieken schepten hoop door Ajax moedig spreken.
 En 't bloedige gevecht is heviger ontfteken.

Door Ajax wiert gedoodt aenstonts Laodamas,
 Antenors Soon, die 't Hooft van 't Troische Voetvolk was.
 Door Hector Schedius, dien de Phocensche benden,
 Voor hunnen Oversten, soo lang hy leefde, erkenden.

Polydamas bracht om Otus, de Metgesel,
 Van Meges, hebbende op d'Epeërs het bevel.
 Die siende dat syn Vrient verloren hadt het leven,
 Heeft na Polydamas een vlugge schicht gedreven.

Maer die ontweek het stael. Apollo wilde niet,
 Dat hy van Panthus Soon, dien dag, het hert doorstiet.
 Doch die was niet gantsch mis, mits hy Croifinus rakte,
 Wiens wapen groot gerucht, op d'aerde vallend', mackte.

Dat

Dat Meges hem van 't lyf wouw trekken: maer de Griek,
 Kreeg selfs een fellen steek door Dolops met de piek.
 Doch die wiert afgekeert door Meges scheutvry wapen,
 Die het nadragen liet door iemant van syn knapen,
 Tot dat hy vechten moest. Het was aen hem vereert,
 Na dat syn Vader was uit Ephyra gekeert:
 Daer 't Koning Euphetes, aen Phyleus hadt gegeven,
 Het geen hem meenigmael behouden hadt het leven:
 En nu hadt het syn Soon voor sterven ook bevrydt:
 Dien Dolops op sich siende aennadren in den strydt,
 Heeft met soo groote kracht hem op het hooft geslagen,
 Dat syn Helmet gekneuft den slag niet kon verdragen,
 En met den Vederbos viel voor syn voeten neêr.
 Doch Dolops niet te min ging hem op nieuws te keer,
 En meende dat hy hem kon echter noch doen sneven.
 Maer Menelaus heeft aen Meges hulp gegeven:
 En gaf van achteren, eer dat het Dolops sag,
 Hem met syn lans een steek, en met syn swaert een slag,
 Waer door syn geest vertrok na 't ryk van alle zielen:
 Als Meges, en op hem ook Menelaus vielen,
 Om hem t'ontwapenen, quam Hector op hen aen,
 Die 't sterven van syn Neef met droetheit hadt verstaen.
 En socht tot dapperheit syn makkers aen te setten,
 Om 't plundren van het lyk den Vyant te beletten.
 Waer toe voornamentlyk hy Menalippus badt,
 Die, eer de Kryg ontfont, en Troije Vreden hadt,
 Syn kudden om de Stat Percote placht te weiden.
 Doch als het Oorlog wiert, is hy van daer gescheiden.
 En quam tot Troijen weêr, alwaer hy seer bekend,
 In 't Hof van Priamus te wonen was gewent.
 Dien sprak dus Hector aen. Myn Vriendt sult gy gedogen,
 Dat men uw bloetverwant ontwapen voor uwe oogen?
 Laet ons die schande ontgaen: wy moeten van naby,
 Den Vyant tasten aen. Volg Menalippus my.
 Indien hy meester wordt is Ilium verloren,
 En al de Burgery sal in hun bloet versmooren.

Als hy dit hadt gefegt, trok hy kloekmoedig voort,
 En Menalippus ook, hem volgende op fyn woort.
 De Soon van Telamon is ook niet ftil gebleven,
 Maer heeft van fyne kant de benden moedt gegeven.
 En heeft tot hen gefegt myn Vrienden nu is 't tyt,
 Te toonen dat gy kloek, en dappre Mannen fyt.
 Gedenkt wat fchande volgt op latheit: elk moet vreefen,
 Dat van fyn blooheit fal het heir getuigen wesen.
 Meer braven in een flag ontkomen het gevaer,
 Als bloodaerts, welkers doodt niets volgt als oneer naer.
 Van fulken indruk was 't geen Ajax quam verklaren,
 Dat men fag voor de Vloot een kôpre wal vergaren.
 Als dit aenmoedigen hadt Jupiter gemerkt,
 Heeft hy aen d'andre kant der Troijers hart verfterkt.
 Dies tot Antilochus fîch Menelaus wende,
 En feide, Nestors Soon, de jongfte van uw bende,
 Geen Krygsman is in 't heir foo rap als gy te voet,
 Noch die foo wel houdt ftant, wanneer men vechten moet.
 Sal geen Troijaen van daeg beproeven uwe krachten?
 Als die fulks hadt gehoort, bleef hy niet langer wachten,
 Maer viel den voorften drom des Vyants moedig aen,
 En fag rondom wien hy het eerfte fou verflaen.
 Vondt Menalippus daer, vermits de Troijers weken,
 Dien hy met fyne piek heeft door de borft gefteken:
 En als hy fag den Helt neêrftorten op den gront,
 Greep hy het lyk, op dat hy 't Harnas hem ontbondt.
 Gelyk als op een reê een bloethont aen komt ftooten,
 Het geen dat met een pyl een jager heeft doorschoten.
 Maer Hector heeft belet, dat hy het niet bequam:
 Nadien hy felfs de wyk na fyne benden nam:
 Hoe dapper dat hy was, hy dorft hem niet verwachten,
 Hy kende Hectors moedt en diens gevreesde krachten.
 Gelyk een wilt gediert, 't geen is verhit op bloet,
 Naer dat het op een kud' van fchapeu heeft gewoedt,
 En hondt of harder heeft door fyn gebit doen fneven,
 Vlucht, eer meer Volk op hem fou werden aangedreven,

Dat

Dat door 't omleggent Lant daer op wiert aengeset.
Soo heeft sich Nestors Soon uit het gevaer geredt,
Terwyl hy wiert vervolgt door pylen der Troijanen.
Dies Hector sich den weg ging na de Schepen banen,
En heeft met nieuwen moedt de zeemacht aengetast,
Om uit te voeren 't geen hadt Jupiter belast.
Die staeg de dapperheit der Grieken heeft vermindert,
En van de Troijers heeft den aenval niet verhindert.
Verlangende te sien een vaertuig in den brant;
Op dat hy die de vlucht deedt nemen naderhant,
Als hy aen 't Grieksche heir wouw d'overwinning gunnen,
En syn beloften dan soude achtervolgen kunnen,
Die hy, op haer gebedt, aen Thetis hadt gedaen.
Dies dreef hy op de Vloot den Soon van Priam aen;
Die door syn eigen moedt was selfs genoeg ontfeken.
Hy schuimbekte, en het vuer quam uit syn oogen breken;
Syn vederbos gaf vrees aen ieder die hem sag:
Gelyk men Mavors fiet in 't midden van een slag.
Terwyl hem Jupiter selfs leende syne krachten,
Tot troost om dat hy niet veel dagen hadt te wachten.
Waer van Minerva hadt het einde al vastgesteld,
Als hy door Peleus Soon sou werden neêrgevelt.
Doch Hector onvermoeit ging 't Grieksche heir bespringen,
En waer men meest weêrstont, daer socht hy in te dringen.
Doch wat gewelt hy deedt, de Grieken weken niet.
Gelyk een rots in zee de baren weêrstant biedt,
Alsoo wiert over al syn aenval afgeslagen.
Maer hy ging eindelyk de laetste poving wagen:
En viel de Grieken aen, gelyk op zee de vloet,
Wiens golven hemelhoog het onweêr ryzen doet,
Valt op een Schip, en laet het in den afgront sinken.
De stuurman hopeloos uit vrees van te verdrinken,
Vergeet syn kunst, het roer verlatende in de noot,
En waer hy d'oogen wendt, hy fiet niets als de doodt.
Door diergelyke schrik was 't Grieksche heir bewogen,
Toen Hector als een Leeuw daer op is aengevloogen,

264 DE ILIAS VAN HOMERUS.

En Periphetes heeft alleen maer omgebracht:
 Die om syn deugden was van ieder foo geacht,
 Gelyk sich Copreas syn Vader hadt doen haten,
 Als door Euryftheus hy sich hadt gebruiken laten,
 Om te verkondigen aen Hercules 't bevel,
 Dat die moest Cerberus gaen halen uit de Hel.
 Hy viel, om dat hy sich hadt aen syn schilt gestooten;
 En Hector is op hem ten eersten toegeschoten,
 En heeft hem met syn piek gestoken in de borst,
 In 't midden van syn Volk, dat hem niet helpen kost.
 Om dat het door de vrees was achterwaerts geweken,
 En was sich achter 't boordt der Schepen gaen verstoppen:
 Die lagen op een ry getrokken op het strant,
 Daer 't sich vergaderde, weêrbiedend' tegenstant,
 En hun lathartigheid malkanderen verweten.
 Toen sprak hen Nestor aen, en sei, hebt gy vergeten,
 Myn Vrienden, rechtevoort uw schuldigheid en moedt?
 Ik bidt u dat gy nu ons ondergang verhoedt.
 'k Besweer u by al 't geen de menschen meest beminnen,
 By 't lieve Vaderlant, en ieders huisgesinnen,
 By Vrouw en Kinderen, by Ouders en geslacht,
 Die smeken, door myn mont, dat gy uw plicht betracht.
 Wat sou de volgende eeuw niet tot uwe oneer seggen!
 Soo Hector onse Vloot in d'afsche quam te leggen.
 Dese aenspraek heeft in hen weêr dapperheit verwekt,
 En door Minervâs kracht wiert hun gesicht ontdekt,
 Waer op een duistere wolk, tot die tyt, hadt gelegen.
 Toen hebben sy in 't oog der Troijers heir gekregen:
 En sagen die, waer door den storm wiert aengeset,
 En d'andren daer het aen, door wonden, wiert belet.
 De Soon van Telamon dacht dat hy niet sou hoeven,
 Te blyven op die post, noch langer te vertoeven:
 Dies ging hy door de Vloot van 't eene op 't andre boort,
 Daer syn aenmoediging van ieder wiert gehoord.
 Verdedigt riep hy uit, uw Schepen en uw Hutten,
 En wilt die voor den brant van Hectors toors beschutten.

Dit heeft hy uitgevoert met soo gefwinde vaert,
Als een beryder springt van 't eene op 't andre paert.
De Soon van Priamus is ook niet ftill gebleven,
En fette aen op de Vloot, door Jupiter gedreven.
Gelyk een Adelaer op vlugge fwanen doet,
Die weiden sonder vrees aen d'oever van een vloet.
Toen wiert weêr heviger van wederkant gefreden,
Of 't een en 't ander heir geen arbeit hadt geleden.
Wel met de felfde moedt, niet met de felfde fin:
De Troijers beelden reets fich d'overwinning in,
De Grieken hadden niet die moedige gedachten,
En fochten maer alleen fich voor de doot te wachten.
Den fpiegel van een Schip heeft Hector aengevat,
Dat in het heir gevoert Protefilaus hadt:
Doch daer hy niet weêr op na 't Vaderlant fou varen,
En een der fchoonften was, die in de zeemacht waren.
Om dit Schip vocht men fel van d'eene en d'andre kant,
Van dichte by, met byl of fabel in de hant:
En niet met fchietgeweêr: d'aerdt wiert bedekt met dooden,
En langs den oever is 't vergoten bloet gevloten.
Het aengevatte Schip hielt Hector altydt vaft,
By 't touwerk van het want, dat ftacnde hielt de maff.
Hy fchreeuwde tot fyn Volk, blyft nu niet in gebreken,
Brenge toorffen, en helpt my den brant in 't vaertuig fteken.
't Is nu de blyde dag dien Jupiter vergunt,
Dat gy de Griekfche Vloot tot afch verbranden kunt.
Die ons heeft aengevoert soo veelderhande qualen,
Waer op gy rechtevoort uw fchaden kunt verhalen:
Dat ik soo langen tydt ftillfittend' heb verlet,
't Is onfe Gryfaerts fchult, waer door ik ben belet,
Wanneer ik vechten wou, kloekmoedig uit te vallen,
Die hielden tegens dank myn benden in de wallen.
Maer hebben wy soo dom tot defen dag geweest,
Nu ftort ons Jupiter weêr wysheit in den geest,
Om t'onderftaen, en kracht om het ook uit te werken.
De Troijers voelden fich door dit vermaen verfterken,

En vielen felder aen, gemoedigt door die hoop,
 Toen Ajax het te quaet kreeg op den overloop.
 Dien hy verliet, en ging fich in het ruim onthouwen,
 Van waer hy het gevecht kon veiliger aenschouwen.
 Daer sittende op een bank, heeft hy aen 't Volk gefeit:
 Ons leven, Vrienden, hangt aen onse dapperheit.
 Denkt om uw oude deugt, en vleit niet uw gedachten;
 Gy hebt geen onderftant van iemand meer te wachten.
 De plaets daer gy op staet, is de Troijaensche ree,
 Van Vyanden omringt en van de woefte zee:
 Het is met ons gedaen, soo gy den moedt laet fakken.
 Dit seggend' ving hy aen te fteken en te hakken;
 Daer twaelf Troijanen door in 't voetsant fyn geraekt,
 Waer van hy, voor fyn Schip, een borstweêr heeft gemaekt.

Einde van het vyftiende Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

S E S T I E N D E B O E K .

Erwyl malkanderen de Troijers en de Grieken,
 Bestreden voor de Vloot met swaerden en met pieken;
 Heeft spoedig Patroclus voldroefheit sich gewendt,
 Met tranen op de wang, na Vorst Achilles tent.

Die met verwondering hem Peleus Soon sag storten,
 En tot hem heeft gesegt, myn Vrient, wat mach u schorten,

Dat gy, gelyk een kint, soo ongelatig weent,
 't Geen van de Moeders borst ontydig werdt gespeent.

Heeft iemant van myn Volk daer oorfsack toe gegeven?

Of heb ik selver iets, het geen u spyt, bedreven?

Sou 't quade tyding syn van Phtia die u drukt?

Is door het Noodlot daer uw Vader weggerukt?

Of wel komt gy de doot van Peleus my verkonden?

Maer neen, ik weet dat sy sich in gesontheit vonden.

Of fiet gy d'ongegang der Grieken met verdriet?

Die onrechtvaerdigen verdienen anders niet.

Spreek eindelyk op dat ik mach de reden weten,

Waerom uw aengesicht en oogen syn bekreten.

Daer op heeft Patroclus gesegt, verwyt my niet,

Achilles moedig Helt, de tranen die gy fiet.

Mits sy rechtvaardig syn. De Grieken syn verloren.

Ik kan medoogeloos den slechten staet niet hooren,

Waer in sy syn gebracht: hun Helden syn gewont,
 Of leggen lyveloos verslagen op den gront.
 En gy wilt onderwyl noch onverfoenbaer blyven!
 Wilt Hemel noit myn hert tot sulken gramfchap dryven!
 Achilles waer toe dient uw kracht en groote moedt,
 Soo gy geen onderftant uw Lantgenoten doet?
 Sult gy dan nimmer groot, als tot hun nadeel, wesen?
 Neen! gy fyt uit het bloet van Peleus niet gerefen,
 Noch Thetis de Godin heeft u ook niet gebaert,
 Maer een leeuwin, waer van gy hebt den wreeden aert.
 Indien voorfeggingen beletten u te ftryden,
 Door Thetis u verklaert, wilt dan ten minften lyden,
 Dat ik mach in uw plaets, uw harnas hebben aen,
 Met uw Theffaliers, de Grieken helpen gaen.
 Sy syn in grooten noot, en vechten voor hun leven:
 Ik fal hen mogelyk wat hoop tot uitkomst geven.
 De Troijers meenende dat gy het felts sult fyn,
 Sal ik doen wankelen, bedrogen door uw fchyn.
 Vers Volk aenvallende op hunne afgesloofde benden,
 Kan van de Schepen af, hen na de Stat doen wenden.
 Een weinig uitftel heeft een Leger vack herftelt,
 Dat anders moedeloos gevlucht was uit het Velt.
 Die gunft heeft hy verfocht met veel volftandigheden;
 Onwetend' dat hy felts hadt om syn doot gebeden.
 Achilles gaf daer op met droefheit dit befcheit:
 Ach! lieve Patroclus wat hebt gy daer gefeit!
 Ik laet d'orakelen uit myn gedachten varen,
 Die my heeft Jupiter door Thetis doen verklaren.
 Maer dat Atrides my met een laetdunkent hert,
 Mishandelt, fyns gelyk, is oorfaek van myn fmert.
 Misbruikende de macht, door myne ftem bekomen,
 Heeft hy myn dapperheit 't verdiende loon ontnomen.
 't Verlies van die Princes heeft myn gemoedt gedeert,
 Die door de Grieken was aen my voorheên vereert.
 Hy kon een vagebont niet fmadelyker hoonen:
 En wilt gy dat ik my fal ongevoelig toonen?

Doch

Doeh halen wy, het geen voorby is, niet weêr op:
 't Is onrecht, dat men houdt syn wrok lang in de krop.
 Ik hadt gefegt, dat ik die dan fou laten varen,
 Als tot het uitterfte gebracht de Grieken waren;
 Terwyl men 't moortgeschrei fou hooren voor myn boort,
 Dat komt, door 's Hemels wil, hen over rechtevoort.
 Neem dan myn wapenen, en wilt niet lang verbeiden,
 Om myne Mirmydons, als Hooft, ten ftrydt te leiden.
 De Vloot is door een wolk van Troijers gantfch omringt,
 Die in een hoek van 't ftrant ons Volk met Hektor dringt.
 Gantfch Ilium loopt uit de poorten, vol vertrouwen,
 Om van het Griekfche heir de nederlaeg t'aenschouwen:
 Om dat fy van myn helm niet blinken fien de glans.
 Myn degen fou haeft doen veranderen de kans,
 Soo Agamemnon my genoegén hadt gegeven,
 Men fou de Troijers haeft fien op de vlucht gedreven.
 Hun froomen opgevult met lyken tot de kant,
 Daer fy belegeren ons heir fchier overmant.
 Schoon Diomedes lans is woedende in syn handen,
 Sy kan de Grieken niet verlossen uit die fchanden.
 Ik heb van Atreus Soon de ftem noch niet gehoord
 Maer Hectors hoor ik wel, als hy een Griek vermoort,
 Of fet syn Troijers aen om onfe maets te flachten.
 Derhalve Patroclus, moet gy niet langer wachten;
 Val hem op 't lyf, en help de Grieken uit den noot,
 Bevry voor Hectors toors de tenten en de Vloot,
 En mack dat ons de hoop, om weêr na huis te keeren,
 Niet afgefneiden werdt; 't geen wy foo lang begeren.
 Doch foo gy van de Vloot de Vyanden verdryft,
 Wacht u dat gy te lang in het vervolgen blyft.
 Op dat fy niet te rug u felfer weêr doen vlieden,
 En ik genootfaekt werdt u onderftant te bieden,
 Eer Agamemnon heeft my in myne eer herftelt,
 En heeft berouw getoont voor 't aengedaen geweld:
 My fendende te rug Brifeïs met gefchenken.
 Want anders fou men my weêr door verfmactheit krenken.

Keer in myn Legering, als gy dat hebt gedaen,
 En laet in het gevecht de Grieken voort begaen.
 Apollo, Jupiter, Minervé en andre Goden!
 Geeft dat fiefh onderling de beide Volken dooden.
 Op dat ik met myn Vrient behouden na den flag,
 Het moedig Ilium alleen verdelgen mach.
 Terwyl dat met malkaer die beide Helden fpraken,
 Quam Ajax in het naeuw op d'overloop te raken.
 Daer ftont hy onbedekt voor alle pylen bloot,
 Die onophoudelyk de Vyant op hem fchoot.
 Met fyn vermoeiden arm kon hy fyn fchilt niet dragen,
 En 't ftael van fyn Helmet klonk door ontfangen flagen.
 Hy keerde niet te min den Vyant van fyn boort;
 Maer te vergeefs, op hem was Jupiter geftoort.
 Die heeft felfs op fyn Schip de Troijers aangedreven,
 Wyl hem geen oogenblik tot rusten wiert gegeven.
 Hy vocht al evenwel hoe feer hy was befweert,
 Waer van de droppelen ftlaeg drongen door fyn kleet.
 Hoe ademloos hy was vernieuwde hy fyn krachten,
 De flagen mydende, die hem de Troijers brachten.
 Sangnymphen die om hoog op den Olympus leeft,
 Segt my, wat Schip het eerft den brant ontfangen heeft?
 Door lange tegenftant, die noch de Grieken deden,
 Wiert Hector boos, en is op Ajax aengetreden.
 Wiens pick hy met fyn fwaert het ftael heeft afgehakt,
 Dat voor fyn voeten neêr is op den gront gefakt.
 Het hout is fonder punt in Ajax hant gebleven,
 Die merkte, dat dit was door Jupiter bedreven:
 En mackte, uit het bereik der pylen, fiefh van kant,
 De Troijers ftaken toen het weêrloos Schip in brant.
 Waer van Achilles fag de vlammen voor fyne oogen:
 Toen kon hy het vertrek van Patroclus gedooen.
 Waer aen hy heeft gefegt, haefst u, myn Vrient, en maek,
 Dat het voortloopt vuer niet in myn Schepen rack.
 Gâ trek myn wapens aen, doch wilt geen tyt verletten,
 En ik fal onderwyl myn Volk in orde fetten.

Waer op Helt Patroclus sich stak in het geweêr,
 Het geen Achilles hadt gevoert met soo veel eer.
 Trok purple laersen aen syn welgemaekte beenen,
 Die wierden valt gemaakt met gespen op de schenen.
 Het swaert hing hy op zyde, en heeft het blank Helmet,
 Waer van een paerdestaert afvloog, op 't hooft geset.
 De piek was hem te swaer, die heeft hy niet genomen:
 Achilles maer alleen kon daer te recht meê komen.
 Geen Griek hadt soo veel kracht, dat hy die voeren kon.
 Door Chiron was het hout gehakt op Pelion:
 Die de Centaurus hadt aen Peleus selfs gegeven,
 Om daer door naderhant veel Helden te doen sneven.
 Voorts nam hy 't swaere schild aen syne slinkerhant,
 Terwyl Automedon in 't tuig de paerden spant.
 (Op welkers dapperheit hy sich meest dorst, vertrouwen)
 Die d'ingespannen kar voor hem heeft reê gehouwen.
 Hy heeft daer voor geset Xanthus en Balius,
 Twee paerden, al soo snel ter loop als Zephyrus:
 Uit dien, en de Harpy Podarga, voort gesproten.
 Daer neffens wiert in 't touw ook Pedafus gesloten.
 Achilles kreeg dat paert van Koning Eetion,
 Toen hy, na het beleg, diens vensting overwon.
 Al was het sterffelyk, het hadt soo groote krachten,
 Dat men het moest soo snel als Goden paerden achten.
 Achilles is terwyl de tenten doorgedaen,
 En moedigde syn Volk tot dapper strieden aen.
 Dat selver alsoo seer tot vechten was genegen,
 Gelyk een wolf, die heeft dorst op de jacht gekregen,
 Als een gevangen hart door hem verflonden is,
 Noch druipende van bloet, verlangt na laeffenis.
 Achilles hadt een Vloot van meer als vyftig kielen,
 En elk Schip was bemant met vyftig klokke sielen.
 Die in vyf benden hy verdeelt hadt in het Velt,
 En over ieder drom hadt hy een Hooft gestelt:
 Door dapperheit vermaert, en in de kryg ervaren,
 Soo trouw, dat sy in 't heir syn Stedehouders waren.

Den eerſten drom geboodt als Hooft Meneſthius,
 Die wiert geloofd te ſyn de Soon van Sperchius,
 Een Watergodt die was uit Jupiter gerefen,
 En Polydorâs bloet, die Dochter was voor defen
 Van Peleus, doch daer na hadt Borus die ten echt,
 Dies Sperchius ſyn Soon te wefen wiert gefegt.
 De tweede wiert geleidt door Eudorus, geboren
 Uit Polymelâs ſchoot, die kon door dans bekoren.
 Mercuer kreeg in haer ſin, en heeft haer nagegaen,
 Die haer hadt op het ſeeft ſien danſſen van Diaen.
 Hy klom in haer vertrek, en heeft haer gunſt genoten.
 Soo lang ſy ſwanger was hielt ſy ſich opgeſloten,
 Tot dat ſy was verloft. Haer Vader nam het Kint,
 En heeft het als ſyn Soon, in ſyn Paleis, bemint.
 Soo dat ſyn Dochters ſchandt verholen is gebleven:
 En Echeclus heeft ſich met haer in d'echt begeven.
 Pyfander om een lans te voeren, beſt bekend,
 Na Patroclus, geboodt het derde regement.
 En Phenix, wel te paert, was Overſte van 't vierde,
 Dat hy, hoe out hy was, met dapperheit beſtierde.
 Van 't vyfde hadt de ſorg de brave Alcimedon,
 Waer op in het gevecht men ſich verlaten kon.
 Als in ſlagordening geſtelt ſyn de Soldaten,
 Heeft aen hen Peleus Soon dees' woorden hooren laten.
 Denkt Myrmidons hoe gy tot vechten waert geneigt,
 En de Troijanen hebt vol euvelmoedt gedreigt,
 Terwyl gy op de Vloot als kykers hebt geſeten.
 Wat hardigheit hebt gy my doenmaels niet verweten!
 Dat onbeweeglyk was door gramschap myn gemoedt,
 En dat met tygers melk my Thetis hadt gevoedt.
 Wat doen wy hier? ſprakt gy, laet ons na Phthia keeren,
 Soo fullen wy niet ſien ons makkers overheeren.
 Wel, trekt hen nu te hulp, en toont een moedig hert,
 Terwyl 't door myn bevel niet wederhouden werdt.
 Dit ſeide hy, en is weêr in ſyn tent getreden,
 Daer openend' een kiſt vol mantels, rokken, kleeden,

Van kostelyk tapyt, door Thetis hem vereert:
 Op dat hy door de kouw der lucht niet wiert gedeert.
 Hier uit kreeg hy een kelk, daer noit in was geschonken
 En niemant hadt daer uit geplengt, noch ook gedronken;
 Met groote kunst gemaekt, gedreven en vergult,
 Die liet hy reinigen, en wiert met wyn gevult:
 En hebbende met nat syn handen afgevreven,
 Heeft die, met dit gebedt, ten Hemel opgeheven.
 Gy Jupiter die Vorst van de Pelasgers syt,
 Die hebben tot Dodone een Tempel u gewydt.
 Waer in de Sellen u als Priesters plechtig eeren,
 En door een streng gedrag uwe achtbaerheit vermeeren,
 Die slapen tegen d'aerde, en nemen noit het badt.
 Soo myn gebedt tot u oit toegank heeft gehad,
 Verhoort het rechtevoort. Myn beste Vrient gaet vechten,
 Dien ik stel aen het hoofd van myne Legerknechten:
 Terwyl ik in myn tent my selfs opsluiten sal.
 Versterk syn kracht en moedt, hoedt hem voor ongeval:
 Op dat de Vyanden en Hector weten mogen,
 Dat hy onwinbaer is, al is 't niet voor myne oogen:
 En schoon ik niet met hem ben in den frydt gegaen,
 Hy sonder myne hulp syn Vyant kan verslaen.
 Verleen hem dapperheit, en sterkte in syne handen;
 Laet Patroclus de Vloot behoeden voor 't verbranden:
 En geef, dat hy te rug verwinnaer uit den slag,
 Behouden met syn Volk in 't Leger keeren mach.
 't Gebedt heeft Jupiter ten halven aengenomen,
 Doch Patroclus is daer niet levende afgekomen.
 Naer dat hy hadt de Vloot beschermt voor het gewelt,
 En voort de Vyanden gedreven uit het Velt.
 Eer hy 't gevecht begon heeft hy syn stem verheven,
 En tot manhaftigheit syn benden aengedreven:
 Die naer de ledigheit verlangden na den frydt,
 En toonden dat die tocht hadt hun gemoedt verblydt.
 Dies sprak hy hen dus aen: Achilles metgesellen,
 Wilt u nu als een wal voor onse Schepen stellen.

Laet ons door dapperheit, berouwen doen den hoon,
 Dien Agamemnon heeft gedaen aen Peleus Soon.
 Dan sullen wy den roem van onsen Helt vermeerren,
 En met verkregen eer in onse tenten keeren.

Gelyk men byen fiet, door jongens boos gemaekt,
 Of reisigers ontruft, synde uit den korf geraekt,
 Voor hunne woningen op wicken blyven swermen,
 Om met hunne angels 't zeem en honing te beschermen.

Soo viel Achilles Volk op de Troijanen aen,
 En liet een veltgeschrei tot aen de wolken gaen.

Die wierden seer verbaest als sy die wapens sagen,
 Waer van sy hadden vaek gevoelt de felle slagen:

En meenden Patroclus Achilles selfs te syn,
 Soo groote vrees ontstont alleenlyk door syn schyn.

En de wanorde quam foodanig in hun benden,
 Dat sy sich achterwaerts weêr van de Schepen wenden.

Des Patroclus syn schicht eerst na den Vyant fondt,
 Daer hy sag dat die dichtst in een gedrongen stondt.
 En heeft Pyrechmes borst dicht by den hals doorschoten,
 Waer door de blecke dootd syne oogen heeft gesloten.

't Geen de Peöniers den moedt soo seer benam,
 Dat ieder vluchte, op dat hy het gevaer ontquam.

Als hunnen Oversten, een Man van groote waerde,
 Sy sagen in syn bloet neêrvallen tegen d'aerde.

Na dat hen Patroclus gejaegt hadt van de kust,
 Heeft hy ter selver stont de vlammen uitgebluft.

Protesilaus Schip, 't geen 't eerste was ontfeken,
 Was half verbrant, waerom de Troijers daer van weken.

Met groote onordening, en rackten overhoop,
 Soo dat de Grieken haest hen dreven op de loop.

Gelyk de Donderaer de bergen kan verlichten,
 Als hy een donkre wolk doet scheiden met syn schichten,

Wiens toppen naderhant ontnevelt raken bloot.

Dus ging 't de Troische macht, die van de Schepen vloot:
 Elk Grieks Veldoverste heeft toen syn moedt doen blyken.
 Helt Patroclus, als hy Arcilycus sag wyken,

Stiet hem de pick door 't been, dies hy voorover viel,
 En op 't bebloede fant verliet hem voort de siel.
 Door Menelaus hant wiert Thoas doot gesteken,
 Dat op het Grieksche heir meende Amphiclus te wreken,
 Doch 't opset wiert hem haest door Meges speer belet,
 Die tusschen 't Harnas in wiert in syn lyf geset,
 Soo dat de duisternis syne oogen heeft gesloten.
 Toen heeft Antilochus Antymnius doorstooten,
 Die voor syn voeten viel. Dat Maris wreken wouw,
 Gevoelende om de doot syns Broeders grooten rouw:
 Maer eer hy door syn schicht syn oogmerk heeft bekomen,
 Heeft hem Thrafymedes het leven selfs benomen.
 Ajax Oileus Soon itak Cleobulus doot,
 En dreef hem met syn swaert na Charons swarte boot.
 Lycon en Peneleus de lansen op een braken,
 Doch om malkanderen met meerder vrucht te raken,
 Heeft ieder een syn swaert genomen in de hant,
 En Peneleus heeft 't syne in Lycons borst geplant.
 Meriones daer na heeft Acamas verslagen,
 Terwyl hy besich was te klimmen op syn wagen.
 De dappre Idomeneus gaf Erymas een wont,
 Die tot in 't bekkeneel syn spies dreef door diens mont:
 Waer uit men 't brein en 't bloet gelykelyk sag springen,
 Dies hem de schaduwen des doodts terstont omvingen.
 De Soon van Telamon verhit op Hectors bloet,
 Heeft hem alom gefocht, doch nergens toen ontmoet.
 Die Helt in d'oeffening van Mavors wel ervaren,
 Wist sich, als 't noodig was, te wagen, en te sparen:
 Hy quam syn Volk te hulp wanneer hy 't sag in noot,
 En kon sich onderwyl bevryden voor de doot.
 Als hy syn benden sag belemmert door de grachten,
 Die in wanordening daer door te vluchten trachten,
 En dat hy hen daer uit beswaerlyk klimmen sag,
 Wiert hy door syn gespan gedragen uit den slag.
 Doch Patroclus focht hem het vluchten te beletten,
 En heeft syn best gedaen om Hector na te setten.

Hier was de weg bedekt met meenig dooden Helt,
 Daer sag men spaenderen van wagens langs het Velt.
 Gelyk als Jupiter de dyken door doet breken,
 Om over het bedryf der menschen sich te wreken.
 Als d'onrechtvaerdigheid op 't recht neemt d'overhant,
 En hy de wateren doet stroomen over 't Lant.
 Soo sag men na de Stat de Troische paerden jagen,
 Om sich in Ilium te bergen voor de slagen.
 Als Patroclus verstroit de voorste benden hadt,
 Verbodt hy aen syn Volk te naderen de Stat.
 En tusschen Simois, het werk, en Vloot gebleven,
 Heeft hy een groot getal van Vyanden doen sneven.
 Eerst stak hy Pronoüs de borst door met syn speer,
 Die van syn rytuig af viel voor syn voeten neêr.
 Toen Thestor Enops Soon, die op syn gulden wagen,
 Hem siende aennaderen sich voelde soo verlagen,
 Dat hy de teugelen liet vallen uit de hant.
 Dien heeft hy ook geslacht gelyk een offerhant.
 Daer na heeft hy van d'aerde een swaren steen verheven,
 En heeft Euryalus in 't voorhoofd dien gedreven:
 Soo fel, dat door 't geweld de pan geborsten is,
 En hy syne oogen sloot met eeuwge duisternis.
 Daer hielt hy niet mede op, maer deedt meer kloeke daden,
 Door dien hy door al 't bloet syn wrack niet kon versaden.
 Hy doode Amphoterus, Epaltes, Erymas,
 Evippus, Echiüs, Pyres, en Ipheäs.
 Tlepolemus en noch Polymelos, al Helden,
 Daer Troije en Priamus voorheên hun hoop op stelden.
 Soo dat hy d'overhant verwachte van de slag.
 Sarpedon die met smert syn makkers vluchten sag,
 En dat elk uit de hant de wapenen liet vallen,
 Om lichter onbelast te loopen na de wallen,
 Riep wat hy roepen kon, ô Lyciers wat schandt!
 Waerom verlaet gy my? lathartigen houdt stant.
 Keert weder na my toe, 'k sal tot dien onbekenden,
 Die soo veel schade ons doet, my datelyk gaen wenden.

En sien wie dat hy is. Als hy dit hadt geseit,
 Sprong hy van 't rytuig af met groote dapperheit,
 En heeft op Patroclus te voet gestuert syn gangen,
 Die sulks ook heeft gedaen, om beter hem t'ontfangen.
 Sy vielen dapper aen als gieren die verwoedt,
 En dorstig op een rots syn na malkanders bloet.
 Als Jupiter syn Soon Sarpedon heeft sien stryden,
 En wist, dat die de doot, door 't Noodlot, niet kon myden,
 Door deerenis beweegt, sprak hy dus Juno aen:
 Moet ik voor myn gesicht Sarpedon sien verslaen!
 Dien ik heb meer bemint dan een van al myn Kindren?
 Wat sal ik doen! sal ik syn ondergang verhindren?
 En hem na Lycien vervoeren in syn Lant?
 Of hem opofferen door synes Vyands hant?
 Daer Juno heeft verbaest dit antwoord op gegeven:
 Saturnus Soon soudt gy verlengen iemants leven?
 Wiens sterfdag is voor lang door 't Noodlot vastgesteld?
 Doet, soo gy wilt, het geen daer uw gemoedt toe helt.
 Maer ik verzeker u, soo men dat siet gebeuren,
 Dat geen van 't Godendom die liefde goet sal keuren.
 En elk van hen sal sich aenmatigen die macht,
 Wanneer het Noodlot roept een mensch van hun geslacht.
 Doch syt gy voor uw Soon met teerheit ingenomen,
 Laet hem door Patroclus een eerlyk endt bekomen.
 Beveel dan aen den Slaep en d'onversetbre Dood,
 Dat sy hem voeren weg in syner Vrienden schoot.
 Die voor syn lyk een graft van marmer fullen bouwen,
 En synen naem daer op en deugden laten houwen.
 De grootste eer na de doot die eenig mensch geniet.
 De Dondergodt verwierp dien raet van Juno niet.
 Doch liet bloet regenen, om dat hy was verbolgen,
 En dat Sarpedons doot daer eerlang op sou volgen.
 Die Helden naderden met fierheit op malkaer,
 En dachten beide meer op glory als 't gevaer.
 Na dat sy in 't bereik der schichten moedig stonden,
 Heeft Patroclus syn speer dwars door den buik gesonden,

278 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Van Helt Thraſymedes, en ſmeet hem op den gront;
 Daer die ſyn ingewant uitſtorte door de wont.
 Sarpedon denkende ſyn voermans dootd te wreken,
 Heeft met ſyn lange piek na Patroclus geſteken:
 Doch miſte hem, en heeft 't paert Pedafus geraekt,
 Dat d'andre paerden heeft door 't brieſſen ſchouw gemaeckt:
 Die ſteigerden verwart in ſtrengen en de toomen,
 En hadden hollende by na de vlucht genomen.
 Automedon ſchoot toe, en ſneedt de teugels af,
 Soo dat ſich het geſpan tot ſtilſtant weêr begaf:
 En door Automedon liet binden voor den wagen.
 De Helden onderwyl hervatten weêr hun ſlagen:
 Sarpedon met ſyn piek bracht aen den Griek een ſteek,
 Die ſchampte langs ſyn rug, dies hy dien licht ontweek.
 De dappre Patroclus heeft meer geluk genoten:
 Want hy heeft met ſyn ſchicht Sarpedons hert dooſchoten.
 Die viel gelyk een eik door bylen neêr gehakt,
 En met ſyn trotschen kruin op d'aerde nederſakt.
 Door ſuchten uit de borſt liet hy ſyn wanhoop hooren,
 Om dat door Patroclus hy 't leven hadt verloren.
 Soo bulkt een fiere ſtier aen 't hooft der kudde uit ſmert,
 Wanneer hy door een Leeuw op 't gras verſlonden werdt.
 Zieltogende heeft hy tot Glaucus dit geſproken,
 Eer Cloto heeft den draet ſyns levens afgebroken.
 Gy hebt door dapperheit verkregen foo veel eer,
 Dat ik den laetſten dienſt noch van uw hant begeer.
 Belet de Vyanden myn wapenen te rooven,
 Dat ſou, liet gy het toe, uwe achtbaerheit verdooven.
 Set al de Lyciers tot moedig vechten aen,
 Op dat ik na myn doot die ſchande mach ontgaen.
 Doch Glaucus heeft vergeefs Sarpedon hooren kermen,
 Hy was ſelfs in geen ſtaet om 't ligchaem te beſchermen.
 Mits Teucer van de muer ſyn arm dooſchoten hadt,
 Dien hy met d'ander hant, vol pyn, hadt aengevat.
 Waer van hy groote ſmert heeft door die wont geleden:
 Des hy uit wanhoop heeft Apollo aengebeden,

En

En seide, machtig Godt, 't sy dat gy u onthoudt,
In Troije, of Lycien in een geheiligt wout,
Gy hoort des niet te min, het geen de menschen smeken.
Gy siet hoe uit myn wondt het rookent bloet komt leken,
Dat ik niet stelpen kan, door gruwelyke pyn,
Verlies ik myn gedult, wilt my behulpsaem syn.
En onse dappre Vorst, een wonder onser dagen,
Legt onderwyl in 't stof door Patroclus verslagen.
Hoewel Sarpedon was Soon van den Dondergodt,
Die heeft hem niet bevrydt voor dat rampsalig lot.
Maer gy, verlicht myn pyn, wilt my gesont weêr maken,
Op dat ik aen het hooft der Lyciers kan raken,
En dat mismoedig Volk weêr voeren in den slag,
Dat het uit 's Vyands hant syn ligchaem redden mach.
Verhoorend' syn gebedt, heeft Phebus hem genesen:
En Glaucus voelde straks dat hem was hulp bewesen.
Hy liep de benden door, en gaf aen ieder moedt,
Tot hy Encas heeft met Priams Soon ontmoet:
En sprak? verwaerlooft gy aldus uw bontgenoten?
Die voor uw Vaderlant hier werden doot geschoten.
En Hector evenwel geeft hen geen onderstant:
Daer legt Sarpedon nu verslagen in het sant.
Wy moeten syn geweêr voor 't plunderen bevryden,
En maken dat syn lyk geen oneer komt te lyden.
Dit seggen wiert gehoord met veel verslagentheit,
De Troijers hebben sich tot het ontfet bereidt.
En Patroclus heeft dus d'Ajaken aengesproken,
Het heeft u noit aen moedt in het gevaer ontbroken.
De voorval, dien gy siet, eist Mannen als gy syt,
Doet nu het geen gy deelt in den voorgaenden tyt.
De Troijers soeken 't lyk in Ilium te brengen,
Van 't Hooft der Lyciers, laet ons dat niet gehengen,
Maer soo het mooglyk is, verkrygen syn geweêr,
En hakken, die hem wil aenvatten, by hem neêr.
d'Ajaken, toonden straks dat sy niets liever sochten,
Als dat sy hantgemeen met Hector werden mochten,

Van d'eene en d'andre kant vocht ieder met geweld,
 Om wie Sarpedons lyk fou dragen uit het Velt.
 En Jupiter, die socht meer woeden te verwekken,
 Ging met een duistere nacht, 't Velt daer menvocht, bedekken.
 In d'eersten aanval kreeg 't het Grieksche Volk te quaet:
 Om dat wiert Epigeus gequetst, een braef Soldaet,
 Hopman der Myrmydons, die daer van quam te sterven.
 Hy hadt uit Budia als balling moeten swerven,
 Om dat hy hadt syn Neef door ongeluk gedoodt:
 Waerom hy het vervolg in Peleus Hof ontvloodt.
 Die hem tot metgesel hadt aen syn Soon gegeven,
 Toen die na Troijen trok. Nu quam hy hier om 't leven:
 Mits hy Sarpedon hadt gegrepen met de hant,
 Om na de Schepen 't lyk te slepen van het strant.
 Dat Hector, met een steen hem treffende, belette,
 Die op syn stormhoet viel, en hem het hoofd verplette.
 Dit siende Patroclus, dien dit verlies verdroot,
 Drong in, en wrook syn Vrient door Sthenelaus doot.
 't Geen soo de Lyciers en Troijers heeft verschrokken,
 Dat sy syn achterwaerts, een scheutweegs ver getrokken:
 Daer Glaucus weêrom heeft 't verstaegde Volk herfelt,
 En vallend' moedig aen, heeft Bathycles gevelt.
 De Helt Meriones om dese doot te wreken,
 Heeft toen Onetors Soon Laogonus doorsteken.
 Waer op syn vlugge schicht de dappre Eneas schoot,
 Doch heeft den Helt gemist, al stont die voor hem bloot:
 En heeft Meriones al scherfende aen gesproken,
 Door uw behendigheid hebt gy myn scheut ontdoken:
 Ik hadt u andersins doen danssen na de Hel,
 Alwaer gy vinden soudt uw bleeken metgesel.
 Daer op Meriones antwoorde wilt maer blyven,
 Ik sal u met myn speer selfs na den afgront dryven.
 Gy syt niet meer als ik onsterffelyk van aert,
 Schoon aen Anchises u heeft een Godin gebaert.
 Wilt daerom uw gemoedt door valsche hoop niet streelen.
 Hou maer een goet gelaet, ik sal met Pluto deelen:

Die krygen sal uw siel, en ik sal hebben d'eer,
Dat ik u heb gedoodt, en weg draeg uw geweër.
Doch Patroclus kon dit aenhoorendt niet verdragen,
Met schimpen sult gy niet de Vyanden verjagen,
Sprak hy, de woorden syn maer noodig in den raet,
En als men vechten moet heeft men van doen de daet.
Als hy dit hadt gesegt, is hy voor aen getreden,
En door Meriones gevolgt op syne schreden.
Men hoorde door het Velt een schrikkelyk geluit,
Van pieken of van swaert dat op de schilden stuit.
Gelyk men in een dal steeds hoort de bylen klinken,
Waer door het Arbeitsvolk doet boomen nederfinken.
't Lyk van Sarpedon was met pylen soo bedekt,
Dat het niet kenbaer was, op 't Slagvelt uitgestrekt.
De Legers evenwel syn daer niet van geweken,
En Jupiter, die 't heeft met droetheyt aengekeken,
Hield noit het oog daer af, terwyl hy sich bedacht,
Hoe dat best Patroclus sou werden omgebracht.
Hy twyfelde of hy hem sou aenstonts laten vellen,
Dan of hy noch syn doot een weinig uit sou stellen.
Na rypen overleg stont 't laetste hem best aen,
Op dat noch Patroclus meer Troijers mocht verslaen:
En hen met Hector selfs weêr dryven na de wallen,
Aen wien de Godt den moedt en krachten liet ontvallen.
Die Helt soo onvertsaegt en tot die tyt vol hoop,
Geklommen op syn kar begaf sich op de loop.
Dat meer is, hy beval de Troijers hem te volgen,
Indachtig dat op hem was Jupiter verbolgen.
De Lyciers gewoon te vechten voet aen voet,
Ontfakte, door de vlucht van Hector, ook de moedt.
Na dat de Grieken nu geen tegenstant meer vonden,
Soo hebben sy 't geweër Sarpedon afgebonden,
Dat Patroclus verheugt liet dragen op de Vloot.
Het geen van Jupiter de droefheit heeft vergroot:
Die tot Apollo heeft gesproken dese reden,
Dael neêr van Idâs top, Apollo, na beneden,

282 DE ILIAS VAN HOMERUS.

En wast Sarpedons lyk het stof af en het bloet,
 Dat hem onkenbaer maekt, met water uit de vloet.
 Wilt het met ambrosyn en geurig reukwerk smeren,
 En trekt het verder aen d'onsterffelyke klieren.
 Stel het de Broeders dan, de Slaep en Doodt, ter hant,
 Die sullen het met spoet vervoeren na syn Lant.
 Met Koninglyke pracht sal 't daer ter aerde raken,
 In 't marmre graft, het geen syn Vrienden sullen maken,
 Met een pylaer vergiert. De grooffte eer die een Man,
 Als hy gesturven is, van 't Volk genieten kan.
 Apollo heeft volbracht het geen hem was bevolen.
 Maer d'overwinning heeft Vorst Patroclus doen dolen:
 Om dat hy het verbodt van Peleus Soon vergat,
 En ging de vluchtelings vervolgen na de Stat:
 Hadt hy dat niet gedaen, hy waer de dootd ontkomen.
 De raet van Jupiter werdt meer in acht genomen
 Als dat de mensch ons raedt. Die Godt maekt ons verstaegt,
 En neemt den zegen weg, wanneer het hem behaegt.
 Hy hadt selfs nieuwen moedt aen Patroclus gegeven,
 Schoon hy besloten hadt hem echter te doen sneven.
 Wie hebt gy dapper Helt voor 't laetste noch geslacht?
 Gy hebt, Autinous, in 't vluchten omgebracht,
 Epistor, Mulus, Adrestes syn verslagen,
 Pylartes, Echeclus, aen Pluto opgedragen,
 En Menalippus ook, gevolgt door Elafus,
 En eindelyk den Soon van Megas Perimus.
 Al d'andren liepen weg, elk langs verscheide wegen.
 De Grieken hadden wis toen Troijen in gekregen,
 Soo sich Apollo niet hadt op den muer geset,
 Die driemael Patroclus 't beklimmen heeft belet.
 Als hy de vierdemaal begon dien aen te randen,
 Heeft Phebus hem gesegt: het is niet door uw handen,
 Noch van Achilles ook, dat Troije vallen sal,
 Grootmoedig Helt, daerom, verlaet nu dese wal.
 Voort sweeg hy, en daer op is Patroclus geweken,
 Om van Latonâs Soon de gramschap niet t'ontsteken.

En

En voor de Sceese poort hield Hector 't Krygsvolk staen,
 Dat hy versamelt hadt, om met hen t'overslaen,
 Of hy met nieuwen moedt weêr sou 't gevecht beginnen,
 Of met de vluchtelings begeben sich na binnen.
 In dese twyffeling sprak hem Apollo aen,
 Die hadt van Afius het wesen aengedaen:
 De Broer van Hecuba. Die Hector heeft verweten,
 Dat hy sich in de slag lathartig hadt gequeten.
 Schaemt gy u niet, heeft hy vol gramschap hem geslegt,
 Dat gy soo weinig eer van daeg hebt ingelegt?
 Was ik soo sterk als gy, gy soudt die vlucht beklagen.
 Keer na den Vyant weêr, en wilt u beter dragen:
 Soek aenstonts Patroclus, en val hem aen met moedt,
 Op dat gy moogt die schande afwasschen in syn bloet,
 Indien Apollo wil aen u de glory geven,
 Dat gy hem door uw swaert op 't Slachvelt moogt doen sneven.
 Dit seggend' viel hy aen den degen in de hant,
 En Hector heeft syn kar doen wenden na die kant.
 Daer Phebus heeft den moedt den Grieken doen begeben,
 En van de Troijers dien in tegendeel verheven.
 Op Patroclus alleen hadt Hector het gemunt,
 Die van syn slagen d'eer geen andren heeft gegunt.
 En is op Patroclus manhaftig aengedrongen,
 Die van syn rytuig ook lichtvaerdig is gesprongen:
 En heeft een swaren steen, van 't Slachvelt opgelicht,
 Dien hy Cebriones smeet in het aengesicht.
 Die Priams bastaert was, en mende Hectors wagen,
 En heeft hem door 't geweld de harsens ingeslagen.
 Die als een duikelaer daer van voorover viel,
 Voor Hectors voeten neêr, uitbrakende syn siel.
 Daer Patroclus aldus heeft schamper op gesproken,
 Wat is met goet gedrag die Troijer neêrgedoken!
 Daer op heeft hy den Helt sels aengetast, verwoet,
 Gelyk een felle leeuw het hok van schapen doet:
 Die door syn hevighet de gramschap niet kan toomen,
 Daer hy alleen na hoort; het geen hem om doet komen.

De Soon van Priamus sprong van syn kar op 't strant,
 En socht Cebriones te hoeden voor de schandt.
 Dien hy heeft by het hooft met krachten aengegrepen,
 Daer by de voeten socht de Griek hem weg te slepen.
 Sy twisten om het lyk, wie dat het hebben sal:
 Gelyk twee leeuwen doen verhongert in een dal,
 Wie dat van beide een hindt na syn spelonk sal dragen,
 Dat door hen op de jacht is in 't gemeen verslagen.
 De Grieken onderwyl en Troijers met geweld,
 Die hebben menigte van Vyanden gevelt.
 Gelyk als in een dal de winden opgesloten,
 Elk soekt van syne kant meer boomen om te slooten.
 Soo lang als aen de lucht de Son noch helder scheen,
 Bleef tusschen hen 't verlies en tegenstant gemeen.
 Doch als die na de zee begon sich te bewegen,
 Heeft voordeel 't Grieksche heir op 't andere verkregen.
 In weêrwil evenwel van 't Noodlots vast besluit,
 Kreeg het Cebriones, en trok 't geweêr hem uit.
 Driemael ging Patroclus sich met den Vyant mengen,
 Daer negen Helden hy quam telkens om te brengen.
 Als hy 't de vierdemael te moedig onderstont,
 Bleek dat syn levensdraet sich aen het einde vondt.
 De vreeschelyke Godt Apollo trok hem tegen,
 Dien niemant uit het heir heeft in 't gesicht gekregen.
 (Een wolk hadt hem bedekt) die achter hem bleef slaen,
 Om met de platte hant hem op den rug te slaen.
 Waer op een duifeling verduisterde syne oogen.
 Apollo heeft hem selfs den helm van 't hooft getogen,
 Die in het bloet en stof viel met de vederbos,
 En bondt ter selver tyt syn glinstrent harnas los.
 Het geen, met soo veel roem Achilles hadt gedragen,
 En hem hadt vreeschelyk gemaekt in soo veel slagen.
 En nu heeft Jupiter daer Hector meê verblydt,
 Aen wien hy het gebruik gaf voor een korten tyt.
 Om dat die selver haest syn sterfuer hadt te wachten.
 Terwyl wiert Patroclus, berooft van sin en krachten,

De gulde beukelaer viel van den arm in 't fant,
 En tot verwondering de pick brak in syn hant.
 Euphorbus, een Dardaen, is op hem aangekomen,
 En heeft de stont, dat hy bedwelmt was, waergenomen.
 Waer in die met syn pick hem door de schouders stiet:
 Doch d'eer van desen Helt te dooden kreeg hy niet.
 Want na dat hy de pick, waer meê hy hadt gesteken,
 Hadt uit de wont gerukt, is hy te rug geweken:
 Niet durvent Patroclus, afwachten gantsch ontbloot,
 Die sonder wapenen te ontwyken socht de doot,
 En daerom na syn Volk is wankelend' getreden:
 Maer Hector die den Helt gevolgt is op syn schreden,
 Door al de benden heên, heeft hem voort afgemackt.
 Waer door het Grieksche heir aen 't treuren is geraekt,
 Het geen niet kon genoeg dat groot verlies beklagen.
 En Hector fier om dat hy hadt dien Helt verslagen,
 Heeft hem aldus beschimpt. ô Dwaes hadt gy gedacht,
 Dat gy soudt Ilium verkrygen in uw macht?
 Met onse goederen en Vrouwen weg soudt varen,
 En wist gy niet dat die in myn bescherming waren?
 Noch dat myn Legerkoets steeds de behoudenis,
 En in myn hant dees pick, van Troijens wallen is?
 Nu sal uw dooden romp, door gieren en door honden,
 Hier werden op het Velt, gelijk een kreng, verslonden.
 Achilles, die sich houdt verburgen op syn Vloot,
 Heeft u niet wel gedient, weg sendende in den noot.
 Hier op heeft Patroclus sieltogent dit gesproken,
 (Schoon dat d'aenstaende doot hadt syn gesicht gebroken)
 Gy roemt u te vergeefs: gy overwint my niet,
 Door Phebus, die my heeft ontwapent, is 't geschiedt:
 Euphorbus de Dardaen heeft my een wondt gegeven,
 Soo dat gy niet alleen verwinnaer syt gebleven.
 'k Hadt, waert gy door die hulp niet bygestaen geweest,
 Voor twintig dapperder, als gy syt, niet gevreesd.
 Maer ik soude in het stof die hebben selfs doen byten:
 Dies gy aen 't Noodlots wil myn ongeluk moet wyten.

Doch eer ik sterf, sal ik iets seggen dat u raekt,
 Weet dat, onthou het wel, uw laetste dag genaekt,
 De dappre Achilles sal u door syn staal doen sneeven,
 Nadien dat Lachesis verkorten wil uw leven.

Dit seggend', vloog syn geest vergramt na Plutô's Ryk,
 Om dat die moest soo vroeg verlaten 't koude lyk.
 Door die voorseggingen kreeg Hector wat misnoegen,
 Doch liet niet na om hem die woorden toe te voegen.
 Hoe moogt gy onbedacht noch spelen voor Profeet,
 Om te verkondigen 't geen gy niet zeker weet,
 Ik sal my mogelyk selfs in de voorbaet maken,
 En met myn piek de siel Achilles uit doen braken?
 Toen heeft hy Patroclus den voet op 't hert geplant,
 En liet hem in syn bloet daer leggen in het sant.
 Mits met Automedon hy socht den strydt te wagen,
 Achilles metgesel, en voerman van syn wagen.
 Doch het gespan, het geen aen Peleus was vereert,
 Bracht hem uit het gevaer, eer dat hy was beseert.

Einde van het seftiende Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

SEVENTIENDE BOEK.

DE roep, dat Patroclus het leven hadt verloren,
 Quam binne korten tyt tot Menelaus ooren:
 Soo ras de zekerheit daer van hem was bekend,
 Heeft hy na 't hooft van 't heir in 't Harnas sich ge-
 Hy liep na 't lyk, om het met piek en schilt te dekken, (wendt.
 En dreigde met de doot al wie 't van daer wouw trekken.

Gelyk een moeder loopt rondom haer eenig Kint,
 Het geen sy noit verlaet, mits sy het teer bemint;
 En is altyt gereet om 't moedig te beschermen,
 Wanneer 't een onverlaet wil rukken uit hare ermen.

Terwyl dat Patroclus op 't Velt lag uitgestrekt,
 Verflagen in het stof, met flyk en bloet bedekt;
 Heeft die gelegenheit Euphorbus waergenomen,
 En is tot Atreus Soon dus sprekende gekomen:

Vorst Menelaus wyk, en wacht u voor myn dolk,
 Gy fyt tot heerschappy geboren van het Volk.
 Dit ligchaem komt my toe, myn piek heeft het doorsteken,
 Eer een Troijaen daer uit een droppel bloets deelt leken,
 Het is door my gewondt. Misgun my de eer dan niet,
 Dat ik 't wegdragen mach, en syn geweër geniet:
 Het geen myn naem vermaert sal maken door de benden.
 Of ik sal met myn stael u na den afgront senden.

ô Groote Jupiter! riep Menelaus uit:

Wat is de fierheit dwaes, die uit geen krachten spruit.
Geen luipaert, swyn of leeuw durft soo veel stoutheit toonen,
Hoe seer sy syn verwoet, als Panthus trotsche Sonen.

En niet te min bequam niet wel die moedigheid,
Syn Soon Hyperenor, my gevend' nors belcheit.
Hoe snel hy loopen kon, 'k denk niet dat hy syn Vrinden,
Syn Vrouw en huisgesin daer na heeft konnen vinden.

Gy sult uw Broeder haest navolgen; blyvend' staen,
En loopt gevaer, om ook den selfden weg te gaen,
Terwyl ik in uw bloet die stoutheit sal verkoelen.

De Gekken kennen 't quaet niet eerder dan sy 't voelen.

Euphorbus, als de Vorst dit tot hem hadt gesegt,
Heeft uit vermetelheit die woorden wederlegt,
En seide, ik sal u 't bloet myns Broeders doen betalen,
Waer van gy durft de dootd my stoffende verhalen.

't Is waer gy hebt tot weeuw gemaekt syn Gemalin,
En hebt met rouw vervult syn gantsche huisgesin.
Syn Ouders hebben stof tot tranen toen gekregen,
Maer ik sal door uw dootd hen d'oogen af doen vegen:

Als ik in zegepraël hen brengen sal uw hooft,
En 't wapen dat ik heb u van het lyf gerooft.
Doch 't is onnut den tyt in woorden te verspillen,

Wy moeten eindigen door daden ons verschillen,
Soo gy soo wel als ik u selven quytten wilt.

Toen stak hy met syn piek op Menelaus schilt:
Doch het weêrstont den punt, die wiert daer op verbogen,
Waer op Atrides heeft syn degen uitgetogen,
En heeft Euphorbus dien dwers door de keel geplant,
Soo dat hy ademloos gevallen is in 't sant.

Syn hair swom in syn bloet; de linten syn geschonden,
Van gout en silverdraet, daer 't meê was vastgebonden.

Syn wapen gaf geluit neêrploftent op den gront,
Daer in de Troijers hert vertsaegheit door ontstont.
Soo valt d'olyfboom neêr, met bloemen en met bladen,
(Die by een frisse beek geplant is) overladen.

Na dat daer een Orkaen heeft vreeslyk op gewoedt,
 Het geen den hovenier, dit siende, treuren doet.
 Euphorbus wiert aldus door Atreus Soon verslagen,
 Die ook syn wapenen gesocht heeft weg te dragen.
 Gelyk wanneer een Leeuw, vertrouwende op syn kracht,
 Het bloet suigt uit een stier, dien hy heeft omgebracht,
 De vetste die hy heeft in al de wei gevonden.
 Daerom versamelen de Harders en de honden,
 Maer durven evenwel daer op niet vallen aen.
 Soo quam het Troische Volk om Menelaus staen:
 Doch niemant hadt het hart om hem te durven naken.
 Des van de wapenen hy sich ging meester maken,
 Het geen uit nydigheit Apollo heeft belet,
 En, onder Mentès schyn, dus Hector aengeset:
 Houdt op van Peleus Soon de paerden na te loopen,
 Dat gy die krygen sult behoeft gy niet te hopen:
 Voor u is al te wilt dit hemelsche gespan,
 Dat naeuwlyks onder 't jok Achilles dempen kan.
 Wilt gy Euphorbus lyk aen Menelaus laten?
 Die was de dapperste van alle uwe ondersaten.
 Het legt op Patroclus. Als hy dat hadt gesegt,
 Is weêr de felle Godt gevlogen in 't gevecht.
 En Hector, die bedroeft heeft om sich heen gekeken,
 Sag uit Euphorbus wondt een stroom van bloet noch leken:
 En Menelaus, hem ontwapenen op 't Velt,
 Toen viel hy daer op aen, door dat gesicht ontstelt.
 Gelyk een vuer het geen Vulcanus heeft ontfteken,
 Dat doordringt in een bosch eer men syn loop kan breken.
 Als Menelaus hem dus op sich nadren sag,
 Deedt hy in syn gemoedt al suchtend' dit beklag:
 Moet ik die wapenen dan missen, en begeven,
 Myn lieven Patroclus, om myn krakeel gebleven!
 Wat sal het Grieksche Volk niet spreken tot myn schandt!
 Om dat verwyt t'ontgaen, sal ik aen d'andre kant,
 My tegen 't Troische heir en dappren Hector stellen!
 Want die komt op my aen met syne metgesellen.

En ſal ik wachten af alleen dat groot getal,
 Van alle kant omringt! dat my verpletten ſal?
 Maer laet in deſen angst myn geeſt niet langer duchten,
 Als ons een Godt beſtrydt moet men de doot ontyluchten.

Indien ik noch de ſtem van Ajax hooren mocht,
 Dan hadt ik tegenſtant, door deſe hulp, beſocht.
 Om aen Achilles 't lyk van Patroclus te brengen,
 En onſe tranen gaen met ſyne tranen mengen.

Op hem trok Hector aen, terwyl hy ſich bedacht.
 Doch Menelaus heeft dien Helt niet afgewacht:
 En week, geſtaeg bereidt om 't hooft weêrom te wenden,
 Als Hector te na by hem volgde met ſyn benden.

Gelyk een trotsche Lecuw door het vervolg verſaegt,
 Wanneer hy uit een wei, door boeren werdt gejaegt,
 En honden ſaem gerot, niet van ſyn proi wil wyken,
 Als langſaem achterwaerts, en tegenſtant doet blyken.

Aldus verliet het lyk Atrides van den Helt:
 En als hy ſich aen 't hooft der benden hadt geſtelt,
 Is hy den dappren Soon van Telamon gaen ſoeken,
 Die beſich was ſyn maets, die vreesden, te verkloeken.

En ſeide, als hy hem ſag; laet ons van ſtonden aen,
 Het lyk van Patroclus voor oncer bergen gaen,
 Dat reets ontwapent is, door Hector, en verſlagen:
 Soo 't mooglyk is, laet ons het by Achilles dragen.

Hy ſprak, en Ajax viel op Hector aen verwoet,
 Die 't lyk van Patroclus weg ſleepte by den voet,
 En ſocht hem met ſyn ſwaert het hooft van 't lyf te ſcheiden,
 Op dat de Troijers het op hunne wallen leiden,

Maer Telamonius ontfiende geen gevaer,
 Heeft aenſtonts het bedekt, met ſynen beukelaer.
 Gevolgt door Atreus Soon, die Hector deden ſchroomen,
 Soo dat die heeft de wyk weêr na ſyn Volk genomen.

Waer aen hy heeft belaft, te brengen na de Stat,
 Achilles wapentuig, dat hy gewonnen hadt.
 En als hy in den drom der benden was geweken,
 Begon, met dit verwyf, hem Glaucus aen te ſpreken:

Hoe wel gy fyt gemaekt, en van doorluchtig bloet,
Men kan, ô Priams Soon, niet roemen op uw moedt.
Nadien men fiet dat gy tot vluchten fyt genegen,
Hebt gy goet koop den naem van dapper Helt verkregen.
Siet hoe gy rechtevoort, felfs doende meer uw beft,
Sult met uw eigen Volk befchermen Troijens veft.
Want geen der Lyciers wil langer voor u vechten,
Die niet genoeg erkent den dienst van onse knechten.
Elk werdt den Oorlog moe, als hy niet werdt beloont,
En dat ondankbaerheit voor weldoen werdt getoont.
Wat konnen doch van u verwachten de Soldaten,
Die hebt uw trouwen Vrient Sarpedon felfs verlaten?
Die, foo lang als hy leefde, u kloek heeft bygeftaen,
En meenig grooten dienst aen Ilium gedaen.
En gy durft van fyn lyf het wilt gediert niet keeren!
Indien de Lyciers navolgen myn begeren,
Wy fullen noch van daeg, verlaten Troijens wal,
Daer d'overgaef der Stat, eerlang op volgen fal.
Maer foo de Troijers ftout, vroom en ftantvaftig waren,
Als luiden paft die goet en Vaderlant bewaren,
Wy fouden Patroclus haest fleepen uit het Velt,
En als fyn ligchaem was in Priamus gewelt,
Sou, voor Sarpedons lyk, hy het verwijs'len kunnen:
Dat, om Achilles wil, de Vyant fal vergunnen.
De dapperfte Oorlogs Helt, die tegenwoordig leeft,
En ook d'ervarenften Soldaten by fich heeft.
Doch gy, dien het geficht van Ajax heeft doen fchroomen,
Hebt hem niet afgewacht, en felfs de vlucht genomen.
Als hy dit hadt gefegt, brak Glaucus d'aenpraek af.
Daer Hector feer vergramt dit antwoord hem op gaf:
Soon van Hippolochus, ik heb noit konnen denken,
Dat gy baldadig foudt myn glory durven krenken.
Ik meende dat gy hadt meer kennis en verftant,
Als al de Lyciers, gekomen uit uw Lant.
Maer 'k fie nu dat beleit en wysheit u ontbreken,
Die my verwytt, dat ik voor Ajax ben geweken.

Ik wiert niet door 't gevaer noch Vyanden vertfaegt,
 Hun groot getal heeft my niet herwaerts aengejaegt:
 't Is Jupiter die my heeft defen raet gegeven,
 Die, als het hem behaegt, de stoutften kan doen beven,
 Al heeft hy hen van felfs tot vechten aengefet;
 En d'overwinning werdt, dien hy 't niet gunt, belet.
 Doch volg my nu, en fie hoe dat ik my fal quyten,
 En of gy reden hebt my latheit te verwyten,
 Of ik niet defen Griek fal dryven van het lyk,
 Daer ik in dapperheit, gelyk gy segt, voor wyk.
 Daer na heeft hy aldus fyn Troijers aengesproken:
 Spitsbroeders 't heeft u noit aen kracht noch moedt ontbroken
 Volhart nu, en houdt ftant, tot dat ik wederkeer,
 Ik gâ my wapenen in Thetis Soons gewêr.
 Toen liep hy na die geen, die het na Troijen droegen,
 En als hy voor de Stat fich quam daer by te voegen,
 Ging hy ter zyde, en heeft fyn wapens uitgedaen,
 En trok weêr in de plaets die van Achilles aen.
 Een goddelyk gefchenk, dat tot fyn oude dagen,
 De brave Peleus hadt met roem en eer gedragen,
 Eer hy 't Achilles gaf, die 't niet foo lang genoot,
 Om dat de jonge Helt voor Troije wiert gedoodt.
 Terwyl die wapenen heeft Hector aengetogen,
 Heeft Jupiter, die 't fag, fyn godlyk hooft bewogen,
 En fprak dus in fyn hert, na dat hy hadt gefucht:
 Gy fyt niet om de doodt, rampfalgig Prins, beducht.
 Die niet ver van u is, en haest fal overkomen.
 Met vreugt hebt gy 't gewêr van Peleus Soon genomen,
 Het geen door andren werdt niet sonder fchrik aenschouwt:
 Gy hebt fyn Vriendt gedoodt, daer hy foo veel van houwt,
 Die om fyn dapperheit en goetheit wiert geprefen.
 Syn wapens fullen haest u felfer doodlyk wesen.
 Maer ik fal u daer voor onfterflyke eer toe ftaen,
 Die uwe onheilen fal te boven kunnen gaen.
 En aen Andromaché vergelden; dat die panden,
 Gy niet fult na den flag weêr ftellen in haer handen:

Daer

Daer van fy soude uw lyf ontkleeden met vermaek.
 Hy sprak, en hebbende bevestigd dese saek,
 Deedt hy het wapentuig om Hectors leden passen,
 Gelyk of de Natuer het daerom hadt doen wassen.
 Als hy 't hadt aengedaen, ontfak hem Mars den moedt,
 Soodanig, als wanneer hy selver is verwoet.
 En riep aen 't hooft van 't heir syn Bontgenoten famen,
 Die in die wapenen hem voor Achilles namen;
 Als Glaucus, Deifinor, Phorcys, Therfilochus,
 Medon, Asteropeus, Mestles, Hippothoüs,
 Die de Veltoverstans der bontgenoten waren:
 Waer by quam Ennomus, een van de wigchelaren,
 Gevolgt door Chromius, hen sprak hy aldus aen:
 Ik roep u niet by een, om met u t'overslaen,
 Of ik u in 't getal der Troijers in sal lyven,
 Maer hoe men uit ons Lant de Grieken sal verdryven.
 Myn Stat heeft Volks genoeg, doch het valt hen te swaer,
 Te schaffen onderhout aen u soo meenig jaer.
 Ik put myn schatkist uit, om u daer uit te loonen,
 Wilt, volgens het verbont, uw dankbaerheit nu toonen;
 Sleecht 't lyk van Patroclus in d'Iliumsche wal.
 Die het gelukken kan, dat hy 't daer levren sal,
 Daer aen sal ik de helft van buit en glory schenken,
 Die 'k met hem deelen sal, en doen hem om my denken.
 De benden vielen aen, als hy dat hadt gesegt,
 En ieder heeft dese eer, door hoop, sich toegelegd,
 Onsinne als sy syn! die niet begrypen konden,
 Hoe veel door Ajax swaert noch fouden syn verslonden.
 Die sag niet sonder vrees, dat soo een groot getal,
 Met Hector aen hun hooft, bevordren quam syn val.
 Het geen hem dus sich deedt aen Menelaus uitten.
 Wy konnen met ons twee dat groot getal niet stuiten.
 Het is niet Patroclus die my bekommert maect,
 Maer dat in dootsgevaer wy beide syn geraect.
 Want Hector, als gy fiet: komt op ons angetreden,
 Wiens benden volgen hem met onvermoeide schreden.

294 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Hy heeft het Velt vervult met een ontelbaer Volk,
 Als of ons boven 't hooft thans zweefde een donkre wolk,
 Die eerlang bersten fal, en ons den kop verpletten.
 Wy kunnen synde alleen syn aenval niet beletten:
 Roep dan de dappersten der Grieken by malkaer,
 Dat sy ons komen hulp verleenen in 't gevaer.
 Daer Menelaus op syn stem heeft laten hooren,
 Soodanig dat die quam het gantsche heir ter ooren.
 Gy Vorsten, riep hy, hoort wat ik u seggen sal,
 Die met d'Atriden fockt te winnen Troijens wal,
 En daer voor van hen krygt belooning alle dagen.
 Mits u door Jupiter 't bevel is opgedragen,
 Die ieder, die hy 't gunt, geslag en glory geeft.
 Gy siet hoe Mars 't gevecht rondom ontfteken heeft;
 Ik heb geen tyt om elk te roepen, maer sal wachten,
 Dat ieder sal van selfs syn eer en plicht betrachten,
 En verder moeten sien, met gruwel in het hert,
 Dat Patroclus het aes van gier en honden werdt.
 Ajax Oilcus Soon, vloog aenstonts door de benden,
 En quam sich onvertsaeft tot Menelaus wenden.
 Dien volgde Idomeneus, en ook Meriones,
 Die sich by d'andren geset heeft in de bres.
 En wie kan het getal verhalen van de Helden,
 Die sich in het gevaer, om eer te krygen, stelden.
 Toen Hector, met geraes, voerde eerst syn Troijers aen:
 Gelyk als sich een stroom ontlast in d'Oceaen,
 Wiens water door de zee werdt achterwaerts gedreven.
 De Grieken syn om 't lyk van Patroclus gebleven,
 En sloten wel gemoedt hun schilden vast in een,
 Soo dat hun bende aen 't oog een wal van koper scheen.
 Een donkre damp verburg hun blinkende Helmetten,
 Door Jupiter gestuert, die daer door wouw beletten,
 Dat Patroclus, dien hy niet levent hadt ghaet,
 Op Troijens muur niet sou verdragen meerder smaet.
 Soo dat hy heeft versterkt syn medemakkers ermen,
 Om van dien vromen Helt het ligchaem te beschermen.

De Grieken kregen het te quaet in d'eersten stoot,
 En weken van het lyk, al bleef'er niemant doot.
 Toen hebben het terstont de Troijers aengegrepen.
 Maer Ajax heeft daer aen belet het weg te slepen.
 Die hen niet lang 't genot van 't eerste voordeel liet:
 Aenvallend', als een swyn dat voor de jagers vliedt,
 En keerende sich om, die selver weg doet loopen.
 Soo voerde in het gevecht hy syn herstelde hoopen.
 Drong aen op Lethus Soon den Helt Hippothoüs,
 Die hadt een riem gehecht om 't been van Patroclus,
 En hadt om hem van 't Velt te trekken aengevangen,
 Daer syne stoutheit heeft de straf haest voor ontfangen.
 Want Ajax met syn piek gaf hem soo fellen steek,
 Dat die door het helmet tot in syn harslens week.
 Soo dat hy ziel en brein gelyk heeft uitgespogen:
 En heeft syn Ouders niet daer na aenschouwen mogen,
 Noch danken, voor dat sy hem hadden opgevoedt,
 Nadien hy is gestikt in het geronnen bloet.
 De Soon van Priamus om dese doot te wreken,
 Socht Ajax met syn piek wraekgierig te doorsteken.
 Doch mits die het ontweek, wiert Schedius gewondt,
 Die daer sich aen het hooft van de Phocensers vondt.
 En door de keel gerackt is doot op d'aerdt gesonken,
 Wiens wapen door den val heeft langs het strant geklonken.
 En Ajax heeft een steek door Phorcys buik gebracht,
 Die van Hippothoüs het lyk te dekken dacht.
 Soo dat syn ingewant is uit de wont gedropen,
 En hy deedt naderhant syn oogen niet meer open.
 Die daet van Ajax gaf aen de Troijanen vrees,
 Die selfs, als hy het sag, in 't hert van Hector rees,
 Terwyl hy door den hoop sich achterwaerts liet trekken.
 Dit heeft een Veltgeschrei den Grieken doen verwekken.
 Die hebben onvertsaegt van 't voordeel sich bedient,
 En sleepten Phorcys weg met syn verslagen Vrient.
 En hebben het geweer hen van het lyf genomen.
 Het geen het Troische heir foodanig heeft doen schroomen,
 Dat

Dat het ſich op de loop hadt na de Stat geſet,
 Hadt Phebus 't niet, in ſchyn van Periphas, belet:
 Die 't ampt hadt van herout geoeffent vele jaren,
 Dies boven anderen hy daer in was ervaren.

En ſprak Eneas aen, tot wien hy heeft geſegt:
 Ik heb voorheên geſien, dat na een ſcherp gevecht,
 Door groote dapperheit een Leger heeft verkregen,
 Selfs tegen het bevel van Jupiter, den zegen.

Hoe ſult gy dan uw Stat beſchermen, daer gy vliedt,
 Terwyl dat gy de hulp van Jupiter geniet?
 Doch door lafhartigheit ſult gy ſyn gunſt beletten,
 Daer de kloekmoedigheid het Noodlot kan verſetten.

En tegen het beſluit des Hemels ſal uw Stat,
 Vervallen in de hant des Vyants met uw ſchat.
 Gy moet niet twyffelen, maer met vertrouwen meenen,
 Dat Jupiter aen u veel liever wil verleenen,

Dan aen het Griekſche Volk, den zegen van den ſtryt:
 Het is uw eigen ſchult dat gy geſlagen ſyt.
 Eneas heeft daer op ſterk Periphas bekeken,
 En door diens deſtigheit is het aen hem gebleken,

Dat die Apollo was. Hy kende hem met vreugt,
 Des ſprak hy Hector aen, en ſeide ſeer verheugt,
 Tot hem, al d'Overſtens en Vrienden der Troijanen:
 Het is een Godt, die ons tot kloekheit komt vermanen.

Laet ons dan dapper ſyn, en toonen tegenſtant,
 En dat wy waerdig ſyn de hulp van ſyne hant:
 Laet ons verhinderen den Vyant, op ſyn Schepen,
 Geruſtelyk het lyk van Patroclus te ſlepen.

Als hy hadt aengeſet ſyn Volk tot dat beſluit,
 Het geen hem is gevolgt, tradt hy aen 't hooft voor uit:
 En heeft Leöcritus, Arisbas Soon, verſlagen.
 Maet van Lycomedes, die dit niet kon verdragen,

En toen Apifaon, den Koning ook, doorſtiet,
 Die de Peöniers hadt onder ſyn gebiet.

Wiens doodt Aſteropeus genegen was te wreken,
 En viel de Grieken aen, doch hy kon die niet breken.

Sy stonden om het lyk van Patroclus soo pal,
 Met pick en beukelaer omringt, gelyk een wal.
 De Soon van Telamon, by Mavors te gelyken,
 Geboodt dat niemant sou van 't doode ligchaem wyken.
 Maer vechten daerom heen, soo lang hy konde staen,
 Op dat het wiert geen schande in Troijen aengedaen.
 De strydt wiert fel hervat, men sag gelyk als beken,
 Al om 't gestorte bloet uit duisent wonden leken.
 d'Ontzielde lyken syn gestapelt op malkaer,
 En de halsstarrigheit vermeerde het gevaer,
 De Grieken evenwel verloren min het leven,
 Om dat sy vast in een gesloten syn gebleven.
 En ondersteunden hen, die stonden meest in noot.
 Van beide kanten was de vuerigheit soo groot,
 Als van een fellen brant door Mulciber ontfteken.
 Wanneer begon het licht des Hemels hen t'ontbreken:
 Als of de Son en Maen gelyklyk onderging.
 Al waer men noch kon sien, was 't een schermutseling,
 Meer als een kampgevecht, maer die noch tasten konden,
 Die hebben onbekent malkanderen verslonden.
 Twee Helden wisten niet de doot van Patroclus,
 Thrasymedes, noch ook syn Broer Antilochus.
 Sy meenden, dat hy vocht aen 't hooft der voorste benden:
 En konnend' na 't gevecht hun makkers niet doen wenden,
 Weêrstonden sy alleen 't Vyandelyk geweld,
 En hebben overal sich in de bres gestelt.
 Gelyk hen Nestor hadt hun Vader onderwisen,
 Als hy hen op dien tocht gesonden hadt voordefen.
 De strydt wiert onderwyl geduerig voortgeset,
 Het geen, sweet, bloet noch stof de benden heeft belet.
 Sy streden soo verwoedt, wie 't lyk sou krygen konnen,
 Of toen eerst het gevecht was tusschen hen begonnen.
 Gelyk Leertouwers doen, als aen hen is gebracht,
 Een groote stieren huid, na dat die is geslacht,
 Die leggen in de loog, en om die uit te rekken,
 Daer na elk tegen een met alle krachten trekken.

198 DE ILIAS VAN HOMERUS.

De Legers sloegen dus aen Patroclus de hant,
 Om ieder hem van 't Velt te trekken na syn kant.
 Achilles, nademael 't gevecht is voorgevallen,
 Ver van de Schepen af, dicht onder Troijens wallen,
 Hadt noch het ongeluk niet van syn Vrient verstaen,
 En dacht dat Patroclus noch besich was met slaen:
 En als hy in de poort den Vyant hadt gedreven,
 Dat hy sich dan te rug met glory sou begeven.
 Het was hem wel bekend, dat Troijen in 't gewelt,
 Noch met, noch sonder hem, sou vallen van dien Helt.
 Syn Moeder de Godin hadt hem sulks onderwesen,
 Dat Thetis in het boek van 't Noodlot hadt gelesen.
 Doch van syn Vrients verlies hadt sy d'omstandigheid,
 Verborgen voor haer Soon en hem niet uitgeleit.
 Hoe wel van weder kant de benden aemloos waren,
 Syn sy, door nieuwe kracht, in 't vechten voort gevaren.
 Dies een van d'Overstems der Grieken tot hen sprak:
 Al was 't dat onder ons het aerdryk open brak,
 En souden wy daer in noch levent moeten dalen,
 Laet ons, niet op den hals die schandt door latheit halen,
 Dat Patroclus noch smaet sou lyden na syn dootd,
 Soo wy ons van hem af begaven na de Vloot.
 Ter selver tyt liet sich een stem der Troijers hooren,
 Die schreuwde; al souden wy gaen al te mael verloren,
 Dat niemant van het lyk afwyke na de Stat.
 Daer op heeft ieder een de wapens opgevat,
 Soo dat sy tegen een te woeden weêr begonden,
 En dat men overal niet sag als bloet en wonden.
 Eäcides gespan, dat sich ter syden vondt,
 Soo ras als het de dootd van Patroclus verfont,
 Wiens hant die paerden placht te mennē en te leyen,
 Begon het bitterlyk hun voerman te beschreyen.
 Automedon kon niet, met handen noch den mont,
 Hen streelendend', keeren doen weêr na den Hellefont.
 Noch voorwaerts na 't gevecht voortsetten hunne gangen,
 Sy lieten na den gront de hoofden droevig hangen.

En

En bleven op de plaets met onbeweegt gelaet,
Gelyk als op een graft een marmre pylaer staet.
Als Jupiter die sag met tranen in hunne oogen,
Wiert hy met deerenis door desen rouw bewogen.
En schuddende syn hooft, sprak hy sich selfs dus aen:
Ach! hadden wy die gift aen Peleus niet gedaen!
Gy goddelyk gespan soudt niet rampsalig wesen,
Schoon dat gy voor geen doot of outhet hoeft te vreesen,
Gy deelt nu met den mensch onheil en droeffenis,
Die d'ongelukkigste van al de dieren is.
Doch Hector sal de vreugt niet hebben, sich te setten
In 't rytuig dat gy trekt, ik sal hem sulks beletten.
Verheft sich niet genoeg, door dit geluk, syne eer,
Dat hy van Thetis Soon genieten mag 't geweer?
Daer 't onrecht hy op stoft. Maer ik sal u verleenen,
Weér moedigheid in 't hert en krachten in uw beenen:
Soo dat Automedon met u ontryden sal,
Tot voor Achilles tent, gevaer en ongeval.
Want ik sal d'overhant noch aen de Troijers geven,
Tot dat de Grieken weér syn voor hun Vloot gedreven:
En d'ondergaende Son duikt in den Oceaen.
Waer door de duisternis op aerde sal ontsaen.
Dit seggende gaf hy de paerden nieuwe krachten,
Dies sy Automedon door Vrient en Vyant brachten.
Voort rennende viel hy de Troijers aen verwoet,
Gelyk een adelaer de vlugge duiven doet.
Hy vloog de benden door, gaf en ontweek de slagen.
Alcimedon, die 't sag, klom achter op syn wagen,
En heeft tot hem gesegt: syt gy de sinnen quyt,
Dat gy in 't midden u van de Troianen smyt?
Meent gy dus Patroclus te wreken? en herwinnen
Achilles wapenen; wat móogt gy doch beginnen!
Die heeft reeds Hector aen. Waer op Automedon
Dus aen Alcimedon 't antwoorden op begon:
Wie meent gy dat in 't heir kan dese paerden mennen?
Die tot gehoorzaamheit pas Patroclus kon wennen.

Helaes! die is niet meer! het is met hem gedaan!

Maer gy, klim in myn plaets, en neem de teugels aen,
Ik spring om laeg: te voet trek ik den Vyant tegen.
De dappre Alcimedon liet sich daer toe bewegen.

Als Hector in 't gevecht die paerden wiert gewaer,
Die hy lang hadt vervolgt, ontfag hy geen gevaer.
Hy sprak Eneas aen, en sei, 't is licht te kennen,
Dat dese voerman heeft geen wetenschap van mannen.

Myn Vrient in dien gy my wilt geven onderstant,
Hoop ik, dat dit gespan sal raken in ons hant.
Eneas was gereet. Men sag hen voorwaerts trekken,
En hunne schouderen met beukelaers bedekken.

Hen hebben nagevolgt de brave Chromius,
En die syn makker was, de vreeslyke Aretus.
d'Een vleide sich dat hy Automedon sou slachten,
En d'andre Alcimedon; terwyl sy selfs niet dachten,
Dat soude aen een van hen syn doodelyk 't gevecht.

Waer op Automedon heeft aen syn maet gesegt:
Gy moet kort achter my met kar en paerden blyven,
Dat ik hun adem voel, en Hector mach verdryven.

Die spant syn krachten in, en niet opbouden sal,
Voor dat hy het gespan mach krygen op syn stal,
Na dat hy met syn kling sal hebben ons verflagen,
Of hy door onse hant geeindigt heeft syn dagen.

Als hy dit hadt gesegt, sprak hy d'Ajaxen aen,
En Menelaus ook, hen doende dit vermaen:

Laet andre 't zielloos lyk van Patroclus bewaren,
Komt ons, die levent syn, bevryden voor gevaren,
Twee van de dappersten van de Troijaensche macht,

Nu vallen ons op 't lyf met ongemeene kracht,
't Is in der Goden hant wie voordeel sal behalen:
Doch ik sal voor myn lot met myn persoon betalen.

Ter selver tyt schoot hy op Aretus syn speer,
Die drong diep in syn buik door 't gapen van 't gewêr.
Hy, doodelyk gewont, is op syn rug gesegen,
Gelyk een stier die heeft een slag voor 't hooft gekregen.

Voort

Voort op Automedon stak Hector met syn piek,
 Maer buigende syn hooft, ontweek den steek de Griek.
 Sy hadden eindelyk met swaerden in de handen,
 Tot slissing van den twist d'een d'andren aen gaen randen.
 Soo Ajax met syn Neef, hadt Hector niet verplicht,
 Dat hy 't gevecht verliet verschrikt door hun gesicht,
 Die met Encas is en Chromius geweken.
 Als aen Automedon is dat ontfet gebleken,
 Heeft die van Aretus de wapens opgevat,
 En op syn kar gebracht, met bloet en stof beklat.
 Waer op hy aenstonts klom, doch is niet voort gereden,
 Eer hy het ligchaem hadt beschimpt met dese reden.
 Hoe wel die Krygsman was Helt Patroclus niet waert,
 Troost het my dat ik hem gevelt heb met myn swaert.
 Om door syn doot de schim van Patroclus te paeyen,
 Terwyl hy blyft tot aes van honden en van kraeyen.
 Dit seggende heeft hy op 't rytuig sich geset,
 En door Minerva wiert der krygers moedt gewet:
 Die was door Jupiter van den Olymp gesonden,
 Om dat hy in syn raet verandering hadt gevonden.
 En wouw de Grieken weêr verquikken door syn hant,
 Die waren afgeslooft door lange tegenstant.
 Gelyk een regenboog, dien sendt die Godt tot teeken,
 Dat hy een onweêr wil, of ergens kryg ontfeken,
 Waerom de mensch syn werk en arbeit staken moet,
 Terwyl de Harder 't Vee de wei verlaten doet.
 Soo daelde Pallas neêr in 't midden van de benden,
 Om weêr het Grieksche heir tot kloekheit aen te wenden.
 En sprak Atrides aen aldus in Phenix schyn;
 't Sal Menelaus u een eeuwige oneer syn,
 Een schandvlek die uw roem noit sal afwassen mogen,
 Indien gy rechtevoort door latheit soudt gedogen,
 Dat op de Troische wal de Vrient van Thetis Soon,
 Tot proi van hondt en gier wiert neêrgelegd ten toon.
 Vecht dan, soo lang gy hebt een droppel bloets in d'aren,
 ô Phenix, sprak daer op Atrides, hooge jaren,

Die hebben u verleent raet en euvarenheit.
 Ach! dat Minerva my gaf krachten en beleid!
 Dat ik de pylen mocht der Vyanden ontwyken:
 Ik wensch maer dat ik mach myn dapperheit doen blyken,
 Om 't lyk van Patroclus te redden uit den nood,
 Die meer bewogen ben, als iemant, om syn doot.
 Maer Hector woedt gelyk een brant in 't bolch ontfteken,
 En Jupiter laet hem de glory noit onbreken.
 Minerva bly, dat hy haer noemde in syn gebedt,
 Heeft nieuwe kracht en moedt Atrides by geset:
 En heeft hem van een vlieg de stoutigheit gegeven,
 Die telkens komt weêrom, al werdt sy weg gedreven,
 Tot dat sy van een mensch gesogen heeft het bloet.
 En die styffinnigheit kreeg hy in syn gemoet.
 Hy ging voor eerst het lyk van Patroclus bedekken,
 En om de Vyanden daer van te doen vertrekken.
 Schoot hy syn werpschicht uit, die Podes heeft geraekt,
 En heeft soo grooten wondt hem door het lyf gemaekt,
 Dat d'ongelukkige het leven heeft verloren.
 Hy was jong, dapper, ryk, hoe wel niet hoog geboren,
 Daer Hector meer van hielt als burger uit de Stat,
 Soo dat die meenigmael aen 's Princen tafel at.
 En onderwyl om hem was Priams Soon verslagen,
 Heeft 't lyk van Patroclus Atrides weg gedragen,
 Het geen hy naderend' op syns schouders nam,
 En by syn Volk daer meê als zegepralend' quam.
 Apollo heeft den schyn van Phanops aengenomen,
 En na dat, hy herschept, tot Hector was gekomen,
 Sprak hy hem aldus aen: meent gy dat een Soldact,
 U langer vreeft, nu gy dat lyk weg dragen laet?
 Waer by uw gunsteling het leven heeft verloren.
 Die woorden, sonder spyt, kon Priams Soon niet hooren:
 Den degen in de hant vloog hy den Vyant aen,
 Terwyl dat Jupiter een onweêr liet ontsaen,
 Voor wiens verschriklyk schilt de Grieken syn besweken,
 Die voor syn donderklout en blixemstralen weken.

Daer

Daer hy de Troijers door geredt heeft uit den druk.
 Door Peneleus begon der Grieken ongeluk,
 Want soo hy voorwaerts ging en niet heeft om gekeken,
 Heeft hem Polydamas de schouder door gesteken.
 Het geen hem vluchten deedt. Daer na wiert aengerandt,
 Door Hector Leitus, die hem stak door de hant.
 Soo dat hy met syn piek sich langer niet kon weren,
 En des uit het gevecht sich achterwaerts moest keeren.
 Doch Hector volgde hem, en hadt hem wis gevelt,
 Hadt sich Idomeneus daer tegen niet gestelt:
 Die Hector met syn piek op 't harnas heeft gestooten,
 Dat, door Vulkaen gesmeedt, geen hinder heeft genoten,
 Maer wederstont den slag, foodanig dat de piek,
 In stukken aenstonts vloog, in handen van den Griek.
 De Troijers schreeuwden uit van vreugt, als sy dat sagen.
 Dies na Idomeneus, geseten op syn wagen,
 Wierp Hector syn schicht, doch raekte niet den Helt,
 Maer heeft in plaats van hem Coïranus gevelt.
 Die om Meriones sich hadt in 't heir begeven,
 En hier, als voerman, hem behouden heeft het leven.
 Want als die vocht te voet, en hadt de dood verwacht,
 Heeft hem Coïranus syn rytuig aen gebracht:
 Waer op hy is geraekt, en kon 't gevaer ontryden.
 Maer selver kon hy sich voor Hector's schicht niet myden,
 Die weinig onder 't oir hem door het aensicht schoot,
 Soo dat hy hem van tong en tanden heeft ontbloot.
 Hy viel van 't rytuig af, waer op syn Meester raekte,
 En aen Idomeneus dees korte woorden maekte:
 Wy moeten na de Vloot ons spoejen, 't is hoog tyt,
 Daer is geen hoop voor ons, wy syn den zegen quyt.
 Als 't bleek dat Jupiter verandert was van sinnen,
 En die besloten hadt de Troijers te doen winnen:
 Heeft dus syn stem verheft de Soon van Telamon,
 En sprak: men was wel dom, soo men niet merken kon,
 Dat Jupiter het Volk van Troijen is genegen
 Na dien hy in de vlucht houdt onse pylen tegen,

En van de Vyanden raekt alles, wie dat schiet;
 Hun flegfte fchutter treft. 't Is tyt dan dat men vliedt,
 Laet ons dan overflaen wat ons tot heil kan ftrekken,
 En hoe men Patroclus fal op de Schepen trekken.
 Van ons moet iemant ook Achilles seggen gaen,
 De dootd van Patroclus, die hy niet heeft verftaen.
 Doch in de duifternis wien fal men daer toe vinden,
 Waer door een ygelyk fyne oogen voelt verblinden.
 ô Groote Jupiter! verdryf die, geef ons dag,
 Op dat myn dapperheit de weerelt blyken mag.
 Wilt met de duiffterheit ons langer niet bedekken,
 Al foudt gy in het licht ons felfer tegen trekken:
 Als Ajax was verhoort, en dat weêr fcheen de Son,
 Soo dat men van fich fien door 't gantsche Leger kon:
 Sprak hy Atrides aen, en fei, wilt u verkloeken,
 Om Nestors Soon den Helt Antilochus te foeken.
 En laet, in dien gy hem noch levende ergens vindt,
 Verkondigen de dootd Achilles van fyn Vrint.
 Dat Menelaus deet. Maer is van 't lyk gefcheiden,
 Gelyk een Leeuw bedroeft verlaten moet de weiden.
 Daer hy den gantschen nacht door Harders was geplaegt,
 Wier honden van de proi hem hebben wêg gejaegt.
 Al foo is van het lyk Atrides ook vertrokken,
 Beducht, dat door de vrees het Griekfche Volk verfchrokken,
 Daer voor niet forgen fou. Derhalven, hy verfocht,
 Dat Ajax met fyn Neef, het lyk befchermen mocht.
 En fprak aldus hen aen: gy hebt noch niet vergeten,
 Wat foete en fachten aert de doode heeft beſeten:
 Die hy fyn leven lang aen ieder heeft getoont,
 En felfs een ſlecht Soldaet liet hy niet ongeloont.
 Daer legt hy uitgeftrekt, bevry hem doch voor ſchanden,
 Belettend' dat hy niet rake in de Troijers handen.
 Hy ging, en ſag rontom, gelyk een adelaer,
 Verheven in de lucht, wiens oogen ſyn ſoo klaer,
 Dat hy een haes kan fien, en uit ſyn Leger trekken,
 Schoon dien een meenigte van bladeren bedekken.

Atrides heeft aldus syne oogen omgewendt,
 En vondt Antilochus aen 't Legers linker endt,
 Alwaer hy besich was om syne metgesellen;
 Weêr aen te moedigen, en hen te doen herstellen.
 Kom nader Nestors Soon, heeft hy tot hem gesegt,
 En hoor wat ongeluk ons heir is opgelegt.
 Gaf Godt dat ik aen u die tyding niet mocht geven!
 De dappre Patroclus is vechtend' doodt gebleven.
 Wilt tot Achilles dan op onse Schepen gaen,
 En doet hem het verlies van synen Vrient verstaen.
 Om hem tot het beschut van 't ligchaem te bewegen,
 Want syne wapenen heeft Hector al gekregen.
 Antilochus verschrikte als hy dat hadt gehoord,
 Hy schreide en uit syn mont quam niet een enkel woort.
 Doch is aen Peleus Soon die boodschap gaen verkonden.
 En Menelaus heeft niet raetsaem voorts gevonden,
 Dat hy de Pyliers sou geven onderstant,
 Maer liet Thrasymedes dat doen aen dese kant.
 En keerende te rug, ging hy d'Ajaxen vinden,
 Waer aen hy heeft gesegt, ik twyffel, dappre Vrinden,
 Of Peleus Soon, schoon hy die tyding heeft gehoord,
 Sal komen voor den dag: hy is te seer verstoort.
 En als hy van syn Vrient de doodt sou willen wreeken,
 Hoe kan hy, nu aen hem syn wapenen ontbreken?
 Het is dan vruchteloos dat men syn hulp verwacht,
 Laet ons verdubbelen de dapperheit en kracht.
 Op dat wy Patroclus voor schande en oneer hoeden,
 En ook ons eygen selfs bevryden voor hun woeden.
 Ajax sprak, niemant kan ons geven, beter raet,
 Laet ons dien moediglyk uitvoeren door de daet.
 Gaet met Meriones Atrides, sonder dralen,
 Het ligchaem uit den drang van de Troijanen halen:
 Myn Broer en ik, soo sich daer iemant tegen stelt,
 Wy fullen van uw hals afkeeren het geweld.
 Hy sprak en 't wiert verricht. De Vyant wou 't beletten,
 En quam, met groot geschreeuw, om hen de proi t'ontsetten.

306 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Doch als d'Ajaxen hen aenvielen soo verwoet,
 Sich wendend' telkens om, ontfakte hen de moedt.
 Soo kan een everfwyn sich redden uit de honden,
 Als het syn houwers toont, vervaert voor pyn van wonden.
 De Troijers vreesden dus voor der Ajaxen kracht,
 En 't ligchaem onderwyl wiert na de Vloot gebracht.
 't Gevecht is niet te min weêr heviger ontfteken;
 Gelyk als in een Stat de brant komt door te breken,
 Die voort gedreven werdt door 't blasen van de wint,
 Terwyl die door de vlam veel woningen verslint.
 Men hoort een groot geraes door 't vallen van de daken,
 Soodanig was 't geraes het geen de Troijers maken.
 De Helden, onderwyl geladen, met het lyk,
 Die namen na de Vloot met alle spoet de wyk:
 En droegen onvermoeit het na de Grieksche Schepen,
 Gelyk een swaren balk twee sterke stieren slepen.
 Door saem gevoegde kracht, of van een Schip de mast,
 Te boven komende den arbeit van den last.
 De Ajaxen keerde af 't vervolg, fier sonder schroomen,
 (Gelyk een heuvel stuit den loop van waterstroomen,
 Die breken door een dyk) weêrstaende aen al de macht,
 Der Troijers en 't geweld van Hector aengebracht.
 De rest der Grieken vloodt, als spreeuwen of als kauwen:
 Die door de vrees verstrooit ontvluchten sperwers klauwen:
 Vergetend' dapperheit, en het verwyt van hoon,
 Door Hector nageset en door Anchises Soon.
 Men sag van alle kant langs grachten, werken, wailen,
 Het glinsterendt geweêr uit bloode handen vallen.
 De Troijers achter aen hen dryvende op de vlucht,
 En lieten nauwelyks hen scheppen ademlucht.

Einde van het seventiende Boek.

DE ILIAS

V A N

H O M E R U S.

ACHTTIENDE BOEK.

DE Grieken wierden soo gejaegt door de Troijanen,
 Gelyk een felle brant woedt door de rype granen,
 De dappre Antilochus raekte in de selfde stont,
 Omtrent Achilles Vloot, daer hy hem wandlen
 Die om d'onheilen dacht, die hem aenstaende waren, (vondt,
 Voor oogen stellende sich allerlei gevaren.
 En sprak dus tot sich selfs: hoe komt het dat my blykt,
 Dat voor de tweedemaal ons Leger herwaerts wykt!
 De Goden laten my het onheil over komen,
 Daer sy soo meenigmael my hebben voor doen schroomen.
 Dat is het geen aen my myn Moeder heeft verklaert,
 Dat ik myn besten Vrient sien vallen sou door 't swaert,
 Ach Patroclus is doot! ik kan niet langer duchten,
 De Grieken andersints, die soudn soo niet vluchten.
 Ik heb 't hem wel gesegt, dat als hy uit den brant,
 Hadt onse Vloot geredt, al kreeg hy d'overhant,
 En hy voor Troijens poort de Vyanden mocht jagen,
 Dat hy geen kampgevecht met Hector soude wagen:
 Maer trekken, met dese eer te vreden, herwaerts aen.
 Ach waerom heb ik hem syn bede toegestaen!
 In die tyt heeft gewendt Antilochus syn gangen,
 Tot den bedroefden Helt, met tranen op de wangen,

Helaes! ô Peleus Soon, wat droevig onderrecht,
 Breng ik u rechtevoort! heeft hy tot hem gefegt.
 Ach! mocht het Godendom het hebben goet gevonden,
 Dat ik u dese maer niet hoefde te verkonden!

De dappre Patroclus uw trouwe Vrient is doodt,
 En is door Hectors hant van wapenen ontbloot:
 Men vecht rontom syn lyk. Dit hebbende uitgesproken,
 Is aen Antilochus de flaeuwe stem ontbroken.

Achilles wiert door rouw van sinnen schier berooft,
 Hy stroide gloejende asch op syn aensienlyk hooft,
 En heeft daer meê beswalkt de deksels van syne oogen,
 En 't purper van syn kleet: heeft sich 't hair uitgetogen.
 Hy smeet sich tegen d'aerdt, en lei daer uitgestrekt.

't Geen syn Slavinnen heeft tot grooten rouw verwekt.
 Die hy met Patroclus in steden hadt gewonnen:
 Door haer wiert jammer klacht, rontom hem heên, begonnen.
 Sy krabden 't aengesicht, en sloegen op de borst,
 Door deernis voelende de droefheit van haer Vorst.
 De Soon van Nestor heeft syn handen vast gehouwen,
 Die aen Achilles dorst syn selven niet vertrouwen.

Wanneer de wanhoop sich maakt meester van 't gemoet,
 Weet een mistroostig mensch somtyts niet wat hy doet.
 Ten laetsten syn geschreeuw heeft langs het strant geklonken,
 Dat Thetis heeft gehoord, in Nereus Hoffpelonken,
 Die by haer Vader was geseten, op den gront:
 Alwaer sy het misbaer van haren Soon verston.

De Nymphen naderden op dese jammer klachten,
 En quamen in de grot om Thetis op te wachten:
 Sy toonden met ontsag het deel dat ieder nam,
 In den bedrukten staet, die aen haer over quam.
 Daer van haer de Godin den oorspronk ging verhalen:
 En seide suchtende, wat Moeder leedt meer qualen?

Dan ik die heb een Soon ter weerelt voortgebracht,
 't Is de volmaekste Prins van 't menschelyk geslacht,
 En d'aldergrootste Helt, om hem wel op te voeden,
 Heb ik geen sorg gespaert, noch om hem te behoeden.

Als een olytboom is hy weeldrig opgegroeit,
 Die in een vette gront werdt door den douw besproeit.
 Ik heb na het beleg van Troijen hem gefonden,
 Daer hy veel ongenucht en droefheit heeft gevonden:
 En fal hem nimmer sien weêr keeren, naer die reis,
 Als Troijen over is, in 't vaderlyk Paleis.
 Al ben ik een Godin, ik kan dat niet beletten,
 Noch tegen het besluit my van syn Noodlot setten.
 Nu trek ik na hem toe, op dat ik weten mach,
 Wat oorfaek dat hy heeft tot tranen en beklag.
 Dit seggend' heeft sy sich uit de spelonk begeven:
 De Nymphen volgden haer, die grooten rouw bedreven.
 De golven hebben haer een opgening gemaekt,
 Dies sy, in korten tyt, voor Troijen is geraekt.
 Daer heeft sy haren Soon, omtrent syn Vloot, gevonden,
 Wiens hopeloos gemoet door droefheit wiert verslonden.
 Als sy met teerheit hem in d'armen hadt gevat,
 Heeft sy hem afgevraegt, wat ongenucht hy hadt.
 Gy schreit, myn Soon sprak sy, wat maekt u soo verslagen?
 Wat wanhoop geeft aen u doch reden om te klagen?
 Gy moet uw Moeder niet verswygen uw verdriet.
 Houdt Jupiter aen u, dat hy belooft heeft, niet?
 Daer wy soo meenigmael hem hebben om gebeden:
 Dat als het Grieksche heir veel rampen hadt geleden,
 Het u dan om de hulp sou smeeken van u swaert,
 Verbrekende den trots van Agamemnons aert.
 Ja Moeder, maer waer toe fal dit my kunnen baten,
 Soo Patroclus daer voor het leven moest verlaten?
 Antwoorde haer de Helt, na dat hy hadt gesucht,
 Ik heb te duer gekocht dat toegestaen genucht.
 De Soon van Priam heeft syn wapenen gekregen,
 En ik, door dat verlies, ben rechtevoort verlegen.
 De Goden hadden die aen Peleus bygeset,
 Die dag, als gy hem hebt ontfangen in uw bedt.
 Ach! hadden sy die trouw doch laten noit geschieden!
 En gy gebleven waert by d'andre Nereïden!

310 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Soo hadt gy 't onheil niet gevoelt van 's menschen aert,
 Noch het verdriet gekent, het geen u nu beswaert.
 Gy sult om uwen Soon geduerig moeten treuren,
 Wiens dootd sal, soo gy weet, na korten tyt gebeuren.
 Gy sult hem noit weêr sien in synes Vaders huis,
 Na dien my 't leven is een onverdraeglyk kruis.
 Ik sal den ommegang van alle menschen schouwen,
 Tot dat ik mag myn swaert door 't hert van Hector douwen.
 En ik hem lyden doe de selfde onwaardigheid,
 Die hy aen Patroclus gedaen heeft, of bereidt.
 Ach Soon! heeft de Godin tot antwoord hem gegeven,
 Dat fier gevoelen sal verkorten meer uw leven:
 Die val van Hector sal verhaesten uwe dootd,
 Die kome, sei de Helt, en help my uit den noot.
 Na dien ik Patroclus daer voor niet kon bevryden,
 Die buiten 't Vaderlant dat lot heeft moeten lyden:
 En soo veel anderen, die Hector heeft geslacht,
 Terwyl ik in myn tent my voor gevaren wacht.
 Hoe wel ik in 't gevecht doe alle menschen beven,
 En elk aen my den roem van dapperheit moet geven,
 Doch van welsprekentheit heb ik noit werk gemaakt,
 Waer uit de weerelt die met alle twist geraekt!
 En gramschap, die den mensch verliesen doet de reden,
 Waer door ik selver heb veel ongeluk geleden.
 Om 't doodelyk krakeel, dat tussen my ontstaen,
 En Agamemnon is. Laet ons dat overslaen.
 Ik wil van myn gemoet de driften overwinnen,
 En dryven rechtevoort de droefheit uit myn sinnen:
 Terwyl 't noodsaeklyk is. Ik sal den moordenaer,
 Gaen soeken van myn Vrient tot wraek in het gevaer.
 En soo hem Jupiter laet vallen door myn slagen,
 Sal ik daer na de doot gewillig selfs verdragen:
 Kon Hercules de dootd, een halve Godt, ontgaen?
 Dien Juno door haer haet den Helt heeft aengedaen.
 Ik sal seer vergenoegt dan uit de weerelt scheyen,
 Als ik Andromaché heb om syn dootd doen schreyen.

Daer

Daerom verfoek ik u weêrhou myn yver niet,
 Op dat ik straks volvoer het geen my d'eer gebiedt.
 Gy doet het te vergeefs: de Troijers moeten weten,
 Waerom ik in myn tent, soo lang heb stil geleten.
 Myn Soon, antwoorde hem de schoone Zeegodin,
 U te verhinderen heb ik niet in myn sin.
 Uw drift is loffelyk, ik sal die niet in binden,
 Men moet d'aenstaende doodt voorkomen van syn Vrinden,
 En helpen die uit nood. Bedaer wat voor een tyt;
 Wat wilt gy doen myn Soon? gy syt uw wapens quyt.
 Dien kostelyken buit heeft Hector aengetogen:
 Hy sal daer evenwel niet lang meê pronken mogen.
 Daerom verhaeft u niet, nadien syn sterfuer naekt,
 Wacht tot Vulkaen voor u weêr andren heeft gemaakt.
 Het geen ik van hem sal verfoeken met gebeden,
 Hy sal 't niet weigeren, en beter voor u smeden.
 Dit hebbende gesegt is sy van hem gegaen,
 En heeft door haer gevolg aen Nereus doen verstaen,
 Het geen daer was geschiedt, voor hare Sufters oogen:
 En sy is na den top van den Olymp gevlogen.
 De Gricken onderwyl syn na hun Vloot gevlucht,
 En mackten door geschreeuw een schrikkelyk gerucht.
 Sy hadden Patroclus daer op niet konnen dragen,
 Om dat de Troijers fulks beletten door hun slagen.
 Die hen staeg syn gevolgt met Hector aen hun hooft,
 Die gaerne 't koude lyk d'Ajaken hadt ontroofst.
 Maer die verlieten 't niet, en bleven het verweeren,
 Om Hector, die gestaeg weêr aen viel, af te keeren.
 Selfs kreeg hy het by na, en hadt groote eer behaelt,
 Was Iris de Godin niet uit de lucht gedaelt.
 Die wegens Juno quam Achilles onderrechten,
 ('t Geen Jupiter niet wist) dat hy fou moeten vechten.
 Stâ op, sprak sy, na dat sy hem hadt aengerandt,
 Behoedt van Patroclus het lyk voor smaet en schandt.
 Of anders sal uw Vrient in Hectors handen vallen,
 Die hem voor gier en hont sal leggen op syn wallen.

312 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Soo gy hem lyden laet foo groote onwaerdigheid,
 Wat meent gy dat van u sal werden dan geleit?
 De Faem sal tot uw schandt veel lastering verkonden.
 Wat Godt, antwoorde hy, heeft u tot my gefonden.
 't Is Juno selfs, sprak sy, die Iris tot u sendt,
 Hoe wel aen Jupiter myn reis niet is bekend.
 Hoe kan ik? sei de Helt, myn wapens syn genomen,
 En eer myn Moeder my weêr andren doet bekomen,
 Heeft sy verfocht dat ik het vechten laten sal,
 Op dat ik my niet bloot begeef in 't ongeval.
 En of een ander my syn wapenen wouw gunnen,
 'k Weet niemant wiens geweêr dat my sou passen kunnen.
 Ten waer dat Ajax my syn wapens overliet,
 Wiens schilt my dienen kan, doch 't harnas past my niet.
 Behalven dat hy het heeft selver om syn lenden,
 Daer hy belet het lyk van Patroclus te schenden.
 Waer voor hy aen het hooft van onse benden vecht.
 Wy weten sulks alreê, heeft Iris weêr gesegt:
 Dese uitvlucht is wel goet, maer kan u niet verschoonen:
 Wilt op d'affnyding u, foo als gy syt, vertoonen,
 Dat kan de Vyanden doen wyken. Weinig tyt,
 Als men wat adem schept, herstelt somwyl een stryt.
 Uw tegenwoordigheid geeft kracht aen de Soldaten,
 Als sy dit hadt gesegt, heeft sy den Helt verlaten.
 Die sich heeft opgemaakt: en met haer beukelaer,
 Heeft Pallas hem bedekt voor 't nakende gevaer.
 En met een gulde wolk liet sy syn hooft omringen,
 Waer door een heldre vlam van tyt tot tyt quam dringen.
 Gelyk een sterke Stat gelegen in een meir,
 Als die belegert is door een Vyandig heir:
 Men siet by daeg een damp van al de torens rooken,
 En dat daer op by nacht werdt helder vuer ontfoken,
 Tot teeken dat sy sich vindt in den hoogsten noot,
 Op dat de bueren haer ontfetten met een Vloot.
 Soo was de vlam die scheen rontom Achilles haren.
 Hy ging, daer hy syn Volk d'affnyding sag bewaren,

En

En heeft ſich daer geſtelt op 't uitſtert' van de gracht:
 Doch heeft, om Thetis laſt, voor 't vechten ſich gewacht.
 Syn donderende ſtem heeft hy daer laten hooren,
 Die als een krygsbaſuin klonk in de Troijers ooren,
 En hen den moedt benam en d'ingebeelde hoop.
 Hun paerden door de ſchrik geraekten op de loop.
 De voerlui konden die niet met de teugels houwen;
 Terwyl ſy door de vrees verloren het vertrouwen,
 En hunne krachten ſelfs; ſoo lang voor hun geſicht,
 Bleef op Achilles hoofd dat onnatuerlyk licht.
 Dat Pallas ſtaeg ontfak. Driemael heeft hy verheven.
 Syn vreeſchelyke ſtem, die driemael heeft gedreven,
 De Troijers overhoop; en mackte hen ſoo bang,
 Dat twaelf Veltoverſtens vertrapt ſyn in 't gedrang,
 Of door hun eigen Volk onwetendt ſyn verſlagen.
 De Grieken onderwyl die hebben weggedragen,
 Het lyk van Patroclus, dat op een bedt geleit,
 Wiert door ſyn maets gevolgt, en jammerlyk beſchreit.
 Achilles bleef daer by, die niet ophielt van weenen,
 't Berouwde hem dat hy ſyn Volk hadt willen leenen,
 't Geen oorſaek was dat hy verloren hadt ſyn Vrint,
 Dien, in ſoo ſlechten ſtaet, hy nu verandert vindt.
 Daer op heeft Juno 't licht der Son doen onderdalen:
 Soo ras als die in zee hadt uitgebluſt ſyn ſtralen,
 Lei 't Griekſche heir vermoeit de wapens uit de hant,
 De Troijers vochten ook niet meer van hunne kant.
 Maer hebben met malkaer, doch ſtaende, raet gehouden,
 Mits ſy om Peleus Soon, ſich 't ſitten niet vertrouwden.
 Dien men hadt langen tyt in het gevecht gemiſt.
 Polydamas, die 't geen gebeuren ſoude wiſt:
 Was Hector toggedaen, en van gelyke jaren:
 Mits ſy op d'eigen nacht voorheen geboren waren.
 Doch wyſer als dien Helt, die hem te boven ging,
 In dapperheit en kracht en Oorlogs oeffening.
 't Is tyt, heeft hy geſegt, dat wy met ernſt bedenken,
 Wat ons voordeel'g is; of ons ſou konnen krenken.

314 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Voor my, 'k meen dat men moet weêr wyken in de Stat,
 Nadien Achilles heeft de wapens opgevat.
 Wy konden 't Griekſche heir veel lichter overwinnen,
 Soo lang ſyn toornigheit bleef dueren in ſyn ſinnen,
 Ik ſelfs heb meenigmael met makkers toen den nacht,
 Omtrent de Griekſche Vloot, met vreugde doorgebracht,
 Op hoop dat wy daer van ons meeſter ſouden maken,
 En voelde geen verdriet in het langwylig waken.
 Doch nu hy ſich weêrom vertoont heeft, ik beken,
 Dat ik voor ſyn geweld voortaan bekommert ben.
 Hy is te woedende om in 't vlakke Velt te blyven,
 Hy ſal ons, valt hy aen, tot binnen Troijen dryven;
 En dringen mogelyk met ons door poort en wal,
 Daer hy voor Priams Hof ons dan bevechten ſal,
 Om Vrouw en Kinderen in ſlaverny te rooven.
 Derhalven rade ik u, ſoo gy my wilt gelooven,
 Terwyl Achilles ruſt, nu 't aerdryk is bedekt
 Met dikke duiſterheit, dat gy na binnen trekt.
 Soo gy tot morgen vroeg, blyft voor d'affnyding leggen,
 En dat hy u daer vindt, kan ik aen u voorſeggen,
 Dat hy aen een van ons ſich dan doen kennen ſal.
 Gelukkig ſal hy ſyn, die mydt het ongeval!
 En kan in Ilium een veilge ſchuilplaats vinden.
 Macr ſoo wy rechtevoort den aftocht onderwinden,
 Soo kunnen wy met een raet plegen in de nacht,
 En ſetten onderwyl op veſt en torens wacht.
 En komt Achilles ons, als 't licht is, overvallen,
 Soo kunnen wy verſterkt hem dryven van de wallen.
 Hy ſal meer tegenſtand dan vinden als hy dacht:
 En Ilium ſoo licht niet krygen in ſyn macht,
 Hy ſal daer ſelver voor het leven laten mogen.
 De gramme Hector ſag hem aen met grimmige oogen,
 En ſei, Polydamas, uw raet behaegt my niet,
 Daer men den bangen aert van uw gemoedt door ſiet.
 Syn wy niet lang genoeg in Troijen opgeſloten,
 Na dat men ſoo veel bloet heeft vruchteloos vergoten?

En dat in Phrygien geraekt is onse schat,
 Om dat ons Jupiter syn gunst onttrokken hadt.
 En nu hy d'overhant aen my komt te beloven,
 Wilt gy door laffen raet, der Troijers moedt verdooven:
 'k Begeer dat ieder een sal volgen myn bevel,
 Syn noodig voedsel neem, en goede wachten stel,
 En blyf in het geweêr den gantschen nacht hier waken.
 Soo iemant vrees dat hy syn rykdom quyt sal raken,
 Die breng syn goederen in 't heir uit Iliom,
 En deel die, hoeft voor hoeft, aen syne makkers om.
 't Is beter dat voortaan de Troijers die behouden,
 Als dat die in de hant der Grieken vallen souden.
 Soo ras als d'ochtenson weêr ryft uit Thetis schoot,
 Sal ik de Vyanden aentasten op syn Vloot.
 En is het waer dat reeds Achilles is verschenen,
 Hy koom dan aen syn Volk weêr onderstant verleen.
 Hy sal soo goede koop niet myden myn geweld:
 Ver daer van daen dat ik sou wyken voor dien Helt.
 Ik selfs sal de eerste syn die hem sal tegen trekken;
 Syn doot sal eer aen my, of myne aen hem versprekken.
 Het lot der wapenen blyft niet in eene stant,
 Die nu verwonnen is, krygt morgen d'overhant.
 De raedt wiert toegestemt, door Hector voorgeslagen,
 Hoe schadelyk die was: en niemant vondt behagen,
 In 't geen Polydamas voorsichtig hadt gemeldt,
 Door dien Minerva hadt der Troijers brein ontfelt.
 Terwyl in het geweêr wat aten de Troijanen,
 Wiert rondom Patroclus gestort een vloet van tranen:
 In schreijen heeft het heir der Grieken doorgebracht,
 Tot in de siel bedroeft, den overigen nacht.
 De Soon van Peleus heeft begonnen eerst te klagen.
 Die hebbende op de borst van 't lyk syn hant geslagen,
 Heeft als een leeuw gebrult, wiens jongen syn ontroof.
 En trok door ongedult de haren uit syn hooft.
 ô Goden! riep hy uit, waer is de hoop gebleven!
 Die 'k aen Menetius heb vleijende gegeven,

316 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Dat ik syn Soon te rug fou leiden in syn Hof,
 Als hy voor Ilium verkregen hadt veel lof:
 En dat hem ryken buit uit d'ingenomen wallen,
 Na brant en plondering, in handen was gevallen.
 Dat hadt ik hem beloofd. Gy wilt niet dat een mensch,
 Verftokte Jupiter genieten fal syn wensch!
 Het wreede Noodlot heeft van eeuwigheit befloten,
 Dat van ons beiden hier het bloet fal syn vergoten.
 En dat ik met veel roem, voor de Troijaenschen wal,
 De loopbaen eindigen van myne dagen fal.
 Myn Vader wacht vergeefs myn weêrkomst met verlangen,
 Hy fal in syn Paleis my nimmermeer ontfangen.
 En dit barbare lant fal sluiten in syn schoot,
 Als ik verflagen ben, myn ligchaem na myn doot.
 Myn lieve Patroclus, mits gy voor my moest sterven,
 En dat ik fou naer u leven moeten derven,
 Beloof ik; eer men u fal leggen op de baer,
 Dat ik athouwen fal 't hooft van uw moordenaer:
 En noch twaelf kinderen der grootste Troijers slachten,
 Die gy sult op uw graft tot een soenoffer wachten.
 Uw ligchaem fal soo lang op 't prachtig stacybedt,
 Ten toon van ieder een, syn voor myn Vloot gefet.
 Dat de gevangen hoop van de Troijaensche Vrouwen,
 Met tranen nacht en dag sal onderwyl bedouwen.
 Hy sprak, en heeft belast dat water uit den Vloet.
 Gewarmt wiert, om het lyk te fuiveren van bloet.
 Dit alles wiert volbracht. En Jupiter verbolgen,
 Sprak Juno aen: een sei: gy wilt uw hooft dan volgen?
 En hebt weêr opgewekt Achilles trotschen geest,
 Of gy van 't Grieksche Volk de Moeder waert geweest.
 Als dit de Koningin des Hemels quam te hooren,
 Antwoorde sy, gy quetst door dat verwytt, myne ooren.
 Wat heb ik doch gedaen, Saturnus harde Soon?
 Het geen niet voor een Vrient de menschen syn gewoon.
 Dat hen geoorloft is, is dat aen my verboden?
 Die d'eerste en machtigste, na u, ben van de Goden.

Soude ik verongelykt door de Troijanen syn,
 En mogen die daer voor niet geven straf en pyn?
 Terwyl dit Jupiter en Juno sich verweten,
 Heeft Thetis, het belang niet van haer Soon vergeten.
 Die, synde in het Paleis gekomen van Vulkaen,
 Vondt hem omtrent syn smis en blaesbalk sweetend' staen;
 Om twintig, of noch meer, drievoeten te voltrekken,
 Die soudentot gieraet van syn Paleis verstreken:
 Dat hy met eigen hant uit koper hadt gesmeedt,
 En de verwulffelen met starreglans bekleedt.
 Terwyl hy besich was syn hantwerk af te maken,
 Sag Charis syne Vrouw, de schoone Thetis naken.
 Aen wien sy heeft gesegt, haer loopende in 't gemoedt,
 Wy syn u seer verplicht, voor d'eer die gy ons doet.
 Dat voordeel hebben wy in lange niet ontfangen,
 Treedt in, op dat ik mach ververffing aen u langen,
 Daer ik myn gaffen meê t'onthalen ben gewoon.
 Sy bracht haer in 't vertrek, haer settende op een troon.
 Daer sy een voetsbank bracht onder Thetis voeten,
 Toen riep sy haer Gemael, om de Godin te groeten.
 Kom, sprak sy, soo gy syt, vertoonen uw gesicht,
 Men heeft uw dienst van doen tot saken van gewicht.
 Door tegenwoordigheit komt Thetis ons vereeren.
 Dat sy beveel, sprak hy, het geen sy mach begeren.
 Haer goetheit heeft voorheên my sonderling verplicht,
 Wanneer ik soo mismaekt gekomen ben in 't licht,
 Dat myne Moeder my heeft in de zee gesmeten,
 Om onder op den gront gesakt te doen vergeten.
 Door kommer en elend was ik daer in vergaen,
 Hadt my Eurynomé, met haer niet bygestaen.
 Ik heb daer in een grot versleten negen jaren,
 Terwyl ik heb gemaekt vergierfel voor haer haren,
 Armringen van syn gout, halsbanden, ander goet,
 Waer in behagen schept het Vrouwelyk gemoedt.
 De zee is over my geduerig blyven sweven,
 En niemant heeft ontdekt, waer dat ik was gebleven.

318 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Als Thetis en de Nymph, die my heeft wel onthaelt,
 't Is redelyk dat haer die weldaetd wordt betaelt.
 Verfrist dan de Godin met aengename fruiten,
 En ik sal onderwyl myn werktuig op gaen sluiten.
 De Goddelyke smit met rook en stof bemorft,
 Wies af syn aengesicht syn handen en syn borst.
 Hy stont van 't aenbeelt op, en ging syn grove leden,
 Met heerelyk gewaet van goude stof bekleeden.
 Hoe kreupel dat hy was, aen beide syden mank,
 Op beenen swak en krom hadt hy een vasten gank.
 Maer om syn ongemak hadt hy een paer slavinnen,
 Van gout door hem gesmeddt met menschelyke sinnen,
 Die ondersteunden hem: en door der Goden gunst,
 Soo, hadden sy geleert syn goddelyke kunst.
 En maekten neffens hem dese ongemeene dingen,
 Die met verwondering der Goden oog bevingen.
 Dus quam hy uit syn smis, de scepter in de hant,
 Na dat hy hadt gelegt syn werktuig aen een kant.
 By Thetis op den throon heeft hy syn plaats genomen,
 En haer beleeft gesegt, wat heeft u hier doen komen?
 Eerwaardige Godin, die my soo hebt verplicht,
 Dat al wat ik kan doen, sal aenstonts syn verricht.
 Daer Thetis schreijend' heeft tot antwoord op gegeven:
 Ach! hebt gy ooit gekent, Vulkanus, in uw leven,
 Rampzaliger Godin! aen wien Saturnus Soon,
 Meer droefheit heeft verleent, onwaardigheit en hoon?
 Hy heeft een sterveling my doen in 't bedt ontfangen,
 Dien hy van ouderdom doet na de dootd verlangen.
 Uit die versameling heb ik een Soon gebaert,
 Die meer als eenig Helt ter weerelt is vermaert,
 Die nu met Patroclus syn wapens heeft verloren,
 Dien Hector door syn swaert heeft in syn bloet doen smoren.
 Daer nu myn Soon om treurt. 'k Val voor uw voeten neêr,
 Op dat gy soudt voor hem weêr maken nieuw gewêr.
 Schep moedt, heeft haer gesegt Vulcanus, wilt niet klagen,
 Ik ben verblydt dat ik u daer door kan behagen.

Kon ik foo van uw Soon afwenden 't ongeval,
 Wanneer de wreede doot den Helt vervolgen sal,
 Gelyk ik lichtelyk die wapens kan bereiden.
 Dit feggende, is Vulkaen van de Godin gefcheiden.
 Begaf fich tot het werk, heeft 't aenbeelt opgerecht,
 De blaesbalkspyk heeft hy voor 't heldre vuer gelegd,
 Smolt koper, gout en stael, om die door een te kneden,
 En daer van wapenen voor Thetis Soon te fmeden.
 Door meenig hamerslag heeft hy een schilt gemaekt,
 Waer op de Son, de Maen, en Starren fyn geraect.
 Die boven in de lucht gehecht tot lichten waren,
 Om 't aerdryk nacht en dag daer onder te verklaren.
 Dat door de golven wiert van d'Oceaan bepaelt,
 In wiens visryken schoot de Noordftar nimmer daelt.
 Twee fteden heeft hy noch verbeeldt rondom de randen,
 Daer 't Volk van befich was met plechtige offerhanden,
 In d'eene; mits een bruit wiert tempelwaerts geleidt;
 Terwyl aen d'andre kant een boete wiert bepleit,
 Die een misdadiger moest voor een moort betalen.
 Voor d'andre wift de kunft twee Leger's af te malen:
 Het eene dreigt de Stat met brant en plondering,
 Soo 't tot vergoeding niet een grooten fchat ontfing.
 Het ander weigert fulks, en wil de velt verweren,
 Om met de wapenen den Vyant af te keeren.
 Sy werden hantgemeen, veel vallen door het fwaert,
 Terwyl 't onweërbaer Volk den wal en poort bewaert.
 Niet ver van daer deedt hy een vetten gront aenschouwen,
 Dien 't Lantvolk onvermoeit aenvaerde om te bebouwen.
 En als fy met den ploeg aen 't end gekomen fyn,
 Brengt iemant hen een kroes tot laeffenis vol wyn.
 En mits fy fweetende na die verving haken,
 Siet men hen regelrecht de diepe voren maken.
 Men fag daer by een oegft van kooren op een Velt,
 Dat tot belooning was gegeven aen een Helt:
 Die in het midden fit, om voor de ryke fchooven,
 De milde Ceres gunft met dankbaerheit te loven:

De scepter in de hant verlamelt hy het faet,
 Dat hy door 't arbeids Volk in schueren voeren laet.
 Een wyngaert door de kunst wiert daer omtrent gevonden,
 Daer druiven opgewrocht aen goude ranken stonden:
 Die werden door de jeugt in korven afgeplukt,
 Daer, door de wyngaertslui, den most werdt uitgedrukt.
 Hoe swaer den arbeit valt sy konnen sich verheugen,
 Noch tredende in de kuip, somtyds door frissche teugen.
 Een hoop van runderen verscheen aen d'anderen kant,
 Die trokken uit den stal na het begraefde Lant:
 Door Harders achtervolgt, en negen felle honden,
 Op dat door 't wilt gediert geen stier mocht syn verslonden.
 Doch als een Leeuw verschynt begeeft hen moedt en kracht,
 Soo dat een uit den hoop werdt echter omgebracht.
 Wat verder in een dal in aengename weiden,
 Sag men het wollig Vee door meenig Harder leiden.
 Noch heeft Vulkaen verthoont een wonderlyken dans,
 Met veel verandering, van Vrouwen en van Mans:
 Die hant aen hant gevat in 't ronde lustig sprongen,
 Op 't schaterend' geluit, dat hen wiert voorgesongen.
 Den omtrek eindelyk der werken heeft Vulkaen,
 Besloten door een kring der woesten Oceaen.
 Als hy den beukelaer voltoit hadt, ging hy smeden,
 Het harnas en den helm, net voor Achilles leden;
 Waer aen hy gaf een glans soo helder als de Son,
 Het schoonste meesterstuk, dat men aenschouwen kon.
 Toen heeft hy het geschenk aen Thetis op gedragen,
 Die het ontfangen heeft met ongemeen behagen:
 En hem bedankende heeft sy niet lang gewacht,
 Of heeft het aen haer Soon ten spoedigsten gebracht.

Einde van het achttiende Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

NEGENTIENDE BOEK.

DE heldre Morgestont verscheen pas uit de baren,
Om d'aenkomst van de Son de menschen te verklaren,
Als Thetis voor de Vloot al van Achilles stont,
Dien sy by Patroclus in tranen leggen vondt.

Daer de Thessaliërs rondom ook rouw bedreven:

Sy bracht de wapenen, haer door Vulkaen gegeven.

En hebbend' haren Soon omhelst, heeft sy gesegt,

Laet op het stacybedt uw Vrient, gelyk hy legt.

Terwyl hy door de wil der Goden is verslagen:

Ontfang, soo als 't betaemt, de wapens die 'k kom dragen.

Noit hadt een sterveling soo kostelyk geweêr:

En daer op sette sy 't voor syne voeten neêr.

Sy hebben een geluit, dat schriklyk was, gegeven

Waer van de heldre klank de Myrmidons deedt beven.

Achilles voelde selfs ontfteken syn gemoedt,

En door 't gesicht alleen wiert syn gelaet verwoet.

Syne ooggen flikkerden gelyk de blixemstralen,

Die hy kon naeuwelyks van de geschenken halen.

Als hy versadigt was, sprak hy syn' Moeder aen,

En seide 't wapentuig, dat gy brengt van Vulkaen,

Is soo gelyk het werk der Goden hoort te wesen:

Een meesterstuk, als dat, werdt noyt genoeg geprefen.

Ik gâ my wapenen: maer als ik weg sal gaen.
 Vrees ik dat in het lyk verrotting sal ontfaen,
 Indien de vliëgen sich verbergen in de wonden,
 Eer ik syn uitvaert houw, fou 't daer door syn geschonden.
 Syt des niet ongeruft, dat schadelyk gebroet,
 Sal ik verhinderen dat het in 't lyk niet wroet:
 Antwoorde Thetis hem 'k sal 't ongediert verdryven,
 Al was 't een jaer, het lyk sal onbedurven blyven.
 Gâ fluks versamelen de Grieken tot den strydt,
 En blus uw gramschap uit, en ingekropten spyt.
 Steek u in het geweêr, gy hoeft nu niet te wachten,
 En wapent u voor al met dapperheit en krachten.
 Dit hebbende gesegt, blies sy hem stoutheit in,
 Dat geen gevaer, hoe groot: ontfetten kon syn sin.
 Toen goot sy Ambrosyn en Nectar in de wonden,
 En heeft met eigen hant daer swachtels om gebonden.
 Waer door het ligchaem wiert voor het verdref bewaert.
 Achilles onderwyl heeft d'Overstons vergaert:
 Dit gaf verwondering aen al de Grieksche benden,
 Dies ieder op syn stem, sich na hem toe quam wenden.
 Het was een nieuwigheit 't aenschouwen desen Helt,
 Die hadt soo langen tyt het vechten uitgestelt.
 Ulysses en de Soon van Tydeus, derwaerts gingen,
 Die altyt, syn geweest van Mars de gunstelingen.
 Sy steunden op hun speêr, als synde noch gewondt,
 En setten sich ter neêr op den verheven gront.
 Atrides quam daer na; want hy was niet genesen,
 Van syne ontfangen wont, dat hem deedt trager wesen.
 Achilles eindelyk sprak Agamemnon aen,
 Als 't Volk vergadert was, en hy was opgestaen.
 Wat voordeel, sei hy, heeft de tweespalt ons gegeven,
 Waer in wy van malkaer verwydert syn gebleven,
 Sints in ons heeft verwekt krakeel een jonge Maegt,
 Ach! hadt, toen ik haer kreeg, de Goden het behaegt!
 Dat haer Diana hadt een pyl door 't hart gedreven,
 Veel Grieken hadden dan verloren niet het leven:

En onder dat getal, helacs! ook niet myn Vrient!
 De Troijers hebben sich van onsen twist bedient,
 Het geen my heeft belet de Vyanden te krenken.
 Maer om 't verledene, laet ons niet langer denken.
 Hoewel het u en my veroorlackt heeft veel quaet.
 Ik stâ myn gramfchap af, en overwin myn haet.
 Een Man als ik behoort niet eeuwig boos te blyven,
 Als de noodfaeklykheit 't gevoelen doet verdryven.
 Vermaen uw benden dan tot meerder dapperheit,
 Als ik die aen hun hooft heb aen den Man geleidt.
 'k Sal sien of 's Vyands lust het langer sal gehengen,
 Dat hy voor onse Vloot den nacht weêr door sal brengen.
 Gelukkig sal hy syn, die uit myn handen raekt,
 En dat hy in de Stat sich door de rust vermaekt.
 Dit seggen heeft verheugt de Grieken; mits sy fagen,
 Dat sich Achilles hadt met Atreus Soon verdragen.
 De Koning heeft het woort, dus sprekende, opgevat,
 (Hy stont niet op, en hielt de plaets waer op hy sat.)
 Myn Vrienden, leerelings van Mavors, neigt uwe ooren,
 Wilt met stilfwygentheit myn redenen aenhooren:
 De mompeling belet dat men niet vatten kan,
 Het geen dat werdt gefegt door een welsprekent Man.
 Schoon ik aen Peleus Soon myn woorden toe sal voegen,
 Hoop ik, het geen ik seg, u allen sal genoegen,
 Gy hebt u meenigmael beklægt uit ongedult,
 Dat al ons ongeluk geschiedt was door myn schult.
 Maer 't onrecht. Want het is aen Jupiter te wyten,
 En aen de Furien, die hunnen tyt verslyten,
 In dikke duisterheit, die hebben my geport,
 Dat ik door ongelyk Achilles heb verkort,
 Op dien dag, als ik hem Briseïs heb ontnomen,
 Die hy hadt tot een loon van dapperheit bekomen.
 Ik kon niet tegenstaen aen Até de Godin,
 Die steeds vervloeking smeedt, en tweedracht heeft in 't fin.
 En die veel sterker is als iemant van de menschen,
 Voert sy niet alles uit het geen haer hert kan wenschen?

324 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Dat kint van Jupiter, dat niet als hinder doet,
Set op het aerdryk noit haer schadelyken voet;
Maer wandelt op het hoofd der menschen, om veel qualen,
Die sy bedenken kan, hen op den hals te halen.

Heeft sy aen Jupiter niet voelen doen haer macht?

Die 't gantsche Godendom te boven gaet in kracht.

Sy maakte door haer list dat hem quam Juno storen,
Als door de schoone Alcmeen wiert Hercules geboren.

Want Jupiter, die hadt het Godendom vergaert,

En, stoffende op syn macht, hen syn besluit verklaert:

Te weten, dat dien dag soude in de weerelt komen,

Een Man, die voor syn kracht syn bueren sou doen schroomen,

En heerschen over hen en over 't gantsch geslacht,

Gesproten uit syn bloet, met onbepaalde macht.

Daer Juno, die bedrog versen, toen sy dat hoorde,

Na veel verwondering, arglistig op antwoorde:

Saturnus Soon wilt gy dat men uw woort geloofst,

Sweer tot bevestiging sulks by uw heylig hoofd.

Hy swoer, niet denkende dat sy hem hadt bedrogen:

En Juno is terstont na Argos heen gevlogen.

Sy wist, dat van een Soon daer swanger was de Vrouw

Van Sthenelus, en dat die eerlang baren sou.

Het geen sy heeft verhaest, eer dat die hadt voldragen,

En d'arbeit van Alcmeen deedt sy soo lang vertragen.

Waer naer fluks de Godin na den Olympus vloog,

Daer sy aen Jupiter boodschapte dit vertoog:

Gy die de weerelt doet door uwen blixem beven,

Ik kom u, myn Gemaal, een goede tyding geven:

Weet dat de Man, aen wien gy toeklegt het gebiet,

Van daeg geboren is, en 't licht des Hemels fiet.

Eurystheus is 't, de Soon van Sthenelus, gesproten

Uit uw geslacht, die nu dat voorrecht heeft genoten.

Is Perseus nasaet niet het Ryk van Argos waert,

Dien gy selfs voor uw Soon voor desen hebt verklaert.

Soo ras aen Jupiter was het bedrog gebleken,

Heeft hy van ongedult syn handen opgesteken,

En

En greep de Vloekgodin by 't hooft van ftonden aen,
 Terwyl hy defen eedt by Styxpoel heeft gedaen:
 Dat men haer noit fou sien op den Olympus treden,
 En fmeet haer in 't verblyf der menfchen na beneden.
 Daer fy veel gruwelen weêr dagelyks verwekt:
 Het geen aen Jupiter tot quelling heeft verftrekt,
 Om dat hy moest fyn Soon geduldig sien verdragen,
 In flaverny geraekt, Eurystheus wreede plagen.
 Ik felfs, gedurende dat Hector heeft gewoedt,
 En van de Grieken heeft vergoten foo veel bloet,
 Kon my niet voor het jok der rustverftoorfter myden,
 En van gevoeligheit myn trotfche fiel bevryden.
 Maer wetende dat was het onrecht aen myn kant,
 En dat my Jupiter verdraeit hadt het verftant,
 Nu die my heeft vergunt, dat ik my kan bedenken,
 Sal ik voor 't ongelyk Achilles gaven fchenken,
 En hem daer door voldoen. Ontfang dan moedig Helt,
 Het geen u giftren heeft Ulyffes voorgestelt.
 Ik fal het voor uw oog ten eerften laten brengen,
 Indien uw vechtlensluft dat uitftel kan gehengen.
 Achilles antwoordt was: Groot Vorft, die d'eer geniet,
 Dat gy veel Koningen hebt onder uw gebiedt,
 't Staet aen u, of gy wilt my fenden de gefchenken,
 Of niet: wy moeten nu om vechten eerder denken.
 Waer toe verflyten wy in woorden hier den tyt?
 Laet ons vervaerdigen de wapens tot den ftrydt.
 Wy fyn niet verder thans als toen wy eerst begonnen,
 Men fal na defen dag fich iets beloven konnen.
 Daer van hangt alles af. Wel aen dan laet ons gaen,
 Wanneer gy my fult sien de Vyanden verflaen,
 Volgt dan myn voorbeeld naer als ik ben ingebroken.
 De wyfe Ulyffes heeft aldus daer op gefproken:
 Vergode Pelcus Soon, hoe yverig gy fyt,
 Leidt doch niet nuchteren de benden aen den ftrydt,
 Laet ieder eerst fyn kracht verfterken door wat eten,
 Wanneer fal eindigen 't gevecht, kan niemant weten.

Een faek van dat gewicht, werdt niet ras afgemaekt.
 Eer Legers naderen, en fyn aen een geraekt,
 Eer Mavors in hun hert verwoetheit heeft ontfteken,
 En konnen in den drom van 's Vyands benden breken,
 En onderwyl verflaauwt een hongerig Soldaet,
 En werdt gewaer dat hem de moedt en kracht vergaet,
 Hy kan den gantschen dag niet sonder voedsel dueren,
 Wilt dan uw Volk daer toe na hunne Schepen stueren.
 Terwyl de Koning hier de gaven halen doet,
 Voor d'oogen van het heir, die gy ontfangen moet.
 By Hemel en by Aerd sal Agamemnon sweren,
 Dat hy niet heeft getracht Briseïs ooit 't onteeren,
 Terwyl hy heeft gehadt die schoone in syn gewelt:
 Op dat gy daer omtrent geruft moogt syn gestelt,
 En nimmer minnenyt in uw gemoedt mach malen.
 Noch sal hy in syn tent u treffelyk onthalen,
 Tot teeken dat'er niets aen uw voldoening faelt,
 En dat hy heeft aen u syn schuldigheid betaelt.
 Gy Agamemnon moet ter selver tyt ook denken,
 Om in 't toekomende geen anderen te krenken.
 En dat niet schandelyk het voor een Koning is,
 Dat, als hy heeft misdaen, hy vraegt vergiffenis.
 Beroemde Ulysses, seide Atrides, op die reden,
 Ik ben bereidt te doen de voorgeslagen eeden:
 En quetsen daer door niet der Goden Majesteit,
 Dat Peleus brave Soon een oogenblik verbeidt,
 En dat de Grieken ook soo lang hier blyven wachten,
 Tot dat Thalthybius een offerhant sal slachten,
 Om te bevestigen met eeden ons verbont,
 En dat de gaven hier gebracht syn op den gront.
 Die 'k aen Achilles ben verschuldigt te betalen,
 De bloem van onse jeugt moet uit de Vloot die halen:
 Leidt de slavinnen ook, Ulysses, herwaerts aen.
 Laet dese plechtigheit, Atrides, soo lang staen,
 Hervatte Achilles weêr, tot het de kryg kan lyden,
 En Mavors ons vergunt verpoofing in het sryden.

De Grieken leggen noch verflagen op het Velt,
 En gy wilt dat het Volk ſich om te ſchaffen ſtelt?
 Gelooft men my, laet ons den Vyant aen gaen taſten,
 Die luſt tot ſtryden heeft kan wel tot t'avont vaſten.
 Dan heeft men tyts genoeg te ſitten aen den diſ,
 Als Phebus in den ſchoot der zee gedoken is.
 Wy moeten eerſt den hoon, ons aengedaen, gaen wreken,
 Ik ſou niet in myn mont het minſte konnen ſteken,
 Terwyl dat Patroclus noch ongewroken leit,
 Voor d'ingang van myn tent, daer ieder hem beſchreidt.
 Achilles, ik kan my by u niet vergelyken,
 'k Moet, ſeide Ulyſſes, u in moedt en krachten wyken:
 Maer ik heb mogelyk wat meer ervarenheit,
 En mits ik ouder ben, ook wyſheit en beleit.
 'k Heb meer geſien als gy, laet u dan onderrechten:
 Die 't alderdapperſt ſyn, ſyn haest vermocit van vechten.
 Meer menſchen vallen neêr verflagen door het ſwaert,
 Dan halmen in den oegſt, die d'akkerman vergaert,
 Als Jupiter, die heeft in handen doodt en leven,
 Aen een der beiden heirs den nederlaeg wil geven:
 Het overſhot is klein. Ten is door vaſten niet,
 Dat om een dooden 't Volk moet toonen ſyn verdriet.
 Veel Helden dagelyks verlieſen wy in 't ſtryden,
 En fouden wy geſtaeg dan honger moeten lyden?
 Wy moeten eer aen doen de dooden in hun graf,
 Maer vegen, trooſtende ons, daer na de tranen af.
 En die uit het gevecht behouden konnen raken,
 Door voedsel moeten die weêr nieuwe krachten maken.
 Op dat ſy ſich in ſtaet herſtellen naderhant,
 Om met de wapenen te bieden tegenſtant.
 Dat men dan ſchaffen gâ, om aenſtonts weêr te komen,
 Soo ras als door de ſpys den honger is benomen.
 Rampſalig moet hy ſyn, die op de Schepen wacht,
 Tot dat hem nieuw bevel tot vechten werdt gebracht.
 Dit hebbende geſeggt vettrok hy ſonder dralen,
 Om uit Atrides tent de gaven te gaen halen,

328 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Met seven jonge maets, die hy verkoren hadt:
 Door wien gedragen wiert een Koninklyken schat,
 Om den geleden hoon van Peleus Soon te boeten.
 Als twintig ketelen, acht kopere drievoeten:
 Door paerden achtervolgt, tot twalef in getal,
 Die hen gegeven syn uit Agamemnons stal,
 En door hen syn geleidt voor aller Grieken oogen,
 Met tien talenten gouts, Ulysses toegewogen.
 Briseïs seer verheugt quam achter hem gegaen,
 Die haer beschaemt gesicht van d'aerd niet op dorst slaen.
 Sy was aen 't hooft gestelt van seven Krygsslavinnen,
 Die dagelyks veel loon door hantwerk konnen winnen.
 Atrides is daer op geresen van den gront,
 Waer by Talthybius met het slachtoffer stont.
 De Koning trok syn pook; dien hy droeg by syn degen,
 En als hy 't hair van 't beest hadt in de hant gekregen,
 Schoer hy 't tot eerstelings daer meê van 't voorthooft af,
 Dat hy Talthybius om te verbranden gaf.
 Toen badt hy, hebbende de handen opgeheven,
 Terwyl de Grieken stil syn uit ontsag gebleven,
 Die met eerbiedigheyt aenhoorden syn gebedt,
 En hebben rondom hem ter neder sich geset.
 Ik roep u Jupiter, sprak hy luit, tot getuigen,
 Die voor uw mogentheit doet d'andre Goden buigen.
 Gy aerde, uit welkers schoot het mensichdom werdt gevocdt,
 En Son, die alles sien door heldre stralen doet,
 'k Sweer by de Furien, waer voor vals sweeders schroomen,
 Dat ik Briseïs gunst heb nimmermeer bekomen,
 Dat ik haer noit gewelt tot oneer heb gedaen,
 Of wilt my Jupiter met uwen blixem slaen,
 Soo 'k myn getuigenis mineedig heb gebroken.
 Toen heeft hy in de keel van 't rundt syn pook gestoken,
 Het geen Talthybius gesmeten heeft in zee,
 En opgegeten wiert door Amphitrytes Vee.
 Achilles stont toen op om dit gebedt te spreken:
 ô Groote Jupiter! het is aen ons gebleken,

Dat

Dat gy de menschen kunt benemen het verstant,
Als gy verkeert begrip in hunne finnen plant.
Atrides hadt my noit misnoegen durven geven,
Noch hadt Briseïs my ontnomen by myn leven,
Soo, vreeschelyke Godt, gy niet besloten hadt,
Veel Grieken aen hun doodt te helpen voor de Stat.
Wie kan u wederstaen! toen heeft hy 't heir gescheiden,
Om sich met haest, na 't mael, tot vechten te bereiden.
Door de Theffaliers wiert alles opgevat,
Het geen dat Atreus Soon hun Vorst geschonken hadt,
Die 't in Achilles tent op hunne schouders droegen,
En in een vette wei, daer na, de paerden joegen.
Briseïs, wiens gelaet voor Venus selfs niet week,
Als sy sag Patroclus doodt uitgestrekt, besweek.
Sy viel op 't ligchaem neêr, heeft op haer borst geslagen,
En krabbend' haer gesicht, begon aldus te klagen:
Helaes! moest gy myn Vrient, vermeerderen myn druk!
Die syt myn troost geweest in al myn ongeluk,
Gy leefde toen men my uit dese tent quam trekken,
Weêrkeerend' sie 'k uw lyk een stacybedt bedekken!
ô Goden, voer sy voort, met jammerlyk geweên,
Wat volgt myn ongeluk gestadig kort op een!
Ik heb voor myn gesicht myn Bruidegom sien sneven,
Waer aen myne Ouders my ten huwlyk wilden geven.
Drie Broeders syn gedoodt ook door Achilles hant,
Na dat hy Mynes Stat verdelgt hadt door den brant.
Gy troofte my alleen in dese sware plagen,
En maekte dat ik kon al myn verdriet verdragen,
Door hoop, die gy my gaeft, dat Vorst Achilles sou,
My voeren in syn lant, en nemen tot syn Vrouw.
Helaes! 'k heb door uw doodt die soete hoop verloren,
En sal myn leven lang in droefheit moeten smoren.
Uw goetheit sal gestaeg, in myn verslagen hert,
Soo lang ik daerom denk, verwekken nieuwe smert.
Dit hebbende gesegt, begon sy weêr te weenen,
Daer de andre Maegden op antwoorden door haer stenen.

330 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Die onder schyn of wiert Helt Patroclus beschreidt.
 Maer treurden in der daet om eigen swarigheid.
 Al d'Overstems terwyl versochten met verlangen,
 Dat Vorst Achilles doch wat voedsel wilde ontfangen.
 Doch hy weêrstant hun bede, en seide met een sucht,
 Ach! dwingt my daer niet toe in dit myn ongenucht:
 Ik sal wel nuchteren tot t'avont konnen wachten,
 En voelen daerom niet vermindering van krachten.
 Als hy de Koningen, hadt na hun tent doen gaen.
 Bleef Vorst Idomeneus en Nester by hem staen,
 Phenix, Laertes Soon, en alle bei d'Attryden,
 Die trachten hem vergeefs te troosten in syn lyden.
 Het eenigste dat kon verlichten syn gemoedt,
 Was dat hy sich sou haest versadigen met bloet.
 De naem van Patroclus kon uit syn mont niet raken.
 Ach! sprak hy, soude ik nu die taeffel kon naken,
 Waer aen gy nevens my voor desen vroilyk sat,
 Na dat gy selfs de spys daer op gedragen hadt!
 Geen doodelyker slag kon my oit over komen,
 Selfs niet in dien ik hadt myns Vaders doot vernomen.
 Die nu syn dagen flyt, tot Phtia, in verdriet,
 Om dat hy van syn Soon het bysyn niet geniet.
 Een Soon, die in dit Lant om Helena blyft stryden,
 Die schadelyke Vrouw is d'oorfaek van myn lyden.
 Myn lieven Patroclus, 'k hadt min bedroeft geweest,
 Al hoorde ik dat myn Soon gegeven hadt den geest,
 Soo Neoptolemus tot Scyros noch mach leven.
 Ik heb altydt gehoopt dat ik voor u sou sneven:
 En dat gy d'uitvaert soudt besorgen voor myn lyk,
 En voeren weêr myn Soon uit Scyros in myn Ryk.
 Want Peleus leeft niet meer, of om syne oude dagen,
 Kan hy van 't Koningryk den last niet langer dragen,
 De tyding van myn doot voorsende en ongeval,
 Het geen hem van verdriet eerlang doen sterven sal.
 Die klachten syn gevolgt door tranen uit syne oogen,
 Het geen al d'Overstems tot schreijen heeft bewogen:

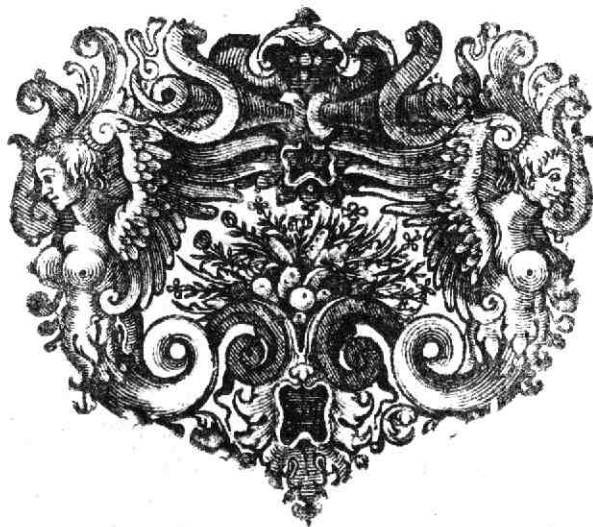
Terwyl aen ieder een weêr quam in het verstant,
Al wat hy lief en waert verliet in 't Vaderlant.
Hun rouw heeft derenis in Jupiter ontfoken,
Die dus tot de Godin Minerva heeft gesproken:
Myn Dochter draegt gy dan geen sorg meer voor dien Helt?
En hebt gy uit uw fin Achilles gantsch gestelt?
Hy wandelt voor de Vloot, daer hy niet kan vergeten,
De doot van Patroclus. Al d'andren syn gaen eten,
Hy wil niets nuttigen tot voedsel broot noch wyn,
Gâ hem te hulp, en laef syn hert met ambrosyn,
En om hem t'eenemael van flauwtens te bevrijen,
Laet in syn aderen een weinig neftar glijen.
Sy, die van selfs voor hem hadt veel genegentheit,
Heeft aenstonts uitgevoert het geen haer was geset.
De Grieken syn terwyl uit Schip en Tent getrokken,
Soo dicht, gelyk de sneeuw het aerdryk dekt met vlokken,
Als Boreas die dryft van den Olympus neêr,
Het koper flikkerde van 't heldere geweêr.
Waer door 't omleggend' Velt heeft vrolyker geschenen,
En dreunde door de gang van soo veel duisent beenen.
Achilles wapende sich, onderwyl, in 't stael,
Syn oogen flikkerden gelyk een blixemstraël,
De droefheit en de toorn heeft syn gemoedt ontfeken.
Vol yver om de doot van Patroclus te wreken,
Heeft hy syn borst bedekt met d'yfre harnas plaet,
Syn dijen en syn rug met ander krygsgewaet,
En heeft het groote schilt aen synen arm gehangen,
Het geen soo heldren glans als 't maenlicht hadt ontfangen.
Het scheen, gelyk by nacht een brandend baken doet,
Dat staet op het gebergt, en Schepen lichten moct,
Die uit d'onstelde zee sich na de kust begeven.
Toen heeft hy van den gront den stormhoet opgeheven,
Waer van de vederbos beschaduwde 't helmet
Dat op syn deftig hooft Achilles heeft geset.
Na dat hy om syn hals gehangen hadt den degen,
En uit den koker hadt syn sware pick gekregen,

332 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Die hy, van 't gantsche heir alleen maer, voeren kon,
 En Chiron hadt gehakt voorheên op Pelion.
 Die hem tot een geschenk syn Vader hadt gegeven,
 Op dat die naderhant veel Helden sou doen sneven.
 Als hy gewapent was, heeft hy 't geweêr gepast,
 En voelde of het hem niet verstrekken sou tot last,
 En of 't niet in 't gevecht syn leden sou beswaren,
 Maer 't heeft hem licht gemaekt, als of het wicken waren.
 Toen heeft Automedon syn Legerkoets bereidt,
 En op der paerden rug het blinkent tuig geleit:
 Waer op Achilles is benevens hem gestegen:
 Na dat hy in de hant de teugels hadt gekregen.
 Verheffende syn stem, eer hy quam voort te slaen,
 Sprak met een dreigement aldus syn paerden aen.
 Xanthus en Balius, Podargus brave Soonen,
 Wilt u nu moediger aen uwen Voerman toonen,
 En voert hem, naer den slag, behouden uit het Velt,
 Als hy veel Vyanden gedoodt heeft met geweld,
 En laet hem niet tot proi der woedende Soldaten,
 Gelyk gy Patroclus nu onlangs hebt verlaten.
 Daer Xanthus door geraekt, syn hoofd heeft op gekcert,
 Als een verstaenbre stem hem Juno hadt vereert:
 Achilles sprak het paert, wilt sulks van ons vermoeden,
 Wy fullen desen dag u voor 't gevaer behoeden,
 Hoewel uw doodt genaekt, doch niet door onse schult,
 Maer om dat Jupiter uw dagen heeft vervult.
 Wy hebben Patroclus door leuiheit niet begeven,
 Latonâs Soon heeft hem een schicht door 't hart gedreven:
 Waer na hem Hector heeft van wapenen ontbloot,
 Uw hangt ook boven 't hoofd een diergelyke doodt.
 Het Noodlot wil dat gy hier selfs ook om sult komen,
 En 't leven door een Godt en Man u syn benomen.
 Toen heeft Erynnis 't paert ontbloot weêr van de stem:
 Achilles bevende van toorn, antwoorde hem;
 ô Xanthus past het u myn doodt my t'openbaren?
 Ik weet, dat my dat lot eerlang sal wedervaren:

Nadien het Noodlot wil, dat ik sal op dit strant,
 Myn dagen eindigen, ver van myn Vaderlant.
 Maer, ondanks syn besluit, sal het my niet beletten,
 Soo lang ik leven sal, de Troijers te verpletten,
 Tot ik met meenig lyk het aerdryk heb bedekt,
 En Hector in het sant ontwapent uitgestrekt:
 Dus hebbende de doodt van Patroclus gewroken:
 't Scheelt my dan niet al werdt myn leven afgebroken.
 Na dat men uit syn mont die woorden hadt gehoord,
 Reedt hy na 't hooft van 't heir, en sloeg syn paerden voort.

Einde van het negentiende Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

T W I N T I G S T E B O E K .

DE Grieken hebben dus de wapens aengetogen,
 Rondom u, Peleus Soon, door uw verdriet bewogen.
 Om 't woeden te voldoen van uw vergramt gemoedt,
 Terwyl dat het tot wraek gedreven wiert en bloet.
 De Troijers stelden sich in ryen en geleden,
 Om in goede ordening u in 't gemoet te treden,
 Sich hebbende bereidt tot den aenstaenden slag.
 Op een verheven plaets, die in de ylakte lag
 Door Themis onderwyl heeft Jupiter de Goden,
 Tot een vergadering, in syn Paleis doen nooden.
 Door alle hoeken heen heeft de Godin gesocht,
 Op dat door syn bevel sich elk daer vinden mocht.
 Sy quamen altemael selfs Nymphen van de boomen,
 Van bronnen, van het Velt, en groote waterstroomen:
 Navolgende dien last: alleen den Oceaan,
 Van 't gantsche Godendom, is derwaerts niet gegaen.
 Gekomen in de zaal syn sy ter neêr geseten,
 Om het gemaekt besluit van Jupiter te weten.
 Neptunus, die de stem van Themis hadt gehoord,
 Heeft, daer verschynende, dus opgevat het woort.
 Geduchte Dondergodt, die kunt de blixemstralen,
 Op 't hooft der schuldigen, doen uit uw handen dalen:

Seg

Seg ons de redenen, foo 't u behaegt, waerom,
 Dat gy vergadert hebt het gantsche Godendom?
 Sal het de Grieksche macht en de Troijanen raken,
 Die heden sich gereedt, om weêr te vechten, maken.
 Myn meining is aen u, sprak Jupiter, bekent,
 Ik kan niet langer sien het jammerlyk elend,
 Waer door sy onderling malkanderen bederven.
 Wie kan medogeloos sien soo veel Helden sterven?
 Ik sal op den Olymp onzydig sitten gaen,
 En sien daer het gevecht gelyk een schouwspel aen.
 Gy Goden, foo gy wilt, kunt na beneden varen,
 En elk u, voor het Volk, dat gy meest gunt, verklaren.
 De Troijers kunnen niet Achilles wederstaen,
 Nu hy gewapent is, en op hen aen sal gaen.
 Daer voor hem wereloos sy gistren syn geweken.
 'k Vrees dat hy sal van daeg in Troijens mueren breken,
 En tegen 't Noodlots wil innemen sal de Stat,
 Nu hy de wapenen verfoent heeft opgevat.
 Wanneer Saturnus Soon die woorden hadt gesproken,
 Is felle vechterslust in 't Godendom ontfoken.
 De Grieken kregen hulp van Juno en Merkuur,
 Van Pallas en Neptuin, en Vulkaen Godt van 't vuer.
 De Troijers van Apol, Mars, Xanthus, de Godinnen
 Latona met Diaen, en Venus licht van sinnen.
 De Legers traden toe: de Grieken seer vernoegt,
 Om dat Achilles sich hadt aen hun hooft gevoegt,
 Dien sy met hoop van winst in 't glinstrent harnas lagen,
 En die door syn gesicht de Troijers kon verflaghen.
 De Goden stelden sich aen d'eene en d'andre kant,
 Wanneer een Krygsgeschrei vervulde lucht en strant.
 Toen ging het vechten aen: Minerva quam verkloeken
 De Grieken, en deedt hen geduerig voordeel soeken.
 Mars liep langs 't heuveltjen, en gaf de Troijers moedt,
 In ordening gestelt omtrent Scamanders vloet.
 Terwyl heeft Jupiter een Donderbui gefonden,
 En door Neptunus syn bewogen 's weerelts gronden.

d'Olymp

336 DE ILIAS VAN HOMERUS.

d'Olympus wiert gefchudt, door 't gruwelyk geweld,
De Schepen, Troije zelfs en 't bloedig Oorlogsveld.

De Koning van de Hel is van syn Throon gevlogen,
Uit vrees, dat fou van een het aerdtryk fplyten mogen,
En dat door d'opening het heldre Sonnelicht.

De woning van de doot fou toonen aen 't geficht.
Soo groot is het geraes het geen de Goden maken,
Terwyl fy vechtende malkanderen genaken.

Apollo, met syn boog en pylen in de hant,
Begon den ftryt, en heeft Neptunus aengerandt.
Minerva wederftont aen Mars hoe seer verbolgen,
En Juno fag dat haer Diana quam vervolgen.

Merkuer focht met syn ftael Latona te verflaen,
De Stroomgodt Xanthus wiert bevochten door Vulkaen.
Achilles wenfte alleen dat gy mocht Hector vinden,
Om in 't geficht van Mars dien Vyant te verflinden.

Eneas kreeg terwyl van Phebus nieuwe kracht,
Die wouw, dat van hem wiert Achilles afgewacht:
En dat hy fou dien Helt kloekmoedig tegen trekken,
En willende daer toe Anchifes Soon verwekken,

In Prins Lycaons fchyn een Soon van Priamus,
Verandert van gelaet, fprak hy tot hem aldus:
Eneas, waer syn nu gebleven al de woorden,
Die onse Koningen aen tafel van u hoorden?

Gy dreigde dat gy foudt Achilles tegen gaen,
En u geenfints t'ontfien om hem te wederftaen.
Eneas fei daer op, waerom wilt gy my dwingen,
Dat ik dien dappren Helt fal reukeloos befpringen,
Ik heb van overlang syn krachten al geproeft,
Wanneer op Idâs berg ik heb by 't Veê vertoeft;
Het geen hy hadt gerooft, hadt ik hem niet beftreden,
Na dat hy daer omtrent veroverd hadt twee fteden,

Lyrneffe en Pedafus, verdelgt door 't woedent fwaert,
Maer Jupiter heeft my voor syn geweld bewaert.
My gevende de kracht, dat ik hem kon ontloopen,
'k Hadt anders met de doot het moeten 's nachts bekoopen.

Want

Want Pallas lichte hem, dien sy heeft aengeset,
Dat hy de Belegers en Troijers heeft verplet,
Wat Mensch kan tegen hem beftaen; dien een der Goden,
Altyt syn byftant biedt, als hy die heeft van nooden.
Soo Jupiter gelyk syn fchalen houden wou,
Ik denk niet dat hy my licht overwinnen fou,
Schoon dat hy nieuw geweër heeft van Vulkaen gekregen.
Tracht maer door uw gebedt de Goden te bewegen,
Sprak Phebus, dat gy fult verhoort syn is gewis,
Mits Venus de Godin der liefde uw Moeder is.
En hy is Thetis Soon, uit minder ftam gefproten,
Die van een Watergodt haer oorfpronk heeft genoten.
Beraedt u dan niet lang, en tast Achilles aen,
Doch laet geen dreigement noch vrees uw hert verflaen.
Eneas voelde fich, hier door, foo feer verkloeken,
Dat hy aen 't hooft van 't heir Achilles is gaen zoeken.
Doch Juno, die begreep waer toe hy was bereidt,
Riep Pallas en Neptuin, waer aen sy heeft gefeit:
Eneas is van fins Achilles te beftryden,
Door Phebus aengeset: laet ons dat opfet myden.
En door verhinderung befchikken dat die Helt,
Hem niet ontmoetende, fich tegen andren ftelt.
Soo niet, moet een van ons omtrent Achilles blyven,
Om door syn onderftant diens moedt en arm te ftynen.
Op dat door dapperheit hy overwinnen mach,
En zegepralende weërkeeren uit den flag.
Dus doende fullen wy Achilles doen befennen,
Dat syne gunftigers de Troifchen overtreffen.
De Goden, die wy fien befchermen Priams Ryk,
Syn in der daedt aen ons in krachten niet gelyk.
In een woort, laten wy ons in den ftrydt gaen mengen,
Op dat men niet van daeg Achilles om mach brengen.
En nu niet Lachefis, affny syn levensdraet,
Die fulks daer naer kan doen, als 't Noodlot het verftaet.
Laet ons, van onfe gunft, terwyl hem kennis geven,
Op dat hy niet ontmoet een Godt, die hem doe beven.

Niets is soo schrikkelyk voor 't menschelyk gemoedt,
 Als dat sich van een Mensch een Godt aenschouwen doet.
 Kryg geen bekommering, ô Juno, in uw sinnen,
 Antwoorde haer Neptuin, dat voegt aen geen Godinnen.
 Wat my belangt, indien het na myn wensch mocht gaen,
 De Goden souden niet malkanderen verslaen.
 Wy souden tegen een de Menschen laten vechten,
 En sonder onse hulp hun moordkrakeel beslechten.
 Vertrekken wy terwyl van 't bloedig Oorlogsveldt,
 En sien niet langer aen dat gruwelyk gewelt.
 Indien Apollo wil en Mars Achilles deren,
 Dan kunnen tegen hem wy aenstonts wederkeeren.
 Ik denk niet dat sy ons dan sullen tegenstaen,
 Maer stootende hun hoofd na den Olymp weêr gaen.
 Dit hebbende gesegt, is hy voor uit getreden,
 Met Goden, die het heir der Grieken bystant deden.
 Sy klommen op een plaets verheven in de lucht,
 Daer Hercules voorheên een Walvis hadt ontvlucht,
 Wanneer dat schrikdier hem gekomen op de stranden,
 Met gruwelyk gebeir, gesocht heeft aen te randen.
 De Goden, toegedaen aen de Troijaensche Stat,
 Die hebben hunne plaets op 't heuveltjen gevat,
 Daer sy by een, rondom Mars en Apollo saten,
 Besluitende wat best te doen was, of te laten.
 Doch Jupiter gebodt, die hen raetplegen sag,
 Sy souden onderling beginnen weêr den slag.
 Daer op vervulden sy met strydbaer Volk de Velden,
 Die in slagordening tot tegenweêr sich stelden.
 Het glinstrend' wapentuig van Paerden en van Mans,
 Benevelde 't gesicht door ongemeene glans.
 Het aerdryk daverde door 't stappen van de voeten,
 Als 't eene en 't andre heir malkandren quam ontmoeten.
 Encas en de Soon van Peleus traden aen,
 Om tusschen de twee heirs een kampstrydt aen te gaen.
 Encas naderde eerst met fiere en trotsche schreden,
 In d'eene hant de pick, en 't harnas om de leden.

Achilles onvertsaeft trok hem in het gemoedt,
Gelyk een felle Leeuw, die dorftig is na bloet.
Soo ras in het bereik de beide Helden stonden,
En van malkanderen de woorden hooren konden,
Sprak de verwoede Griek aldus tot den Troijaen,
Verheffende syn stem, om sich te doen verstaen:
Encas, komt gy voor, uit al uw Legerknechten,
Met dreigende gelaet, om tegen my te vechten?
Hoopt gy dat Priamus, indien gy my verslaet,
U tot navolger sal verkiezen van syn staet?
En dat gy sult na hem het Troische Ryk regeren?
Indien ik door uw swaert het leven quam t'onberen?
Daer hy selfs kindren heeft, sal hy u niet tot loon,
Voor dien bewezen dienst, aennemen tot syn Soon.
Of hebben, om daer toe uw yver aen te manen,
U tot geschenk belooft een Lantgoet, de Troijanen?
Denk niet, dat gy dien prys sult trekken voor myn doot.
Heugt u niet meer hoe gy op Idâ voor my vloodt?
Toen ik heb aengetast uw schapen; gy vol schroomen,
De Stat Lyrnessas wal tot schuilplaats hebt genomen:
Daer ik u heb vervolgt, en nam de vesting in,
Met hulp van Jupiter en Pallas de Godin.
Ik dreef de Vrouwen weg, en liet de Stat verbranden:
Terwyl de Goden u verloften uit myn handen.
Ik twyffel of gy nu die gunst genieten sult.
Indien gy my gelooft, bedwing uw ongedult,
En wyk weêr na uw Volk, laet u dat helpen stryden,
Om 't ongeluk t'ontgaen, wilt myne ontmoeting myden.
De finneloofse kent niet eerder 't nakend quaet,
Dat over 't hooft hem hangt, dan als het is te laet.
Encas sei daer op, Achilles wilt niet hopen,
Dat ik, gelyk een kint, voor 't dreigen weg sal loopen,
En dat ik worden sal verbaest door snorkery.
Indien ik schelden wilde, ik kan 't soo wel als gy:
De Helden moeten sich voor sulke swakheit wachten.
Wy kennen onderling malkaer en ons gellachten.

Men zegt dat Thetis u aen Peleus heeft gebaert,
 My Venus, toen sy met Anchises was gepaert.
 Een van die beiden sal van daeg haer Soon beschreijen,
 Want dese kinderpraet sal ons van een niet scheijen,
 Eer dat wy hantgemeen met een geworden syn,
 En ik u, of gy my geholpen hebt in pyn.
 Indien gy verder soudt myn afkomst willen hooren,
 En d'oorfpronk van de flam waer uit ik ben geboren:
 Soo weet dat Jupiter geteelt heeft Dardanus,
 Die Vader is geweest van Erichthonius,
 In syne stoetery hadt hy drie duifent paerden,
 Waer van de merryn veel veulens voor hem baerden:
 Door welkers schoon gelaet bekoort wiert Boreas,
 Dies hy sich, als een hengst, begeven heeft in 't gras,
 En heeft, aldus herschept, de merryn besprongen,
 Waer uit hy, van dien aert, gekregen heeft twaelf jongen.
 Soo licht en rap dat sy, op het verheven graen,
 En sonder het om laeg te drukken, konden gaen:
 Hy heeft Dardania gesticht. Tros is gesproten,
 Uit hem daer syn begin heeft Troije van genoten.
 Die hadt drie kinderen by syne Vrouw, Ilus,
 En die sy naderhant hem baerde Assaracus,
 En Ganymedes noch, in schoonheit soo volkomen,
 Dat hem het Godendom van d'aerd heeft opgenomen,
 En toen van Jupiter de schenker heeft gemaekt,
 In wiens genegentheit hy aenstonts is geraekt,
 En in den Hemel moest gestaeg omtrent hem wesen.
 Uit Ilus is daer na Laomedon geresen,
 Die weêr vyf Soonen hadt, Lampus en Priamus,
 Daer by Hecetaon, Tithonus, Clytius.
 Assaracus bracht voort Capys, die genereerde
 Anchises, die door my syn huisgesin vermeerde.
 Dat is 't doorluchtig bloet daer ik op stoffen kan,
 Maer Jupiter benceemt, of geeft moedt aen een Man,
 Na dat het hem behaegt. Laet ons den srydt beginnen,
 En sien wie van ons twee kan d'andren overwinnen.

De Legers sien op ons. 't Voegt niet dat men den tyt,
 In redekaveling en schelden dus verslyt.
 Soo men tot lasteren sich wenden wilde en kyven,
 En al de woorden ging van het verwyt opgeschryven,
 Een Schip kon naeuwelyks in laden het papier.
 De tong werdt nimmer moe van rasen en getier.
 Laet ons dan soo niet doen gelyk de boose wyven,
 Die met malkanderen op markt en straten kyven:
 En seggen tegen een al wat haer is bekend,
 Het geen de gramschap haer in de gedachten sendt.
 Myn yver sult gy niet vertragen door uw spreken,
 Door dreigementen sal de moedt my niet ontbreken,
 Wy moeten eindigen ons tweespalt door het swaert,
 En hebben niet vergeefs de wapens aengevaerd.
 Daer op heeft hy syn piek op 's Vyants schilt gedreven,
 Het geen heeft heldren klank door dat geweld gegeven.
 Achilles wat verfet heeft d'arm te rug gerukt,
 Uit vrees of door het schilt de punt mocht syn gedrukt.
 Wist niet d'onfinnige! dat speer noch swaert kan krenken,
 De gaven, die aen ons de milde Goden schenken?
 Ook ging de scheut maer door tot op de derde hant,
 Daer door de plaet van goud de voortgang wiert gestuit.
 Achilles heeft syn speer op Venus Soon geschoten,
 En door den beukelaer omtrent den rant gestooten,
 Daer die het dunste was van koper en van leer:
 Eneas, om 't gevaer 't ontwyken bukte neêr,
 Het geen een duistren damp deedt komen voor syne oogen,
 Hoewel dat hem de piek was over 't hooft gevlogen,
 Waer door de beukelaer wiert in den gront gehecht;
 Soo dat Eneas 't schilt heeft uit de hant gelegd,
 En heeft een swaren steen, dien hy sag, opgeheven,
 En op Achilles schilt met groote kracht gedreven,
 Dat hem door tegenstant bevryde van de doot.
 Achilles was misnoegt om syn gemisten schoot,
 En hebbende in de hant syn blinkent swaert genomen;
 Is op Anchises Soon al schreeuwende aengekomen,

Dien hy onmydelyk ter neder hadt gevelt,
 Mits niets hem langer kon bevryden voor 't gewelt:
 Indien Neptuin, die sag dat hy hadt hulp van nooden,
 Niet aengesproken hadt, op dese wys, de Goden:
 Eneas jammert my, die door Achilles hant,
 In onmacht is geraekt, en door hem overmant:
 Soo dat hy zekerlyk verliefen sal het leven,
 Aenvallende op den raet door Phebus hem gegeven:
 Die hem heeft opgehitst, en nu laet in den noot,
 Niet denkend' zelfs om hem te hoeden voor de doot.
 Eneas heeft geen schult, waerom sal hy dan moeten,
 Daer hy niet heeft misdaen, een anders fouten boeten?
 Behalven dat hy ons steeds offerhanden geeft,
 In ieders heilgdom, en seer Godsalig leeft.
 Laet ons hem van de doot, die hem dreigt, dan bevryden,
 Hoewel wy aen de kant van synen Vyant stryden.
 Uit vrees dat Jupiter het qualyk nemen mocht,
 Soo door Achilles wiert Eneas omgebracht:
 Het Noodlot wil noch niet dat hy sal 't leven derven,
 En 't huis van Dardanus met hem gantsch uit sal sterven.
 Dien meerder Jupiter voor desen heeft bemint,
 Soo lang hy heeft geleefd, dan eenig ander kint,
 Dat hy gekregen hadt, by sterffelyke Vrouwen.
 Van Koning Priamus heeft hy noit veel gehouwen,
 En van syn kinderen heeft hy afkeerigheit;
 Dies 't Ryk der Troijers is Eneas toegeseit.
 Die het regeren sal in syn nakomelingen,
 Tot dat gekomen is het end van alle dingen.
 Gy kunt, sprak Juno weêr, alleen hem helpen gaen,
 Door my en Pallas is een swaren eet gedaen,
 Dat wy aen 't Troische Volk geen bystant fullen bieden,
 Al sagen wy 't verderf van hunne Stat geschieden,
 En dat door 't Grieksche swaert daer alles wiert vermoort.
 Soo ras de Watergodt dat antwoord hadt gehoord,
 Begaf hy sich ter plaets daer de twee Helden vochten:
 En op dat sy van een malkaer verlaten mochten,

Sondt hy een duistere wolk Achilles voor 't gesicht,
En heeft ter selver tydt Eneas opgelicht,
Dien hy met groote kracht heeft over 't heir gestooten,
Daer de Cauconiers de Grieksche macht vergrooten.
Hier sprak Neptuin hem aen, en heeft tot hem geseit,
Wat Godt, Eneas, raedt u d'onvoorsichtigheit?
Dat gy soo reukeloos Achilles aen gaet randen,
Die kloeker is als gy, beschermt door Goden handen.
Ontwyk hem als hy u te na komt in den srydt,
Op dat hy u niet doot voor u gesetten tydt.
Maer als hy naderhant geëindigt heeft syn dagen,
Dan mach uw dapperheit het met de kloeksten wagen.
Geen andre Griek sal u ombrengen met syn swaert,
Soo gy u voor de hant van Peleus Soon bewaert.
Hy heeft sich tot dien Helt, na dit bericht, begeven,
En weêr de duistere wolk van syn gesicht verdreven.
Achilles, naer dat hy 't gebruik der oogen hadt,
Riep met misnoegen uit, wat wonderwerk is dat!
Ik sie myn eigen piek weêr leggen voor myn beenen,
Terwyl myn Vyant is, daer 'k die op schoot, verdwenen.
De Goden geven hem bescherming, soo hy seit,
Ik heb het niet geloofd, schoon hy sich daer meê vleit.
Ach! mochten sy hun gunst veranderen in plagen!
Doch hy sal tegen my syn lyf, daer na, niet wagen.
Flus hadt hy weinig hoop tot syn behoudenis,
't Is syn geluk, dat hy 't soo wel ontkomen is.
Gaen wy onse Overstens door nieuwen moedt nu styven,
En sien, wat van hun kant de Vyanden bedryven.
Dit sprak hy, en hy vloog de voorste benden aen,
Bevelende syn Volk hem dapper by te staen.
Treedt toe, heeft hy geseft, en wilt de Troijers naken,
De pylen sullen hen en handschicht wis'er raken:
En ondersteunt myn arm, gesloten dicht in een,
Ik kan dat groot getal bevechten niet alleen.
Dat kan Mars selfs niet doen, noch Pallas, al syn 't Goden,
Sy hebben evenwel, in 't sryden, hulp van nooden.

Volgt

Volgt elk het voorbeeld na, dat gy my geven siet,
 In 't uitterste gevaer spaer ik myn selven niet.
 Veel Troijers sullen sich, eer 't avont is, beklagen,
 Dat sy niet tyds genoeg ontweken syn myn slagen.
 In het Troijaensche heir heeft Hector moedt gesticht,
 Om dat het wiert vervaegt door Peleus Soons gesicht.
 Hy sprak het aldus aen: manhafte Metgesellen,
 Wilt u, om dat gy siet Achilles, niet ontfellen.
 Het dreigen is geen kunst, soo 't spreken was genoeg,
 'k Sou geen gevaer ontsien, schoon ik met Goden sloeg:
 Doch myn lichtvaardigheid sou my dan haest berouwen.
 Ik gâ den Helt te keer, dien gy niet durft aenschouwen.
 Hy sal niet alles doen, dat hy sich voor laet staen,
 Syn dreigement sal haest veranderen in waen.
 Al was syn hert vol vuer, al hadt hy stale handen,
 En krachten als een Leeuw, ik sal hem aen gaen randen.
 En soeken overal tot ik hem ergens vindt.
 De vrees weêrhoudt my niet, de woorden syn maer wint.
 De Troijers kregen moedt, sy velden hunne pieken,
 Dit hebbende gehoort, en drongen in de Grieken.
 Apollo, die daer op, aen Priams Soon verscheen,
 Seide aen den Helt, bevecht Achilles niet alleen.
 Genoech u, dat gy hem houdt staende met uw benden,
 Of anders sal hy u na Plutôs kerker senden.
 Dies Hector, die de stem van Phebus hadt gekent,
 Heeft midden in syn Volk sich achterwaerts gewendt.
 Achilles onderwyl, vol euvelmoedt en krachten,
 Begon, van syne kant, veel Vyanden te slachten:
 Hy doode Iphition, luit schreeuwend', met syn swaert,
 Dien Nais aen den Vorst Otrynteus hadt gebaert.
 En heeft hem dus beschimpt. Moest gy van Gyges stroomen,
 En Tmolus killen berg, om hier te sterven, komen?
 Dat ongelukkig lot kreeg ook Demoleon,
 Antenors Soon, die quam te hulp Iphition.
 Achilles met syn piek heeft hem door 't hooft gesteken,
 Soo dat men brein en bloet sag uit de wonden leken.

Die korten tyt daer na viel op Hippodamas,
 Hoewel hy van syn kar bedeeft gefprongen was:
 Om 't swaert van Peleus Soon wegloopende t'ontwyken,
 Maer hy wiert neêrgevelt by de voorgaende lyken.
 En als een offerstier, die voor het outer brult,
 Heeft stervend hy de lucht met jammerklacht vervult.
 Prins Polydorus, Soon van Priam, wouw doen blyken,
 Hoe ras hy loopen kon, en niemant des sou wyken.
 Hierom quam hy in 't heir verlatende de Stat,
 Hoewel syn Vader hem dien tocht verboden hadt.
 Hy was syn jongste kint, en liefste van syn Sonen,
 Doch uit vermetelheit wouw hy syn rapheit toonen:
 En eiste een ieder uit. Achilles die te voet,
 Soo rap als iemant was, heeft hem op 't lest ontmoet,
 En quam soo fellen steek hem met syn piek te langen,
 Dat hy sijn ingewant heeft in de hant ontfangen,
 Het geen door d'opening van syne wonden vloodt,
 Soo dat de duisternis syne oogen eeuwig floot.
 Door syne Broeders doot was Hector seer bewogen,
 De droefheit heeft een wolk getrokken voor syne oogen,
 Hy heeft met syn geweêr aen niemant leet gedaen;
 Tot dat hy met de piek trok op Achilles aen.
 Die met seer groote vreugt in d'oogen, hem bleef wachten,
 En seide dese Man is oorlaek van myn klachten,
 Hy heeft doen sneuvelen myn alderliefften Vrint,
 Wat ben ik bly dat ik hem sonder moeite vindt!
 En wendend' syn gesicht op hem, met stuersche woorden,
 Heeft hy gesegt; tree toe ik soek u te vermoorden,
 Daer is geen rust voor my tot dat gy legt in 't graf.
 Daer Hector onverset tot antwoord hem op gaf,
 Achilles, als een kint sult gy my niet verschrikken,
 Door 't dreigen uit uw mont, en stuersheit van uw blikken.
 'k Weet dat gy dapperden, als ik, en sterker syt,
 Maer aen der Goden wil hangt d'uitkomst van den sryt.
 Al ben ik minder kloek, kan 't echter wel gebeuren,
 Dat ik u dooden sal, en doen uw Moeder treuren.

Dit hebbende gefegt, fchoot hy op hem fyn fpeer,
 Doch Pallas brak de kracht van 't vliegende geweër.
 Achilles wiert verwoet, en hadt den Helt verflonden,
 Hadt hem Apollo niet een wolk om 't lyf gefonden,
 Waer door hy wiert behoedt voor 't nakende gevaer:
 Achilles focht hem fleets, en wiert hem niet gewaer.
 De wolk heeft fulks belet, dat hy niet door kon breken,
 Soo dat hy heeft vergeefs driemael na hem gefteken,
 En telkens heeft hy niets als dikken damp gerackt,
 Dies heeft hy eindelyk aldus hem uitgemackt.
 Lafhartige, fult gy de dootd dan nochmaels myden!
 Nadien Apollo wil u voor myn fwaert bevryden.
 Doch wacht u naderhant dat gy my niet ontmoet,
 Of ik fal met myn ftael aftappen al uw bloet,
 Indien de Goden my ook gunftig willen wesen.
 Nu fal ik onderwyl doen d'andre Troijers vreesen.
 Die woorden eindigend', heeft d'onvertfaegde Griek,
 Helt Dryops door den hals geftoken met fyn piek.
 En latende in het ftof hem leggen fonder leven,
 Heeft hy Demodochus, Philetors Soon doen sneven.
 Die fterk en dapper was, en uittermaten groot,
 Hem heeft hy door de knie gewondt en toen gedoodt.
 De fiere Lagonus en Dardan, Bias Soonen,
 Die fich op hunne kar gefeten quamen toonen,
 En reden op hem aen, vertrotwende op hun kracht,
 Die hy heeft met de piek en degen omgebracht.
 Tros viel voor hem te voet, ontvluchtende fyn degen,
 En focht door fmekingen Achilles te bewegen,
 Dat hy hem fparen wilde, als fynde een jongeling,
 En voor gevangen hem, uit deerenis, ontfing.
 Onfinnige! die dacht Achilles te verfetten!
 Die op gebeden noit noch tranen placht te letten.
 Hy was medogeloos, gevoelig maer van hoon,
 Soo dat hy met fyn fwaert doorftiet, Alaftors Soon.
 En voer in 't woeden voort, heeft Mulius verflagen,
 En Rhigmus, Peres Soon, gefeten op fyn wagen,

Hoewel die voor hem week, heeft hy hem aengerandt,
En stak hem met syn piek dwars door het ingewant.
De voerman, door die val verbaest, socht het t'ontryden,
Doch moest het selfde lot van synen Meester lyden.
Daer na wiert Echeclus, Antenors Soon, geflacht,
Die voor syne oogen kreeg een eindeloofte nacht.
Deucalion van hem wiert door de hant gesteken,
Die, schoon hy was verminkt, is echter niet geweken,
En heeft met d'andre hant den degen aengevat,
Hoewel dat hy alreets de doodt voor oogen hadt,
Niet konnende de pyn van de quetsuer verdragen.
Achilles met een houw heeft hem 't hooft afgeslagen.
Gelyk een felle brant verwoest het gantsche wout,
Wanneer de sterke wint de vlammen dryft door 't hout.
Soo maeide met syn kling die Helt een oelt van lyken,
En, als de Wapengodt, deedt alles voor sich wyken:
Syn paerden langs den weg vertraden met den voet,
De dooden en 't geweër, en 't rytuig liep door 't bloet:
Dat selver heeft beklat den fellen Helt syn kleeren,
Die onvermoeit noch niet kon uit den Veltflag keeren;
Versadigt noit van bloet, van glory, noch van wrack,
Het woeden synde alleen en 't moorden syn vermaek.

Einde van het twintigste Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

X X I. B O E K.

Als hy den Vyant hadt aen Xanthus vloet gedreven,
 Die van Saturnus Soon ontfangen hadt het leven,
 Heeft hy hun heir verftroit: een deelliep na de poort,
 Een deel sprong in den ftroom van den bemoften
 Doch Juno, op dat fy de Stat niet konden vinden, (boort.
 Vondt goet door dikken mift hunne oogen te verblinden.
 Dies hen Achilles heeft vervolgt aen alle kant,
 Soo wel die in den vloet ontliepen als te Lant.
 Het water wiert vervult, de drift begon te ftremmen,
 Door het getal, dat focht na d'andre kant te fwemmen.
 Sy maekten onderling een fchikkelyk gerucht,
 Gelyk men hoort, wanneer een fwerm van kevers vlucht:
 Die door het vuer vervolgt, na de rivier komt finken,
 En om de vlam t'ontgaen in 't water moet verdrinken.
 Achilles ftekende fyn pick in d'oevers kant,
 Viel op de Troijers aen, den degen in de hant.
 De lucht klonk door 't gefchreeuw der ftervende en gewonden,
 Die hy heeft met fyn fwaert na d'Acheron gefonden.
 Het water wiert geveft door het vergoten bloet.
 Gelyk als een Dolphin de viffen vluchten doet,
 Die in de klippen fich verbergen van de ftanden,
 Op dat hy die niet fou verflinden met fyn tanden,

Soo dreef Achilles weg, al wat hem regenftondt,
 En als hy ſich verfaet van 't dooden eindlyk vondt,
 Nam hy, om Patroclus lykftacy meerder te eeren,
 Gevangen het getal van twalef jonge Heerén:
 Om hen op te offeren op 't graf van ſynen Vrient,
 Schoon ſy op Patroclus dat hadden niet verdient.
 Hy heeft de handen hen vaſt op den rug gebonden,
 Met riemen die hy hadt aen hun geweër gevonden.
 En ſondt hen na ſyn boort, als jongen van een hint,
 Wiens poten in een boſch de jager ſamen bindt.
 Daer na begaf hy ſich in de rivier verbolgen,
 Om 't vluchtent overſhot der Troijers te vervolgen.
 Lycaon Priams Soon vondt hy aen d'andre kant,
 Die uit het water ſocht te komen op het Lant.
 Dien hy, niet lang geleen, gevangen hadt genomen,
 Als hy 's nachts op de hoof ſyns Vaders was gekomen,
 Hem overvallende, daer hy hem beſich vondt,
 Een wilden vygenboom neêrvellende op den gront,
 Om vellingen daer van te maken voor ſyn wagen.
 Door deſe voorval wiert de jonge Prins verſlagen.
 En meende door de vlucht te raken in de Stat,
 Doch Peleus Soon hadt hem inhalende gevat.
 (Het was onmogelyk dien rappen Helt t'ontloopen)
 Die hem tot Lemnos ging aen Jaſons Soon verkoopen.
 Hier hadt Eëtion, door Priamus verſocht,
 Met wien in 't gaſtvryſchap hy was, hem vry gekocht:
 En hadt hem na de Stat Arisba voort gefonden,
 Alwaer hy middel, om t'ontſnappen, hadt gevonden.
 Dies hy behouden was in 's Vaders Hof geraekt,
 En hadt een week of twee daer vrolyk ſich gemaekt.
 Doorbrengende in genucht met makkers twalef dagen,
 Waer na hy in het heir ſyn leven was gaen wagen.
 Gelyk een moedig Helt verſchynende in het Velt,
 Daer hem Achilles heeft de tweedemael geknelt.
 Soo ras hy nat en moede op d'oever was gekropen,
 Is daer heên Peleus Soon, hem kennende, gelooopen,

Die by ſich ſelfs verbaest, ô Goden! heeft geſegt,
 Wat wonder moet ik ſien dat gy hebt uitgerecht!
 De Troijers die myn ſwaert voor deſen heeft doen ſneven,
 Sult gy die uit de Hel, ook laten weêr herleven?
 Mits ik dien jongeling ſie uit ſyn banden vry,
 Dien ik tot Lemnos hadt verkocht in ſlaverny.
 Kon dan de wyde zee ſyn weêrkomſt niet beletten,
 Die gy tot ſcheiding hebt om d'aerde willen ſetten?
 Soo ſal ik in ſyn bloet nu verwen gaen myn ſwaert,
 En ſien of hy weêrom verryſen ſal uit d'aerdt.
 Terwyl hy overſloeg die daedt in ſyn gedachten,
 Socht biddende ſyn hert Lycaon te verſachten:
 Viel voor ſyn voeten neêr, en ſeide dapper Helt,
 Spaer my uit deerenis en doe my geen geweld,
 Gy hebt genadig my het leven eens geſchonken,
 Toen at ik aen uw diſch, en heb uw wyn gedronken.
 Gy voerde my daer na tot Lemnos uit myn Lant,
 Voor hondert runderen hebt gy my daer verpant,
 Ik ſal driemacl ſoo veel aen u tot loſgelt geven.
 Elf dagen ben ik maer in vrygheit gebleven,
 De twaelfde ſtelt my weêr het Noodlot in uw macht,
 Na dat ik in elent veel tydt heb door gebracht.
 Het ſchynt dat Jupiter my gruwelyk moet haten,
 Die my in uw geweld ſoo ras heeft vallen laten.
 Laëthoë heeft my voor korten tydt gebaert,
 Daer ſich ter quader uer heeft Priam meê gepaert.
 Myn Broeder Polydoor hebt gy alreeds verſlagen,
 En moet ik 't ſelfde Lot ook door uw kling verdragen?
 Hoor echter 't geen ik ſeg, eer dat gy my verplet,
 Dat ik en Hector ſyn niet uit het ſelfde bedt.
 De Koning Priamus heeft meenigte van Wyven.
 Schoon Hector quam ſyn ſtael door Patroclus te dryven,
 Daer aen heb ik geen deel, hy heeft uw Vrient geſlacht,
 Die ſoo veel goetheit hadt, kloekmoedigheid en kracht.
 Dit hebbende geſegt, heeft Priams Soon geſwogen,
 Die van Achilles heeft dit ſtuers beſcheit gekregen:

Onfinnige als gy fyt, spreek my van losgelt niet,
 Ik word medogeloos door hartseer en verdriet.
 Ik heb toen Patroclus gesont was vaak vergeven,
 Nu sal ik niet een Soon van Priam laten leven,
 Die raekt in myn geweld, noch ook niet een Troijaen.
 Wat in myn handen valt, sal ik verwoet verlaen.
 Uw tranen syn vergeefs: daer Patroclus moest sterven,
 Die kloeker was als gy, foudt gy genâ verwerven?
 Verwacht niets als de doodt; de hoop set uit uw fin.
 Ik selfs, hoewel ik heb tot Moeder een Godin,
 En dat myn Vader is uit Jupiter gerefen,
 Ik selfs, die overal myn dappren arm doe vreesen,
 Moet sterven, en geen mensch is van dat Lot bevrydt:
 Een ieder krygt syn beurt. 'k Wacht myn gesetten tydt,
 Wanneer een van uw Volk, die vrees my te genaken,
 My met een pyl of schicht moordadiglyk sal raken:
 En krygen door myn doodt een heerelyken naem,
 Sich makende bekend door 't melden van de Faem.
 Lycaon hoorende die woorden is besweken,
 Syn krachten minderden, hy kon niet langer spreken:
 En stak syn armen uit, doch badt hem verder, niet,
 Terwyl Achilles hem medogeloos doorstiet.
 Hy viel op 't aengesicht, en heeft den geest gegeven,
 En 't bloet is uit de wont rondom syn lyk gedreven.
 De Soon van Peleus nam hem by de linkervoet,
 En smeed hem van de kant in Xanthus diepen vloet.
 Sink na den gront, sprak hy, hem willende begekken,
 De vissen sullen daer 't bloet van uw wonde lekken.
 Uw Moeder hoeft nu niet, u op een stacybedt,
 Te leggen in den rouw, sulks werdt hier door belet,
 Noch op uw lyk bedroeft te weenen en te klagen,
 De Stroomgodt sal in zee het met syn golven dragen,
 Daer het een Walvisromp tot graf verftrekken sal.
 Geef Hemel! al dat Volk het eigen ongeval!
 Tot ik van Troijen sal als winnaer zegepralen,
 En sy met al hun bloet de doodt myns Vrients betalen,

En

En het verlies door hen de Grieken aengedaen,
 Terwyl ik heb, door spyt weêrhouden, stil geftaen.
 Hy fweeg, en Xanthus dacht, vergramt door defe reden,
 Hoe dat hy ftuiten foudde Achilles woedentheden.
 Die uit de wateren getreden op het ftrant,
 Viel op Aftropeus, den degen in de hant.
 De Soon van Pelegon ging hem manhaftig tegen,
 Door Xanthus hebbende meer kracht en moedt gekregen,
 Die op den dapperen Achilles was verftoort,
 Om dat hy foo veel Volk hadt in fyn ftroom vermoort.
 Als die Aftropeus heeft op hem aen fien treden,
 In ieder hant een fchicht, met fiere en trotsche fchreden,
 Sprak hy hem aldus aen: wie fyt gy Onverlaet,
 Die uit laetdunkentheit myn wapens tegen gaet?
 Welk is uw Vaderlant, uit wien fyt gy geboren?
 Soo ras Aftropeus die woorden quam te hooren:
 Waerom vraegt gy my dat? heeft hy daer op gefeit,
 'k Heb uit Peonien myn Krygsvolk hier geleidt.
 Dat is myn Lant, ik ben van Axius gekomen,
 Die dat vruchtbaer gewest bevochtigt met fyn ftroomen,
 En Vader is geweest van Pelegon, gebaert
 Uit Peribeas fchoot, myn ftam is wyt vermaert.
 Doch waer toe met gefprek malkandren te berechten,
 Wanneer men is gereet om tegen een te vechten?
 Achilles fchoot daer op fyn vreeschelyke fpeer,
 Die, miffende den Helt, viel op den oever neêr,
 En is daer ingefakt. Hy trok daer op fyn degen,
 Niet konnende de piek uit d'aerde weêr bewegen.
 En is Aftropeus daer meê te keer gegaen,
 Die op Achilles hadt een fcheut of twee gedaen.
 Wiens beukelaer te rug de fchichten hadt geftooten,
 Met d'eene wiert het vel van d'elboog afgefchoten.
 Toen meende hy de piek te rukken uit den gront:
 Doch vindende dat die daer al te vaft in ftont,
 Deedt hy fyn beft om die te buigen en te breken.
 Waer op Achilles hem heeft door den buik gefteken,

Voorkomend' syn besluit, soo dat syn ingewant,
 Door d'opening der wondt, gevallen in 't fant.
 De schaduwen des doodts verschenen voor syne oogen.
 Toen heeft Achilles hem syn wapens uitgetogen:
 En heeft hem dus beschimpt. Daer legt gy wel myn Vrient.
 Gy hebt het loon dat uw verwaentheit heeft verdient.
 Het is te moeiljelyk, voor kinderen der Stroomen,
 In strydt met kinderen van Jupiter te komen.
 Gy stofte, dat gy waert van Axius geslacht,
 Ik stof, dat Jupiter het myn' heeft voortgebracht.
 Want Peleus, waer van ik het leven heb genoten,
 Was Soon van Eäcus, uit Jupiter gesproten.
 Soo veel in kracht die Godt een Stroom te boven gaet,
 Soo veel is sterker ook syn afkomst, als diens faet.
 Laet Xanthus u syn macht door onderstant doen blyken;
 Maer voor Saturnus Soon moet hy, en alles, wyken.
 Selfs Achelous kan hem geensins tegenstaen,
 Hoe groote Stroom hy is, noch selfs niet d'Oceaan:
 Daer alle wateren hun oorspronk uit genieten,
 Van vloeden en de zee, van bronnen, beken, vlieten.
 Hy, schoon selfs vreeschelyk, ontfiet den Donderael,
 Wanneer hy in de lucht den blixem werdt gewaer.
 Als men Achilles hadt die woorden hooren seggen,
 Trok hy syn piek uit d'aerde, en liet syn Vyant leggen,
 Tot voedsel van de vis, op d'oever van den vloet,
 Om de Peöniers te volgen vol van moedt.
 Die siende door syn hant hun Oversten verslagen,
 Sich gaven op de vlucht ontwykende die plagen.
 Hy doode Aistypylus, Mydon, Terfilochus,
 Opheltus, Anius, Mnesus, en Thrausius.
 En hadt meer anderen, die hy kon achterhalen,
 Van bloet noch niet versaeft, na d'Acheron doen dalen,
 Indien de Stroomgodt niet, om dese slachting quaet,
 Hem aengesproken hadt, in menschelyk gelaet:
 Die tot hem heeft gesegt, wil Jupiter gehengen,
 Dat gy het gantsche heir der Troijers om sult brengen,

Spaer my daer van 't gezicht: myn bedt is soo vervult,
 Met lyken, dat ik niet betalen kan myn schult,
 Die 'k aen den Oceaan tot schatting steeds moet dragen:
 Niets kan u wederstaen, gy sult myn loop vertragen.

Houdt eindelyk eens op: 't sy u genoeg dat gy,
 Soo veel verwondering gegeven hebt aen my.

Scamander, sei daer op Achilles seer verbolgen,
 'k Sal op een ander tydt uw woorden achtervolgen.

Van daeg verfoek ik u, dat gy my toe wilt staen,
 Dat ik de Troijers mach, in uw gezicht, verslaen.

Tot ik dat ontrouw Volk in Troijen heb gedreven,
 En Hector, dien ik soek, heb door myn kling doen sneven.

De Stroomgodt seer misnoegt om syn baldadigheid,
 Sprak voort Apollo aen, en heeft tot hem geseit:

Waer dienen toe uw boog en uw geswinde schichten?
 Soo gy niet het bevel uws Vaders wilt verrichten.

Heeft die u niet belaft, dat gy tot aen den nacht,
 De Troijers by soudt staen, en helpen met uw macht?

Achilles onderwyl niet konnende bedaren,
 Sprong, eer dat hy noch sweeg, in 't midden van de baren.

Waer op Scamander heeft syn wateren vergaerd,
 En heeft die rondom heên doen loopen over d'aert.

Verbergend' 't overschot in grotten van syn stroomen,
 Om daer door het geweld van Peleus Soon t'ontkomen:

Die niemant heeft gespaert. Al wat hy heeft ontmoet,
 Wier door syn kling geslacht op 't strant of in den vloet.

Die met soo naer gedruis op hem is komen dryven,
 Dat hy niet staende kon op syne voeten blyven.

Soo dat hy van een Olm de takken heeft gevat:
 Doch mits die in den gront geen diepe wortels hadt,

Terwyl hy daer aen hing, is met hem omgeslagen,
 Niet konnende den Helt met syne wapens dragen.

Doch vallende in den stroom heeft die een brug gemaekt,
 Waer over op het Lant Achilles is geraekt,

Die door 't gevaer verbaest sich heeft van daer begeven.
 De Stroomgodt niet vernoeft, dat hy hem hadt verdreven,

Sondt

Sondt hem de golven na, op dat hy maekte een endt,
Van 't doodelyk gevecht, van 't woeden en elendt,
En de Troijanen mocht verlossen uit hun lyden.
Achilles, om 't vervolg der wateren te myden,
Vloog spoedig overweg, ontvluchtende 't gevaer,
Veel lichter als de Vorst der vogels, d'Adelaer.
En echter kon hy sich niet bergen voor de stroomen,
Die volgden hem gestaeg, wat weg hy heeft genomen.
Sy overrompelden den Helt, die onderging.
Een Godt heeft meerder kracht als eenig sterfeling.
Gelyk een Hovenier het water weet te leiden,
Van d'opgestopte bron, door hoven of door weiden,
En maekt den gront gelyk, waer langs het vloeijen moet,
Soo gaf Scamander loop aen d'opgeswollen vloet,
Die met geweld rondom Achilles is gevloten.
Hy vallende over hoop, riep uit, ô groote Goden!
Heeft niemant van u dan met my meer derenis?
En Jupiter wilt gy, dat ik hier 't leven mis?
'k Moet van myn' Moeder my het aldermeest beklagen,
Die my verzekert heeft, dat ik sou syn verflagen,
Door pylen die op my Apollo schieten sal.
Eer men vermeersteren kan de Troijaensche wal.
Helaes! mocht ik de doot door Hectors hant verwerven!
Dan sou de dapperste der Troijers my doen sterven.
De luister van syn naem sou troost syn voor myne eer.
Nu val ik in een poel, als een slecht Harder, neêr,
Die vluchtend' voor een wolf komt in een put te sinken.
'k Sterf de geringste doot, terwyl ik moedt verdrinken.
Dit hadt hy nauwelyks gesproken, of hy vondt,
Dat Pallas en Neptuin by hem op d'oever stondt.
Hem vattend' by de hant, op dat hy mocht vertrouwen,
Dat men hem by sou staen, en die beloften houwen,
Die hem Neptunus gaf, en aen hem heeft gesegt;
Achilles, vrees niet meer, schoon gy in 't water legt,
Ik kom met Pallas hier om u daer uit te helpen,
Uit last van Jupiter, die heeft den vloet sal stelpen.

Ik ben de Godt der zee. Wy geven u den raet,
 Versuim dien niet, dat gy uw voordeel niet verlaet:
 En dat gy tot den strydt u moet weêrom begeven.
 Tot gy de Troijers hebt in Ilium gedreven.
 En als gy Hector hebt in het gevecht gedoodt,
 Trek aenstonts dan te rug weêr op de Grieksche Vloot.
 Wy fullen u van daeg met glory overladen,
 Indien gy volgen wilt het geen dat wy u raden.
 Die Goden alle bei begaven sich op reis,
 Dit hebbende gesegt, na Jupiters Paleis.
 En Peleus dappre Soon, versterkt door hunne reden,
 Heeft tegen het geweld der wateren gestreden.
 Daer meenig bloedig lyk, en veel gewêr in dreef,
 Waerom hy worstelen lang met de baren bleef.
 Die door hun tegenstant hem sochten te beletten,
 Wat pogingen hy deedt, den voet op 't Lant te setten.
 De Stroomgodt wiert bevreesd, dat hy hem soude ontgaen,
 Dies hy den Simois om hulp sprak aldus aen:
 Myn Broeder laten wy vereenigen ons krachten,
 Om dien Geweldenaer te temmen door ons machten.
 Indien hy ons ontsnapt, en raken kan op 't Velt,
 Sal hy haest Ilium innemen met geweld.
 Set al de sluifen op van beken, bronnen, sprongen,
 Op dat hy door hun drift werdt na den gront gedrongen.
 Daer sal syn wapentuig en vreeschelyk gelaet,
 Met water overdekt, hem geven weinig baet.
 Hy heeft voor synen arm de Troijers reeds doen swichten:
 Het Godendom alleen kan, 't geen hy doet, verrichten.
 Wy kunnen andersins niet stuiten syn bedryf,
 Als hem gesamentlyk te vallen op het lyf.
 Waer op ik al het fant der duinen sal vergaren,
 Soo fullen syn gebeent de Grieken niet bewaren.
 En hy krygt daer een graf, dat syn hoovaerdigheid,
 Niet beter heeft verdient. Als hy dit hadt geseit,
 Verhefte sich de vloet, die op den Helt gedreven,
 Hem heeft tot aen de lucht al schuimende verheven.

Dies Juno vreefende, dat hy soude ondergaen,
 Weêr dalend' na den gront, sprak aldus tot Vulkaen:
 Myn Soon stâ spoedig op, 't is tydt u op te rechten,
 De Xanthus nadert vast, om tegen u te vechten.
 Die Vyant is uw waert. Stel u tot tegenweêr,
 En gâ met vuer en vlam gewapent hem te keer.
 Ik sal door Zephyrus soo grooten onweêr maken,
 Dat de Troijanen sal, door vueren wint, doen blaken.
 En gy moet onderwyl de boomen branden gaen,
 Die rondom dese vloet, tot syn' verquikking staen.
 Maer laet u niet van hem, wat hy belooft, bekoren,
 Om op te houden, eer gy myne stem sult hooren.
 Dat sal een teeken syn tot lessing van den brant,
 Wyk met u vlammen dan te rug weêr van syn kant.
 Vulkanus deedt daer op al syn fornuisen branden,
 En heeft met vuer vervult het slachtvelt en de stranden.
 Daer hy de lyken heeft verteert, die hy daer vondt,
 Door Peleus Soon geslacht, noch leggen op den gront.
 De waters minderden al waer de vlam quam naken:
 Gelyk een harde wint een Lufthof droog kan maken.
 Wanneer een regenbui dien heeft met nat bedekt,
 Dat in den hovenier weêr nieuwe hoop verwekt.
 Als Xanthus door de vlam de boomen sag verslinden,
 De Heisters, Popeliers, de Willigen en Linden,
 Die waren tot gieraet rondom den oeverkant,
 Om te beschaduwen de wateren geplant:
 Als hy de vissen sag in de spelonken wyken,
 En in die schuilplaats selfs, aemchtig noch beswyken:
 Hy selver half verdroogt, riep aldus tot Vulkaen,
 Wie van de Goden kan uw woeden tegenstaen?
 Hoe kan ik tegen u tot vechten my dan stellen?
 Terwyl 't verterend' vuer der vlammen u versellen.
 Trek maer uw plaeg te rug; Achilles win de Stat,
 Al was 't op desen dag, helaes! wat raekt my dat?
 Ik hoef in hun krakeel my langer niet te mengen,
 Na desen sal ik noit de Troijers bystant brengen.

Dit hebbende gefegt, verftikt door bangen rook,
 Sag men dat hy vergramt in diepe grotten dook.
 Gelyk het offervet in eenig vat geftoken,
 Begint, op 't vuer gefet, te smelten en te koken,

Waer van tot aen den rant de kracht het ryfen doet;

Soo fpartelde overal het water in de vloet.

Als Xanthus langer niet het Velt kon overftroomen,

Socht hy door Junôs hulp uit het gevaer te komen:

En heeft in fyn gebedt die woorden haer gefegt:

Godinne vindt gy goet dat my uw Soon bevecht?

En met fyn vuer vervolgt tot in de diepfte kolken,

Is het om dat ik help de Frigiaenfche Volken?

Heb ik alleen aen hen gegeven onderftant?

Veel andre Goden meer verleenen hen de hant.

Indien gy 't my beveelt, fal ik de zy verlaten,

Van 't machtig Ilium, en Priams onderfaten.

Ik geef aen u myn woort, dat ik, na dit geval,

Soo gy de vlammen bluft, hen niet meer helpen fal.

Al was het op den dag als Troijen fal verbranden,

Wanneer het vallen fal in Agameinnons handen.

Als Juno hadt gehoord de Watergodts gebedt,

Heeft fy van haren Soon het woeden voort belet.

Gy hebt al eer genoeg, fprak fy tot hem, verkregen,

't Is tydt dat gy uw hert tot deernis laet bewegen.

Houdt van 't vervolgen op, 't fou niet rechtmatig fyn,

Dat om een fterveling gy hielp een Godt in pyn.

Op defe ftem begon Vulcanus 't vuer te smoren,

En Xanthus is gevloeit weêr zeewaerts als te voren.

Na dat, door Junôs laft, de vlam was uitgebluft:

En elk van fyne kant bleef vreedfaem en geruft.

De tweedracht onderwyl heeft nieuwen twist ontftoken,

Die in het Godendom tot kryg is uitgebroken.

Waer door het Hemelryk in roeren is gefet,

Dat tot den aenval heeft geblafen de Trompet.

Mars tafte Pallas aen, om 't ftryden te beginnen,

Waer aen hy heeft gefegt: ô ftoutfte der Godinnen,

Gy fyt het die altydt de Goden kyven doet,
 Niet konnende de drift bedwingen van uw moedt.
 Is 't in geheugchenis u langer niet gebleven,
 Dat gy eens Tydeus Soon op my hebt aengedreven,
 En dat ik door fyn hant wiert derelyk gewondt,
 Mits gy my van uw piek de glans in d'oogen fondt.
 Het geen hem heeft verftout om door myn arm te fteken:
 'k Heb nu gelegenheit om defen hoon te wreken.
 Hy fprak, en heeft een stoot op Pallas schilt gedaen,
 Dat aen den blixem felfs fou konnen wederftaen.
 Minerva ongequett heeft fich te rug begeven,
 En heeft een fwaren fteen van 't Slagvelt opgeheven,
 Die tot Lantscheiding daer voor defen was gefet,
 Dien fmeet fy, en hadt haest daer Mavors meê verplet.
 Syn wapen gaf een klank, als hy is neêrgezegen,
 Hy heeft fyn hair vol ftot en vuiligkeit gekregen,
 En feven morgen Lants fyn door fyn lyf bedekt:
 Daer leggende heeft hem dus de Godin begett:
 Begreep, onfinnige, gy niet in uw gedachten,
 Dat ik u overtreff in wysheit en in krachten?
 Dat gy foo reukeloos my ftraks hebt aengerandt,
 Soo leert het rechtevoort, verwaende, tot uw fchandt.
 De vloek is dan volbracht door de drie Wrackgodinnen,
 Dien Juno, tegen u, fprak met vergramde finnen,
 Toen gy de Gricken hebt verlaten, en de zy
 Van de Troijanen kooft, die ontrouw fyn als gy.
 Dit hebbende gefegt trok fy van hem hare oogen,
 En Venus naderde door derenis bewogen,
 Mars fiende in defen ftact. Sy greep hem by de hant,
 En deedt haer best om hem te beuren uit het fant.
 Hy kon noch qualyk ftæn, fyn borft begon te hygen,
 Door fucht op fucht belet kon hy pas adem krygen,
 Daer de verftopping hem de loofing van benam,
 Dies hy veel moeite hadt eer dat hy wat bequam.
 Als Juno heeft gemerkt wat Venus hadt bedreven,
 Ging fy daer van aenftonts aen Pallas kennis geven.

Aen wien sy heeft gefegt; gy fiet hoe onbeschaemt,
 Haer minnaer Venus helpt, hoewel 't haer niet betaemt.
 Sy foekt, belet gy 't niet, hem uit den slag te leiden,
 Laet hen niet met malkaer uit onse handen scheiden.

Dies sloeg sy op de borst van Venus met geweld,
 Soo dat sy neffens Mars bleef leggen op het Velt.
 Minerva trots als sy dat voordeel hadt verkregen,
 Riep uit; aen al die geen, die Troijen syn genegen,
 En Hector gunstig syn, verleen het selfde lot,
 Soo 'k iets by u vermach, geduchte Dondergodt.
 Dan souden wy den kryg haest sien ten einde raken,
 En steken 't Grieksche vuur in de Troijaensche daken.
 Sy sweeg, en Juno liet haer blyken door een lag,
 Dat sy met groote vreugt hare overwinning sag.
 Neptunus, om den moedt van Phebus meer t'ontsteken,
 Uitdagend' hem ten strydt begon aldus te spreken:

't Sal groote schande syn, dat wy ons houden stil,
 Daer andre Goden sich vermengen in 't verschil,
 En syn al hantgemeen, laet ons dan ook beginnen,
 En sien wie dat malkaer sal können overwinnen.

Soo sonder slag of stoot wy keerden uit den strydt,
 In Jupiters Paleis, het strekte ons tot verwyt.
 Val eerst dan op my aen, die jonger syt van jaren,
 Den ouderdom maekt my voorzichtig en ervaren.

Het sou my schande syn, ging ik u eerst te keer,
 't Is my genoeg, dat ik my stelle in regenweêr.

Apollo, of gy moet seer ongevoelig wesen,
 Nadien dat gy uw hulp de Troijers hebt bewesen:

Of het is haest geraekt uit uw geheugchenis,
 Het geen om dese Stat door ons geleden is.

Toen wy Laomedon ten dienst een gantsch jaer stonden,
 Door Jupiter aen hem, voor zeker loon, verbonden.

Die onderdanig ons tot slaven heeft gehadt,
 Terwyl ik metfelde de mueren van de Stat,

Gingt gy op Idâs top vermoeit syn Schapen weiden,
 En noch onthielt hy ons het loon, daer voor belcheiden,

En als de tydt van onse ontslaging weêr verscheen,
 Sondt hy ons eindelyk met dreigementen heên,
 Dat hy ons bindende de voeten en de handen,
 Sou fenden over zee na onbewoonde Landen.

Is 't om dat hy ons heeft soo vriendelyk onthaelt?

Dat gy syn Volk nu helpt, en dus die schult betaelt?
 Spant liever met ons aen, om die trouwloofse wallen,
 Met Vrouw en Kinderen, in d'assche te doen vallen.

Apollo gaf Neptuin tot antwoord dit bescheit;

Meent gy dat myn verstant door dwaesheit is verleidt?
 Soude ik, van sin berooft, om menschen met u vechten?
 Laet die rampsaligen selfs hun krakeel beslechten.

Dit seggend' ging hy weg uit schaemte en uit ontsag,
 Niet willend' met syn Oom sich meten in een slag.

De jageres Diane, op bergen en in dalen,
 Gewoon het wilt gediert in 't loopen t'achterhalen,
 Beschuldigde haer Broer des van lathartigheid,
 Gy vlucht dan uit het Velt? heeft sy tot hem geseit,
 En laet dus over u Neptunus zegepralen?

Doch hy sal niet veel eer door dese winst behalen.

Waer toe dient u de boog, soo gy daer noit meê schiet,
 En dat gy loopen gaet, als gy den Vyant siet?

Gy hebt in Vaders Hof uw roem daer op gedragen,
 Dat gy van daeg den strydt soudt met den Zeegodt wagen.

En rechtevoort gy hem daer toe genegen vindt,

Is uwe opfnyery verdwenen in den wint.

Is dat het meesterstuk dat gy soudt laten blyken?

En met verwondering de Hemel aen sou kyken?

Bedwing uw mont, soo werdt het stoffen niet gehoord.

Hy sweeg, en Juno nam, daer door vergramt, het woort.
 Vermete le Godin, durft gy my tegenstreven,

Om dat, sprak sy, een hart werdt door u weg gedreven?

En dat u Jupiter heeft vreeschelyk gemaekt,

Aen 't Vrouwelyk geslacht, dat gy met pylen raekt?

Vertrouw niet op uw macht: gâ wilde swynen jagen,

En hael niet op uw hals onmydelyke plagen,

Myd een Godin, die u in krachten overwint:
 Doch foo gy niet te min tot vechten syt gefint,
 Treë nader tot my toe, dan fal ik haest doen blyken,
 Dat my in fterkte moet Latonâs Dochter wyken.
 Dit hebbende gefegt, heeft fy haer aengetaft,
 En bondt met d'eene hant haer bei de handen vaft.
 Met d'andre beftont fy van haer hals te lichten,
 Den koker, daer uit fyn gevallen al de fchichten.
 Waer meê fy lagchende haer op de koonen floeg,
 Terwyl fy haer befchaemt en fchreijende verjoeg:
 Wegloopende begon Diana fwaer te luchten:
 Soo tracht een bloode duif des fperwers klaeuw t'ontvluchten;
 Die fomtydts in een reet der klippen hem ontfnap,
 Als 't Noodlot het belet, dat hy haer daer betrapt.
 Toen quam Mercurius dit aen Latona seggen:
 Ik heb de ftoutheit niet om 't met u aen te leggen.
 De Vrouwen die voor fich de Dondergodt bewaert,
 Sal ik ontfien, en noit aentasten met myn fwaert.
 In de vergadering beroem u van de Goden,
 Behaegt het u, dat ik ben voor u weg gevloten.
 Latone antwoorde niet, maer heeft by een vergaert,
 Haer Dochters fchietgeweër, dat lag verftroit op d'aerd.
 Als fy hadt van den gront de pylen opgeheven,
 Heeft fy fich na 't Paleis van Jupiter begeven,
 Daer fy Diana vondt gefeten op fyn fchoot,
 Met tranen op de wang hem klagende haer noot.
 Die met een foet geficht haer dus heeft toegesproken,
 Myn Dochter wie heeft u, fprak hy, 't ontfag gebroken;
 Heeft een der Goden u gefelt in defen flaet,
 Als of gy waert betrapt op eenig fchandlyk quaet?
 't Is Juno, fei weêrom Diana feer bekreten,
 Die my medogeloos heeft in 't geficht gefmeten,
 Na dat ik van haer hadt ontfangen ftuers befcheit.
 Wie anders onder ons verwekt oneenigheid?
 Terwyl de Vader en de Dochter famen fpraken,
 Quam Phebus in de Stat van Priamus te raken.

Waer in hy langs de wal en steene mueren tradt,
 Besiende of het geweld die niet beschadigt hadt.
 Al d'andre Goden syn op den Olymp gekomen,
 En hebben hunne plaets om Jupiter genomen.
 De sommigen vergramt, en 't hert vervult van spyt,
 En door de zegepraël weêr d'anderen verblydt.
 Achilles onderwyl is voortgegaen in 't woeden,
 Daer de Troijanen sich niet konden voor behoeden.
 Gelyk, door 's Hemels straf, een Stat in brant geraekt,
 Het vuer door vlam en rook alom verwoesting maakt:
 Soo sag men Peleus Soon noch mensch noch paerden sparen,
 Al wat hem tegen quam deedt hy ter Helle varen.
 De Koning Priamus, die op den toren sat,
 Sag van den trans den Helt met bloet en stof bespat.
 En dat voor synen arm de bloode Troijers weken,
 Die door verlies van bloet, en ademloos besweken:
 't Geen aen den ouden Man een droevig schouwspel gaf.
 Dies hy al suchtende klom van den toren af:
 Begaf sich na de wacht om order daer te stellen,
 Waer aen hy heeft gesegt: getrouwe Metgefallen,
 Set open rechtevoort de poort, daer gy aen wackt,
 Tot dat het vluchtend' heir daer door sal syn geraekt.
 Ik sie met hartenleet, dat onse Legerbenden,
 Door Peleus Soon vervolgt, sich na de mueren wenden,
 En soeken in de Stat een schuilplaets voor hun pyn,
 Doch sluit die aenstonts toe als sy daer binnen syn.
 Op dat Achilles niet met hen daer in mach dringen,
 En als verwinnaer ons tot d'overgave dwingen.
 De wachters voeren uit dat hen bevolen is,
 Het geen van Ilium was de behoudenis.
 De Troijers naderden de vesten, seer verlegen,
 Besweet, en afgemat; Apollo liep hen tegen,
 Om die omtrent de wal in d'aftocht by te staen.
 Achilles onderwyl hielt nimmer op van slaen,
 Wien hy heeft achterhaelt, sag men hem nedervellen,
 Nadien hy kon geen maet aen eer noch woeden stellen.

De Grieken waren toen gedrongen in de Stat,
 Soo Phebus niet verwekt moet in Agenor hadt.
 Die, daer door opgehitst, Achilles aen ging randen:
 Apollo bleef hem by, om voor de dootd en schanden,
 Te dekken d'ouden Helt, terwyl hy selver lag
 Verscholen achter 't loof, op dat hem niemant sag.
 Agenor, als hy sag Achilles op hem komen,
 Wiert syn gemoedt beweegt gelyk ontroerde stroomen:
 En sprak syn felts dus aen eer hy noch nader quam.
 Wat ging my aen! toen ik dees' stoutheit ondernam!
 Sal ik gewapent synde Achilles nu ontwyken,
 En myn' bloohartigheid aen ieder een doen blyken?
 Of sal ik tegengaen, ten koste van myn bloet,
 Een onverwinbaer Helt, daer elk voor swichten moet?
 Schoon ik de Troijers wouw navolgen op de hielén,
 Hy fou my onderwyl inhalen en vernielen.
 't Is beter dan dat ik, de wapens in de hant,
 Hem trede te gemoedt en doe hem tegenstant.
 Onquetsbaer is hy niet, noch scheutvry voor de schichten,
 Men kan met pyl en swaert door dringen syn gewrichten.
 Hy heeft maer eene siel, die hy verliefen kan,
 Is hy verschrikkelyk, hy is een sterfelyk Man.
 Hoe seer hy overal door daden heeft geblonken,
 't Syn gunsten die hem syn door Jupiter geschonken.
 In dat gepeins heeft hy Achilles afgewacht,
 Voornemende met hem te doen een proef van kracht.
 Gelyk als een Leeuwin, die werdt in 't bosch bestreden,
 Komt op den jager selfs met, vuer in 't oog, getreden:
 Schoon dat sy heeft een wont gekregen door een schicht,
 Verliest sy niet den moedt, noch vliedt uit syn gesicht.
 Soo kon Agenor sich tot vluchten niet begeven,
 Maer is, ten strydt bereidt, pal op de plaets gebleven:
 Opheffende de piek, maer eer hy daer meê stak,
 Op 's Vyants beukelaer, noch dese woorden sprak:
 Achilles, moedig Helt, set uit uw dwase sinnen,
 Dat gy op desen dag sult Troijen overwinnen.

Veel slagen hebt gy noch te doen voor onse wal,
 En arbeit uit te staen, eer sulks u lukken sal.
 Daer binnen leven noch veel dappere Soldaten,
 Die fullen u de Stat soo licht niet nemen laten:
 Maer die verdedigen ten koste van hun bloet,
 Tot de behoudenis van Vrienden en van goet.
 Doch gy, die door uw swaert meent alles te verslinden,
 Eer onse val genaect, sult selfs uw graf hier vinden.
 En na dat hy een eind van spreken hadt gemaect,
 Wierp hy syn schicht, en heeft hem aen de knie geraect.
 De laers weêrstont aen 't stael, gemaect door Goden handen.
 Achilles naderde hem soekende aen te randen,
 Apollo heeft belet dat hy hem heeft gedoodt,
 Die in een dichte wolk Agenors lyf besloot.
 Toen heeft hy het gelaet van den Troijaen bekomen,
 Bedriegende den Griek, en heeft de vlucht genomen.
 Die hem is nagevolgt tot aen Scamanders kant,
 Hem hopende gestaeg te grypen met de hant.

Einde van het eenentwintigste Boek

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

X X I I. B O E K.

DE Troijers overhoop syn na de Stat gevlagen,
 Terwyl door valschen schyn Achilles wiert bedrogen.
 Sy drongen door de poort met stof en bloet bemorst,
 Afvegende hun sweet, en lesten daer den dorst.
 Gelyk een hart het geen de jagers is ontloopen,
 Begonden sy geredt een weinig rust te hoopen.
 Doch Hector bleef alleen voor de Segeefche poort,
 Dien 't Noodloot staende hielt, op dat hy wiert vermoort.
 Apollo fiende toen dat hy niets hadt te vreesen,
 Heeft van het misverstant Achilles onderwesen,
 En maekte sich bekend. Waer aen hy heeft geseit,
 Waerom vervolgt gy my, met die halfstarrigheit?
 Weet gy noch niet wie 'k ben? gy tracht een Godt te volgen:
 Uw woede maekt gestaeg uw sinnen soo verbolgen,
 Dat gy uw voordeel mist. De Troijers syn ontsnapt,
 Die gy verdelgen kondt, hadt gy die na gestapt.
 Gy hebt vergeefs gehoopt, dat gy my om soudt brengen,
 't Is niet in 't Noodlots macht dat gy myn bloet soudt plengen.
 Achilles seer vergramt: als hem dit was beduidt,
 ô Schadelyke Godt! riep hy mistroostig uit.
 Die d'overwinning my hebt uit de handt gewrongen,
 Terwyl gy als een spook myn degen syt ontsprongen.

Wat

Wat hadt ik vluchtelings geholpen onder d'aerd!
 Hadt gy my niet misleidt, en afgewendt myn fwaert.
 Gy hebt my van den top der glory neêr doen vallen,
 Toen gy de Troijers hebt geholpen in hunn' wallen.
 Gy vreesde niet myn wrack, die haest fou syn volbracht,
 Gelyk ik heb de wil, hadt ik soo wel de macht.
 Dit seggende is hy fluks voor Ilium gekomen,
 Met fier en stuers gelaet, dat ieder een deedt schroomen.
 Trots als een moedig paert, dat sich in 't renperk vindt,
 En den beloofden prys, daer van den wedloop wint.
 De Koning aldereerst heeft hem in 't oog gekregen,
 Als een gestarnt dat dreigt met ongeluk en regen.
 Het geen gemeenelyk verlicht den Horifont,
 Wanneer de herfst begint, genaemt Orions hont.
 Hoe helder dat het schynt, het is een droevig teeken.
 Daer by heeft Priamus al fuchtende geleden,
 De luister van 't geweêr het geen Achilles droeg:
 Dies hy sich voor het hooft met beide handen sloeg.
 En riep soo hart hy kon syn stouten Soon na binnen,
 Doch hy kon op 't gemoedt van Hector dat niet winnen.
 Die voor de Sceesche poort Achilles wachten bleef,
 Den degen in de hant, daer 't Noodlot hem toe dreef.
 De Vader heeft den Helt de handen toegestoken,
 Hem roepende andermael, en aldus aengesproken:
 Soo teer en hartelyk als hem de droefheit riedt,
 Myn Soon wacht doch alleen dien fellen Vyant niet.
 Indien gy met hem vecht, vrees ik, sal hy u slachten,
 Hy overtreft u ver in dapperheit en krachten.
 Hadt hem het Godendom soo seer als ik gehaet,
 Dan hadt syn doode romp de gieren lang verfaedt.
 En ik behoefde nu te fuchten noch te klagen.
 Veel van myn Soonen syn door hem alreeds verflagen,
 En anderen verkocht in een uitheems gewest:
 En onder 't Volk, het geen gevluht is in de vest,
 Vindt ik Lycaon niet noch Polydôr myn Soonen,
 Sy fouden, leefden sy, sich aen my wel vertoonen.

Door hunne afwesentheit voel ik weêr nieuwe pyn:
 Ik sal haer lossen doen, soo sy gevangen syn.
 Voor 't huwlyksgoet kan ik vrykooopen beider leven,
 Dat Koning Altes heeft hun Moeder meê gegeven.
 De Troijers souden sich haest troosten van hun dootd,
 Soo gy uw redden kunt uit den aenstaenden noot.
 Doch soo gy my geloofst, sult gy na binnen treden,
 Myn alderlieffste Soon versmaedt niet myn gebeden,
 't Is licht de laetsten dienst die 'k u versoeken sal,
 Voorkom uw dootd, myn rouw, en Troijens ongeval.
 Soo dese redenen niet konnen u bedaren,
 Heb medelyden dan met mync hooge jaren,
 Terwyl noch is in staet myn afgeleest gemoedt,
 Dat ik erkennen kan het geen gy voor my doet.
 Heeft dan Saturnus Soon my soo lang laten leven?
 Op dat ik eindelyk rampsaliger sou sneven.
 Als ik hadt voor myn dootd alle ongeluk geproeft,
 Het geen op aerde meest des menschen hart bedroeft.
 Myn Soonen door de borst 't moordadig stael sien drukken,
 En uit het heilighdom, by 't hair myn' Dochters rukken:
 d'Onnooslen suigeling verpletten op de want,
 Myn kostelyk Paleis verteren door den brant.
 En door een wreet Soldaet ten laetsten ik verflonden,
 Gewurpen in het stof tot voedsel van myn honden:
 Die lekkende myn bloet niet kennen hunnen Heer,
 Al wackten aen de poort sy van myn Hof wel eer.
 Men kan sien sonder schrik een jongen Helt doorstoken,
 Op 't slachtvelt leggen dootd, in 't bloet en stof gedoken:
 Maer als men uitgestrekt een dooden grysaert siet,
 Die niet meer vechten kan, dat schouwspel baert verdriet.
 Dit seggend' heeft hy 't hair uit d'ouden kop getogen,
 Doch Hector evenwel wiert daer door niet bewogen.
 Diens Moeder Hecuba verscheurde toen haer kleet,
 En toonde hem haer borst, terwyl sy droevig kreet.
 Myn Soon, heeft sy gesegt, hebt met my medogen,
 Ontsie dese oude borst, waer aen gy hebt gesogen.

Vergeet den arbeit niet, die gy my hebt gekoft,
 En met wat pyn en smert ik van u ben verloft.
 'k Wil van de moeite niet van uwe opvoeding melden,
 Met een goetwilligheit kunt gy my dat vergelden.
 Kom rusten in de Stat, uitstellende den strydt,
 Tot dat gy weêr herstelt van uwen arbeit syt.
 Indien ik u verloor, wat soude ik gaen beginnen!
 De Grieken souden dan haest Troijen overwinnen,
 En my in slaverny vervoeren na hun Lant,
 Om in myn ouden dag te lyden hoon en schandt.
 En boven al 't elent, dat my soude overkomen,
 Sou de vertroosting my dan werden noch benomen,
 Dat ik niet mogen soude, ontlastend' myn gemoedt,
 Uitsorten op uw lyk een nare tranenvloet.
 De kuische Andromaché uw Vrouw soude ook uwe oogen,
 Gelyk sy schuldig is, als dan niet sluiten mogen.
 Om dat Achilles u sou slepen van de Stat,
 Tot voor de Vloot, als hy u overwonnen hadt:
 En laten op het strant u leggen voor de honden,
 Daer uw mishandelt lyk sou werden door verslonden.
 Dus sochten Priamus en Hecuba, vol smert,
 Te breken van haer Soon, het onversetlyk hert.
 Doch Hector wilde niet na hun' vermaning hooren.
 't Arglistige Serpent verstoopt alsoo syne ooren,
 Voor de besweerders stem, op dat hy 't niet verleidt:
 Dus luisterde die Helt na reden noch bescheit,
 Maer onbeweegt is hy Achilles blyven wachten,
 Schoon hy bevochten wiert door veelderlei gedachten,
 En in onzekerheit sprak hy sich selfs dus aen:
 Ach ongelukkige! sult gy na binnen gaen!
 Daer door Polydamas u straks sal syn verweten,
 Dat gy den goeden raet halstarrig hebt versmeten!
 Dien hy, voor desen nacht, aen u gegeven hadt,
 Dat gy het Troische heir soudt bergen in de Stat,
 Terwyl Achilles weêr 't geweêr hadt opgenomen,
 Voor wiens gevaerlyk swaert uw Heir begon te schroomen.

Veel Troijers syn gedoodt, en in het stof geleit,
 Waer van ik d'oorfaek ben, door onvoorzichtigheit.
 De lafften uit den hoop, die fullen my dat seggen,
 En hoe het my berouwt, ik kan 't niet wederleggen.
 Op dat ik dit verwytt van my afkeeren mach,
 Wel aen dan, wagen wy dien gruwelyken flag.
 Ik moet in Ilium my eerder niet begeben,
 Voor ik hem heb gedoodt, of hy my neem het leven.
 Maer of ik op den gront neêrleide myn geweêr,
 Myn helm en beukelaer, myn degen, fchicht en fpeer,
 En ik in defen ftaet hem in 't gemoedt ging treden,
 Om te verzekeren met woorden en met eeden,
 Dat men fal Helena in Menelaus hant,
 Weêr fteflen, met al 't goet dat fy bracht hier in 't Lant.
 Waerom ons ongeluk en d'Oorlog is begonnen,
 Dat gantfch de weerelt weet, en wy niet loognen konnen.
 En dat ik, voor 't verloop, beloofde boven dat,
 De helft, oprecht gedeelt, der Koninglyken fchat,
 Dan fou hy mogelyk na myn' voorfagen hooren.
 Doch waerom laet ik my door ydlen waen bekoren?
 'k Sal uit lathartigheit niet vallen hem te voet:
 En al kon ik daer toe vernedren myn gemoedt,
 Sou die hoogmoedige dan deernis met my krygen?
 Neen, hy foude, als een wyf, my aen fyn degen rygen,
 Als ik ontwapent was. Achilles is geen Man
 Die van ontfermen weet, daer men meê handlen kan.
 Het beffe fal dan fyn, dat ik my ftel tot vechten,
 En fien, hoe Jupiter fal ons verfcillen flechten.
 Achilles onderwyl, de piek in d'eene hant,
 Gelyk de Wapengodt, heeft Hector aengerandt.
 Die, fiende naderen den Helt, begon te beven,
 En heeft fich op de vlucht na 't vlakke Velt begeben:
 Daer hem Achilles heeft vervolgt, als in de lucht,
 De valk een bloode duif, die voor fyn klauwen vlucht.
 Sy waren langs den weg voortlopende gekomen,
 Aen 't heuveltjen, beplant met wilde vygeboomen,

Wier loof gefladig werdt geflagen door den wint:
 Waer onder men den fprong van twee riviértjes vindt,
 Het eene is kout als ys in d'alderheeftfte dagen,
 Het ander altydt warm: die hunne waters dragen,
 Tot tol, in Xanthus froom. Het Vrouwvolk van de Stat,
 Wiefch daer hun lynwaet in, of nam daer in het bat,
 Soo lang als hen de ruft der vrede 't liet genieten.
 De Helden liepen snel om ftrydt langs defe vlieten,
 Doch daer hing niet een prys, maer Hectors leven aen,
 Om wiens behoudenis hy heeft fyn beft gedaen.
 Hoe groot en rap hy was, hy kon het niet ontkomen,
 De Griek was grooter noch als hy, en meer te fchroomen.
 Gelyk men paerden fiet, in d'uitvaert van een Helt;
 Als aen den winnaer is tot loon een prys gefelt,
 Hoe dichter aen het end fy van het renperk naken,
 Hoe dat fy meerder fpoet tot d'overwinning maken.
 Soo liepen defe twee drie keeren om de Stat,
 Waer in fich Priams Soon toen graeg geburgen hadt.
 Terwyl, op den Olymp, de Goden daer na keken,
 Begon eerft Jupiter hen aldus aen te fpreken:
 Ik fie in groot gevaer een Prins dien ik bemin,
 't Is Hector, die beweegt tot deerenis myn fin.
 Hy heeft op Idâs top geflacht veel offerhanden,
 En laet in Troijens burgt fteeds wicrook voor my branden.
 Siet hoe hy werdt vervolgt; laet ons dan overflaen,
 Of men hem redden kan, en doen de doodt ontgaen.
 Soudt gy, fei Pallas weêr, een menfch daer voor bevryden?
 Als hem fyn Noodlot roept. Dat konnen wy niet lyden.
 Myn kint, fprak Jupiter daer op, ontftel u niet,
 Ik fal u, fyt geruft, niet geven dat verdriet.
 Voer uw voornemen uit, ik fal 't u niet beletten,
 Gy moogt het geen gy wilt aenftonts in 't werk gaen fetten.
 Soo ras de Dondergodt haer die toelating gaf,
 Vloog fy ftraks van den top van den Olympus af.
 Achilles onderwyl heeft Hector feer gedrongen;
 Gelyk een hint, het geen de jagers is ontfprongen,

Sich onder 't loof verbergt, die 't volgen op den voet;
Dies het vermoeide dier, ontdekt weêr loopen moet.

Soo wiert door Peleus Soon ook Hector voort gedreven,
Die na de Troische poort sich meermaels wouw begeven,

Doch ieder reis heeft hem Achilles het belet,

En heeft sich in den weg, die derwaerts leidt, geset:
Hem meenende gestaeg te vatten en te dooden,
En Hector evenwel is noch syn hant ontvloden.

Die Helt hadt sich soo lang voor 't sterven niet gewacht,
Hadt hem Apollo niet gegeven nieuwe kracht.

Soo beelt een mensch sich in; al slapende in syn droomen,
Dat hem een Vyant volgt, dien hy niet kan ontkomen,

Hy loopt daer voor niet vry, noch werdt ook achterhaelt,
Terwyl die dwepery hem in de sinnen maelt.

Achilles gaf een wenk in 't loopen aen syn benden,
Dat sy hun schietgeweêr van Hector souden wenden:

Uit vrees, indien die eerst door iemand wiert gewondt,
Dat hy tot minder eer in d'overwinning vondt.

Doch als de vierdemaal tot aen Scamanders beken,
Sy waren eindelyk voort vluchtende geweken,

Nam aenstonts Jupiter syn' schalen in de hant,

En heeft hun beider lot in tegenwicht geplant.

En als naeuwkeuriglyk hy die quam op te wegen,

Is hellewaerts de schael van Hector neêr gezegen:

Tot teeken, dat de draet syns levens liep ten endt,

Waer op Apollo sich heeft van hem afgewendt.

Minerve is in die tydt by Peleus Soon gelooopen,

En heeft tot hem gesegt: Achilles 'k wil nu hoopen,

Dat door ons werden sal onsterflyke eer verdient,

Door Hector's doot, mits gy hebt Jupiter te vrient.

Men heeft soo meenigmael hem 't Grieksche bloet sien plengen,

Nu komt de veege stont dat gy hem om sult brengen.

't Is hem onmogelyk t'ontkomen uit uw' hant,

Hy sal van Jupiter niet krygen onderstant.

Apollo sal vergeefs syn Vader daer om smeken,

Doch hy sal het besluit van 't Noodlot des niet breken.

Schoon

Schoon dat hy sich daerom voor fyne voeten smeet.
 Maer gy verhaest u niet, die syt moede en besweet:
 Schep adem onderwyl dat ik gâ Hector vinden,
 Op dat hy sich den strydt met u mach onderwinden,
 Dat ik hem raden sal. Achilles was voldaan,
 Dit hebbende gehooft en bleef met blyfchap staen.
 Minerva is daer na by Hector ook gekomen,
 Die van Deiphobus 't gelaet hadt aengenomen,
 Waer aen sy heeft gefegt, nabootfende diens stem,
 Myn Broeder, 'k heb gefien dat gy waert in de klem:
 Dies kom ik u te hulp; om met vereende krachten,
 Nadien gy syt vermoeit, dien Vyant af te wachten.
 Daer Hector, door syn komst verquikt, op heeft gefeit:
 Ik heb altydt vertrouwt meer op uw dapperheit,
 Dan van onse andre Broers, die fouden wy sien sneven,
 En niemant van hen durft na buiten sich begeven.
 Derhalven ik u meer als een van hen bemin.
 Ik hadt u eer geredt, antwoorde de Godin;
 Maer ik heb aen de poort veel woorden moeten maken,
 Die men gefloten hielt, eer ik daer door kon raken.
 Onse Ouders hebben staeg sich in myn weg gefet,
 En vallend' my te voet, het uitgaen my belet.
 Verfuimen wy geen tydt, laet ons hem aen gaen vallen,
 En sien of gy hem kunt verflaen voor onse wallen,
 Dan of hy ons geweêr fal dragen op syn Vloot,
 Na dat hy u en my heeft met syn fwaert gedoodt.
 En om door haer bedrog hem meerder t'overreden,
 Atbrekend' haer gefprek, is sy voor uit getreden.
 Als d'eene en d'andre Helt tot vechten was bereidt
 Heeft Hector aldereêft tot Pelus Soon gefeit:
 Achilles dapper Helt; hoe feer gy syt te duchten,
 Ik fal uit het gevecht nu langer niet ontvluchten.
 Gy hebt drie reifen my om Ilium gejaegt,
 Ik heb u niet gewacht, om dat ik was verflaegt.
 Nu voel ik my verhart, en fal my durven weren,
 Een van ons beiden moet verwinnaer wederkeeren,

Door uwe of myne doot: maer eer ik het vergeet,
 Laet ons malkanderen beloven met een eedt,
 Dat gy myn ligchaem sult myn Vader wedergeven,
 Indien het u gelukt, dat gy my neemt het leven.
 Ik sweer, indien ik u doe sneven door myn hant,
 Dat ik bevryden sal uw lyk voor smaet en schandt,
 En sonder wapenen sal aen de Gricken langen.
 Sal ik de selfde gunst ook naer myn doot ontfangen?
 Achilles, die op hem met grimmige oogen sag,
 Antwoorde; durft gy my aenspreken van verdrag?
 Gelyk de Leeuwen sich met Menschen noit verdragen,
 En onversoenelyk de Wolven Schapen plagen,
 Soo sal noit tusschen ons syn vergelyk noch rust,
 Tot een van beider bloet heeft Mavors toors gebluft.
 Wilt u dan tot den frydt, met alle kracht, bereiden,
 'k Sal u door Pallas hulp doen van de weerelt scheiden.
 En u vergelden gaen al het voorgaende leet,
 Het geen gy woedende de Grieken lyden deedt.
 Toen heeft hy met syn piek hem na het lyf gestooten:
 Die Priams Soon ontweek, en heeft geen ramp genoten.
 Waer op hy heeft gesegt, uw steek is mis geweest,
 Al snorkt gy noch seer, gy maekt my niet bevreesst,
 Bedrieg u niet, gy sult noit de voldoening krygen,
 Dat gy my aen uw speer van achteren sult rygen.
 Daer is de rechte weg soo gy my wilt verslaen.
 (Sich slaende voor de borst) hier moet uw piek door gaen.
 Maer wilt u rechtevoort selfs voor myn werpschicht wachten,
 (Die hy geschoten heeft op hem met alle krachten)
 Gaf Jupiter, dat gy daer door doch wiert geraekt:
 Dan soude tusschen ons haest vrede syn gemaekt:
 Gy syt de bron waer uit ons onheil is gesproten.
 Als hy hadt wel gemikt, heeft hy niet mis geschoten:
 De werpschicht heeft geraekt Achilles beukelaer,
 Door Goden hant gesmeedt, weêrstont die aen 't gevacr.
 Dies Hector gram, om dat hy hadt syn scheut verloren,
 Riep hy Deïphobus, doch die kon hem niet hooren.

En als hy wiert gewaer 't bedrog, dat hy toen sag,
 Heeft hy aen 't Godendom gedaen dus syn beklag:
 Gy hebt my dan alhier geroepen om te sterven!
 Ik meende dat ik hulp sou van myn Broer verwerven,
 En 't is Minerva selfs die my bedrogen heeft,
 Helaes! ik werdt gewaer dat ik heb uitgeleest.
 Terwyl Apollo my en Jupiter begeben,
 Waer door voorheen myn arm ten srydt wiert aangedreven,
 Sy hebben meenigmael my uit gevaer geredt,
 En rechtevoort myn doot werdt door hen niet belet.
 Doch schoon hun onderstant my langer niet kan baten,
 Sal ik, soo lang ik leef myn selven niet verlaten,
 En doen iets, dat verdient onsterffelyken lof;
 Ik sal niet sonder eer neêrvallen in het stof.
 Dit seggende heeft hy syn sabel uitgetogen,
 En is met al syn kracht Achilles aengevloegen,
 Gelyk men vallen siet een Arent uit de lucht,
 Op Haes of teeder Lam dat voor syn klauwen vlucht.
 Achilles wachte niet om Hector aen te randen,
 Syn woedende gemoedt deedt hem van yver branden:
 Vier pluimen van syn gout beschaduwden 't helmet,
 Dat hy op 't vreeslyk hooft tot deksel hadt geset.
 Aen d'arm hadt hy het schilt en in de vuist den degen,
 Die hy tot een geschenk hadt van Vulcaen gekregen.
 Gelyk als d'avontstar geeft 's nachts een helder licht,
 Soo flikkerde syn stael met stralen in 't gesicht.
 Terwyl hy naderde, om Hector te bevechten,
 Mat hy met d'oogen af waer hy syn piek sou hechten:
 Die rondom was bedekt met het vermaert geweer,
 Dat hy aen Patroclus ontnomen hadt wel eer.
 Hy sag dat eene plaets noch open was gebleven,
 Waer in hy hem de speer heeft door den hals gedreven,
 Omtrent het schouderblat, dat aen het rugbeen staet,
 Waer door het aldereerst den mensch de siel verlaet.
 Toen hy hem op den gront zieltogende sag leggen,
 Heeft hy sich niet ontfien, dit aen hem noch te seggen.

Na dat gy Patroclus hadt met uw kling gedoodt,
 Geloofde gy noit zelfs te raken in dien noot.
 Gy vreesde niet dat ik syn doot sou komen wreken:
 En onderwyl voor hem het lykvuer werdt ontfteken,
 Na dat een prachtig graft werdt 't syner eer bereidt,
 En hy door 't Griekische heir in d'uitvaert is beschreidt,
 Sal uw verrotten romp, door gieren en de honden,
 Hier werden op het strant verachtelyk verslonden.
 Daer met een flauwe stem heeft Hector op gesegt,
 Ik bidt u om al 't geen dat naest aen 't hart u legt,
 Om Peleus, de Godin uw Moeder, en uw leven,
 Dat gy myn ligchaem wilt aen mynen Vader geven.
 Op dat daer voor een graft mach werden opgerecht,
 En door het Troische Volk daer eerlyk in gelegd.
 Rampfalghe, sprak weêr Achilles, door 't besweren,
 Van al myn bloet, sult gy dien hoon niet van u keeren.
 Gaf Jupiter! dat ik u in 't gesicht der Son,
 Tot wrack van myn verdriet, in stukken hakken kon:
 En dat ik 't raeuwe vlees, met tanden mocht verscheuren,
 Noch soude ik niet genoeg myn lieven Vrient betreuren.
 Al quam u Priamus vrykoopen voor al 't gout,
 Dat hy vergadert heeft, en opgesloten houdt,
 Hy sou, daer voor, uw lyk niet krygen uit myn handen,
 Om 't op de Troische markt met stacy te verbranden.
 Daer Hector stervende voor 't laetst op heeft gesegt:
 Uw wreetheit houdt geen maet, en luistert na geen recht.
 Gy hebt een hart van stael; maer wilt u echter wachten,
 Dat ik des Hemels toorn niet opwek door myn klachten.
 Daer d'onrechtvaardigheit, die gy aen my betoont,
 Door Paris en Apol, sal werden haest beloont.
 Daer op heeft Lachesis hem d'oogen toegesloten,
 En na den Acheron al suchtende gestooten.
 Om dat hy missen moest, in 't bloeijen van syn jeugt,
 Al wat een schoonen Prins op aerde meest verheugt.
 Als Peleus trotsche Soon hem in syn bloet sag smoren,
 Heeft hy hem voor het laetst dit woort noch laten hooren:
 Sterf,

Sterf! sei hy, en ik sal u volgen, seer voldaan,
 Als 't Jupiter behaegt, nu gy syt voor gegaen.
 Toen heeft hy hem syn piek en wapenen ontnomen,
 De Grieken syn daer op omtrent het lyk gekomen,
 Die met verwondering aenschouwdn syn gelaet,
 Doch niemant van dat Volk hadt deernis met syn staet.
 Verheugt dat sonder vrees sy konden hem genaken,
 Die hen hadt weg gejaegt, en hunne Vloot doen blaken.
 Elk gaf hem noch een steek met degen of met speer,
 Nu 't ligchaem was ontbloot van 't kostelyk geweêr,
 Het geen Achilles hadt hem van het lyf gebonden,
 Die syn voornemen ging den Grieken dus verkonden.
 Terwyl de Goden my vergunnen, dat myn' hant,
 Heeft eindelyk myn stael in Hectors borst geplant,
 Laet ons dat voordeel nu vervolgen voor de wallen,
 En 't machtig Ilium kloekmoedig aen gaen vallen:
 En sien of 't Troische Volk, verslagen door den val,
 Van hunnen Oversten, die noch verweeren sal.
 De Helt is doodt, die hun beschermmer placht te wesen,
 Die meerder was alleen dan 't gantsche heir te vreesen:
 En grooter quaet gedaen, door syn verwoetheit, heeft
 Aen de belegeraers, terwyl hy heeft geleeft.
 Wat seg ik! 'k heb geen lust om ietwes aen te vangen,
 Soo lang myn Vrient niet heeft den laetsten dienst ontfangen.
 Heeft d'overwinning dan dus myn gemoedt geveit?
 Daer Patroclus helaes! noch onbegraven leit.
 Moet hy niet 't voorwerp syn van myn bekommeringen?
 Neen, ik sal by de hant noit nemen andre dingen.
 Ik sal dien lieveling vergeten nimmermeer,
 Tot dat in d'Acheron ik selver tot hem keer.
 Laet ons dan juichende weêr trekken na de Schepen,
 En Hectors dooden romp door 't slyk daer henen slepen.
 Nadien ik rechtevoort verwonnen heb dien Helt,
 Waer op het Troische Volk hadt al syn hoop gestelt.
 Hy sprak, en deedt hem aen de grootste onwaerdigheden,
 Die d'overwonnenen van d'Overwinnaer leden.

Hy ftak diens hielen door, en reeg daer door een baft,
 Waer meê hy bont het lyk aen synen wagen vaft.
 Als hy diens wapenen daer op hadt laten dragen,
 Sprong hy daer ſelver in: toen heeft hy voortgeſlagen.
 De paerden renden ſnel, geduerig voort geſleept,
 En hebben Hectors hair de Velden langs geſleept,
 Wiens hooft bevochtigde met bloet het ſant en ſteenen.
 Dien hoon wouw Jupiter aen deſen Helt verleenen,
 Selfs in ſyn Vaderlant, daer hy eerſt eer ontſing,
 Als 't Volk ſyn ſchoon gelaet ſag met verwondering.
 Toen d'oude Hecuba dat ſchouwſpel ſag gebeuren,
 Begon ſy op de muur haer kleederen te ſcheuren,
 Sy trok het gryſe hair uit haer gerimpelt hooft,
 En heeft met jammerklacht de drift der lucht geklooft.
 Daer op met naer geluit ſtaeg Priamus antwoorde,
 Soo dat men overal geſchrei en ſuchten hoorde.
 Geen trooſteloosheit kon de Troijers meer verſlaen,
 Al hadden ſy in brant de gantsche Stat ſien ſtaen.
 't Geſchreeuw was even groot van Mannen en van Vrouwen,
 Sy konden naeuwelyks den Koning wederhouwen,
 Die wouw ter poorten uit: hy viel het Volk te voet,
 En ſprak het aldus aen, met een ontſelt gemoet.
 Myn Vrienden, ſoo by u iets gelden myn gebeden,
 Verhindert my doch niet om uit de Stat te treden.
 Laet ik Achilles hert bewegen gaen door loon,
 Dat hy my 't ligchaem wil weêrgeven van myn Soon.
 Ik ſal hem mogelyk vermurwen door myn jaren;
 En heeft hy geen ontfag voor deſe gryſe haren,
 d'Inbeelding, dat hy ook een ouden Vader heeft,
 Kan doen, daer uit den aert ſyn wreedheit tegen ſtreeft.
 Helaes! toen Peleus hem het leven heeft gegeven,
 Bracht hy de geëſſelroe ter weerelt van myn leven,
 En Troijens ondergang; wat heeft hy groot getal,
 Van myne Soons vermoort! die 'k lang betreuren ſal.
 Doch dat verlies is niet by Hector op te wegen,
 Waer door ik 't vonnis heb van myne doot gekregen.

Soo hy noch in myn arm gegeven hadt den geest,
 Dat hadt voor Hecuba en my wat trooft geweest.
 Wy hadden ons versaecht met suchten dan, en tranen,
 En d'uitvaert vieren doen door al myne onderdanen.
 Als hy geëindigt hadt, ving Hecuba weêr aen,
 Die, door haer stoet omringt, dees klachten heeft gedaen.
 Gy fyt dan doodt myn Soon! helaes ik sal 't besterven,
 Nu moet ik al myn vreugt en vergenoegen derven.
 Gy waekte voor de Stat van Troijen nacht en dag,
 Waer in men u gestaeg als een Beschermgodt sag.
 't Vertrouwen dat men hadt is met uw doodt verdwenen.
 De stem ontbrak aen haer, dit seggend', door het weenen.
 Andromaché hadt noch van Hector niets gehoord,
 Niet wetende dat hy vertoeft hadt voor de poort.
 Om dat sy was alleen in haer vertrek gebleven,
 Daer sy sich besich hield met stikken of met weven,
 Of wrocht aen een tapyt, het geen sy heeft versiert,
 Met bloemen, door den naelt, met fruit of pluimgediert.
 Selfs hadt sy voor haer Man een badstoof doen bereiden,
 Als hy t'huis keerende soude uit het stryden scheiden.
 Niet denkendt dat hy die niet noodig hebben sou,
 Soo weinig wist sy noch de tyding van haer rouw.
 Maer hoorende 't gerucht van schreeuwen en van suchten,
 Dat op den toorn ontstont, begon sy iets te duchten.
 Het beven van haer lyf ontfelde haer verstant,
 En het begonne werk viel aenstonts uit haer hant.
 Sy stont ten eersten op, en seide, dat twee Vrouwen,
 My volgen, en het oog geduerig op my houwen,
 Of my het hert begaf; ik kan beswaerlyk staen,
 Doch wat'er is geschiedt wil ik vernemen gaen.
 Ik heb de stem gehoord van myn eerwaerde Moeder,
 Heeft Hector in de strydt verloren weêr een Broeder?
 Soo hy 't maer selfs niet is: hy geeft sich altydt bloot.
 Ach groote Goden ach! bevrydt hem voor de doodt.
 'k Vrees dat Achilles hem van 't Volk heeft afgesneden,
 En in de vlakke op hem alleen is aengetreden.

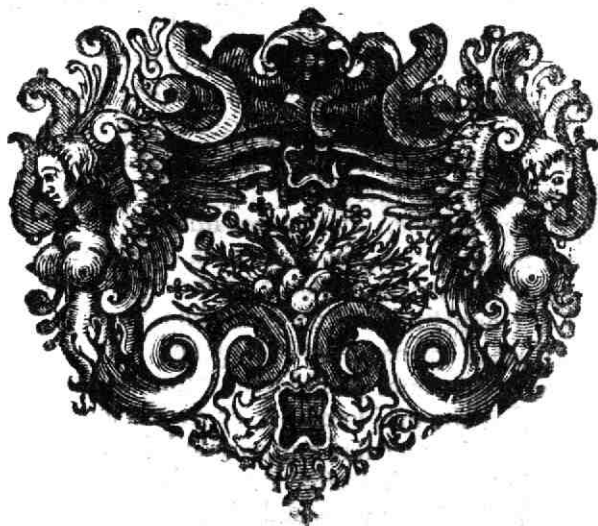
Miffchien, terwyl ik spreek, heeft hy hem achterhaelt,
 En over defen Helt alreets gezegepraelt,
 Die laet fih in 't gevecht door benden noit bedekken,
 Maer fyn gewoonheit is altydt voor uit te trekken:
 Hy fag noit om, of hy navolgers by fih hadt.
 Ach! of ik ydle vrees mocht hebben opgevat!
 Dit hebbende gefegt, is fy van daer gevlogen,
 Als een Bacchante ontfelt en in de ziel bewogen;
 Sy klom den toren op aemchtig en half doodt,
 En fag toen haer Gemael wegflepen na de Vloot,
 Van paerden door het flyk onwaerdiglyk getogen,
 Toen quam een duifre wolk bedekken haer' fchoone oogen.
 De droefheit overftelpte aenftonts haer bange ziel,
 Soo dat fy in haer floet door flaeuwte nederviel.
 Het toifel van haer hooft, gefteentens hoog van waerde,
 Daer het meê was verciert, viel los geraekt op d'aerde,
 De fluyer wiert geflaekt, die van haer fchouders hing,
 Door Venus haer vereert, wanneer fy trouwen ging.
 De Sufters hebben haer forgvuldig opgenomen,
 Gebruikende veel vlyt om haer te doen bekomen.
 Als fy haer droevig oog weêr open heeft gedaen,
 Sprak fy, naer fchreeuwende, haer felven aldus aen:
 Ach! onder wat planeet fyt gy en ik geboren!
 Die door het Noodlot fyn tot ongeluk verkoren.
 Denk Hektor, lieve Man, in wat bedrukten ftaet,
 Gy uwe Andromaché door uwe doodt verlaet!
 Wat fal ons eenig kint Aftyanax beginnen!
 Die nu meeft heeft van doen, dat gy beftiert fyn finnen.
 Wie fal fyn fteunfel fyn, nu hy u miffen moet!
 Terwyl een Vremdeling fal vallen in fyn goet.
 Want als de doodt een wees fyn Vader komt t'ontrukken,
 Houdt hy niets overig als ramp en ongelukken.
 Hy gaet de ftraten door met een gebogen hooft,
 Om dat hem dit verlies van Vrienden heeft berooft.
 Hy treedt van deur tot deur om onderftant te vinden,
 En niet een menfch wil fih fyn faken onderwinden.

Schoon iemant met syn ramp mocht krygen derenis,
 Die geeft hem niet soo veel, dat hy geholpen is.
 Syn makkers fullen selfs hem smadelyk verachten,
 En nimmermeer als gast op hunne feestten wachten:
 Noch geven eenig deel aen hun gewoon genucht,
 Maer seggen hem verhart: Rampsaelge neem de vlucht.
 Uw Vader komt niet meer op onse feest verschynen,
 Met hem moet rechtevoort uw vroilykheit verdwynen.
 En d'ongevoeligen verwyten hem syn smert,
 Die medelyden moest verwekken in hun hert.
 Myn Soon sal myn elendt vernieuwen door syn tranen,
 Als hy my seggen komt 't misachten der Troijanen.
 Myn lieve Aftyanax wat is u lot gekeert!
 Sints gy uw Vaders sorg en onderstant onbeert.
 Die op d'opvoeding placht gestaeg van u te letten,
 En steets met groot vermaek op synen schoot te setten,
 Als hy ter tafel sat, alwaer gy wiert verfaedt,
 Met alle lekkerny van merg en wiltgebraet.
 En als de spelen u vermoeit niet langer lusten,
 Gingt gy in Voedsters arm, of in de wieg weér rusten,
 Daer gy van het vermaek verfaedt uwe oogen sloot.
 Nu volgt u 't ongeluk door uwes Vaders doot.
 Men heeft Aftyanax tot naem aen u gegeven,
 Op dat den roem daer door van Hektor wiert verheven.
 Die rechtevoort tot proi van hont en gieren leit,
 Wiens ligchaem het verderf omtrent de Vloot verbeidt.
 Helacs! waer fullen ons de stoffen nu toe strekken!
 Die door hun kostelykheit verwondering verwekken:
 En door myn Vrouwenhant gemaekt syn in ons Hof,
 Ik sal die ongebruikt verbranden doen tot stof.
 Onnoodige offerhant! myn Hektor, nu 'k uw leden,
 Daer op niet leggen mach, en tot uw myt besteden.
 't Sal echter syn een eer, dien ik u geven sal,
 Terwyl de rook verheft sich boven Troijens wal.

Als sy dit hadt gefegt, heeft sy weêr aengevangen,
Haer nare jammerklacht met tranen op de wangen.

Waer op geantwoort wiert met weenen door haer floet,
Die eenigfins daer meê vertrooft heeft haer gemoedt.

Einde van het tweeëntwintigfte Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

X X I I I . B O E K .

DUs lag in fwaren rouw gantsch Ilium gefonken,
 Daer huifen en Paleis door't deerlyk huilen klonken.
 Terwyl de Grieken fich, elk na fyn Schip of tent,
 Weêr hebben aen het ftrant des Hellesponts gewendt.

Achilles echter liet fyn benden noch niet fcheiden,
 Maer onder het geweêr de Mirmydons verbeiden.

Waer aen hy aldus fprak: Spitsbroeders ik bevindt,
 Dat gy trouwhartig fyt en dat gy my bemint.
 Laet ons de paerden noch niet na de weiden fenden,
 Maer liever na het lyk van Patroclus die wenden:

En forten op hem uit een nare tranefloet,
 Gelyk men, volgens plicht, de dooden eeren moet.
 Als wy door 't rouw beklag verfadigt fullen wesen,
 En d'overleden Helt genoeg fal fyn geprefen,

Dan fal men uit het touw de paerden weêr ontflaen,
 En wy gefamentlyk het rouwmael eten gaen.
 Toen fyn de Mirmydons tot treuren aengedreven,
 Daer toe Achilles hem het voorbeeld heeft gegeven.

Drie reifen renden fy om 't rouwbet van den Helt,
 En hebben nat gemaakt met tranen 't gantsche Velt,
 En hunne wapenen; fy konden niet bedaren,
 Om dat fy aengefet daer toe door Thetis waren.

3^e 4 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Soo trefflyk Overfte was Patroclus geweest,
 Dat men geen eers genoeg kon aendoen aen syn geest.
 Door blyk van droefheit heeft Achilles uit gefteken,
 Die, flaende voor syn borft, begon aldus te fpreken:
 Verheug u Patroclus, hoewel gy fyt vermoort,
 In alles, wat ik u beloof heb, hou 'k myn woort.
 'k Heb Hector omgesleept gebonden aen myn wagen,
 Wiens dooden romp eerlang de honden fullen knagen.
 En twalef jongelings van een voornaem geflacht,
 Die fullen op uw graft haest werden omgebracht.
 Op dat ik met hun bloet myn wrackluft mach verfoeten,
 Dit feggend', tradt hy 't lyk van Hector met de voeten.
 De Mirmydons terwyl verlieten het geweêr,
 En faten om den dis, voor hunne Schepen, neêr.
 Daer hen Eacides het rouwmael liet bereiden:
 Men haelde runderen en fchape uit de weiden,
 Die wierden om het bedt van Patroclus gedoodt,
 Wier bloet het heeft befpat toen 't uit hun halfen vloodt.
 Den oever wiert verlicht als 't vuer begon te branden,
 Waer voor men braden moest het vlees der offerhanden.
 De Vorften hebben fich tot Peleus Soon gewendt,
 En leiden hem met moeite in Agamemnons tent.
 De Koning, als hy hem den ingang fag genaken,
 Geboodt dat men voor hem fou water vaerdig maken.
 Op dat Achilles fich mocht fuiveren in 't badt,
 Van 't stof en bloet waer door syn ligchaem was befpat.
 Maer hy bleef weigeren 't geen hem wiert aangeboden.
 Ik fweer by Jupiter, fprak hy, het Hooft der Goden,
 Dat het niet reedlyk is, dat ik gebruik het badt,
 Eer myne Patroclus fyne uitvaert heeft gehad.
 En ik voor hem een graft verheven heb te voren,
 Waer op ik 't fyner eer myn hair heb afgeschoren.
 Want in den tydt fints ik des Hemels licht geniet,
 Gevoelde ik nimmer leet foo groot als dit verdriet.
 Doch tegenwoordig moet ik de gewoonte volgen,
 En by het rouwmael fyn, al is myn geest verbolgen.

Atrides ik verfoek dat, met den dageraet,
 Op morgen gy het Volk om hout uittrekken laet,
 Op dat den laetſten dienſt myn Vrient niet mach ontberen,
 En dat d'ontſteke vlam ſyn ligchaem mach verteeren,
 En 't voorwerp van myn ſmert onttrekken myn geſicht;
 Daer na kan ieder een weêr treden tot ſyn plicht:
 En wy door het beleg gaen naderen de wallen.
 Hy ſprak: de voorſtel heeft de Vorſten wel bevallen.
 De tafels ſyn gedient, de ſpys is opgeſet,
 En naderhant is elk gaen ſlapen in ſyn bedt.
 Achilles met ſyn Volk is na de zee getreden,
 En heeft daer uit geruſt ſyne afgeſloofde leden.
 Hy hadt ſich ſoo vermoeit, toen hy na Hector liep,
 En door den langen ſtrydt, dat hy ten eerſten ſliep.
 Syn droefheit naeuwelyks was door den ſlaep verdwenen,
 Wanneer hem is de geest van Patroclus verſchenen.
 In alles hem gelyk, en in het ſelfde kleet,
 Dat hy hadt op het lyf ten dage toen hy ſtreedt.
 En aen 't bedwelmdde hooft van Peleus Soon geſeten,
 Heeft die tot hem geſegt. Gy kunt my dan vergeten,
 Achilles nu gy ſlaept! ik ben een doode Vrient,
 Dien gy verwarelooft. Heb ik dat ooit verdient?
 Wordt wakker, en begraeſ myn ligchaem ſonder dralen,
 Op dat ik komen mach in d'Elizeeſche dalen.
 De ſchimmen weren my uit dat gelukkig Velt,
 Soo lang als in het graf myn lyk niet is beſtelt.
 Myn geest waerd om de kant van de onderaerdsche ſtroomen,
 Als een verloore ſiel, en kan geen ruſt bekomen.
 Kom reik my dan de hant, en help my in de Hel,
 Op dat ik u voor 't laetſt eens ſeggen mach, vaer wel.
 Als gy door deſen dienſt myn klachten doet verdwynen,
 Soo ik noit in het licht na deſen meer verſchynen.
 Vaer wel dan. Mits wy nu niet mogen, als voorheên,
 Het geen ons overkomt, verhandelen met een,
 Noch onderling malkaer verklaren de gedachten.
 Het Noodlot rukt my weg, en 't uwe ſal niet wachten,

By Troijen u als my te vellen voor den wal:
 Vergun my noch voor 't laetst 't geen ik u bidden sal.
 Beveel, dat naer uw doodt men aen myne asch en beenen,
 In 't selfde graft by d'uwe een rustplaats sal verleenen.
 Wy hebben noit malkaer verlaten sints den dag.
 Dat ik een jongeling u tot Oponte sag.
 Waerheên Menetius sich hadt met my begeben,
 Door dien ik in het spel gebracht hadt om het leven,
 Door haestigheid, den Soon van Vorst Amphidamas.
 Daer Peleus gunstiglyk toen myn beschermmer was.
 En wilde, dat ik soude uw wapenmakker wesen,
 Noit is'er tusschen ons oneenigheid geseen,
 In 't leven heeft alleen gescheiden ons het Lot,
 Laet dan versamelen in 't graf ons overschot.
 Achilles eer de slaep noch gantsch was afgebroken,
 Heeft hem half sluimerend' dees' woorden toegeproken:
 Myn Broeder, waerom brengt uw schim my desen last?
 Verzeker u, daer sal wel werden op gepast.
 Kom nader op dat ik u vatten mach in d'ermen,
 En dat wy met malkaer vereenigen ons kermen.
 Dit seggend', stak hy uit syn handen na syn Vrint,
 Doch het was vruchteloos, hy vatte niets dan wint,
 Die was na Plutôs Ryk verdwynende geweken.
 Achilles, toen ontwaekt, begon aldus te spreken:
 ô Goden 't is dan waer, dat onder d'aerd bestaen
 De sielen na de doodt, al is de mensch vergaen!
 Doch die syn maer alleen gedaentens der lichamen,
 Waer mede sy gevoegt voorheên ter weerelt quamen.
 Sy hebben die beweegt: van kennis dan ontbloot,
 Soo ras hen van malkaer gescheiden heeft de doodt.
 De geest van Patroclus is my te nacht verfohenen,
 Hy hadt deselfde stem en 't wesen als voorhenen.
 Ik heb syn klacht gehoord syn suchten en syn rouw,
 Myn biddende dat ik syn rust verhaesten wouw,
 En syn versamelde asch soude in een lykbus steken.
 Helacs! wat heeft de geest aen Patroclus geleken!

Die woorden volgden na een bittre tranenvloet,
 Dat van de lyfwacht selfs bedroefde het gemoedt.
 Terwyl fy weenden, quam Aurora hen verkonden,
 Dat fy de paerden hadt aen Phebus kar gebonden,
 En dat de dag begon. Atrides stont vroeg op,
 En sondt Soldaten uit, om hout, na Idâs top.
 Meriones kreeg last om derwaerts die te leiden,
 En als hun Opperhoofd het werk te doen bereiden.
 Sy traden na den berg, en dreven muilen voort,
 Elk droeg een scharpe byl, en hadt een lange koort.
 Na dat fy in het wout van Idâ syn gekomen,
 Syn door hen omgehakt de hoogste en dikste boomen,
 Die ploffende op den gront door hunnen swaren val,
 Weërgalmen deden 't bosch, en het omleggent dal.
 Het hout wiert klein gemaekt door bylen en door sagen,
 En op der muilen rug na 't Leger weg gedragen.
 Meriones geboot, eer men te rug weêr quam,
 Dat elk Soldaet een tak op syne schouder nam.
 Soo ras als Peleus Soon die benden stil sag houwen,
 Daer hy wouw, voorsyn Vrient en voor sich, 't graf doen bouwen:
 Geboodt hy dat men hen ontnemen fou hun last,
 En 't hout wiert op de myt gestapelt en gepast.
 Toen liet hy 't Volk weêrom elk klimmen op syn wagen,
 Waer voor wiert na de myt met stacy 't lyk gedragen,
 Door makkers van den Helt, die 't setten op de baer,
 Wiens ligchaem was bedekt met afgeschoren haer.
 Hier even achter hadt Achilles sich begeven,
 Die, bukkende op het lyk, het hoofd heeft opgeheven,
 En in de siel bedroeft veel sware suchten gaf,
 Mits hy syn liefften Vrient sag voeren na het graf.
 Achilles by de myt, gekomen week ter syden,
 Om volgens plechtigheit syn hair ook af te snyden.
 Dat hy voor Sperchius liet wassen op syn hoofd,
 Om dat het eertyts was aen desen Vloet beloofd.
 Dien, wendend' sich na zee, hy dus heeft aengesproken,
 Vergeef my dat ik heb den eet aen u gebroken,

Vergode Sperchius, dien Peleus heeft gedaen,
 Toen ik na het beleg van Troijen ben gegaen:
 Dat foo 'k gefont weêr t'huis mocht naer dien Oorlog keeren,
 Hy dan fou 't uwer eer myn hairen af doen fcheren:
 En daer op volgen soude een plechtige offerhant,
 Maer nademael ik noit fal komen in myn Lant,
 Sult gy myn Vaders wensch ook niet vervullen kunnen,
 Dies mach ik aen myn Vrient myn hairen nu vergunnen.
 Daer op sneedt hy die af, dit hebbende gefegt,
 En heeft die in den arm van Patroclus gelegd.
 Dit droevig fchouwſpel deelt de benden deerlyk ſchreijen,
 Daer d'ondergaende Son hen niet hadt uit doen ſcheijen,
 Indien Achilles niet het woordt hadt opgevat,
 En aen Atrides ſelfs dit voorgedragen hadt:
 Sendt uwe benden weg, 't is lang genoeg gekreten,
 En laet het moede Volk elk in ſyn tent gaen eten.
 Myn Mirmydons en ik, die Patroclus beſtaen,
 Wy ſullen met veel ſorg ſyne uitvaert gade ſlaen.
 En onder ons alleen den lykdienſt wel bedryven,
 Laet de Veltoverſters van 't heir by ons maer blyven.
 Die men, na het gebruik, ter ſtacy noodig heeft,
 En dat uw ander Volk ſich tot de ruſt begeeft.
 De benden trokken weg, de hoofden ſyn gebleven.
 En hondert voet in 't ront wiert toen een myt verheven,
 Daer boven op het lyk eerbiedig is geleit,
 En meenigte van Vee ter ſlachting wiert bereidt.
 Met wier vet Peleus Soon het ligchaem ging bedekken,
 En heeft het Offervee daer rondom laten trekken.
 Twee kruiken ſyn geſet op d'eene en d'andre kant,
 Vol ſappen van olyf en honing, die licht brant.
 Daer by vier paerden en twee honden ſyn geſmeten,
 En om ſyn woede en wrack noch verder uit te meten,
 Heeft hy twaelf jonge maets, van adelyk geſlacht,
 Geoffert aen ſyn Vrient, en deerlyk omgebracht.
 De lykdienſt was gedaen, toen heeft hy 't vuer geſtoken,
 Dit ſchreeuwende, in de myt: myn Vrient gy ſyt gewroken;

De vlam verteert uw lyk, en met u d'offerhant,
 Die 'k aen u hadt beloofd, sie verder Hectors schandt:
 Dit seggende smeet hy syn ligchaem voor de honden,
 Die weken daer van af, en hebben 't niet verslonden.
 De schoone Venus hadt het nacht en dag bewaekt,
 En de verrotting was daer noch niet in geraekt,
 Door dien sy het rondom met balsam hadt bestreken,
 Op dat het, door 't geweld van 't slepen, niet mocht breken.
 En Phebus hadt die plaets, daer het lag uitgestrekt,
 Voor stralen van de Son met wolken overdekt,
 Op dat de hette 't sap van 't vlees niet uit sou droogen,
 En dat het onverteert en vers sou blyven mogen.
 De vlam was in de myt terwyl niet aengegaen,
 Achilles week wat af, als hy dat hadt verstaen,
 En heeft van Boreas en Zephyrus gebeden,
 Sy wilden doch daer op met blasen sich besteden:
 Waer voor hy tot hunne eer beloofde een offerhant,
 Soo ras als 't ligchaem was van synen Vrient verbrant.
 Als Iris het gebedt quam van den Helt te hooren,
 Droeg sy het onvermoeit in deser Winden ooren.
 Die waren op een feest in Zephyrus spelonk,
 Alwaer men de Godin ververste met een dronk,
 En badt haer dat sy sich ook wilde aen tafel setten:
 Doch sy nam sulks niet aen, niet willende verletten.
 Ik moet, heeft sy gesegt, aen 't strant van d'Oceaan,
 By d'Ethiopiërs op hunne off'rhanden gaen,
 Die sy aen 't Godendom met groote stacy slachten,
 Soo dat ik hier by u nu niet durf langer wachten.
 't Is rechtevoort genoeg, dat ik u heb gesegt,
 Dat niet wel brant, het hout, daer Patroclus op legt:
 En u Achilles laet door myne stem versoeken,
 Dat gy 't aenblasen wilt, en door uw mont verkloeken.
 Daer op vloog Iris weg. Sy, met een groot gerucht,
 Begaven, op dat wordt, sich aenstonts op de vlucht,
 En bloesen op de myt, die straks begon te branden.
 Achilles uit een kruik, die hy hadt in de handen,

Goot wyn op d'aerde neêr, en riep gestaeg den geest,
 Van Patroclus, tot dat 't lyk is verteert geweest.
 Een Vader die syn Soon, de laetste van syny erven,
 Dien hy hadt uitgetrouwt, liet op de bruiloft sterven,
 En al syn hoop verliest, gevoelt niet sulken smert,
 Als d'uitvaert van syn Vrient gaf aen Achilles hert.
 Wanneer de morgenstont het daglicht quam verkonden,
 Was 't ligchaem door de vlam ten naestenby verslonden.
 De winden hebben sich begeven over zee,
 Die door hunne overgang gewoedt heeft langs de ree.
 Achilles, die sich niet kon houden op syn beenen,
 Moest tegen d'aerdt syn lyf een weinig rust verleenen,
 Daer hem de slaep beving. Doch hy is haest ontwaekt,
 Door het gerucht dat wiert door d'Overstons gemaekt:
 Die sich versamelden, en tot Atrides quamen,
 Om met malkanderen iets wichtigs te beraamen.
 Hy stont ten eersten op, verlatend' syn gemak,
 Quam ter vergadering, daer hy dees' woorden sprak:
 Atrides moedig Helt, en Hoofden onser benden,
 Gy moet, op myn verfoek, u na de houtmyt wenden,
 En gieten wyn daer op, soo daer noch vlam in was,
 En dan versamelen myn Vrients gebeente en as.
 Sy fullen kenbaer syn, om dat hy heeft gelegen,
 In 't midden van de myt, de lyken daer en tegen,
 Van Menschen en het Vee, die met hem syn verbrant,
 Hadt men slechts onder een gesmeten om den kant.
 Wy fullen syn gebeent, met dubbelt vet omwonden,
 Opfluiten in een bus, soo ras het is gevonden.
 Tot dat ik selver ben in Plutôs Ryk geraekt,
 En voor ons beiden dan een graffsteê werdt gemaekt.
 Die hoeft van nu af aen soo kostlyk niet te wesen,
 Men moet van marmer die verbeteren na desen.
 Na dat dit was volbracht, is ieder weg gegaen,
 Maer al dese eer heeft noch Achilles niet voldaan.
 Met spelen en gevecht wouw hy den dienst volenden,
 Dies hy weêr samen riep, in 't renperk, syny benden.

En al de pryfen fyn, daer uit fyn Vloot gehaelt,
 Daer d'Overwinnaers deugt fou werden door betaelt.
 Voor eerft, die met de kar fou 't snelste konnen loopen,
 Soude op een Krygslavin, die fchoon was, mogen hopen,
 En veel hantwerken kon; daer by een drievoets vat,
 Van louter gout gemaekt, dat twee hantvatten hadt.
 De tweede prys fou fyn een merry van ses jaren,
 Die noch was ongetemt, bedekt met witte haren.
 Een kopre ketel was de derde, niet beroekt,
 Om dat men nimmer vuer daer onder hadt geftoekt.
 Waer op fyn eerfte glans was onbefwalkt gebleven,
 Soo dat die in een Hof gieraet fou konnen geven.
 Van twee talenten gouts fou fyn het vierde loon,
 Tot vyfde een dubble kop, beloofde Peleus Soon.
 En als hy aen het heir die pryfen hadt gewefen,
 Is hy van fyne plaets; dit feggende, opgerefen.
 Soo andre toeval hadt die pryfen voorgestelt,
 ô Grieken ik was felfs getreden in het Velt.
 'k Verzeker my, dat ik den eerften weg fou dragen:
 Myn paerden vliegen voort, gespannen in den wagen.
 Gy weet, dat fy noit fyn door andren achterhaelt,
 En dat in alle loop ik heb gezegepraelt.
 Sy fyn bedroeft, om dat fy Patroclus verloren,
 Na wiens bekende ftem fy fyn gewoon te hooren:
 Die hen heeft opgepaft, en met fyn hant gevoedt,
 En vaek heeft afgespoelt hun fweet in Xanthus vloet.
 Daer na met oly weêr hun ligchaem afgevreven,
 Soo dat fy vet en fchoon fyn door fyn forg gebleven.
 Sy eten qualyk meer, het voer blyft in hun mont,
 En laten fonder luft 't hooft hangen na den gront,
 Die hen te voren fag, fou hen niet langer kennen:
 Des laet ik hen nu ruft, en felfs fal ik niet rennen.
 Die op fyn rytuig nu en paerden fich verlaet,
 Kom in de renbaen dan, die voor elk open ftaet.
 Achilles fprak aldus. En ftraks quam fich vertoonen,
 De Koning Eumelus, een van Admetus Soonen.

Die d'achting hadt dat hy het mannen wel verftondt.
 Tydides volgde, die fich wel bereden vondt,
 Mits hy de paerden hadt van Tros, die hy ontnomen,
 Voorheên Eneas hadt. Na hem heeft men fien komen
 Vorft Menelaüs kar, waer op hy felver fat,
 Daer voor een merry paert hy met Podargus hadt.
 Dat Aithe was genaemt, aen Atreus Soon gegeven,
 Door Prins Echepolus, op dat die mocht fyn leven
 Doorbrengen in genucht, tot Sicyone, en rust,
 En hem niet volgen fou na de Troijaenfche kuft,
 Antilochus de Soon van Nestor wou doen blyken,
 Dat Pylos paerden gaf die voor geene andre wyken.
 Die met Meriones quam voor de flagboom ftaen,
 Alwaer fyn Vader hem liet hooren dit vermaen:
 Schoon wysheit en beleit, myn Soon, u niet ontbreken,
 En gy door Jupiter fyt gunftig aengekeken;
 Die met Neptunus u het mannen heeft geleert,
 Soo dat gy ftuert een kar waer henen gy begeert.
 En weet hoe dat men moet rondom den fcheitspael rennen,
 Om door aenftootlykheit fyn rytuig niet te fchennen.
 Maer mits gy paerden hebt fwaerlyvig en niet fterk,
 Moet uw behendigheid u helpen in het perk.
 Uw Makkers paerden fyn kloek en van fchoone leden,
 Doch fy fyn echter niet foo wel als gy bereden.
 Span al uw krachten in en handigheid, myn Soon,
 Op dat gy d'eerften prys verkrygen moogt tot loon.
 Daer kan een Timmerman een meesterftuk door maken,
 Een Loots uit het gevaer in veilge haven raken,
 Dus is 't dat een koetsier een voerman overwint.
 Hy, die meent dat fyn kar en paerden fyn gefwint,
 Sweept onvoorfichtig aen om snelder voort te rollen,
 En miffende de baen, raekt het gefpan aen 't hollen.
 Daer, die voor oogen heeft geftaeg d'omfichtigheit,
 Loopt eerder aen de pael, die 't lange renperk fcheidt.
 Hy weet hoe dat hy moet een vluchtig rytuig fieren,
 Dan houden in de hant den toom, dan weder vieren.

En van die voor hem syn, wendt hy noit syn gesicht.
Op dat gy kennen moogt den pael aen 't endt gesticht,
Sal ik tot onderrecht den toefant u beschryven,
Op dat gy daer ontrent geen misflag soudt bedryven.
Twee wegen eindigen dicht by een ouden stam,
Daer men tot plaets een graft voor eenen dooden nam,
En eertyds heeft gelegd twee gladde marmre steenen.
Die loopbaen komt daer toe Achilles te verleen.
Naek met u kar soo dicht aen d'aengewesen gront,
Uw paerden dryvend voort, soo spoedig als gy kont.
En win de slinkerhant van die u tegenstreven:
Het van de handsche paert moet snel syn voortgedreven,
Terwyl gy 't andere sult houden op den toom,
Op dat het om de stam mach draeijen van den boom.
Gebogen op uw kar moet gy de steenen myden,
Om d'asch en raderen aen stukken niet te ryden:
Het geen een groote vreugt sou voor uw Makkers syn,
En gy soudt schandelyk geraken in de pyn.
Onthoudt dan wel myn Soon het geen ik kom te seggen,
Gebruik behendigheid soo sult gy eer in leggen:
En d'overwinning sal u werden toegestaen,
Mits niemant in den loop u dan voorby sal gaen:
Al hadt hy 't Godlyk paert gespannen voor syn wagen,
Dat aen Adraustus hadt Alcides opgedragen,
Onsterffelyk van aert, geheten Arion;
Of 't wonderlyk gespan van Vorst Laomedon;
Dat in syn stoetery hy liet voor desen queken.
Dit hebbende gesegt hielt Nestor op van spreken,
En is met destigheit weêr na syn plaets gegaen.
Toen wiert hun aller lot in een helmet gedaen,
Het geen Achilles trok: om elk syn beurt te geven,
En geen wanorder mocht in 't loopen syn bedreven.
't Lot dat het eerst verscheen, was voor Antilochus,
Het geen wiert achtervolgt, door dat van Eumelus.
Atrides 't derde kreeg, Meriones na desen,
Heeft het geval gewilt, dat sou de vierde wesen.

De vyfde en laetste Helt fou Diomedes syn.
 Sy hebben fich geplaetst alle op de selfde lyn.
 Achilles heeft aen hen 't endt van de baen gewesen,
 Alwaer een scheitspael stondt, hoog uit den gront geresen,
 Seer verre van hun af, in 't vlakke en effen Velt:
 En tot opfiender heeft hy Phenix aengefelt,
 Om aen de Princen selfs verflag te komen dragen.
 Als men het teeken gaf, heeft ieder voort geslagen;
 De paerden gaven sich als vogels op de vlucht,
 Een dikke wolk van stof rees aenstonts in de lucht.
 De menders hebben sich vast op de kar gehouwen,
 Wier harten popelden door vrees en door vertrouwen:
 En gaven hun gespan, soo veel sy konden, moedt,
 Dat door de sweep genoopt gemaekt heeft grooten spoet,
 Als of het selver hadt begeerte om t'overwinnen.
 Doch 't liep soo snel niet voort als hunne meesters finnen.
 De kar van Eumelus was wat voor uit geraekt,
 Die Diomedes heeft voortrennende gemaekt,
 En hielt dien soo naby, om hem niet te verliefen,
 Dat d'adem, die op hem Tydides hengsten bliesen,
 Den rug van Eumelus heeft in het sweet geset,
 En uit den bek het schuim syn wapenrok besmet.
 En licht fou hy voorby gereden syn diens wagen,
 Hadt Phebus hem de sweep niet uit de hant geslagen:
 Die op hem was verstoort. Tydides kreet van spyt,
 Dat d'overwinning hem Apollo hadt benydt.
 Hy sag dat syn gespan, toen 't niet wiert voort geslagen,
 Begon hoe langs hoe meer in 't loopen te vertragen:
 En dat de merryen van Eumelus, in moedt
 Toenamen, en hem velt afwonnen voet voor voet.
 Minerva hebbende gemerkt Apollos streken,
 Heeft weér een andre sweep Tydides toegesteken,
 Syn paerden aengeset, versterkt door nieuwe kracht,
 En in verlegentheit Admetus Soon gebracht.
 Hem naderend' brak sy syn disselboom in stukken,
 Dies het gespan de kar niet voort heeft konnen rukken,

Die om gevallen is, hy viel selfs op den gront,
 Met tranen op de wang, en bloeide uit neus en mont,
 Schoon hy te klagen socht, de stem heeft hem begeven.
 Tydides heeft daer op syn wagen voortgedreven,
 Ontwykende al het geen dat in de weg hem lag,
 En raekte ver voor uyt. Als Nestors Soon dat sag,
 Sprak die syn paerden aen: gy moet u nu niet sparen,
 'k Eisch niet dat gy behoeft Tydides t'evenaren.
 Sei hy, Minerva selfs draegt forg voor dat gespan,
 En maakt, dat het met eer syn meester kroonen kan.
 Doch daerom rechtevoort behoort gy niet te lyden,
 Dat Menelaus kar ons ook voorby sal ryden.
 Wat schandt sal 't voor u syn, wiens achting men verheft,
 Dat u een merrypaert in 't loopen overtreft.
 Derhalven seg ik u, en wilt het niet vergeten,
 Dat Nestor met de sweep u flus sal welkom heten,
 Bevindt hy, dat gy maakt door uw lathartigheid,
 Dat my den derden prys alleen werdt toegeleit.
 Doet dan uw best, ik sal dien engen weg in ryden,
 Om alle aenstootlykheit op 't ander spoor te myden.
 De paerden rukten voort, door 's Meesters stem vertsaegt,
 Als hy dat hadt gesegt, en hebben aengejaegt.
 De brave Antilochus heeft in 't gemoedt gekregen,
 Een holle en naeuwen weg, bedurven door den regen:
 Daer Menelaus hadt syn rytuig doorgeset,
 Op dat door d'anderen syn loop niet wiert verlet.
 Die siende Antilochus, heeft dus tot hem gesproken;
 Uw kar en ook de myn' sal aenstonts syn gebroken,
 Soo gy daer tegen stoot; myn Vrient, verhaeft u niet,
 Of anders raken wy in onverwacht verdriet.
 Als wy dat ongemak te boven syn gekomen,
 Ren dan soo ras gy kunt, en houdt niet in de toomen.
 De jongeling hielt sich, of hy 't niet hadt verstaen,
 En sloeg syn paerden voort, die daer syn door gegaen.
 Want Menelaus is, als wyser, hem ontweken,
 Die hem met dit verwyf quam kyvende aen te spreken.

Gy fyt te reukeloos, in 't dryven door die graft,
 'k Hoop dat uw losheit fal daer over syn gestraft.
 De Grieken syn verdooft, als sy van u gelooven,
 Dat gy in wys beleit uw makkers gaet te boven.
 Denk echter niet dat gy den prys behalen sult,
 Soo gy met eeden u niet suivert van die schult.
 Dit seggende heeft hy syn paerden aengesproken,
 En dus, soo veel hy kon, hen moedt in 't lyf gestoken:
 Verlaet my daerom niet, verbluft door droeffenis,
 Om dat men u in 't perk voorby geloopen is.
 't Gespan van Nestors Soon (dat kan ik u verklaren)
 Is meer vermoeit als gy, en niet soo jong van jaren.
 Die rossen syn hier door soo yverig gemaekt,
 Dat sy Antilochus straks syn voorby geraekt.
 De Grieken onderwyl die by de slagboom stonden,
 En om 't opgaende stof niet onderscheiden konden,
 Wie dat hen naderde, syn daer van onderrecht,
 Door Prins Idomeneus, die aen hen heeft gesegt,
 Staende op een heuveltjen, siet gy niet met uwe oogen,
 Wiens paerden dat het syn, die syn voor uit gevlogen?
 Sy syn van ander hair, root met een kol voor 't hooft,
 En syn de selfde niet die gy eerst hebt geloofd.
 De kans moet syn gekeert: hy die was voorgekomen,
 Heeft eenig ongeluk voortrydende vernomen,
 De teugels syn misschien gevallen uit syn hant,
 Of syn gebroke kar legt ergens in het sant:
 Soo dat een ander hem voorby heeft konnen rennen;
 Doch wie dat wesen mach kan ik soo klaer niet kennen.
 't Is een Etolier waer voor dat de eerste wykt,
 En hy na Tydeus Soon, alsoo my dunkt, gelykt,
 Die meeste wetenschap van ryden heeft gekregen.
 Dat Ajax tegen sprak, meer Eumelus genegen,
 En heeft Idomeneus oplopend' aengerand,
 Hem seggend' gy doet sien dat gy hebt geen verstant.
 Het snappen voegt u niet, en minder noch het schelden,
 In een vergadering van Vorsten en van Helden,

Die beter syn als gy. Gy fyt de jongſte niet,
 Des u 't geficht bedriegt, foo dat gy qualyk fiet.
 De paerden, die gy mendt verkeert, ſyn niet beſweken,
 Het ſal hen aen geen moedt noch ook aen kracht ontbreken:
 Sy ſullen tot het einde uithouden wel den loop,
 Het rytuig onderweeg legt nergens overhoop,
 En Eumelus is noch ſyn voordeel niet benomen,
 Noch hem ſyn uit de hant gevallen ook de toomen.
 De trotsche Idomeneus beledigt door dien hoon,
 Antwoorde op dit verwyf dus aen Oyleus Soon.
 Deedt men door ſchelden ſich en tegenſtreven vreeſen,
 Soudt gy de dapperſte van al de Grieken weſen,
 Daer gy in 't overig voor ieder wyken moet,
 Soo ſtuers fyt gy van aert, en wrevelig van bloet.
 Maer laet ons buiten kyf, om ons hier uit te redden,
 Om eenig goude vat, of ſilvren dryvoet wedden:
 En Agamemnon ſyn de Richter van den twiſt,
 Soo ſult gy eerlang ſien, dat gy u hebt vergiſt,
 En op een ander tyt ſult wyſer leeren ſpreken.
 Die woorden hebben 't hart van Ajax ſoo ontfteken
 Dat hy vloog toornig op, tot moedwil aengeſet,
 Soo niet Achilles hadt het ongeluk belet:
 En beiden met ontfag geboden hadt te ſwygen.
 Hen ſeggend' wacht ſoo lang tot gy ſult tyding krygen,
 Wie overwonnen heeft: het voegt u beiden niet,
 Dat men ſich onderling twee Helden ſchelden fiet.
 Gaet ſitten op uw plaets, wilt na de wedloop kyken,
 Wie dat den prys verdient, ſal rechtevoort haefſt blyken.
 Dit hadt hy pas geſegt, wanneer men nadren ſag,
 Den dappren Tydeus Soon in heerelyk gedrag.
 Die zegepralend' heeft ſyn paerden voortgeſlagen,
 Snel trekkend' door een wolk van ſtof ſyn gulden wagen,
 En bleven nat van ſweet ſtil voor den ſlagboom ſtaen;
 Hy ſprong daer af, en is na Peleus Soon gegaen.
 De brave Stenelus ging aenſtonts ſonder dralen,
 De ſchoone Krygſſlavin en gulden drievoet halen,

En stelde die ter hant aen Diomedes maets.
 Antilochus verscheen, na hem, ter selver plaats,
 Die Menelaus hadt een voordeel afgekeken,
 Niet door de vaerdigheid der paerden, maer door streken.
 Toen in de holle weg hy voor hem was geraekt,
 Mits Menelaus hadt aen hem daer plaats gemaakt.
 En echter was hy niet soo ver voor uit gereden,
 Een wyte, die men niet kon gaen in twintig schreden.
 En waren sy soo na geweest niet aen het endt,
 Hadt Menelaus hem noch gantsch voorby gerent.
 Soo hy Meriones hadt achter uit gelaten:
 De schoonheit van 't gespan hadt dien niet konnen baten,
 Om dat het niet soo snel in 't loopen was als schoon,
 De laetste van de vyf quam Vorst Admetus Soon.
 Die, met het overschot van 't rytuig seer verlegen,
 Het ende van de baen hadt nauwelyks gekregen.
 Achilles die hem sag, heeft uit barmhartigheid,
 Aen de vergadering, opstaende, dit geseyt:
 Mits men heeft Eumelus in 't eerst het best sien loopen,
 Soo dat hy, sonder ramp, kon d'overwinning hopen,
 En dat hy door bedrog dat voordeel flus verloor,
 Dunkt my, dat hy verdient den tweeden prys daer voor.
 Sy stonden 't alle toe. Hy hadt hem dien gegeven,
 Soo niet Antilochus was komen tegenstreven,
 En met vrymoedigheid hadt aen den Vorst geleyt:
 Achilles doet gy dat, soo neemt gy my myn recht.
 Om dat van Eumelus het rytuig is gebroken,
 Werdt ik daerom, van 't geen ik heb verdient, verstoken?
 Hoe komt, als hem die ramp in 't renperk overquam,
 Dat hy syn toevlucht toen niet tot de Goden nam?
 En tot hen syn gebedt om hulp niet heeft verheven?
 Dan waer hy achter uit de laetste niet gebleven.
 Soo gy vertroosten wilt 't leet van Admetus Soon,
 Geef hem uit derenis een andren prys tot loon.
 Gy hebt in overvloet gout, silver, paerden, Vrouwen;
 Maer laet den tweeden prys my tot belooning houwen.

Of anders fal men sien een ernstiger gevecht,
 Als dat door paert en kar in 't renperk werdt verrecht.
 Hy sweeg. Achilles heeft niet qualyk opgenomen,
 De stoutte eelmoedigheid, die hem was voorgekomen,
 Van synen metgesel en Vrient Antilochus:
 En schonk, Anteropeus geweër, aen Eumelus.
 Daer door scheen dese twist geeëndigt toen te wesen,
 Doch Menelaus is met gramichap opgerefen,
 En heeft, voor al het Volk, Antilochus gevraegt,
 Waerom hy hem voorby, hadt schandelyk gejaegt,
 Toen sy in de enge weg met een belemmert waren?
 'k Wil nu, sprak hy, dat gy met eeden sult verklaren,
 Dat gy het tegen dank en onwil selver deedt,
 Als gy dat voordeel wondt, ik stel 't aen uwen eet.
 Waer op Antilochus antwoorde, wilt vergeven.
 't Geen ik door jonkheit heb, genadig Vorst, bedreven.
 'k Wil liever u myn prys vereeren, neem het paert,
 En is sulks niet genoeg, ontfang daer by myn swaert:
 Als dat ik by u goude in ongenade blyven,
 Of door een valschen eet godloosheit mocht bedryven.
 De vreugt ontwapende toen Menelaus hert,
 Gelyk het Velt verquikt door soeten regen werdt.
 Ik schenk u 't paert weërom, sprak hy, maer wilt u wachten,
 Van in 't toekomende te quetsen d'Oppermachten.
 Een ander hadt my niet soo licht ter neêr geset,
 Doch ik heb niet soo naeuw op uw bedryf gelet:
 Om dat uw Vader, Broer, en gy hebt veel geleden,
 Gedurende men heeft voor Troijens wal gestreden.
 Ik geef u 't paert, hoewel dat ik het heb verdient,
 De drievoet is voor my, en blyf voortaan uw Vrient.
 De twee Talenten syn Meriones gegeven,
 En d'alderlaetste prys is overig gebleven,
 Nadien geen meester hadt de dubble goude kop,
 Droeg dien Eacides aen d'ouden Nestor op.
 En seide, dese schael heb ik u willen schenken.
 Op dat gy d'uitvaert soudt van Patroclus gedenken.

Ach! Vader gy sult noit meer sien dien braven Helt!
 Om uwe wysheit werdt u dit ter hant gestelt.
 Gy tyt niet meer bequaem om u noch aen te bieden,
 Tot spelen, die ik laet tot syner eer geschieden.
 Myn Soon gy hebt gelyk, heeft Nestor weêr gesegt,
 Myn jaren lyden niet dat ik met vuisten vecht,
 En om te worstelen ontbreken my de krachten:
 Dies kan ik na den prys der oeffening niet trachten.
 Ach! waerom heb ik niet de spieren van myn jeugt,
 Dan hadt ik meê daer na gedongen thans met vreugt.
 Was ik soo sterk als toen ik my op d'uitvaert toonde,
 Van Amarynceus lyk, daer men myn krachten kroonde,
 Mits ik Clytomedes met vuisten overwon,
 En in de worsteling Anceüs van Pleuron:
 Noch deedt ik Iphiclus in 't loopen voor my wyken,
 Daer geen Etolier sich by kon vergelyken.
 Phyleus en Polydor verlooren 't met de schicht.
 't Is waer, dat met de kar ik heb voor hen geswicht:
 Doch sy bedienden sich met voordeel op hun wagen,
 Toen d'eene hielt den toom, heeft d'andre voortgeslagen.
 Ik heb myn tyt gehadt van oeffening wel eer,
 Maer om myn ouderdom voegt my dat werk niet meer.
 Nu dank ik voor de gift die gy aen my wilt langen,
 En ben daer door vereert. Toen heeft hy die ontfangen.
 Daer op nam het gevecht met vuisten een begin;
 Waer toe tot prys gestelt was een muilefelin,
 Die d'alderwaerften last op haren rug kon dragen.
 Daer quam Euryalus en Epeus sich toe wagen.
 Epeus was vreeslyk groot, en van beproefde kracht,
 Die leggende syn hant op d'Ezelinne vacht,
 Sei, 'k leg dit beest my toe, en heb niet in gedachten,
 Dat eenig Grick door waen na desen prys sal trachten.
 Is 't niet genoeg dat ik maer staen wil na dese eer,
 En aen al 't andere gevecht geen deel begeer?
 Men kan in alle ding niet even handig wesen,
 't Is my genoeg dat ik werdt in myn kunst gepresen.

Een faek verzeker ik: die my durft tegenftaan,
 Dat ik hem arm en been te pletteren fal flaen.
 Syn Vrienden konnen hem dan wachten met een wagen,
 Om hem in defen ftat weg uit het Velt te dragen:
 Voor fyn vermetelheit beloof ik dit tot loon.
 Dit fhrikte Euryalus niet af Meciftheus Soon,
 Die fich in Thebes kryg voor defen hadt doen fhroomen,
 Toen hy van Oedipus hadt d'uitvaert waergenomen:
 En de Thebanen al in 't rouwfpel overwon.
 Diens Soon, die men in deugt by hem gelyken kon,
 Rees, en wiert toegestelt door Diomedes handen,
 Die hem genegen was, en heeft met linne banden,
 Syn lendenen omgort, en trok hem aen de vuift,
 Hantschoenen van dik leer, foo hart gelyk een knuift.
 Toen de kampvechters fich in 't worftel perk bevonden,
 Met d'armen opgelicht een fellen ftrydt begonden,
 En d'eene d'anderen hadt woedende aengerandt,
 Omvattende malkaer met de gefchoeide hant.
 En meenig fwaren flag d'een d'andren hadt gegeven,
 Heeft Epeus eindelyk fyne armen opgeheven,
 En gaf Euryalus op 't aenficht fulken flag,
 Dat hy daer door in fwym, in 't gulle voetsant lag,
 Doch Epeus greep hem aen, en heeft hem opgeheven.
 Soo werdt een grooten vis in ftorm op 't ftrant gedreven,
 En door de felfde golf, die hem daer hadt gebracht,
 Weêr van den gront gelicht, eer hy daer op verfmacht,
 Syn makkers naderden om hem wat 't onderfchragen,
 Nadien fyn beenen hem befwaerlyk konden dragen:
 Die leiden hem van daer bloetfpougende in fyn tent,
 En foo bedwelmt dat hy heeft niemant meer gekent.
 Toen ftelde Achilles voor het worftlen aen de Helden,
 Belovend' dat hy met een dryvoet fou vergelden,
 (Waert twalef runderen) die vuer verdragen kon,
 Den fterkften worftelaer, die d'andren overwon.
 Waer voor een Krygslavin, die handig was en aerdig,
 Bewaert wiert tot fyn loon, twee koppel offen waerdig.

De wyse Ulyffes is met Ajax opgeftaen,
 Die tot defe oeffening fch boden famen aen.
 Soo ras fy fch ontkleet in 't perk op 't voetfant wenden,
 Wiert hen een leeren riem gebonden om de lenden:
 Toen grepen fy malkaer met d'armen om het lyf,
 En strengelden foo vaft hun leden en foo ftyf,
 Dat wat voor pogingen of kunften fy begonnen,
 d' Een heeft den anderen daer door niet overwonnen.
 Schoon dat hen langs het lyf het fweet by druppels hing,
 En meenig blauwe plak elk op den rug ontging.
 Sy gaven aen malkaer geen ruft. Want elk wouw winnen:
 Soo hadden fy gefteft op 't dryvoetfvat hunn' finnen,
 Doch hebben evenwel fch niet ter neêr gevelt.
 Dies aen Ulyffes heeft dit Ajax voorgestelt;
 Of licht my op, of lydt dat ik u op mach lichten,
 En laten wy de reft aen 't Godendom verrichten.
 Dit feggend' hief hy op Ulyffes, die 't toeliet:
 Doch die vergat daerom fyne oude ftreken niet,
 Hem fette de het been liet hy fyn loosheit blyken,
 Dat Ajax knien deedt neêrvallende befwyken.
 Door lagchen maekten toen de benden groot gerucht,
 Verheffend' met gefchreeuw Ulyffes tot de lucht.
 Als Ajax van den gront weêr oprees fonder treuren,
 Socht, op fyn beurt, hem ook Ulyffes op te beuren.
 Maer naeuwelyks heeft hy van d'aerd hem opgelicht,
 Om dat die was te groot en van te veel gewicht.
 Als Ajax fag dat hem fyn fwaerte quam te drukken,
 Bestont hy met een ftoot hem felfs om ver te rukken.
 Sy vielen op malkaer met fweet en ftof bedekt,
 Doch refen, mits in hen wiert nieuwe moedt verwekt.
 Naer dat fy twee drie mael dan vielen dan op ftonden,
 En men begon voor bloet te vreefen en voor wonden,
 Achilles, die dat fag, liep om te fcheiden toe,
 En heeft tot hen gefegt, gy fyt befweet en moe,
 En hoeft uw dapperheit niet verder te bewyfen,
 Uw krachten fyn gelyk, ontfangt gelyke pryfen:

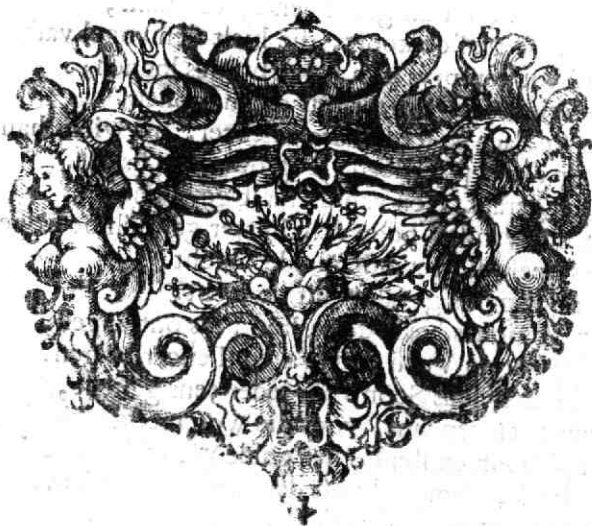
Soo mogen d'anderen ook krygen elk hun beurt.
 Sy volgden syn bevel, en hebben 't goet gekeurt.
 Achilles liet daer op den prys der wedloop halen,
 Om d'overwinnaers deugt daer mede te betalen:
 Die was een silvre kruik, voor die eerst overwon,
 Soo schoon, dat syns gelyks men nergens vinden kon.
 Een wilde en vette stier de tweede prys sou wesen,
 Die voor syn horenen al 't ander Vee deedt vreesen.
 De derde was, van gout de helft van een talent.
 En aenstonts hebben sich tot loopen aengewendt,
 Ajax Oileus Soon, Ulysses, en na desen,
 De jonge Antilochus, wiens snelheit wiert gepresen,
 Die op de selfde lyn verschenen op de baen:
 Achilles wees hen 't endt van 't lange renperk aen.
 Sy vlogen als de wint, als 't teeken wiert gegeven,
 En Ajax is voor uit den meesten tydt gebleven:
 Tot dat Minerva hem deedt vallen op het bloet,
 Van 't offervee, waer op gegleden hadt syn voet.
 Toen rakte Ulysses voor, en heeft den prys gewonnen,
 Die door de Grieken wiert het meeste aen hem gegonnen.
 Oileus Soon rees op mistroostig uit het sant,
 En leggende op het hoofd der wilden stier syn hant,
 Riep Goden! mach ik dan op d'eersten prys niet hopen,
 Om dat Minerva my gestuit heeft in het loopen!
 De Grieken onder een, die hebben om syn klacht,
 Den staet waer in hy was, en toornigheit gelacht.
 Mits dat Antilochus de laetste wiert vernomen,
 Heeft hy den derden prys al lagchende bekomen,
 En seide, keerend' sich tot syne makkers om,
 De Goden syn altydt geneigt voor d'ouderdom.
 Ulysses heeft, als ik en Ajax, meerder jaren,
 En niemant kan hem noch in 't loopen evenaren,
 Als Peleus Soon alleen, die daer in boven streeft.
 Achilles sei daer op, mits gy dien lof my geeft,
 Antilochus, sal ik een heel talent u schenken,
 Op dat gy langer soudt om myne miltheit denken.

Toen wiert een lange pick, een schilt en een helmet,
 In de vergadering, door syn bevel, geset.
 Die Patroclus voorheên Sarpedon hadt ontdragen.
 Wie van u, sprak de Vorst, durft met een ander wagen,
 Een tweestryt, tot hy heeft gesien syn Vyants bloet,
 Die gâ sich wapenen, verkloekend' syn gemoedt.
 'k Sal van Asteropeus hem 't schoone swaert vereeren,
 Die ongequetst te rug sal tot my wederkeeren,
 En samen sullen sy verdeelen het gewêr,
 Dat uit myn tent gehaelt leit voor uwe oogen neêr.
 En t'avont sal ik hen een prachtig gastmael geven:
 Ajax en Tydeus Soon door yver aengedreven,
 Syn sonder lang beraet ten eersten opgestaen,
 Bereiden sich daer toe, en trokken 't harnas aen.
 Sy hebben met het oog malkandren afgemeten,
 En meenig stuers gesicht, sich nadrend', toegesmeten.
 Ajax gaf d'eersten slag door 's Vyants beukelaer,
 Doch 't harnas heeft beschut Tydides voor gevaer.
 Die boven Ajax schilt soo net heeft toe gestooten,
 Dat hy 't vel van den hals quam met syn pick t'ontblooten.
 De Grieken wierden bang voor Ajax, siende bloet,
 En scheiden hen, op dat meer onheil wiert verhoedt.
 Sy vonden goet, dat men verdeelen sou de pryfen,
 Om geen eenfydigheit aen iemant te bewysen:
 Achilles echter gaf aen Diomedes 't swaert,
 Het geen hy hadt beloofd, die het heeft aengevaerd.
 Na 't endt van dit gevecht, heeft Peleus Soon doen halen,
 Een swaren yfren bol, om daer meê te betalen,
 De sterkte van den Helt, die dien verst werpen kon,
 Dien in syne oefening gebruikte Eëtion:
 Eer dat Achilles hem benomen hadt het leven,
 En daer na was die bol tot buit by hem gebleven.
 Als hy dien hadt vertoont, sprak hy, die overwint,
 Hoe machtig dat hy sich in landeryen vindt,
 Hy hoeft, in vyf jaer tyds, geen yser meer te koopen,
 En daerom uit hun werk d'arbeiders niet te loopen.

Polypoëtes boodt daer toe ſich vaerdig aen,
 Leonteus heeft daer ook met Ajax na geſtaen,
 En Epeus, die den bol heeft eerſt voor uit geſmeten,
 Soo ver, dat door het Volk ſyn kracht wiert uitgekreten.
 Leonteus evenwel wierp hem daer noch voorby,
 En Telamonius veel verder noch als ſy.
 Polypoëtes beurt ſynde eindelyk gekomen,
 Heeft hy den ſwaren bol lichtvaerdig opgenomen,
 En ſmeet voor d'anderen dien alſoo ver voor uit,
 Als op een dwalend ſchaep een Harder goit een kluit.
 Het Volk verdubbelde 't gejuig, als ſy dit ſagen,
 En door des Winnaers maets wiert 't yſer weggedragen.
 Die op hun ſchouderen het voerden op de Vloot,
 Daer hunne Konings lof wiert door de Faem vergroot.
 Toen noode Achilles elk om met den boog te ſchieten,
 Daer d'Overwinnaer ſou tien bylen voor genieten,
 Die raken kon een duif gebonden op een maſt,
 Doch min die trof de koort, die hielt den vogel vaſt.
 Dien ſouden tot een prys tien halve byltjes loonen;
 Daer toe Meriones en Teucer luſt quam toonen.
 Die d'eerſte daer na ſchoot was Teucer, uit wiens hant,
 Een ſnel gedreve pyl alleen vloog door den bandt.
 De duif is los geraekt, en van de maſt gevlogen,
 Dies vondt ſich van ſyn hoop de ſchutter gantſch bedrogen.
 Meriones heeft die getroffen in de vlucht,
 Soo dat de vogel is gevallen uit de lucht,
 Waer voor Meriones heeft de eerſten prys ontfangen,
 Den tweeden liet de Vorſt den braven Teucer langen.
 Voorts ſtelde Peleus Soon voor ieder eens geſicht,
 Een dryvoet en een lans, voor die won met de ſchicht.
 De lans was ſchoon en ſterk, het gulde vat verheven,
 Met bloemwerk, door de kunſt daer aerdig opgedreven.
 En Agamemnon heeft ſich niet te hoog geacht,
 Om na dien prys te ſtaen: vergetend' ſyn geſlacht.
 Wat eer de Koning ſocht aen Patroclus te toonen,
 Achilles niet te min wou hem daer van verſchoonen.

En seide, groote Vorst, men weet dat gy in staet,
 En macht al d'Overstens van 't heir te boven gaet,
 En dat in handigheit de Helden voor u swichten,
 Ontfang den eersten prys, soo gy my wilt verplichten.
 En aen Meriones de lans genieten laet,
 Hy toont sich over al te syn een braef Soldaet.
 Atrides seer voldaan door d'eer aen hem bewesen,
 Gaf aen Meriones de lans, 't geen wiert gepresen:
 En aen Talthybius het kostlyk dryvoets vat,
 Dat aller Grieken oog op sich getrokken hadt.

Einde van het drieentwintigste Boek.

D E I L I A S

V A N

H O M E R U S.

X X I V. B O E K.

Als uit de spelen was de menigte gescheiden,
 Die hadt voor Patroclus Achilles doen bereiden,
 Begaf sich ieder een weêr na syn Schip of tent,
 En heeft sich tot der rust, na 't avontmael gewendt.

Achilles kon alleen niet slapen noch niet eten;

Hy kon van synen Vrient het wesen niet vergeten.

Dan dacht hy om syn deugt, dan om syn soeten aert,

Die met veel krachten was en dapperheit gepaert.

Als hem te binne quam hoe vaek sy samen streden,

En in het Velt van Mars veel ongemakken leden,

Hoe dikmael hy de zee met hem bevaren hadt,

En door syn hulp en raet gewonnen meenig Stat.

Dan quamen ieder reis de tranen in syne oogen,

Mits hy niet meer dien Vrient nu soude omhelsen mogen.

Syn ligchaem wiert beweegt door 't woelen van syn geest,

Dies op de selfde plaets is hy noit stil geweest.

's Nachts kon hy op syn bedt uit ongenucht niet rusten,

En met den dag ging hy weêr dwalen langs de kusten.

Dan klom hy op syn kar en sleepte Hectors lyk,

Om 't graft van Patroclus, drie reisen door het slyk.

Weêrkeerende in syn tent laet hy 't op d'oever leggen,

En krygt geen deerenis wat hem syn Vrienden seggen.

Apol-

Apollo evenwel verdroot die hoon en spot,
 En maekte dat het lyk niet is in 't stof verrot.
 En dat het, niet van een, in stukken is gevallen,
 Na dat het was gesleept om 't graft en Troijens wallen.
 Soo was het wreedt onthael dat hem Achilles deedt,
 Om te versadigen syn wracklust en syn leet.
 De Goden konden dit niet langer voor hunne oogen
 Aenschouwen sonder schrik, dies sy Mercurer bewogen,
 Dat hy het ligchaem sou weg voeren van het Velt:
 Waer tegen Juno sich en Pallas heeft gestelt,
 Die sedert Ilium en Priam haten bleven,
 Dat Paris boven haer Vrouw Venus hadt verheven,
 Die daer voor tot syn loon, syn hert heeft aengeset,
 Om 't ongelyk te doen aen Menelaus bedt;
 Waer uit de vlammen syn van wrack daer na gerefen,
 Die sullen d'ondergang van 't machtig Troijen wesen.
 Na dat verschenen was het licht der twaelfde dag,
 Dat Phebus dese schande aen Hector lyden sag,
 Soo is hy in den raet van 't Godendom getreden,
 Waer in hy heeft gevoert uit deernis dese reden:
 ô Goden! neemt gy dan in 't schouwspel uw vermaek,
 Waer door Achilles boet sync eindeloofse wrack?
 Heeft de verslage niet op uw Autaer doen branden,
 Soo lang hy heeft geleest, het vet der offerhanden?
 Uw wreetheit is soo groot, dat gy niet siet met smert,
 Dat syn mishandelt lyk niet weêr gegeven werdt.
 Daer, met soo meenig sucht, syn Vrienden na verlangen,
 Op dat hy door hun sorg een uitvaert mach ontfangen.
 Maer gy geeft overal Achilles staeg in toe,
 Die door syn woeden is der menschen geesselroe.
 Noch wreeder als een Leeuw, die schapen soekt te vinden,
 Om het onnoosel Vee met tanden te verslinden.
 Hoe meenigmael verliest een mensch een lieven Vrint,
 Een Broeder in de kryg, een Soon syn eenig kint.
 In die gelegentheit siet men hem suchten, schreijen,
 Doch hy sal eindelyk eens uit syn droefheit scheijen.

Achilles kent geen maet, hy blyft geftaeg verwoedt,
 En niet vernoegt dat hy geplengt heeft Hectors bloet,
 Heeft hy hem ieder dag gebonden aen syn wagen,
 Dien hy onmenschelyk doet alle fmaet verdragen.
 't Is fchande dat hy fich foo seer vervoeren laet,
 En op een lyk, dat sulks niet voelen kan, misgaet.
 Maer laet hy voor den haet van 't Godendom fich wachten,
 Dien sullen op syn hooft ontfteken Priams klachten.
 Daer Saturnia op dit antwoordt hooren liet:
 Apollo geef geen raet eer dat men 't u gebiedt,
 En wilt foo lang uw geeft door dese forg niet quellen,
 Voor men gelyk in eer een fterveling fal stellen,
 Met een Godinne Soon, dien ik heb opgevoedt,
 Daer Hector uit een mensch getrokken heeft syn bloet.
 Gy weet, ik Peleus heb met Thetis laten paren,
 En dat op 't Bruiloftsfeest meest al de Goden waren,
 En gy zelfs met uw lier, die alle boosheit pryft,
 En de misdadigers gestadig hulp bewyft.
 Daer op heeft Jupiter haer reden afgebroken,
 En tot syn Gemalin, opstaende, dus gefproken:
 Bejegen 't Godendom met geene onreedlykheit,
 Wy maken tuffen hen behoorlyk onderscheit.
 Doch niemant van die geen, die binne Troijen wonen,
 Placht meer eerbiedigheit als Hector ons te toonen.
 De Goden hebben hem daerom altyt bemint,
 En ik heb desen Helt niet minder zelfs befint.
 Want op onse Autaers heeft noit offerhant ontbroken,
 Men rook de wierook staeg die daer op wiert ontfoken,
 Verlaten wy van 't lyk te rooven, het besluit:
 Waer in Mercurius fou konnen syn gestuit!
 Achilles leedt het niet, dat men het weg fou dragen,
 En Thetis komt haer Soon vertroosten alle dagen.
 't Waer beter dat ik haer op den Olymp onboodt,
 En dat fy goeden raet, daer komende, genoot;
 Soo mocht fy haren Soon de gaven doen ontfangen,
 Die Priamus voor 't lyk hem wil tot losgelt langen.

Op dat sy 't weten mach, laet iemant derwaerts gaen.
 Dees' boodschap, als hy sweeg, nam Iris vaerdig aen:
 Die snelder door de lucht als 't onweêr werdt gedreven.
 Sy heeft tot Thetis sich in d'Oceaan begeben,
 En sonk in zee als 't loot gehangen aen een lyn,
 Het geen met aes bedekt de vis kan doodlyk syn.
 Sy vondt haer in een grot, omringt met Nymphen, treuren,
 Om 't ongeluk dat haest soude aen haer Soon gebeuren.
 Staet op, sprak sy Godin, vlieg hemelwaerts met spoet,
 Alwaer de Dondergodt u iets bevelen moet.
 Waerom, sei Thetis weêr, moet ik voor hem verschynen,
 Terwyl ik ben ontfelt door quellingen en pynen?
 Ik ben beschaemt van my te sien in desen staet,
 Doch sal gehoorsaem syn, en volgen synen raet.
 Sy nam, dat seggende, den swarften van haer rokken,
 Die de Godin aen 't lyf met droetheit heeft getrokken.
 Toen gaf sy sich op weg, en Iris volgde haer:
 Tot doorgang scheiden sich de golven van malkaer.
 Sy hebben Jupiter op den Olymp gevonden,
 Geseten op syn throon, waer om de Goden stonden.
 Sy nam by hem de plaets daer Pallas eerst op sat,
 En Juno naderend (die in 't gemoet haer tradt,)
 Heeft haer een gouden kop vol Nectar aengeboden,
 En trooste haer gemoedt, in 't midden van de Goden.
 Als sy gedronken hadt, heeft Jupiter geseit:
 Ik weet wat harden slag het Noodlot u bereidt.
 En echter heb ik u in myn Paleis ontboden,
 Om dat ik rechtevoort heb uwen dienst van nooden.
 De Goden syn verdeelt op 't stuk van Hectors lyk,
 Het geen Achilles laet verrotten in het slyk.
 Sy willen dat ik het van daer sal laten brengen,
 Maer uit onslag voor u wil ik sulks niet gehengen.
 Dael neder tot u Soon, en seg, als gy hem siet,
 Dat dese woedentheit ten lesten my verdriet.
 Dat ik begeer dat hy 't sal Priam over geven,
 Of dat ik sal den Helt doen voor myn gramschap beven.

Ik den ouden Man door Iris doen verstaen.
 Dat Peleus Soon het lyk voor losgelt sal ontslaen.
 Gheoorfaem aen dien last, heeft Thetis sich gebogen.
 En is van den Olymp na haren Soon gevlogen,
 Dien, komende in syn tent, sy swaerlyk fuchten vondt,
 Nadien dat noch geen roof gegroeit was op de wont.
 Syn Vrienden sochten hem tot eten te bewegen,
 Terwyl hy troosteloos geen voedsel hadt gekregen.
 De Moeder seer bedroeft, heeft uit genegentheit,
 Hem by de hant gevat, en dit daer op geseit:
 Myn Soon, hoe lang sult gy wanhoopig en verslagen,
 Uw eigen ingewant, in droefheit, blyven knagen?
 En weigeren den troost van soeten slaep en min:
 Die kan alleen 't verdriet verdryven uit uw sin.
 Helaes! hoe weinig tyts hebt gy voortaan te leven!
 Het vonnis van uw doot heeft 't Noodlot al geschreven.
 Maer luister na het geen ik u verklaren moet,
 Van wegen Jupiter, die u bevelen doet,
 Dat gy sult Hectors lyk niet langer mogen quellen,
 Maer weder in de hant van synen Vader stellen.
 En nemen daer voor aen het losgelt dat hy biedt:
 Daer is alreeds te veel verwoedheit aen geschiedt.
 Men kom, sei Peleus Soon, my 't losgelt dan betalen,
 Gebiedt het Jupiter, en laet het ligchaem halen.
 Terwyl de Zeegodin Achilles onderrecht,
 Wiert door den Dondergodt aen Iris dit geseft:
 Vertrek na Ilium, gâ Priamus verkonden,
 Dat in der Goden raedt, door ons, is goet gevonden:
 Dat hem Achilles 't lyk van Hector geven moet,
 Als door geschenken hy diens gramfchap heeft geboet.
 Hy gâ na 't Leger dan der Grieken sich begeben,
 En hoeft voor quaet onthael des Vyants niet te beven;
 Nadien Achilles hert tot deernis is bereidt.
 Hy sal door Majas Soon daer werden heên geleidt:
 Die daer toe heeft bevel ontfangen van de Goden,
 Dies heeft hy geen gevolg, dan een heraut, van nooden,

412 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Die mannen sal syn kar, en dragen Hectors lyk,
 Op 't rytuig uit de tent bemorst met bloet en slyk.
 Hy sprak; en Iris is in Priams Hof verschenen,
 Alwaer sy ieder een sag kermen, suchten, weenen.
 Die met syn mantel hadt syn aengesicht bedekt,
 Terwyl dat uit haer hoofd syn Vrouw de hairen trekt.
 Schep moedt, sprak de Godin, ik kom geen quade maren,
 ô Soon van Dardanus, u rechtevoort verklaren,
 't Is Jupiter die my tot u gefonden heeft,
 En die, door mynen mont, u dese boodschap geeft;
 Dat gy u selven moet bedarende verkloeken,
 Om in het Grieksche heir Achilles te gaen soeken.
 En nemen met u meê geschenken voor dien Vorst,
 Om te besadigen syn toomeloofse borst,
 En 't ligchaem van uw Soon uit syn geweld te koopen.
 Wilt niet bekommert syn dat gy gevaer sult loopen:
 Hy is niet ongesint noch godloos van gemoedt,
 Om leet te doen een Prins die voor hem valt te voet.
 Dit hebbende gesegt is sy van hem gescheiden,
 Daer op liet Priamus syn Legerkoets bereiden:
 Waer op geladen wiert het geen hy noodig hadt,
 Om met sich op den tocht te voeren uit de Stat.
 Toen ging hy aen syn Vrouw de Koningin verklaren,
 Dat hy genegen was om derwaerts heên te varen:
 En heeft haer raet gevraegt. Die hoorend' syn besluit,
 Verschrikt door het gevaer, riep ongelatig uit.
 Tot noch toe heeft men u voor wys en vroet gehouwen:
 Waer is die wysheit nu? sult gy u gaen vertrouwen,
 Aen d'onbescheidenheit van een verwoeden Helt,
 Die Hector en met hem veel Broeders heeft gevelt.
 Met welkers bloet besmet gy sult syn handen vinden.
 In aller Goden naem, wilt sulks niet onderwinden!
 Wat ik u bidden mag, Gemael, verlaet my niet,
 Uw leven loopt gevaer, soo ras als hy u siet.
 Meent gy dat hy voor u sal medelyden toonen?
 Hy sal uw waerdigheid noch jaren niet verschoonen.

Terwyl ons ongeluk behaegt aen d'Oppergodt,
 Laet ons in uw Paleis beschreijen gaen ons Lot,
 En brengen alsoo door onse overige dagen.
 Al soude Achilles 't lyk van Hector blyven plagen,
 Wy sullen het niet sien, wanneer een gier of hont,
 Sal slurpen 't laetste bloet gedropen uit syn wont.
 Ach! dat ik den barbaer met tanden mocht verscheuren!
 Die ons soo meenigmael door wreedheit heeft doen treuren.
 Dan soude ik vergenoegt neêrdalen in het graft.
 ô Goden syt gy blind, dat gy hem noch niet straft!
 De Koning, sonder sich door haer geweent'ontsetten,
 Antwoorde; te vergeefs wilt gy myn gang beletten.
 Indien een wigchelaer my daer toe gaf den raet,
 Ik hadt als leugentael, het geen hy segt, versmaect.
 Maer het is een Godin, waer door ik ben bewogen,
 'k Heb Iris stem gehoort, en sag haer voor myne oogen.
 Ik sal gehoorfaem syn. Indien ik sterven moet,
 Ik sterf, soo door myn dootd werdt Troijens val verhoedt,
 En dat ik mach myn Soon voor 't laetst in d'ermen vatten.
 Toen kreeg hy voor den dag, uit syn vergaerde schatten,
 Syn koffers openend', twaelf stukken van tapyt,
 Twaelf spreijen voor het bedt, de schoonste van die tyt.
 Waer by hy heeft gedaen twaelf mantels en twaelf rokken
 Die selver Jupiter sou hebben aengetrokken.
 Met tien talenten gout, die hy inpakken deedt,
 Tot losgelt van syn Soon, by meenig deftig kleet.
 Omringelt van een stoet, die hem het Hof quam maken,
 Gaet, sei hy, en bemoeit u met uwe eigen saken.
 Hebt gy geen rouw genoeg tot klachten elk in huis,
 Al komt gy niet in 't Hof vermeederen myn kruis?
 Laet my alleen 't verlies van mynén Soon beklagen,
 't Gevolg daer van sal haest u alle komen plagen.
 De Grieken sullen nu licht winnen defen wal,
 Ik hoop alleen dat ik het noit beleven sal.
 Daer op riep hy by een syne overige Sonen,
 Om dat sy al te traeg hun yver quamen toonen.

414 DE ILIAS VAN HOMERUS.

Polites, Antiphon, Paris, Deiphobus,
 Pammon, Hippothous, Dius en Helenus.
 Waer blyft gy, fal ik dan myn rytuig niet haefst krygen?
 Uw luiheit maekt dat ik daer noch niet op kan flygen.
 ô Goden! ik beken 't myn ongeluk is groot!
 Myn braeffte Soonen fyn voor 't Vaderlant gedoodt:
 En alle d'anderen, die over fyn gebleven,
 Hadt ik in hunne plaets daer voor wel willen geven.
 Niet eene is onder hen die ietswes voor my doet,
 Sy nemen met geweld myne onderdanen goet,
 Bequamer om een dans met Vrouwen aen te rechten,
 Als om in het geweêr den Vyant te berechten,
 Ach! Hector dat ik u daer voor behouden hadt!
 Die de befchermer waert van myn gemeente en Stadt.
 Met u myn Troilus en Mestor, dappre Helden.
 Hoe konnen dat verlies de Goden my vergelden!
 Ik raes van ongedult, foo 'k langer wachten fal.
 De Princen trokken selfs het rytuig uit den stal,
 Voor 's Vaders toorn bevreesft, en spanden in de paerden:
 Doch eer de Koning quam de teugels aen te vaerden,
 Bracht Hecuba bedroeft aen hem een kelk vol wyn,
 Op dat de plenging mocht daer uit gegoten fyn,
 En dat hy Jupiter daer door fou gunstig maken.
 Wilt uw vertrek, sprak sy, ô Priam, foo lang staken,
 Tot dat die plechtigheit door u fal fyn gedaen,
 En roep Saturnus Soon, dien Ida viert, eerst aen.
 En bidt dat hy u wil een goet voorteecken fenden,
 Op dat gy u geruft moogt tot Achilles wenden.
 Doch foo de Dondergodt u dat niet toe wil staen,
 Ontrade ik dat gy sult in 't Griekfche Leger gaen.
 Hier op heeft Priamus door heerlykheit verheven,
 Aen fyne Gemalin tot antwoord dit gegeven:
 Ik fal uw reden niet verachten, het is goet,
 Dat men de Goden bidt met nederig gemoedt,
 Op dat men door hun hulp befcherming mach genieten.
 Toen liet hy fuiver nat op fyne handen gieten,

Door

Door d'eene of d'andre Vrouw van 't prachtig hofgefin:
 En nam den beker aen, dien bracht de Koningin.
 Waer uit hy heeft wat wyn op d'aerde neêr gegoten,
 En seide, Jupiter heb ik oit gunst genoten,
 Beteeken door de vlucht van uwen adelaer,
 Dat my niet nakende is noch onheil noch gevaer.
 Maer dat ik tot genade Achilles sal bewegen;
 En als die voor myn Soon het losgelt heeft gekregen,
 Dat hy my met het lyk te rug weêr senden sal,
 Na 't Volkryk Ilium, bevrydt voor ongeval.
 Waer op hem Jupiter syn Arent heeft gefonden,
 Daer hy en Hecuba sich door verzekert vonden.
 Dies klom hy op syn kar, en reedt ter poorten uit,
 Vol hoop dat sou voortaan gelukken syn besluit.
 Verselt van een heraut. Hem volgde een Legerwagen,
 Waer op het koffer wiert vol huiscieraet gedragen,
 Dat als verfoeker hy syn Vyant bieden ging,
 Op dat hy daer het lyk van Hector voor ontfing.
 Van Ida Jupiter hem siende derwaerts ryden,
 In die vernedering, kreeg met hem medelyden.
 Dies sprak hy tot Mercuer, myn Soon gy fyt gewent,
 Te helpen al die geen die suchten in elendt,
 En ongelukkig syn, gy moet u dan bereiden,
 Om Priamus in 't heir der Grieken te geleiden,
 Soodanig dat hy niet gesien werdt noch gekent,
 Eer hy getreden is in Vorst Achilles tent.
 Dus sprak hy, en Mercuer liet sich gehoorfaem vinden,
 En om de reis te doen, ging aen syn voeten binden,
 454 Hielwieken, daer hy meê vliegt over Zee en Lant,
 En nam syn slangestaf neêrdalende in de hant.
 Waer door hy in den mensch kan diepen slaep verwekken,
 En dien, als 't hem behaegt, uit duifelingen trekken.
 Hy maekte soo veel spoet, dat hy sich aenstonts vondt,
 Doorsnydende de lucht, omtrent den Hellespont.
 Alwaer hy van een Prins 't gelaet heeft aengenomen,
 En synde by de kar van Priamus gekomen,

Sag hem eerst de Heraut, die wiert benauwt van geest,
 En seide heimelyk, aen Priam, seer bedeeft,
 Heer Koning, 'k sie een Man, wilt op u hoede wesen,
 Of anders hebben wy groot ongeluk te vreesen.

Wy moeten ons te rug begeven weêr met spoet,
 Of bidden om genade en vallen hem te voet.
 Daer op begon de Vorst te schudden en te vreesen,
 De haren van syn hooft syn overendt geresen.

Mercuer quam naderen in die verlegentheit,
 Greep Priam by de hant en heeft tot hem geseit:
 Waer heên wilt gy, by nacht, myn Vader, u begeven?
 Elk slaapt, waerom syt gy niet in uw bedt gebleven?

De Grieken syn rondom gelegert op het Velt,
 Werdt iemant u gewaer, gy raekt in hun geweld.
 Gy syt nu niet meer jong, en socht men u te deren,
 Uw metgesel is oudt, gy kunt u niet verweren.

Maer syt gerust; van my verwacht noch ramp noch quaet;
 Ik sal uw leitsman syn, alwaer gy henen gaet,
 En steeds verhinderen dat niemant u sal krenken,
 Want uw gedaente doet my om myn Vader denken,
 Door die gelykenis kryg ik voor u ontsag,
 Die maekt, dat onbekent ik u wel lyden mach.

Hier door kreeg Priam moedt, verzekert door die reden:
 En seide ik ben te vroeg, uit Ilium getreden,

Maer schoon tot tegenweêr ik my niet vindt in staet,
 Geloof ik dat een Godt my echter niet verlaet:

Terwyl hy u aen my tot Leidsman heeft gesonden,
 Daer ik my door den nacht verlegen heb gevonden.

Een sterveling heeft u ter weerelt niet gebracht,
 Van wiens ontmoeting ik een gunstig voorspook wacht,
 Mits ik veel heerlykheit sie blinken op uw wesen,
 En in uw ommegang kan groote wysheit lesen.

De Bode antwoorde hem, wis gy bedriegt u niet,
 De Hemel forgt voor u, geraekt door uw verdriet.
 Maer veinst nu niet, en wilt my openhartig seggen,
 Waer gy dien rykdom voert, die 'k op uw kar sie leggen?

Verlaet gy Ilium wegluchtende uit uw Lant,
 Sints dat Achilles swaert heeft uwen Soon vermant?
 Wie syt gy, sei daer op de Koning, mach ik 't vragen,
 Die weet het droevig Lot dat Hector is verslagen?
 Gy soekt, sprak weêr Mercuer, te toetsen myn gemoedt,
 Dies is het dat gy my van Hector spreken doet.
 Ik heb hem vaek gesien met ongemeene krachten,
 De Grieken na de Vloot verjagen, en die slachten.
 Dat wy verwonderden met d'armen over een,
 Mits ons Achilles niet liet vechten voor 't gemeen.
 Ik ben aen desen Helt, die my heeft meê genomen,
 Om met hem in 't beleg voor Ilium te komen.
 Polyctor is de naem myns Vaders, die veel goet
 Heeft in Theffalien, daer ik ben opgevoedt.
 Hy is soo oudt als gy, en hadde seven Sonen,
 't Lot heeft van desen tocht niet willen my verschoonen,
 Schoon ik de jongste was. Nu kom ik uit ons Velt,
 Vernemen hoe het is om Ilium gestelt.
 Want morgen sullen weêr de Grieken op uw wallen,
 Soo ras de dag begint, verwoedt aen komen vallen.
 De Hoofden konnen hem niet langer tegenstaen,
 Mits d'ongeduerigheit hen set tot vechten aen.
 Terwyl Achilles is uw Meester, wilt my seggen,
 Sprak Priam, blyft myn Soon noch voor de Schepen leggen?
 Heeft hem Achilles noch tot stukken niet gemaekt,
 Die syn in 't ingewant van gier of hondt geraekt.
 Neen, sei Mercurius, hy is noch niet verslonden:
 Selfs wordt men niet gewaer verrotting in syn wonden,
 Syn vlees is noch soo vers als op den eersten dag,
 Dat hem Achilles heeft verwonnen in den slag.
 Schoon aen syn dooden romp veel steken syn gegeven,
 Door die hy levende hadt meenigmael doen beven.
 Aen dese sorg kont gy bemerken naer syn doodt,
 Dat van der Goden gunst uw Soon niet is ontbloot.
 Door dese reden wiert de Grysaert soo bewogen,
 Dat hem de vreugde drong veel tranen uit syne oogen.

418 DE ILIAS VAN HOMERUS.

En sprak 't is goet dat elk den Hemel houdt te vrient,
 En steeds het Godendom met offerhanden dient:
 Men sal daer vroeg of laet belooning voor ontfangen.
 Myn Soon versuimde noit den wicrook hen te langen:
 Soo lang hy door hun gunst des levenslicht genoot,
 En daerom denken sy om hem noch naer syn doot.
 Maer Soon wilt desen kop ontfangen, om te loonen
 Uwe edelmoedigheid, die gy aen my wilt toonen.
 Het sal een teiken syn van myne dankbaerheit:
 Volhart tot dat gy my in 's Vyands Leger leidt,
 En staet my verder by of ik mocht hulp behoeven,
 Heer, sprak Mercurius, gy soekt my te beproeven.
 Maer denk niet dat gy my daer toe bewegen sult.
 Ik kan soo ryken gift niet nemen sonder schult,
 Noch wil in 't heimelyk Achilles eer niet rooven,
 Die om myn baetsucht sou my straffen en niet loven.
 't Is my genoeg dat ik een ongelukkig Vorst
 Mach dienen sonder dat werdt myn gemoedt bemorst.
 Tot Argos soude ik u met al myn hart versellen,
 En meen niet onderweeg dat iemand u sou quellen.
 Dit seggend' heeft Mercuer sich op de kar geset,
 En heeft van het gespan de krachten aengewedt.
 Dus syn sy voortgerent tot by de Grieksche werken,
 Doch niet eenschiltwacht heeft hunn' aenkomst konnen merken;
 Om dat Mercuer in 't slaep de wachters vallen deedt,
 Terwyl hy met de kar voor 's Veldheers tenthof reedt:
 Dat van cypressenhout was prachtig opgeslagen.
 Daer riet was uit den stroom tot deksel opgedragen,
 En kostelyk tapyt hing langs de binnewant,
 Den ingang synde om laeg met palen afgeplant.
 Hier maekte sich bekend de Godt, en seide Koning,
 Gâ nu vrymoedig in, dit is Achilles woning;
 Ik ben Mercurius de Bode, die door last,
 Van Jupiter u heb geleidt en opgepast.
 'k Sal nu weêr van uw af na den Olympus stygen,
 Op dat Achilles my niet in 't gesicht sou krygen.

Dit hebbende gefegt hy na den Hemel vloog,
 En is gelykelyk verdwenen uit hun oog.
 Daer op tradt Priam in, en voor den Helt verſchenen,
 Viel hy-voor hem te voet omarmmende ſyn beenen.
 Daer hy Automedon en Alcimius vondt ſtaen,
 Na dat Achilles hadt ſyn avondmael gedaen.
 Als een misdadiger, die heeft een moordt bedreven,
 Sich, van een ryken Man komt in het huis begeven,
 Op dat hy voor 't vervolg der Rechters ſchuilen mach:
 Soo gaf verwondering Priam aen elk die 't ſag.
 Inſonderheit toen hy Achilles handen vatte,
 Die ſmekend' heeft gekuſt, en met ſyn tranen natte,
 En ſeide al ſuchtende: vergode Thetis Soon,
 Die door uw dapperheit te winnen ſyt gewoon,
 Terwyl dat gy my ſiet vernedert en verſlagen,
 Denk om uw Vader dan, ook oudt als ik van dagen,
 Die nu door Vyanden werdt mogelyk geplaegt,
 Terwyl hy niemant heeft die 't leven voor hem waegt.
 Maer ach! dat onderscheit is tuſſchen ons te ſpeuren,
 Dat ik myn Kinderen rampſalig moet betreuren,
 Daer hy hoopt dat hy u weêr haest omhellen ſal,
 En gy hem redden ſult uit ramp en ongeval.
 Ik d'ongelukkigſte helaes! van alle menſchen,
 Durf ſelver rechtevoort ſulke uitkomst niet meer wenſchen,
 'k Heb vyftig brave Soons voor deſen kryg gehad,
 Die meest geſneuveld ſyn verdedigend' myn Stat:
 De laetſte die my kon wat trooft en vreugde geven,
 Was Hector, en gy hebt hem ook berooft van 't leven.
 Des kom ik in uw tent geduerende de nacht,
 En heb voor u een ſchat tot loſgelt mee gebracht,
 Die waerdig waerlyk is, dat gy hem moogt ontfangen,
 Ik bidt u, dat gy my ſyn lyk daer voor wilt langen.
 Achilles breek 't ontfag der groote Goden niet,
 Denk om uw Vader, Helt, terwyl dat gy my ſiet.
 Laet deſe tranenvloet 't vuur van uw gramſchap bluffen;
 In myn vernedering kom ik die handen kuſſen,

Die van myn kinderen de moorders syn geweest.
 Wat mensch heeft oit gevoelt die droetheit in syn geest!
 De Soon van Peleus wiert door dit vertoog bewogen,
 De tranen liepen hem al fuchtende uit syne oogen.
 Ten laetsten stondt hy op, greep Priam by de hant,
 En lichte uit deerenis den Grysaert uit het fant.
 Toen sprak hy hem dus aen. Seg ongelukkig Koning,
 Hoe dorst gy u by nacht begeven in myn woning?
 Gy hebt een hart van stael, dat gy voor hem niet vreesst,
 Die oorfaek van de dootd is van uw Soons geweest.
 Maer het is best dat wy nu uit de droefheit scheijen.
 Sit neêr op defen stoel. Wat baet ons klacht en schreijen?
 De mensch is in een dal van tranen hier gestelt,
 Daer 't Godendom alleen werdt door geen ramp gequest.
 Daer staen omtrent den Throon van Jupiter twee vaten,
 Waer in hy goet en quaet, van een, heeft leggen laten,
 En daer uit aen den mensch dan syne gaven schenkt,
 Waer door die baet geniet, of dese werdt gekrenkt,
 Na dat hy uit het eene of 't ander heeft gekregen,
 Daer van ahangen sal diens ongeluk of zegen.
 Maer voor de stervelings is meest Saturnus Soon,
 Uit 't eene en 't andre vat te mengen, die gewoon.
 Soodanig lot heeft hy myn Vader willen geven:
 Dien op den top van eer hoog hebbende verheven.
 Doch weêr aen d'andre kant wat sendt hy hem verdriet,
 Nu die door defen kryg myn bystant niet geniet:
 En dat hy van myn dootd de tyding haest sal hooren,
 Als ik voor defen wal myn leven heb verloren,
 Het geen aen my voorsegt, door myne Moeder, is.
 Syn leven en uw Lot heeft veel gelykenis.
 Uw naem in Asien was tot de lucht geresen,
 Gy hebt de Koningen voor uwe macht doen vreesen,
 En wyder uitgebreidt de grensen van uw Ryk,
 In brave Kinderen was niemant u gelyk.
 Daer tegen krygt gy nu veel ramp en ongelukken,
 Die in uw ouderdom beginnen u te drukken.

Uw Sonen syn door my voor 't meefte deel gedoodt:
 Maer ik kryg deerenis met uwe elende en noodt.
 Ik fchenk u Hectors lyk, voor d'aangeboden gaven,
 Voer het in Ilium, en laet het daer begraven.
 Wat treurt gy vruchteloos, befadig uw gemoedt,
 Gy kunt hem 't leven noit weêr geven, wat gy doet:
 En fult in Plutos Ryk haest felver by hem komen,
 Als op u 's Hemels haet een einde heeft genomen.
 Achilles dwing my niet te fitten, heeft gefegt
 De Gryfaert, onderwyl myn Soon op d'aerde legt.
 En stel niet langer uit hem my ter hant te fteilen,
 Neem haest het losgelt aen, dat ik aen u fal tellen.
 Geef Jupiter! dat gy het lang genieten moogt,
 En dat uw glory werdt de weerelt door verhoogt.
 Achilles heeft den Man toen grimmig aengekeken,
 En feide Priam wilt myn gramschap niet ontfteken.
 Vrees, dat ik eindelyk myn woort herroepen fal,
 En gy in plaats van gunst genieten ongeval.
 Ik ben tot uw verfoek, door Thetis laft, genegen,
 Die daer toe hadt bevel van Jupiter gekregen.
 Uwe aenkomst is aen my geweest niet onbekent,
 Ik weet dat u een Godt geleidt heeft aen myn tent.
 Een fterveling fou fulks noit durven onderwinden,
 Gy hadt noit flapende myn wachters konnen vinden.
 Verhit door weigering myne ongenade niet,
 Terwyl myn hart felfs blaekt door aengedaen verdriet.
 Dit feggend', ftont hy op en liet den Gryfaert klagen,
 Ging buiten, daer hy deedt uitfpannen 's Konings wagen.
 En 't kostelyk gefchenk wegdragen in syn tent:
 Toen heeft hy vergenoegt na binnen fich gewendt.
 Als hy befadigt hadt d'oploopenheit van finnen:
 En liet daer Hectors lyk afwassen door flavinnen,
 En ballemen daer na met reukwerk, uit het oog
 Des Vaders, op dat hem dat fchouwfpel niet bewoog,
 En uit diens mont niet trok onlydelyke woorden,
 Die oorfpronk mochten syn om hem ook te vermoorden,

En dat hy het bevel niet met de voeten tradt,
 't Geen hy van Jupiter onlangs gekregen hadt.
 Dies sei hy, Priamus, als 't licht begint te dagen,
 (Nadien 't lyk van uw Soon op 't rytuig is gedragen,)

Kunt gy u morgen weêr begeven na de Stat,
 Doch slaep eerst in myn tent, en eet alvorens wat.
 De schoone Niobé na diergelyke elenden,
 Als gy nu voelt, ging sich tot voedsel echter wenden.

Die twalef Kinderen verloor op eene stont,
 Om dat Latona sich door haer beledigt vondt,
 Daer dese Koningin sich boven hadt verheven,
 Om hare vruchtbaerheit, die 't leven hadt gegeven
 Aen twaelf affetselen: daer twee maer de Godin
 Gebaert hadt, dat sy haer verweet met trotschen sin.
 Apollo en Diaen, niet konnend' dit verdragen,
 Die hebben 't gantsche krooft van Niobé verslagen,
 Hy heeft met pyl en boog de Sonen omgebracht,
 En met een wiffen schoot de Dochters sy geslacht.

Die ongelukkigen syn, negen gantsche dagen,
 Gebleven op het stof en bloet, waer in sy lagen,
 Eer dat sy onder d'aerd door iemant syn geraekt,
 Mits Jupiter haer Volk tot steenen hadt gemaekt:
 Maer na den tienden dag begroeven hen de Goden.
 Wanneer de Koningin tot eten sich liet nooden:

En in een klip herschept op Sipylus nu staet,
 Daer sy op het gebergt noch tranen druipen laet.
 Tot blyk der Goden wrack, wanneer die syn verbolgen.
 Laet ons dan eten gaen, en dus haer voorbeeld volgen.

Stel uwe droefheit uit tot gy in Troijen syt,
 Daer uw gelegentheit ontbreken sal noch tyt.
 Toen heeft hy een wit schaep de keel selfs afgestoken,
 Het geen hy door syn kok gaerbraden liet en koken.
 En als sy samen sich daer hadden meê verfaedt,
 Sag Priamus verbaest Achilles schoon gelaet:
 Die ook verwondert heeft den ouden Man bekeken,
 Waer aen noch Majesteit noch wysheit quam t'ontbreken.

De Koning eindelyk heeft van den Helt verfocht,
 Door arbeit afgeslooft, dat hy gaen slapen mocht.
 Om dat hy, fints den tyt syn Soon was doodt gebleven,
 Sich aen de rust noch slaep niet over hadt gegeven.
 Maer, uitgestrekt op stof en asch, den gantschen nacht
 In suchten en geweën gestaeg hadt door gebracht.
 Achilles stont het toe, en liet twee bedden spreijen,
 Bevelende in een zael, syn Volk die te bereijen:
 Waer door wiert op den gront gelegd een ruige vacht,
 Daer kostlyk purper stof wiert boven op gebracht,
 En dekens van tapyt. Elk quam sich vaerdig toonen.
 Toen quam Achilles sich aen Priamus verschoonen,
 Om dat hy synen gast deedt slapen uit syn tent:
 Daer hy dees reden heeft tot onschult voorgewendt.
 't Is voor uw zekerheit dat ik fulks goet moet vinden,
 Sprak hy, want in myn tent verschynen staeg myn Vrinden:
 Als eenig voorval komt gebeuren by den nacht,
 Waer op men myn bevel of goeden raet verwacht.
 Indien een Griek u sag, mocht die 't bekend gaen maken,
 Aen Agamemnon, die licht uw vertrek sou staken,
 En houden u en 't lyk soo lang in syn gewelt,
 Tot dat gy Helena hem hadt ter hant gestelt.
 Maer wilt my ongeveinst verklaren hoe veel dagen,
 Van stilstant dat gy wilt, tot Hectors uitvaert vragen?
 Elf seide Priamus. De Stat is ver van 't wout,
 Waer uit men halen moet het noodig lykvuers hout.
 Wy syn, gelyk gy weet, besloten in de wallen,
 Myn benden laten sich, door vrees, den moedt ontvallen,
 Dies sal men Hectors lyk beschreijen in 't Paleis,
 En hem den tienden dag begraven na den eisch:
 En als men plechtelyk het rouwmael heeft gehouwen,
 Sal ik hem 's andren daegs een grafstê laten bouwen.
 'k Vergun u wat gy eist, antwoorde hem de Helt,
 In die tyt sult gy niet door aenval syn gequelt.
 Daer op heeft hy aen hem de rechterhant geboden,
 En tot verzekering swoer hy het by de Goden.

Sy scheiden van malkaer. Want elk hadt slapens lust,
 En hebben sich te bedt begeven tot de rust.
 De Koning in de zael, daer hy ontkleet vernachte,
 Achilles in de tent daer hem Briseïs wachte.
 De slaep verquikte vast het gantsche Godendom,
 En de belegeraers van 't machtig Iliom.
 Mercuer ging onderwyl sich tot den tocht bereiden,
 En dacht, hoe hy den Vorst in Troije soude leiden,
 Eer men hem wiert gewaer. Dies vloog hy in de tent,
 By 't bedt van Priamus, en staende aen 't hoofden ent,
 Sprak hy hem aldus aen: gy slaept daer gy moest denken,
 Wat onheil, in het heir des Vyands, u kan krenken.
 Om dat gy hebt uw Soon gelost, syt gy verblydt.
 Maer soo Atrides wist, dat gy in 't Leger syt,
 Sou hy niet meester syn van uw persoon en leven?
 Wat losgelt sou men hem voor u niet moeten geven;
 De Grysaert wiert benauwt, en sprong straks van het bedt,
 Terwyl Mercuer 't gespan voor 't rytuig heeft geset.
 En sy syn ongemerkt het Leger uit gereden,
 Ontmoetende onderweeg gevaer noch moeilykheden,
 Tot voor de Scheesche poort, daer hen Cassandra sag,
 Die op de muer der burgt, om uit te kyken, lag.
 Wanneer sy wiert gewaer haer Vader, en den wagen,
 Die voorreedt, waer op 't lyk van Hector wiert gedragen,
 Dien Ideus hadt gement. Riep sy het Volk by een,
 Terwyl Mercurius uit hun gesicht verdween.
 En seide, stortende bedroeft een vloet van tranen,
 Loopt na de Scheesche poort Dardaners en Troijanen.
 Daer kunt gy 't ligchaem sien van Hector, die syn bloet
 Voor u vergoten heeft; gaet trekt hem in 't gemoedt.
 De gantsche Stat liep uit, de Mannen en de Vrouwen,
 Om met eerbiedigheit den dooden Helt t'aenschouwen.
 Men opende de poort, elk kuste of hooft of hant
 Van den verslagen Prins, beschermmer van het Lant.
 Syn Moeder en syn Vrouw, die bleek besturven waren,
 Tot in de ziel bedroeft, sag men aen 't hooft der scharen,

Die volgden achter 't lyk, terwyl 't de Stat in reedt,
 Met alle teekenen van hartseer rouw, en leet.
 Na dat de wage was voor het Paleis gekomen,
 Door Priamus bevel, is het daer afgenomen,
 En op een stacybedt met groote pracht geleit,
 Daer, door een Vrouwenstoet, het wiert gestaeg beschreit:
 Die met klaegliederen den lof van Hector songen.
 Toen is Andromaché tot aen het bedt gedrongen,
 En vattende in de hant het hoofd van haer Gemael,
 Begon sy dese klacht, die weerklonk door de zael.
 Myn lieve Man gy hebt, in 't bloeijen van uw leven,
 Door het moorddadig stael ten laetsten moeten sneven!
 En laet uw swakke Weeuw en een onnoosle Wees,
 Tot doelwit, door uw doot, aen alderhande vrees.
 Wie sal sich over my in desen staet erbermen!
 Wie sal Astyanax, wie Troijen nu beschermen!
 En maken dat de Griek de Stat niet overwint,
 Nu hy u op de vest tot tegenweêr niet vindt,
 Het machtig Ilium sal in syn handen vallen.
 My dunkt dat ik al sie hem klimmen op de wallen,
 En als hy met het swaert de Mannen heeft gedoodt,
 De Vrouwen by het hair wegslepen na de Vloot.
 En gy myn Soon, gy sult uw Moeder moeten volgen,
 Indien een Onverlaet vol wreedheit en verbolgen,
 U trekkende uit myn arm, niet van den toren smyt,
 Om dat gy 't overschot van uwen Vader syt.
 Die mogelyk diens Soon of Broeder heeft verflagen.
 Ach Hector! kan ik wel uw doot genoeg beklagen!
 Wat hadt het my geweest een aengenen troost,
 Soo gy hadt in myn arm uw laetsten sucht geloost:
 En dat ik uit uw mont 't vaerwel hadt mogen hooren,
 Dat afscheit hadt ik noit uit myn gepeins verloren.
 Op dese klachten is gevolgt een tranevloet,
 Die met gelyk misbaer beantwoort heeft haer stoet.
 Daer na is Hecuba ook aen het bedt getreden,
 En storte daer by uit al weenend' dese reden.

Ach Hector! gy die waert myn alderlieffte Kint,
 'k Sie dat de Hemel u, noch naer uw doot, bemint.
 Uw Broeders die voorheên Achilles kreeg in handen,
 Heeft die Barbaer verkocht in ongaftvrye Landen.
 En gy, hoe seer hy u, uit wrack, mishandelt heeft,
 'k Ontfang u weêr soo vers, als toen gy hebt geleest.
 Uw lyf, door 's Hemels gunst, heeft geen verderf genoten;
 't Is of u Phebus selfs hadt met syn pyl doorschoten.
 Toen valt sy op het lyk, dat sy in d'ermen houwt,
 En heeft al kermende met tranen het bedouwt.
 Na haer quam Helena haer droetheit ook betoonen,
 En sprak dus Hector aen: ik heb van Priams Sonen,
 Niet eenen soo bemint als u, noch hoog geacht.
 Wat doodelyke gift heeft Paris u gebracht!
 Als hy my uit myn Lant in Ilium quam brengen.
 Ach! of 't aen Jupiter behaegt hadt te gehengen,
 Dat ik gesturven waer, eer hy tot Sparta quam,
 Alwaer de schaker my aen myn Gemael ontnam.
 In twintig jaren tyds, dat ik hier ben gebleven,
 Hebt gy noit redenen tot klagen my gegeven.
 Als iemant van 't Geslacht op my maer was verstoort,
 Hebt gy die neêrgefet door voorspraek van uw woort.
 Nu heb ik niet een Vrient meer overig gehouwen;
 Als oorfaek van den kryg sal ieder my aenschouwen,
 En geven my de schult van al syn ongeluk.
 Daer op begaf sy sich tot tranen sucht en druk.
 En 't gantsche Volk met haer beschreide weêr den dooden.
 Maer Priam nam het woort, en heeft aenstonts geboden,
 Dat men op Idâs berg het hout sou hakken gaen,
 Nadien Achilles hadt een stilstant toegestaen,
 Dien, hy na komen soude en nimmer overtreden.
 De Troijers syn daer op na 't groote woudt gereden
 Met wagens, om het hout te voeren in de Stat,
 Het geen men tot de myt van Hector noodig hadt.
 Daer negen dagen lang sy besich mede waren,
 Den tienden quamen sy in het Paleis vergaren:

Om d'uitvaert van den Helt te vieren volgens plicht.
 Soo ras van 't stacybedt het lyk was afgelicht,
 En op de myt gelegd, is 't vuer daer in gesteken,
 Tot dat het overschot in d'afche is neêr geweken.

Dat in een goude bus wiert 's andrendaegs vergaert,
 En in een prachtig graft gesloten en bewaert.
 Terwyl men wachten heeft gestelt rondom de wallen,
 Op dat het Grieksche heir die niet mocht overvallen.

Toen is het gantsche Volk na het Paleis gekeert,
 Waer aen een rouwmael is door Priamus vereert;
 Dat hy op 't heerelykst daer toe hadt doen bereiden.
 Waer na de Troijers syn bedroeft van een gescheiden:
 En Hectors uitvaert is op dese wys volbracht,
 Met ongemeenen rouw en Koninklyke pracht.

Einde van het vierentwintigste en laetste Boek.

E R R A T A .

Fol.	80	vers	6	teekeenn, lees teekenen.
	135		33	dichte, lees dichste.
	186		13	Maochaon, lees Machaon.
	199		2	met pylen, lees van pylen.
	218		2	omtrent, lees ont-rent.
	219		36	durft, lees fiet.
	230		19	was, lees wat.
	232		11	fy, lees fyn.
	233		36	Dien, lees Die.
	268		13	hebben, lees hebbend'.
	316		16	leven, lees het leven.
	330		10	Nester, lees Nestor.
	337		2	Belegers, lees Lelegers.
	345		33	dapperden, lees dapperder.
	383		18	hem, lees hen.
	385		32	Soo, lees Sal.
	389		34	wordt, lees woordt.
	407		3	mendt, lees meent.
	409		9	Saturnia, lees Daer op Saturnia.
	411		1	Ik den, lees Ik sal den.
	417		21	hem, lees hen.